

ДЖОН КОНЪЛИ ДАРК ХОЛОУ

Част 2 от „Чарли Паркър“

Превод от английски: Светлозар Николов, 2000

chitanka.info

На баца ми.

ПЪРВА ЧАСТ

*Залутан, сам, преследващ
в леса на Злото грозен
родът човешки Отца си дири
и страх го е да го намери...*

У. Х.

Одън

ПРОЛОГ

Колата е додж. „Додж Интрепид“ — паркиран с предницата към морето под чамов заслон. Светлините са загасени, ключът — в контакта, за да може да работи отоплението. Снегът все още не е стигнал дотук, но на места по земята се е образувал скреж или тънък лед. Отблизо долита звук на разбиващи се вълни; единствено той нарушава тихата зимна нощ. Нощ в Мейн, на плажа Фери Бийч. Неголям плаващ кей се люшка току до брега, целият отрупан с кошчета за лов на раци.

Дясната врата се отваря и Честър Наш бързо се мушва в колата, зъбите му тракат, дългото кафяво палто е плътно загърнато. Честър е дребен, жилав, дълговлас и, чернокос. Има тънък мустак, извит като пиявица над горната устна и надолу — по ъгълчетата на устата. Мисли, че с него е направо неотразим. Всички други смятат, че е пълна скръб и оттук прякорът му — Честър Веселяка. Ако искате да влудите Честър, няма нищо по-лесно — само му викнете: „Хей, здравей бе, Веселяк!“ Веднъж навря патлака между зъбите на Поли Блок — само за това, че онзи го нарече така. Блок пък се ядоса и за малко да му откъсне ръката. И като го заблъска по тиквата с юмруци — същински лопати, сто пъти му разясни причините за прякора и защо последният го дразни толкова много. Само че причините не са никакво извинение, нали така?

— Да се надяваме, че си си измил ръчичките — ехидно подхвърля Поли, който е на шофьорското място в доджа.

Дразни се, че Честър не отиде до тоалетната по-рано — както би постъпил всеки нормален човек, вместо да търси някое дърво в тъмното, че да пикае на него и да изпуска топлото от автомобила. Така де!

— Боже, какъв шибан студ! — вайка се Честър. — Най-шибаният клинч през целия ми шибан живот. Направо да му замръзне на човек оная работа. Още малко и ще запикая ледени висулки.

Поли Блок подръпва от цигарата и мълчи — гледа как огънчето става аленочервено, после бавно се превръща в сива пепел. И Поли

Блок има готино име. Подходящо — Блок. Над метър и деветдесет, тежи най-малко сто и двајсе кила, а лицето му... Все едно го е удрял влак. Седне ли в колата, тя мигом се задръства. Каква ти кола, и на стадиона „Джайънтс“ да отиде, пак ще създаде навалица.

Честър хвърля око на цифровия часовник на таблото. Зелените числа сякаш висят в мрака.

— Закъсняват — процежда той.

— Ще дойдат — изпъшква Поли. — Ще дойдат, къде ще ходят...

Пак подръпва от цигарата и се заглежда през прозореца към морето. Макар че едва ли има кой знае какво за гледане. Само мастилен мрак и светлините на Олд Орчард Бийч отсреща. Честър Наш до него вади детска електронна игра и започва да щрака по нея.

Отвън вятърът духа, а вълните ритмично лазят по плажа — ту напред, ту назад. Само гласовете на двамата в колата се носят над замръзналата земя към другите, които гледат и слушат.

— ... Обект две е отново в колата. Боже, какъв шибан студ — това е специалният агент Дейл Нътли от ФБР.

Той неволно повтаря току-що казаните от Честър Наш думи. Пред Нътли се мъдри параболичен микрофон — поставен е до малка дупка в стената на навеса за лодки. Отляво тихо пърпори задвижван от човешки глас магнетофон, класът му е „Негра“ — доста висок. Работи и насочената също към доджа камера за нощни снимки — „Баджър Ем Кей II“.

Нътли се е навлякъл: два чифта чорапи, наполеонки, дебели джинси, тениска, отгоре ѝ памучна риза, вълнен пуловер, скиорско яке с дебела подплата, терморъкавици и сива вълнена шапка с наушници. С последната прилича на перуански пастир на ламы, до голяма степен и на солиста на „Спин Доктърс“. Което и да е от двете, все едно — все си мяза на клоун с тази физиономия и наврените под шапката уши. Така поне мисли седналият на високо столче до него специален агент Роб Брискоу. Брискоу завижда за шапката — собствените му уши са ледени като кокалчета — и си казва, че би убил Нътли за нея. Ами да — стане ли по-студено, направо ще вземе да го пречука и да му свали шапката от безжизнената глава. За какво ще му е тя тогава? Майтап, разбира се.

Навесът за лодки е отдясно на паркинга на Фери Бийч. Оттам двамата агенти имат отличен изглед към доджа. Зад него минава частен път — по брега и към крайбрежните летни вили. Черен път на име „Фери Роуд“ води от паркинга на юг към „Блак Пойнт Роуд“ — шосето, което пък отива към Оук Хил и Портланд на север. Прозорците на навеса са напръскани с отражателен лак. Това е станало само преди два часа, за да не може никой да забележи скритите там агенти. Във всеки случай малко по-късно Честър Наш си е направил труда да се доближи до постройката и подозрително да се загледа в прозорците. Опитал несполучливо да отвори и заключените врати, сетне студът го подгонил и той тичешком се върнал в затопления додж.

За съжаление в навеса отопление няма, поне не и работещо. А ФБР не е счело за необходимо да снабди двамата си специални агенти с отоплителен уред. Резултатът е, че и Нътли, и Брискоу, особено вторият, мръзнат като рибари. Голите дъски по стените на навеса са ледени на допир.

— Колко време вече висим тук? — пита Нътли.

— Два часа — отвръща Брискоу.

— Студено ли ти е?

— Абе, ти по-тъп въпрос не можеш ли да измислиш? Целият съм на ледена висулка! Ега ти шибания студ!

— Ами защо не си носиш шапка? — пита го Нътли ехидно. — Трябва да знаеш, че човек най изстива през главата. Оттам организъмът най-бързо губи топлина. Затова ти е хладно. Трябвало е да си вземеш шапка.

— Слушай, Нътли... — заканително процежда Брискоу.

— Какво? — пита колегата му.

— Мразя те!

Отстрани активираният от човешки глас магнетофон тихичко пърпори и попива всяка тяхна дума — с помощта на закачените на реверите на якетата им микрофони. Всичко се записва. Такива са правилата на операцията. Всичко. И какво толкова, ако това включва и завистта, и омразата на Брискоу заради шапката на Нътли?

Охраната на име Оливър Джъд я чува още преди да я види. Тя влече крака по подовата настилка, сякаш тътри нещо след себе си, и

сама си мърмори под нос. Отваря външната врата, а Джъд излиза от будката, като със съжаление обръща гръб на работещия телевизор и парното, което му духа топъл въздух в краката. Отвън е тихо и студено; природата се е стаила, притихнала — сигурно пак ще вали сняг. Вятър няма и това все пак е хубаво. Но времето сигурно скоро ще се скапе още повече — все пак е декември. Тук, в Северен Мейн, зимата идва по-рано и понякога е доста грозна.

Джъд бързо тръгва към нея.

— Хей, госпожо, госпожо! Защо сте станали от леглото? Тук човек може да си навлече простуда, че дори и смърт.

При последните думи жената се стряска и за пръв път поглежда Джъд в лицето. Дребна и слабичка, тя се държи изправено и е една от най-представителните фигури в старческия приют. Той се нарича Дом за възрастни и носи името „Света Марта“. Охранителят си мисли, че не е толкова стара, колкото някои други обитателки на дома. О, има и такива, сякаш родени през Първата световна война. А тази жена е на около шестдесет, и то най-много. А щом не е толкова дърта, значи нещо друго не ѝ е наред — с други думи, не е добре в главата. Сигурно е откачена. Косата ѝ е сребристосива; тя виси свободно по раменете и стига почти до кръста. Светлосините ѝ очи сякаш пронизват Джъд и гледат през него в далечината. Носи кафяви боти с връзки, облечена е в нощница, а отгоре ѝ дълго синьо палто и червено вълнено шалче. Върви и в движение се закопчава.

— Отивам си — отвърща тя.

Говори тихо, но с удивителна решимост, сякаш е съвсем в реда на нещата шестдесетгодишна жена да напуска приют нощем, облечена само в нощница и евтина връхна дреха. И то точно когато прогнозите за Северен Мейн вещаят още сняг върху вече натрупаната и замръзнала поне десетсантиметрова снежна покривка. Джъд не разбира — как се е промъкнала покрай дежурните сестри и е стигнала чак до главната врата на приюта? Някои от тези бабички са хитри като лисички — мисли си той и се почесва по главата. Само да си обърнеш гърба и те хванали гората. Че къде пък ще ходят толкова? При някое старо гадже, което сигурно е хвърлило топа още преди тридесетина години — хили се той.

— Вижте сега, госпожо — успокоително ѝ говори Джъд. — Не можете да излизате по това време. Хайде да се връщаме и да си лягаме,

нали така? Аз ей сегичка ще се обадя на дежурната, а вие не мърдайте оттук. Ще ви приберат и ще се погрижат за вас за нула време.

Възрастната жена е закопчала и последното копче и отново поглежда Оливър Джъд. Той чак сега усеща, че старицата е уплашена от нещо. По-точно казано, направо е смъртно ужасена и се страхува за живота си. Джъд не може да каже как е разбрал това: просто някакво вътрешно, съвсем първично чувство му подсказва уплахата ѝ, когато тя е вече съвсем наблизко. Очите ѝ са широко разтворени, в тях се четат ужас, а и молба, ръцете ѝ — вече закопчали копчетата — силно треперят. Толкова е уплашена, че самият Джъд започва да се оглежда. Тогава тя пак отваря уста:

— Той иде...

— Кой иде? — не разбира Джъд.

— Калейб. Калейб Кайл.

Очите ѝ са като на хипнотизиран човек, гласът ѝ трепери от ужас. Джъд поклаща глава и я хваща за ръката.

— Хайде, елате — казва ѝ кротко и я повежда към пластмасовата скамейка до будката.

Настанява я и посяга към телефона.

— Вие постойте тук, докато извикам сестрата.

Кой, по дяволите, беше този Калейб Кайл? Името му звучи познато, ама не може да се досети със сигурност. Набира номера на сестринската стая, когато чува шума зад себе си. Обръща се и вижда жената, която почти се блъска в него. Сега очите и са присвити лукаво, съсредоточено, устните — стегнати в решителна гримаса. Ръцете ѝ са високо над главата — държат нещо — и той вдига очи да види какво е то. Тогава тежката пръстена саксия литва към лицето му.

Джъд се извърща, полита, наоколо пада мрак.

— Нищо не се вижда в тая шибана тъмница — отново се оплаква Честър Веселяка.

Стъклата на колата са замъглени от дишането им и Наш има клаустрофобични усещания, подсилени още повече от масивното присъствие на Блок до него. Партньорът му мълчи, раздразнен от вечните Честъррови вайканици. Сетне изтрива страничното стъкло с ръкав. В далечината просветват нечий фарове.

— Тихо бе — изръмжава грубо. — Ето ги — идват.

Нътли и Брискоу също виждат светлините. Минута преди това портативната радиостанция е изписукала: наблюдението съобщава, че по „Олд Кънтри Роуд“ в посока на Фери Бийч се движи кола.

— Какво мислиш? Те ли са? — пита Нътли.

— Сигурно — отвърща Брискоу и бърше кондензираната по якето му ледена влага.

В същия миг от завоя излита форд торъс и спира до доджа. През свързаните с параболичния микрофон слушалки на ушите им двамата агенти чуват думите на Поли Блок, който пита Честър дали е готов за действие. В отговор долита металически звук. Сигурно някой от тях сваля предпазителя на пистолета.

В приюта „Света Марта“ една от сестрите слага студен компрес на тила на Джъд. Наблизо стоят полицейски сержант от Дарк Холоу^[1] на име Реслър и един от патрулните полицаи. Последният се хили под мустак. И на устните на Реслър играе нещо като усмивчица. В другия ъгъл на стаята е Дейв Мартъл, полицейският началник на Грийнвил, който е на пет мили^[2] разстояние от Дарк Холоу, а до него и един от горските надзиратели.

Териториално и административно погледнато, „Света Марта“ спада към Дарк Холоу, едно от последните градчета от стария тип — от онези години преди индустриалната революция в американските гори постепенно да се разпростре чак до канадската граница. Във всеки случай Мартъл е чул за случая в дома и дошъл в жест на добра воля — да помогне, ако има нужда от по-мощно издирване. Той не харесва Реслър особено, но тук няма място за лични симпатии и антипатии: професионализмът изисква работата да се върши както следва.

Мартъл е умен и въздържан човек — третият поред полицейски началник, откакто е създадено малкото градско управление. На него случаят хич не му се вижда смешен: ако бързо не намерят възрастната жена, тя просто ще загине. Къде-къде по-леки студове могат да

ликвидират една крехка старица, а тази нощ не става дума за обикновен студ, а за началото на мразовете в Мейн.

Оливър Джъд знае, че ченгетата от Дарк Холоу му се присмиват: той винаги е искал да постъпи в полицията, но е прекалено дебел, нисък, пък и си пада малко нещо възтъпичък за нужните изпити. Мисли си, че вероятно имат право да му се хият. В края на краищата той що за охрана е? Някаква си хилава бабичка да го тресне по главата и на всичкото отгоре да му вземе патлака. Да, да — сега Оливъровият чисто нов „Смит и Уесън 625“ е в нея, а само Господ Бог може да каже къде е самата тя.

Присъстващите се канят да започнат издирване. Начело ще застане доктор Мартин Райли — директорът на приюта. Той вече е облякъл кожена шуба с качулка, сложил си е ръкавици и непромокаеми ботуши. В едната ръка държи лекарска чанта с всичко необходимо за първа помощ, в другата — голям непромокаем фенер. А в краката му стои черен сак с топли дрехи и завивки — одеяла и термос, пълен с гореща супа.

— Не я срещнахме по пътя насам, значи е хванала направо — Джъд чува тези изречени от някого думи.

Май че е Уил Патерсън — горският. Той е и лесничей, отговаря за дивеча и за рибното стопанство. Съпругата му държи дрогерия в Гилфорд, а задникът ѝ е като зряла праскова, дето просто чака някой да я захапе.

— Теренът е много тежък — умува Райли. — На юг е Бийвър Коув, но началникът Мартъл не е видял никой по пътя насам. На запад е езерото. Може би се лута някъде из горите?

Радиостанцията на Патерсън записува и той се дръпва встрани, за да говори необезпокояван от останалите. Почти веднага се извърща и възбудено съобщава:

— Засекли са я от самолета. На около две мили североизточно оттук — навлиза все по-навътре в гората.

Двете ченгета от Дарк Холоу, горският, доктор Райли и една сестра незабавно потеглят. Патрулният взема сака със завивките и тръгва последен. Мартъл поглежда към Джъд и вдига рамене. Реслър е дал да се разбере, че няма нужда от помощта му. Но полицейският началник има предчувствие или, другояче казано, неприятно усещане за случилото се. Ама много неприятно наистина. Той гледа към

отдалечаващата се група хора — те вече навлизат сред дърветата, а из въздуха плъпват дребни снежинки. Завалял е ситен сняг.

— Хо Ши Мин — изгърсва Честър Веселяка. — Пол Пот. Хам Хам.

Четиримата камбоджанци го гледат студено, безизразно. Облечени са в почти еднакви сини вълнени палта, а отдолу носят сини костюми с официални вратовръзки. На ръцете — черни кожени ръкавици. Трима изглеждат доста млади — на не повече от 25–26 години, преценява Поли. Четвъртият определено е по-възрастен: сресаната му назад и обилно намазана с брилянтин възчерна коса е изпъстрена със сиво. Той носи очила и пуши цигара без филтър. В лявата ръка държи черно кожено куфарче.

— Хъм Хъм. Председателят Мао. Нагасаки — продължава глупашки да бръщолеви Веселяка.

— Няма ли да млъкнеш? — зверски изръмжава Поли Блок.

— Опитвам се да ги предразположа отвръща му другият.

Възрастният мъж дръпва от цигарата за последен път и с два пръста я отхвърля към плажа.

— Ако приятелят ви е приключил с дивотиите, може би ще започнем — казва той любезно и на отличен английски.

— Хм, разбра ли сега? — поучително се обръща Блок към зяпналия Честър. — Ето как започват световните войни.

— И този Честър ако не е истински задник — мърмори Нътли. Разговорът между шестимата отсреща звучи кристално ясно в тихия нощен въздух. Брискоу кима в знак на съгласие: онзи наистина е повече и от задник. Тъпанар. Нътли настройва фокусното разстояние на камерата да хване добре куфарчето в ръката на възрастния камбоджанец. Навежда се да провери резултата — включва в кадъра и Поли, разбира се, и онзи до него с куфарчето. Инструкциите им са да следят, да слушат, да записват. Не бива да се намесват. Такава е задачата, ще действат по-късно. Когато се изясни въпросната среща — защото те знаят само за нея — и евентуално ако се установи връзка между нея и Тони Чели в Бостън. Кола с двама техни колеги ще

пресрещне доджа в Оук Хил, а друга ще проследи камбоджанците, където и да отиват.

Брискоу насочва бинокъл за нощно виждане към Честър Веселяка.

— Има нещо необичайно в палтото на този тип — мърмори той недоволено. — Не забелязваш ли нещо?

Все още наведен над камерата, Нътли я обръща леко вляво.

— Тц — отвърща той. — Хм, я чакай, чакай. Старо палто... интересна кройка... ръцете му не са в джобовете, а в онези цепки под гърдите...? Държи ги на топло, а? Ама не...

— Ако така ги топли — ръмжи Брискоу, — прави го доста дърводелски...

— Къде е тя? — обръща се възрастният към Поли Блок.

Поли маха с ръка към багажника на доджа. Камбоджанецът кима и подава куфарчето на един от по-младите. Онзи го отваря и поднася към Поли и Честър — да видят какво съдържа то.

Честър подсвирква.

— Ох, мамка му...

— По дяволите — възкликва Нътли. — Доста са мангизите — кеш!

Брискоу насочва бинокъла към куфарчето.

— Ух! Поне три милиона трябва да има.

— Достатъчно Чели да се извади от лайната, в които е затънал — подмята Нътли. — Колкото и да са дълбоки...

— Не ми говори — мърмори Брискоу.

— Ами кой е в багажника? — пита го Нътли.

— Ееее... и ти си един нетърпеливец. Нали затова сме тук — да видим.

Петимата пристъпват внимателно по замръзналата земя, устите им бълват облачета бяла пара. Наоколо дърветата извисяват снаги със зелени върхари към потъмнялото небе, а снежинките гаят разперените клони. Теренът тук е каменист, а новият сняг го е направил хлъзгав и опасен. Райли вече се е подхлъзнал веднъж и си е одраскал пищяла. Над тях боботи двигателят на малката чесна — един

от самолетите на рибното стопанство от Музхед Лейк. Силният му прожектор е засякъл нещо на земята и го държи в снопа светлина.

— Ако продължава да вали все така, самолетът ще трябва да се връща... — обажда се Патерсън.

— Вече стигаме — уверено отвърща Райли. — Още десетина минути и ще си я приберем.

Някъде пред тях изстрелва изстрел, след малко — още един. Снопът светлина на самолетния прожектор подскача веднъж-дваж, а машината започва да набира височина. Радиостанцията на Патерсън запращява и разгневен глас започва да обяснява нещо.

— Дявол го взел — въздиша Патерсън, а по лицето му се изписва удивление, — ама онази стреля по тях...

Поли Блок приближава багажника, а камбоджанецът почти се прилепва до него. Отзад младите разтварят палта и под тях лъсва метал. И тримата носят автомати узи, висящи на праметнати над саката ремъци. Стискат ръкохватките, пръстите им са на спусъците.

— Отворете — нарежда възрастният.

— Както кажете — отвърща Поли и вмъква ключа в ключалката, готов да вдигне капака. — Нали затова Поли Блок е тук — ей сега ще ви отвори багажника...

Думите са ненужни, името още по-малко. Ако камбоджанецът внимава в картинката, ще разбере това — Поли се престарава и произнася всяка дума високо и отчетливо.

— Зад шлицовете държи оръжие — неочаквано издумва Брискоу. — Онези шибани цепки са за по-лесна стрелба... по дявол...

— Оръжие ли? — объркано повтаря Нътли. — О, Боже, да бе, цепките...

Поли Блок отваря капака и рязко отстъпва назад. Топъл въздух полъхва откъм багажника. Там има нещо завито с одеяло, прилича на човешка фигура. Всичко става за няколко секунди. Камбоджанецът се навежда и отмята одеялото.

Под него се надига мъж — мъж с рязана двуцевка.

— Ама какво става тук? — пита камбоджанецът.

— Става напечено и чао — хили се Поли Блок, а двете цеви изригват пламъци. Тялото на възрастния подскача от многократните

попадения.

— Мамка му! — реве Брискоу. — Давай, давай!

Агентът вади зигзауера и хуква към вратата. В движение превключва закопчания на ръката му предавател и зове екипа в Скарбъро на помощ. Отключва и излита в нощта.

— Ама чакай... нали не биваше да се месим — несигурно възкликва след него Нътли, но незабавно затичва след колегата.

Така не бива да става, мисли той. Ама съвсем не бива по този начин...

В същия миг се разтваря и палтото на Честър и двата скрити отдолу автоматични валтера зачаткват като високооборотни шевни машини. Картечни пистолети „Валтер Ем Пе Ка“ — тип парабелум, — скорострелни, смъртоносни. Предварително застанал на добре подбрана позиция, Веселяка е открил огън, когато двамина от общо тримата вече насочват узитата. Но за тях е късно.

— Сайонара — вика Честър и устата му се разчеква в широка усмивка.

Деветмилиметровите парабелуми плюят олово в гърдите на тримата камбоджанци. То минава като през масло — раздира скъпата кожа на куфарчето, елегантните вълнени лодени, снежнобелите ризи, кожата. Наш стреля ветрилообразно — куршуми валят и в тяхната кола — стъклата се пръскат, ламарината е надупчена на десетки места, разкъсана е тапицерията на седалките. За по-малко от четири секунди двата валтера са изстреляли 64 патрона срещу тримата. Резултатът е покъртителен: камбоджанците лежат препънати в странни пози като пречупени детски кукли, топлата им кръв топи тънкия леден слой върху почвата. Куфарчето е паднало наблизко, захлупено с отворените страни надолу. Няколко дебели пачки се търкалят наоколо.

Честър и Поли оглеждат сцената — свършили са добра работа.

— Е, какво се мъдриш още? — Поли е заядлив с Честър — както винаги. — Давай да прибираме зеленото и да се чупим.

Зад гърба му от багажника излиза човекът с рязаната двуцевка. Името му е Джими Фриб. Той се протяга и разкършва, сухожилията му пукат. Честър слага нова пачка на единия валтер, другия оставя в багажника на доджа. Тъкмо се навежда да събира разпръснатите пари, когато два гласа прозвучават почти едновременно:

— Федерални агенти! Горے ръцете! Не се мотайте! — това е първият глас.

Другият глас не е така категоричен, но е доста по-груб, а и странно познат на Поли.

— Я всички назад — дръпнете се от кинтите! Хей, ще ти пръсна шибаната тиква! Хайде, всички назад!

Старицата стои на малка открита полянка и гледа към небето. Снежинките кацат по косата ѝ, по раменете, по протегнатите ръце. Устата ѝ е широко отворена, старческото тяло — силно задъхано; тя задавено гълта студения въздух и едвам се държи на крака. Изглежда, не забелязва Райли и другите и те се приближават почти на десетина метра. Сестрата се държи най-отзад. Райли бързо крачи напред въпреки възраженията на Патерсън.

— Госпожице Емили — кротко говори той. — Госпожице Емили, това съм аз — доктор Райли. Дойдохме да ви отведем у дома.

Възрастната жена го поглежда и за пръв път, откакто са тръгнали, Райли има усещането, че тя съвсем не е луда. Очите и са нормални, спокойни, тя дори се усмихва.

— Няма да се върна — изведнъж казва тя.

— Но, мис Емили, студено е. Ако не дойдете с нас, може да се простудите, дори и да загинете тук. Носим одеяла и топли дрехи. Имаме и гореща супа. Ще ви сгреем набързо и ще ви отведем на безопасно място — у дома.

Старицата отново се усмихва. Странна усмивка — широка, въздържана, в нея няма нищо весело, а само недоверие.

— Не можете да ми помогнете. Безопасно място няма — не и от него.

Райли се смръщва. Сега си спомня нещо за тази жена. Докладвали са му. Да, имало е инцидент с посетител, а предната нощ госпожица Емили се е оплаквала, че някакъв мъж се опитвал да влезе през прозореца ѝ. Тези твърдения остават без последици — почти никой не им вярва, но за всеки случай на Джъд е наредено на нощните дежурства да носи оръжие. Тези хора, въззрастните, са трудни — те се страхуват от сянката си: непрестанно се опасяват да не се разболеят, стряскат се от посетители, понякога дори и от приятели и роднини,

плаши ги и студът, вероятността да се спънат и да паднат, някой да им открадне останалите им дребни притежания, та дори и снимките, които са нещо като патерица за отслабнала памет.

Но най-вече се плашат от смъртта.

— Моля ви, госпожице Емили, оставете този пистолет и елате с нас. Ние ще ви помогнем, ще ви защитим. С нас никой няма да посмее да ви направи каквото и да е.

Жената пак клати глава. Отгоре самолетът прави нов кръг и прожекторът отново осветява дребната старческа фигура. Странна е тази бяла светлина — под нея дългата сива коса се превръща в искрящо като огън сребро.

— Няма да се върна пак там. Тук ще го посрещна — лице в лице. Това е неговото владение — тези гори. Тук някъде трябва да е и той.

В същия миг се променя и изражението ѝ. Застаналият зад Райли Патерсън се сепва: струва му се, че никога досега не е виждал такъв краен ужас, изписан на човешко лице. То се разкривява, брадичката и устните се разтреперват, сетне се раздрусва и цялото старческо тяло — това е някакъв неземеен, непознат и твърде буен тремор, мисли си докторът, доста подобен на култов екстаз. По съсухрените бузи рукват сълзи и тя започва да говори в скоропоговорка:

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам, съжалявам, ужасно много съжалявам...

— Моля ви, госпожице Емили — говори Райли и внимателно пристъпва към нея. — Оставете този пистолет. Трябва да ви отведем у дома.

— Няма да се върна у дома — твърдо повтаря тя.

— Моля ви, госпожице Емили, много ви моля! Трябва!

— Тогава ще трябва да ме убиете — казва тя просто, насочва оръжието към Райли и натиска спусъка.

Честър и Поли се оглеждат трескаво — наляво, надясно. Отляво, в самия паркинг, стои висок мъж с черно яке, закачена на ръката портативна радиостанция с микрофон и пистолет — зигзауер. До него има още един мъж — по-нисък. Той също държи зигзауер, но с двойна дръжка. На главата си вторият носи сива вълнена шапка с дълги наушници.

Отдясно на двамата, до мъничка дървена будка, където през лятото продават билетчета за паркинга, има друга едра фигура — изцяло облечена в черно, От глава до пети, че и черна ски маска като качулка, която покрива цялата глава. Той държи пушка тип помпа марка „Ръгър“ и диша тежко през кръглата цепка на маската.

— Хвани онзи — тихо шепне Брискоу на Нътли.

Зигзаурът на агента с шапката описва плавна дъга и се премества — от Поли Блок на фигурата в черно.

— Хвърли пушката, задник! — нарежда Нътли.

Пушката в ръката на онзи леко потрепва.

— Казах ти — *хвърли пушката* — вече крещи Нътли.

Очите на Брискоу отскачат за миг към човека с пушката. На Веселяка това му и трябва — той се извива и открива огън с валтера. Удря Брискоу в ръката, а Нътли в гърдите и главата. Двамата падат, Нътли умира на място — шапката почервенява още преди тялото му да е стигнало земята.

Брискоу открива огън от легнало положение и поразява Честър Наш в десния крак и слабините. Последният се поваля тежко и изпуска картечния пистолет. Пушката помпа започва да киха ритмично — звукът сякаш идва не от паркинга, а от гората отзад. Поли Блок се прегъва и залита — ударен е, но вече има пистолет в ръката. Зад него стъклата на колата се пръскат. Блок пада на колене, опитва се да вдигне ръка, не успява и тежко се захлупва по очи. Честър Наш се мъчи да вземе валтера с дясната ръка — с лявата се е хванал за чатала. Тогава Брискоу стреля още два пъти и Веселяка притихва завинаги. Джими Фриб хвърля двуцевката и вдига ръце точно навреме — още секунда колебание и Брискоу ще го убие.

Агентът се кани да стане, но в същия миг отчетливо чува типичния звук на вкаран в цевта патрон. Това е помпата.

— Лежи си там — предупреждава го гласът.

Агентът постъпва както му нареждат. Внимателно оставя зигзауера на земята до себе си. Крак в черна бота леко подритва пистолета встрани, по-надалеч.

— Ръцете на тила.

Брискоу изпълнява и тази заповед, макар че лявата ръка го боли. Сега вдига очи и вижда черната фигура с насочена надолу пушка. Нътли лежи извит встрани, очите му са широко разтворени, сякаш

гледа към морето. Боже, мисли си Брискоу, каква каша се забърка... Тогава чува шума на двигателите — колите са все още сравнително далеч, но светлините им просвяткват зад дърветата. Мъжът с пушката също чува и вижда. Сетне бързо прекрачва до куфарчето. Главата му се накланя леко в посока към Брискоу, докато прибира и последната пачка и щраква ключалката. Джими Фриб използва този момент и неочаквано прави плонж към зигзауера, но напразно. Черната фигура го прострелва в гърба, преди дори да е стигнал до оръжието. Фриб умира, а Брискоу стиска глава с двете си ръце и безмълвно започва да се моли Богу.

— Стой си така легнал и не вдигай очи — предупреждава го онзи с помпата.

Брискоу изпълнява точно, но не затваря очи. До него минава поточе кръв и той леко измества лице, за да я избегне. Когато се осмелява да вдигне глава, черната фигура вече я няма, а фаровете на приближилите се съвсем коли го заслепяват.

Доктор Мартин Райли е на четиридесет и осем години и ужасно му се иска да стане и на четиридесет и девет. Има две деца — момче и момиче — и съпруга на име Джоани, която всяка неделя готви много вкусно печено. Мартин не е Бог знае какъв прочут лекар, затова и сигурно се занимава със старческия приют. Когато госпожица Емили Уотс стреля по него, той се хвърля на земята, покрива глава с ръце и започва ту да ругае, ту да се моли. Първият куршум изсъсква някъде вляво, вторият е по-наблизо и пръска мокър сняг и пръст в лицето му. Отзад се чуват изщраквания — полицаите свалят предпазителите на оръжието си, зареждат. Райли виква:

— Не, не! За Бога, не стреляйте, моля ви!

Настъпва тишина, само моторът на чесната бучи някъде отгоре. Райли рискува и надига глава от земята. Старицата сега плаче открито. Лекарят внимателно и бавно се изправя.

— Не се безпокойте, госпожице Емили, всичко ще се оправи — започва с успокоителен тон той.

— Нищо не може да се поправи — ридае тя. — Спасение няма...

Допира пистолета до лявата си гърд и натиска спусъка. Силата на изстрела я отхвърля назад и вляво, тя пада с вирнати крака, а палтото

се запалва за секунда около направената от куршума дупка, сетне угасва. Жената пририва и затихва. Наоколо земята постепенно почервява, снегът вали все така кротко и покрива лицето ѝ, изцъклените отворени очи. Тялото е все така осветено от самолетния прожектор.

Наоколо гората безучастно мълчи, дърветата немеят, само клоните им се полюшват леко, сякаш поздравяват падащите снежинки.

Ето така започна всичко: и за мен, и за още едно цяло поколение. Началото бе в две отделни случки — насилие и пак насилие, — протекли почти едновременно в една зимна нощ, свързани посредством неясна и печална нишка, която се губи нейде далеч назад в трагичното минало и в спомените за стари, брутални дела. Други хора, някои от тях и мои близки, са се докосвали до нея и са умирали, може би заради самата нея. Защото говорим за едно древно Зло, всесилно Зло, което наднича иззад завесата на Времето и може да заразява хорската кръв, да преминава от поколение в поколение, да командва човешкото потекло — да покварява, да позори и дамгосва онези, които нямат нищо общо с неговата същност и генезис: младите, невинните, уязвимите, беззащитните. То трансформира живота в смърт, стъклото в огледала; всичко, до което се докосне, превръща в свой образ и подобие.

За всичко това аз научих по-късно, когато Смъртта споходи и още мнозина други и стана ясно, че от Геената Огнена отново се е пръкнало нещо ужасно, скверно като самата нея и древно като света. Съдено ми е било да участвам в събитията, които последваха. Сега, когато се връщам в спомените и миналото, си мисля, че съм бил част от всичко знаменателно, без да разбирам как и защо. Така или иначе същата зима има цяла поредица произшествия — на пръв поглед всеки инцидент отделен и все пак свързан с другите. Сякаш някой бе отворил таен проход между два паралелни свята: този на миналото и на неизбежното бъдеще, и в сблъсъка, който последва, Смъртта бе главното действащо лице.

Връщам се назад във времето и се виждам такъв, какъвто наистина съм бил: замръзнал в различни епизоди и години като лице от поредица снимки. Младо момче посреща баща си, който се прибира

у дома след тежък работен ден; тежката му фигура застава на вратата, той се навежда и ме взема в ръцете си, подхвърля ме във въздуха и аз усещам огромната сила, която се крие в този човек. Мускулите играят под рамото му, бицепсите са корави — същински въжета. Искам да стана като него — да постигна онова, което той е постигнал, да приличам на него, да бъда силен и смел. Виждам го и по-късно — само веднъж — без полицейската униформа, държи в ръка черен брезентов сак. Пак е едър и силен, но изглежда някак смален и сломен. Сякаш огромното здраво тяло е започнало да се разнищва като загниваща обвивка на разпадащ се мозък. И това ми действа ужасяващо — като че и моят мозък започва да се разпуква. Може би ще ми бъде наследство?

Особено ярък е още един образ от миналото: стоя до бащиния гроб, навел глава. До мен са само неколцина от мнозината стари бащини приятели — сурови лица, високи мъже с широки плещи. Опитвам се да изправя рамене, да вирна глава, да се изравня с тях. Те са най-близките, най-достойните — не ги е било срам или страх да дойдат на погребението. Малцина биха желали хората да ги видят там — в града витаят недобри чувства относно случилото се. Само най-лоялните са готови да рискуват репутацията си под блясъка на репортерските светкавици.

Мама е до мен, приведена, сгърчена от мъката. Няма го вече онзи, когото е обичала така силно, няма го човека, на когото се е уповавала. С него си е отишла — уви! — и представата за онзи едър добряк, мил и нежен съпруг и баща, винаги готов да се наведе и погали своето момченце по главичката, да го грабне и подхвърли като истинско перце. Горко ни: него хората ще го помнят само като убиец, сетне посегнал на собствения си живот. Защо ли? Вероятно защото се е чувствал виновен... Татко уби един младеж и приятелката му — и двамата невъоръжени. Причините ли? Никой не можа да ги разбере, камо ли да ги разясни. Може би се крият зад онези преуморени очи и в мислите на професионалния полицаи, свидетел на прекалено много злини, несправедливост, хорска лошота. Тези мисли са го преследвали неотклонно години наред и са се натрупвали в главата му като злокачествени образувания. Какво ли е видял в онези двамата? Младият негодник — започнал в детската полицейска стая, малолетният престъпник, който навършва възраст и се заема с далеч по-сериозни нарушения на закона. И глезената му приятелка от богато

семейство, която си пада по всякакви гангстерчета. Полупияни, нагли, те крещат мръсотии в лицето му, а онзи — младият негодяй, бърка във вътрешния джоб на сакото. Какво ли ще извади? Нищо, защото просто не е бил въоръжен. Баща ми ги застрелял и двамата — видял е в тях нещо много грозно. Сигурно онези демони от мислите си... По-късно татко налага дулото на служебния пистолет и се застреля.

Сега съм по-възрастен. Застанал съм до следващия гроб. Починала е мама. Пускат ковчега в рова, а до мен стои възрастен мъж — дядо ми. Дошли сме чак от Скарбъро, Мейн, където се преместихме след татковата смърт. Скарбъро е родното място на майка ми, там живее дядо и няма да излъжа, ако кажа, че направо избягахме при него — за да се скрием от хорската неприязън. Мама настояваше да бъде погребана до татко — до последния си дъх не престана да го обича. Сега до майчиния гроб виждам само стари хора — мъже и жени. Млад съм само аз.

Виждам и снежни преспи. Зимата идва и си отива, сетне и следващата. Дядо остарява все повече и повече. Напускам Скарбъро, ставам полицай — също като татко, както и дядо. В семейството това е наследствена традиция и аз няма да ѝ изменя. Когато умира и дядо, аз се връщам в Скарбъро и сам изкопавам гроба му. Хвърлям лопата след лопата пръст върху ковчега, буците тропат по дървения капак. Сутрешното слънце е огряло гробището, във въздуха се носи солен дъх — идва от заблатените райони. Има ги и на изток, и на запад. Недалеч от мен златисто, жълтоглаво кралче гони мушиците и всякакви гниди и паразити, които снасят яйца в дървесната кора, а зимно време се крият на топло в пукнатините и дупките из старите дървени къщи. Вдигам глава и дълго гледам след прелитащите ята гъски — те бягат на юг от зимата. Интересно нещо — с тях летят и няколко гарвана; приличат на черни изстребителни, които съпровождат команда бомбардировачи.

Малко по малко гробът се запълва и тогава чувам гласовете. Тънки гласчета: смях, викове, глъчка в двора на детската градина на име „Лил Фокс Фарм“ недалеч от гробището. Без да искам, се усмихвам. Мисля си, че и дядо би се засмял. Направо съм сигурен.

Сетне съдбата ми поднася още един гроб — този път моят малък свят наистина се разпада. Впил съм поглед в овехтелия молитвеник, който държа, но мислите ми не могат да се задържат на едно място. Пускат две тела в прясно изкопанния ров — те ще почиват там една до

друга, — дъщеря ми и съпругата ми. Както съм ги заварвал толкова пъти късно вечер в дома ни в Бруклин, прибирайки се след късно дежурство. Двете заспали сладко, тригодишната ми дъщеричка, притисната до майка си. Така дойде онзи миг. В който престанах да бъда съпруг. И баща. Не бях успял да ги опазя и те бяха наказани за моя собствен провал и грешки.

Ето, за тези образи и спомени ви разказвам. Те са като верига от здраво преплетени брънки, изкована отдавна, нейде далеч в мрака на миналото. Трябва да ги извадя от мислите си, но не е така лесно да обърнеш гръб на миналото. Толкова много неща са останали несвършени, толкова много думи — неизказани. И всички те се връщат при нас, за да ни обвиняват, да ни мъчат... да ни наказват.

Защото такъв е животът и така върви светът. И ехото на други светове.

[1] Буквално преведено, означава Мрачната котловина; в книгата е градче — географско място, ключово свързани с действието. — Бел.прев. ↑

[2] сухопътна миля е равна на 1,6 км. — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Ножът потъва в кожата под окото ми поне на два милиметра. По лицето ми потичат тънки струйки кръв. Били Пърдю се е прилепил плътно към мен, притиснал ръцете ми към стената с лакти, краката ми с неговите крака — така че да не мога да го сритам в слабините. Пръстите му се впиват в гърлото ми още по-силно.

Били Пърдю, Били Пърдю... трябваше да внимавам повече с този човек.

Били Пърдю е беден, беден и опасен с набраната в него горчивина, с натрупаното отчаяние. Отвратителна взривоопасна смесица — винаги води до насилие. И той е такъв — затъпял от озлобление. То се излъчва от него на вълни, блокира мисленето, замъглява съзнанието и влияе на реакциите на околните. Влезе ли в някой бар, отпие ли от първата чаша, хване ли в ръце билиардния стик, вече е повече от сигурно: рано или късно ще стане проблем. Няма нужда да търси повод за сбиване. По-скоро поводът е намерил проявление в лицето на Били Пърдю. Дори самият Били да успее да избегне конфликта (той обикновено не го и търси), някой друг неизбежно ще се заяде. Винаги съм готов да се обзаложа за това. Достатъчен е един поглед към седналите на бара мъже и край — сблъсъкът е налице. Всъщност Били е в състояние да провокира дори най-хрисими и богоугодни хорица. Пуснете го на събрание на кардинали от Светата, църква, той и тях ще предизвика. Откъдето и да го погледнеш, все си е кофти човек.

Досега не е убивал, а и никой не е успял да го убие. Колкото по-дълго се задържи подобно положение, толкова повече се увеличават шансовете за лош край. То щом започва лошо, какво остава за финала? Чувал бях хората да казват, че Били носи нещастията в себе си, но ми се струва недостатъчно силно — по-добре би било да се каже, че самият Били е истинска напасть, нещо като нескончаемо бедствие, като бавна мъчителна смърт.

Тогава още не знаех много за него. Бях научил, че постоянно има неприятности със закона, че полицейското му досие е като дебел том и съдържа подробен списък на всички възможни дребни престъпления. Като се почне от лошо поведение и бягства от училище, дребно хулиганство, дребни кражби, пиянство, шофиране в нетрезво състояние и под влияние на наркотици, съхраняване на крадени вещи, побой, злоупотреба и посегателство на чужда собственост, нецензурно поведение на публични места, нередовно изплащане на детска издръжка и т.н. и т.н. Безкраен списък.

Многократно е бил даван за осиновяване, прекарал цялото си детство в чужди домове и поправителни институции. На повечето места оставал толкова, колкото поредният осиновител да разбере, че момчето не си струва изплащаната от щатските институции издръжка, защото белите, които прави, му излизат много по-скъпо. Повечето осиновители са такива: третираат децата като инвестиция, която носи приходи, или като кокошка, която отглеждаш за месо и яйца. Не си ли покрие разноските, значи не си заслужава да го държиш. Ако едно пиле създава проблеми, вие го заколвате и ето го неделния обяд, но можете ли да постъпите така с малолетен престъпник? И хоп — Били отново е на улицата — до следващия осиновител. В досието му, заведено от социални грижи, пише, че при повечето осиновителски семейства са регистрирани доказателства за липса на сериозно внимание към момчето; в два отделни случая — за малтретиране, побоища и крайна грубост.

В един-единствен случай бе попаднал на добри хора — възрастни, опитали се да му създадат дом и да го поправят, доколкото им стигали силите. Бил двадесет и първото осиновено от тях дете и може би им е дошъл малко нанাগоре. Но известно време живял щастливо, ако изобщо можем да използваме тази дума. Сетне се запилял, дни наред не се прибирал къщи, а по-късно избягал в Бостън и попаднал в обкръжението на Тони Чели. Веднага настъпил котака по опашката, както се казва, и го върнали по етапен ред в Мейн. Там срещнал Рита Ферис, която била седем години по-млада. Харесали се, оженили се. Родил им се син, но истината е, че истинското дете в този брак бил самият Били, макар вече тридесет и две годишен — висок, як като бик: мускулите му — дебели въжета, ръцете — крикове, а пръстите — досущ клещи.

Имах уникалната възможност да опозная и наблюдавам Били съвсем отблизо, след като се опитах да му приложа хватка и да му извия ръката на гърба. Напълно неуспешно впрочем. Сега за наказание ме бе притиснал към стената на сребристия си фургон каравана. Не човек, а скала — очичките му зли и малки като на прасе, зъбите му неравни, от устата му смърди на стар алкохол и вкиснато. Под ноктите му черно, целият му врат изринат и пъпчасал — изглежда, се бе бръснал с изтъпено ножче.

Фургонът бе стар и скапан с регистрация от Скарбъро Даунс. От него се носеше воня на мръсни дрехи, развалена храна и застояли боклуци. С едната ръка Били ме бе стиснал здраво за гушата и ме вдигаше бавно нагоре — толкова бе здраво копелето. Пръстите на краката ми вече едвам допираха земята. В другата стискаше къс нож — същия, с който бе пробол бузата ми някъде под лявото око. Кръвта шуртеше, стичаше се по брадичката ми и капеше надолу — май по самия Били.

Голяма глупост бях извъртял с въпросната хватка. Изобщо кофти идея — все едно да гласуваш за Рос Перо или да нападнеш Русия през зимата, като Наполеон например. Шансове за успех — колкото и да бях приложил хватката на самия фургон. Когато опитах да му извия ръката, тя си остана неподвижна и непрегъваема. Също като на бронзовата статуя на поета Лонгфелоу на едноименния площад. И докато се мъчех да анализирам собствената си дивотия, Били ме бе сграбчил и бе стоварил върху главата ми огромното си дясно ръчище. Толкова ме заболя, че чак сълзи ми потекоха, а той ме лепна на стената на фургона и ме затисна с тяло. Свят ми се зави, ушите ми забучаха. Помислих, че ми е спукано тъпанчето, но тогава ме сграбчи за гърлото и разбрах, че няма задълго да се опасявам за слуха си.

Ножът се виеше в ръката му и болката растеше. Сега вече течеше много повече кръв, капеше в отворената пазва на бялата ми риза, а вероятно и върху гърдите на Били. Лицето му бе разкривено и мораво; дишаше тежко, просто пухтеше през стиснати зъби, помежду тях се процеждаше слюнка. Натискът върху ръцете и гърдите ми отслабна, сега Били напълно се бе концентрирал върху бавното ми задушаване.

Изглежда, беше решил да изстиска живота от мен. Вече мислех, че съм пътник, когато ме осени вдъхновение — успях да пъхна пръсти под сакото и да напипам дръжката на пистолета. Носех стария си

„Смит и Уесън“. Малко по малко с върховно усилие го измъкнах и го допрях до меката част на гушата му — тъкмо под брадичката. Червените пламъчета в очите му присветнаха ярко и бавно започнаха да гаснат. Отпусна гърлото ми, отдръпна ножа, а аз се свлякох на земята. Поемах въздуха жадно — на пресекулки, вратът ме болеше отвратително, полуделите ми за кислород бели дробове подсвиркваха немощно. Държах пистолета все така насочен нагоре към Били, но той сам отстъпи и се дръпна назад. Гневът му бавно затихваше. Изглежда, вече не му пукаше нито за мен, нито за оръжието в ръката ми. Извади цигара и запали. Протегна пакета и към мен, но аз поклатих глава и болката в ухото ми се обади отново. Реших, че не бива да си мърдам главата много.

— Защо се опитваш да ми правиш фокуси, а? — попита изведнъж Били с огорчен тон.

Погледна ме и в очите му прочетох искрена обида.

— Изобщо не биваше да ми прилагаш хватки — каза той отново.

Този тип наистина бе голям чешит. Пак поех въздух, сега вече по-дълбоко, и отворих уста. Собственият ми глас прозвуча като конско цвилене, а в гърлото ми някой сякаш бе посипал пясък. Ако не бе толкова невинен в тъпотата си, вероятно щях да го прасна с дръжката на пистолета.

— Доколкото си спомням, ти се закани да вземеш бейзболната бухалка и да ми изкараш лайната през устата — рекох със скърцащ глас.

— Ама ти пак ставаш груб — сопна се той и червените пламъчета припламнаха отново.

Пистолетът ми бе все така насочен в него, но това като че ли не му правеше особено впечатление. Да не би да има нещо наум? Може би си мисли, че куршум не го лови? Ама че глупости ми идват наум, сигурно от нарушеното кръвоснабдяване на мозъка, рекох си аз и се усмихнах. Груб съм бил! Ама че мисъл. И тъкмо да поклатя глава, отново се сетих, че ще ме заболи.

Бях дошъл при този тип, за да направя услуга на бившата му съпруга Рита, която живееше в малък апартамент на „Локъст стрийт“ в Портланд с двегодишния им син Доналд. Тя получи развод преди шест месеца и оттогава Били не бе плащал нито цент от издръжката на детето. Познавах семейството на Рита и самата нея още като дете в

Скарбъро, макар че не бяхме близки. Баща ѝ бе загинал по време на несполучлив банков обир в Бангор през 1983 година, а майката се бе скъсала от работа, за да не се разпадне семейството ѝ. Знаех, че единият ѝ брат е в затвора, а другият го търсеха ченгетата за връзки с наркотрафика, най-голямата сестра бе в Ню Йорк и не искаше и да чуе за другите си роднини.

Рита бе стройна, русокоса красавица, но гадостите на живота вече си казваха думата и това ѝ личеше — поне на външния вид. Били никога не я бе удрял, нито тормозел физически, но затова пък се бе прочул с гадните си скандали и яростни изблици. Благодарение на тях почти унищожил двата апартамента, в които бяха живели по време на брака. Единия подпалил след триденен запой в южен Портланд. Рита се събудила навреме, колкото да изведе детето. Сетне се върнала и с голяма мъка изтеглила почти безжизненото тяло на съпруга си; включила и алармата, че да предупреди съседите. На следващия ден подаде молба за развод.

Сега Били живееше във фургон, при това видимо съвсем бедно. Казаха ми, че през зимата работи по дърводобива: хваща се на работа в някоя от северните фирми или продава коледни елхи. През останалото време върши каквото му падне, а то не е кой знае колко. Фургонът бе паркиран на парче земя, притежание на Роналд Стрейдиър, индианец от пенобскотското племе, наричан от някои хора Бродещия елен. Стрейдиър бе от Олд Таун — стария резерват, но след завръщането си от Виетнам се бе заселил в Скарбъро. Бе служил в специалните части К-9, там го бяха обучили за водач на куче — да превежда армейски патрули през джунглата. Овчарката му на име Елза можела да подушва виетконгците от много далеч. Роналд много обичаше да разказва за нея и за службата: твърдеше, че подушвала и прясна вода и така веднъж спасила цял взвод, останал без храна и вода. След изтеглянето на американските войски от Виетнам кучето било предадено на южновиетнамската армия като армейски излишък или както пишело в протокола, „излишна екипировка“. Роналд носеше снимката му в портфейла и често я показваше на кой ли не. Елза бе хубавица, снимана с изплезен език, вирнати уши и две метални плочки на врата: личният военен номер и награда за добра служба. Роналд тъгуваше по нея — смяташе, че виетнамците са я изяли след американското

изтегляне и никога не се сдоби с друго куче. В края на краищата нали пък при него се бе настанил Били Пърдю.

Били бе подразбрал, че съпругата му възнамерява да се премести на Западното крайбрежие и да започне нов живот. За тази цел тя имаше голяма нужда от парите, които той ѝ дължеше за издръжката. Както ми обясни Рита, на Пърдю не му изнасяло тя да заминава. Все си мислел, че семейството им може да се събере отново. И не бяха успели да го разубедят нито официалният развод, нито съдебната забрана да се доближава на по-малко от тридесет метра до бившата си съпруга.

Бях се навил да го посетя като услуга на Рита — тя ми се обади и помоли за помощ. Време беше някой да разясни на Били, че бившата му съпруга няма да се върне при него, а той има моралното и юридическото задължение да ѝ плаща въпросната издръжка. Тъкмо се бях заел да му говоря тези работи и той посегна към бухалката. После се случиха описаните вече неща.

— Обичам я, бе, човек — повтаряше той, подръпваше от цигарата и изпускаше дима през ноздри.

Приличаше на особено злонравен и инатлив бик.

— Кой ще се грижи за нея в Сан Франциско, я ми кажи, а?

Изправих се на крака, избърсах част от кръвта от бузата и пазвата. И ръкавът на сакото ми бе мокър — тъмните петна бяха доста и големи. Късмет, че сакото ми е черно. За Бога, и аз какви ги дрънкам! Ако на това му се вика късмет, човек може да си представи как ми е функционирал мозъкът.

— Били, как да живеят жената и собственото ти дете, ако не им плащаш определената от съдията издръжка? — попитах го аз. — Как да се оправя без пари? Щом я обичаш толкова, трябва да ѝ ги дадеш!

Той ме изгледа, сетне наведе очи към краката си. Пръстите му шаваха в мръсните черни боти.

— Извинявай, че ти налетях, брато, ама... — почеса се по изринатия врат, поглади буйната коса. — Ще ме натопиш ли на ченгетата?

Ама че въпрос. И да ходя при тях, на него ли точно ще кажа? Съжалението му звучеше искрено колкото на лисица, току-що изяла кокошката. При това ако уведомя полицията, Били ще го напъхат в дранголника и пак няма да плати на Рита нищо. Но пък когато спомена ченгетата, в тона му прозвуча нещо особено и аз трябваше да се

замисля, но ето на! — не се усетих. Още с пристигането си бях забелязал, че черната му фланелка е мокра от пот, а по маншетите на панталоните има засъхнала пръст. Беше превъзбуден, адреналинът просто препускаше из вените му. Тези неща трябваше да ме насочат на определени мисли, но де ти този размах на въображението. Кой би помислил да плаши човек като Били със сбиване или неплатени детски издръжки? Глупости. Като се връщам ретроспективно назад, си мисля, че може да е било и за добро: че тогава не загреях достатъчно и не си направих нужните заключения. Знаем ли и аз?

— Ако си платиш сега, аз ще ѝ занеса парите, ще забравя какво стана — рекох му кротко.

Той сви рамене.

— Нямам толкова много. Нямам дори и хиляда долара.

— Били, ти ѝ дължиш около два бона. Струва ми се, че пак не загреваш за какво става дума.

А дали беше така? Какво притежаваше? Караше една разбита тойота с дупки по изгнилите тенекии на пода, фургонът му мяза на сметище, печели не повече от сто, сто и петдесет долара седмично. И то ако намери работа — я при секачите, я да прекара нечий боклук. Ако има две хиляди долара, отдавна да се е разкарал отгук. Били Пърдю и две хилядарки. Трябва да става дума за някой друг, защото Били едва ли някога ще спечели толкова пари накуп.

— Мога да дам пет стотака — рече той след известно мълчание и пак усетих някакъв подтекст, а в очите му имаше нови пламъчета — този път пресметливи, лукави.

— Дай ми ги тогава — рекох веднага.

Били не помръдна.

— Били, ако не платиш сега, ченгетата ще дойдат и ще те приберат, ще идеш под ключ и няма да можеш да изкараш нищо, за да платиш издръжката, а лихвите се трупат. И ако това ако не е затворен кръг, здраве му кажи!

Той помисли, сетне влезе във фургона, аз — след него. Бръкна под вехтото канапе в ъгъла и извади смачкан плик. Извърна се с гръб към мен — да не гледам — и започна да брои. Брои, брои и прибра плика. Сетне подчертано тържествено ми подаде пет по сто. Като същински магьосник, който вади нечий изчезнал часовник след особено ефектен трик. Банкнотите бяха съвсем нови, шумоляха и

миришеха на прясно мастило. При това бяха с последователни номера. Ако се има предвид дебелината на въпросния плик, там май останаха доста техни братлета.

— Ти май теглиш мангизи от банкомата на „Флийт Банк“, а, Били? — рекох шеговито.

Глупости, разбира се. Дивотии някакви невероятни. Единственият начин Били да извади пари от банкомат е да го разбие с булдозер.

— Глей сега, брато, ти й кажи нещо от мен, чуваш ли? — поклати той пръст. — Кажи й, че може би там, откъдето идват тези кинти, има още, чуваш ли? Да си направи нужните заключения, значи, че може би не съм вече онзи смотаняк. Нали така ще й кажеш, а?

И се усмихна многозначително като селски мъдрец, който се мисли за единствения умник на този свят. Във всеки случай си помислих, че ако Били Пърдю знае нещо по-специално, по-добре е да не питам много-много. Така винаги е по-здравословно. Впоследствие се оказа, че пак не съм бил прав, но за това по-късно. Все пак не се въздържах:

— Слушай, Били, ти да не работиш още за Тони Чели, а? Я ми кажи?

Очите му си останаха все така лукави, но усмивката му изчезна.

— Не познавам никакъв Тони Чели — упорито рече той.

— Чакай да ти опресня паметта. Един висок, снажен тарикат от Бостън — сам си извади прякора — Тони Чистия. Започна с проституция, а сега играе на голямо. Цели се в най-високото. Наркотици, порно, лихварство — абе всичко, което попада под ударите на наказателния кодекс, така че шансовете му за добър гражданин са доста под нормата.

Направих кратка пауза и добавих:

— Ти работеше за него, Били. Питам те сега — още ли работиш?

Той рязко завъртя глава, сякаш да изтръска вода от буйните си коси, но избегна погледа ми.

— Да, бе, да... вярно, че съм правил туй-онуй за Тони. От време на време, знаеш как е... По-лесно, е отколкото да пренасяш боклуците на хората. Ама не съм виждал Тони отдавна. Много *отдавна*.

— По-добре за самия теб е да казваш истината, Били — рекох му съвсем сериозно. — Иначе ще си имаш неприятности с разни хора —

хубаво да го знаеш.

Той не отвърна и аз повече не настоявах. Когато ми подаваше парите, почти си завря лицето в моето. Допрях пистолета в гърдите му, а той попита:

— Защо правиш това?

Алени огънчета пак примигваха; примигваха и угасваха в малките очички, дъхът му все така вонеше, усмивката бе изчезнала.

— Тя не може да си позволи частно ченге...

— Правя го като услуга — отвърнах тихо. — Познавам цялото й семейство.

Мисля, че той изобщо не ме чу.

— И как ще ти плати, а? — бе извърнал глава и обмисляше собствения си въпрос, когато изведнъж запита: — Чукаш я, нали?

Спокойно издържах погледа му.

— Не, не я чукам. Сега се дръпни от мен.

Били остана на място десетина секунди, смръщи лице и се отмести. Когато излизах от фургона, отвън вече бе студена декемврийска нощ. Гласът му прозвуча отново — с моите думи:

— По-добре за теб е да казваш истината.

Естествено, че парите трябваше да ме накарат да се замисля. Ама на. Нямаше начин Били Пърдю да ги е спечелил по честен начин и може би най-разумно беше да го понатисна малко. Но бях направо скапан и с огромно облекчение се разкарах от него и смрадливия му фургон.

Дядо ми, който бе полицаи, докато не откри на север онова дърво със странните плодове, обичаше да разказва един виц. Всъщност то си бе повече от виц. Един тип казва на приятел, че отива да играе на север комар. Ама участниците са професионални мошеници — удивено го предупреждава приятелят. Да, бе, да, знам — казва първият, — но това е единствената игра в града.

Започнах да си спомням твърде често този виц и донякъде философия на скъп за мен покойник в дните, които последваха — когато нещата станаха неудържими. Спомних си и множество други казани от дядо ми неща, които той съвсем не вземаше за вицове, макар че доста хора да им се бяха смяли. Не бяха минали седемдесет и два часа от смъртта на Емили Уотс и мъжете при Праутс Нек и Били Пърдю се бе превърнал в нещо като единствената игра в този град.

Само че тогава още не го знаех. А предположенията на дядо се оказаха точни и приеха формата на жестоко и облечено в плът насилие.

Отбих се в банката на „Оук Хил“ и изтеглих двеста долара от личната си сметка. Раната под окото се бе затворила — най-малкото вече не течеше кръв, но знаех, че ако почистя съсирената коричка, вероятно пак ще рукне. Реших да отида за помощ в кабинета на Рон Арчър на „Форест авеню“, където приемаше пациенти два пъти седмично.

— Какви си ги вършил бе, човек? — попита ме той, докато ми слагаше упойка за трите шева на раната.

Канех се да му кажа, че от упойка няма нужда, но реших да си мълча. Ще вземе да помисли, че се правя на герой. Доктор Арчър е минал шестдесетака, но все още е хубав, достолепен мъж с красиво побеляла коса и превъзходни маниери. Множество самотни жени си мечтаят да попаднат в леглото му, други търсят поводи за най-интимни и често ненужни медицински прегледи.

— Абе, влезе ми една мигла в окото, та се опитах да си я извадя рекох му аз.

— Следващия път опитай с очни капки. По-безболезнено е и по-хигиенично. И няма да си повредиш окото.

Почисти раната с тампон и посегна към иглата. Примигнах леко.

— Браво, моето момче — потупа ме той по главата с усмивка. — Голямо, храбро момче. Ако не плачеш, ще ти дам бонбонче.

— И ти имаш едно чувство за хумор... — рекох кисело.

— Зарежи тези приказки — отвърна той и започна да шие раната. — По-добре кажи какво стана? На мен ми мяза на прободна рана — нож най-вероятно. Освен това по врата ти има синини — изглеждат като следи от нечии пръсти.

— Опитах се да попритисна Били Пърдю и не се получи — признах, макар и неохотно.

— Пърдю ли? Ох, Боже мой! Не е ли онзи ненормалник, който за малко щеше да подпали собствените си съпруга и дете?

Веждите на Арчър се извиха като черковни арки и той ме загледа с истинско удивление, а след още един шев подхвърли:

— Ти май си по-откачен и от него! Знаещ ли, като твой лекар те съветвам да избягваш подобни упражнения, защото рано или късно ще се наложи лечение, което аз не съм в състояние да предложа — рече той и посочи с ръка скромното обзавеждане на кабинета. — С такива изпълнения на врата могат да се очакват всякакви мозъчни изненади и ще видиш, моето момче, че и сенилността няма да закъснее.

Сетне огледа работата си и се усмихна доволно:

— Отлично! Съвършена бродерия. Цар съм на шев и кройки!

— Сега ще се погледна в огледалото — заканих се аз. — И ако си ми извъртял някое сърчице, ще ти запала амбулаторията.

Лекарят внимателно зави използваните игли в старата опаковка и ги хвърли в кошчето.

— Внимавай сега какво ти казвам — кожата до няколко дни сама ще абсорбира тези шевове. Няма да ги пипаш, чуваш ли? Нали ви знам какви сте вие, немирниците. Истински деца!

Излязох, а смехът му ме последва на улицата. Добър човек беше доктор Арчър, точен.

Оставих го да си се смее и потеглих към апартамента на Рита Ферис. Намираше се недалеч от източните гробища и катедралата — голяма красива постройка на Църквата на непорочното зачатие. В тези гробища почиват онези двамата млади глупаци Бъроус и Блайд — капитани на историческите бригантини; американския „Ентърпрайз“ и британския „Боксър“, и двамата загинали в прочутата и никому ненужна морска битка край остров Монегън през войната от 1812 година. Погребали ги с пищни почести и двойно шествие по улиците на Портланд. Близо до гробовете им под мраморен паметник почива още един участник в същата битка — лейтенант първи ранг Кървин Уотърс. Той бил люто ранен и агонизирал цели две години: по време на битката бил на шестнайсет, а на погребението — вече на осемнайсет. Сам не зная защо ви разказвам тези неща, а и изобщо защо ли се сетих за тези хора по пътя към дома на Рита? Може би след срещата с Били Пърдю подсъзнателно съм си мислил за съвсем ненужно погубени млади хора.

Завих по „Локъст“, минах покрай англиканската черква „Свети Павел“ отдясно и „Свети Винсент де Пол“ — отляво, точно срещу училището на името на Кавана. Апартаментът на Ферис е в зле поддържана триетажна постройка с каменни стъпала пред главния

портал. От едната страна на вратата са звънците, от другата — същият брой незаключващи се пощенски кутии.

Отвори ми чернокожа жена — портиерката, която държеше за ръката момиченце — вероятно дъщеря си. И двете ме изгледаха с подозрение. В Мейн има сравнително малко чернокожи, още от началото на деветдесетте години населението на щата е почти 90 на сто бяло. При такова съотношение човек би трябвало да внимава, така че сигурно имаха право да бъдат предпазливи.

Опитах се да се усмихна максимално предразполагащо.

— Дошъл съм при Рита Ферис. Тя ме очаква.

Очевидно усмивката не подейства, защото лицето на жената се втвърди още повече.

— Като ви очаква, защо не ѝ позвъните? — сопна се тя и ми блъсна вратата.

Въздъгнах, позвъних. Гласът на Рита прозвуча по домофона, релето на вратата забръмча и влязох.

Поех по стълбите към втория етаж. Иззад нечия врата долитаха реплики от телевизионен сериал. Някой кихаше звучно. Потропах леко, Рита веднага отвори — държеше облекения в ританки Доналд на ръце, леко опрян на хълбок. Косата ѝ бе прибрана в кок, носеше безформен син пуловер над сини джинси и черни сандали. По пуловера имаше следи от детска храна и слюнки. Въпреки износените мебели апартаментчето изглеждаше чисто и спретнато, усещаше се типичната бебешка миризма.

Малко зад Рита възрастна жена тъкмо поставяше на масата кашон с пелени, детски консерви и пресен зеленчук. На пода имаше пластмасова чанта с дрехи втора употреба и няколко видимо употребявани детски играчки. Веднага забелязах, че Рита държи пари в ръка. Тя долови движението на очите ми и веднага ги мушна в джоба, а лицето и леко почервения.

Жената отзад, може би на около шестдесет години, ме изгледа любопитно и враждебно или на мен така ми се стори. Сребрилата ѝ коса беше къдрена на апарат, очите ѝ — големи и кафяви — не се отделяха от мен. Облечена бе в дълго вълнено палто, което изглеждаше скъпо. Под него забелязах копринена блуза и видимо правени по поръчка памучни панталони. На ушите ѝ дискретно висяха елегантни златни обеци, на китките и на врата също имаше бижута.

Рита затвори вратата и се обърна към нея.

— Това е господин Паркър — каза тя. — Помолих го да говори с Били от мое име.

Сетне остави Доналд на пода и стеснително извърна глава към възрастната жена. Чудеше се какво да направи с ръцете си и ги пъкна в задните джобове на джинсите. В тази интересна поза кимна към мен, сетне към другата си гостенка и рече:

— Господин Паркър, това е Шерил Дансинг. Тя ми е приятелка.

Протегнах ръка към Лансинг.

— Приятно ми е да се запознаем.

След известно колебание тя си подаде ръката и се здрависахме. За жена имаше учудващо силни пръсти.

— И на мен също — отвърна тя.

Рита въздъхна и се опита да започне разговор:

— Шерил много ни помага. Редовно носи храна, дрехи и... какво ли не. Чудя се как бихме се оправяли без нея.

Сега, изглежда, на Лансинг ѝ стана неловко, защото предупредително вдигна ръка и рече:

— Хайде, хайде сега...

После прегърна Рита, целуна я по бузата, а на хваналия се за крачола на майка си Доналд разроши косицата. Направи стъпка към вратата и добави:

— Ще ти се обадя пак до седмица, най-много две.

Рита видимо се безпокоеше от нещо, може би ѝ се стори, че не е достатъчно учтива към гостенката и попита:

— Няма ли да поостанеш малко?

Шерил Лансинг хвърли кратък поглед към мен и се усмихна.

— О, не, не и тази вечер. Трябва да свърша още цял куп неща, а съм и сигурна, че вие с господин Паркър имате за какво да говорите.

Кимна ми и излезе. Загледах се в гърба ѝ, докато тръгна надолу по стълбите. Може и да е от „Социални грижи“ или пък от благотворителното дружество на името на свети Винсент де Пол. То има административна сграда до църквата отсреща. Рита, изглежда, интуитивно усети за какво си мисля.

— Приятелка ми е, истинска — обади се тихо. — Познаваше Били, знаеше го що за стока е, знае го и сега. Непрекъснато се грижи за нас и всячески се стареа да помага.

Заклучи вратата и чак сега ме изгледа продължително в лицето.

— Били ли ви направи това?

— Е, имахме известни разногласия — рекох небрежно.

— Ужасно съжалявам. Изобщо не помислих, че може да се опита да...

По лицето и се изписа искрено съчувствие и неудобство. Сега изглеждаше много хубава въпреки тъмните сенки под очите и фините бръчици, които тревогите вече дълбаеха около устата ѝ, досущ наченки на пукнатини по красиво излят стар гипс.

Покани ме да седна, тя самата се настани на една възглавница и взе Доналд на коляно. Той бе доста едро дете, с големи сини очи и изражение на постоянно любопитство. Усмихна ми се, поклати пръст и погледна майка си. Тя също се усмихна и той се засмя, сетне изхълца.

— Да ви почерпя едно кафе? Нямам бира, за съжаление, иначе бих ви предложила.

— Благодаря, аз изобщо не пия. Отбих се да ви дам това.

Подадох седемстотинте долара — заедно е онези двеста, които изтеглих от моята сметка. Тя видимо се изненада, а Доналд се опита да вземе една банкнота и да я налапа.

— Да, да — сопна му се мило тя и издърпа парите от малките пръстчета. — Ти и така ми струваш доста за гледане.

Сетне отдели две по петдесет и ми ги подаде.

— Моля ви, вземете ги — каза тихо. — Заради това, което се е случило. Моля ви.

Притиснах парите в дланта на Рита и свих пръстите ѝ отгоре, като внимателно отблъснах ръката.

— Не ми трябва. Нали вече обясних — правя го като услуга, заради старото познанство. Говорих с Били. Стори ми се, че сега има малко събрани пари и ще си изпълнява задълженията. Ако не го направи, е, тогава вече ще трябва да се обърнете към ченгетата.

Тя кимна.

— Той не е лош човек, господин Паркър. Много е объркан, изглежда, вътре в него нещо постоянно ври и кипи, но обича Дони повече от всичко друго на света. Струва ми се, че е готов да направи какво ли не, само да не го отвеждам оттук.

Ето, именно това ме бе притеснило. Онези червени огънчета в очите на Били Пърдю, които припламваха прекалено лесно и бързо.

Изглежда, в него се бе набрало много, много омерзение и гняв, които дълго време щяха да подхранват този вътрешен пламък.

Изправих се да си ходя. На пода до крака ми се търкулна една от Доналдовите играчки — червено пластмасово камионче с жълт покрив. Вдигнах го, за да го оставя на масата, и играчката изписука весело. Детето веднага обърна очи към нея, сетне вниманието му отново се върна на мен.

— Следващата седмица ще се отбия да проверя как я карате — обещах аз и подадох пръст на Доналд.

Той го хвана и стисна в юмручето си. В съзнанието ми проблясна удивително ярък образ на дъщеря ми, която правеше абсолютно същото. Жегна ме остра болка, нещо ми заседна на гърлото. Дженифър я няма вече. И тя, и жена ми си отидоха завинаги от този свят. Отне ми ги ръката на убиец, който вярваше, че животът им не струва нищо, самите те са безполезни и жестоката им смърт може да послужи като предупреждение към други. Затова просто ги бе разкъсал и захвърлил — за да ги намеря и да страдам. И той самият вече не е жив. Бях го преследвал до смърт в Луизиана, но когато всичко свърши, съвсем не почувствах облекчение. Нещата в живота не са устроени така. Трудно се постига баланс.

Внимателно си издърпах пръста от Доналдовото юмруче и го погалих по главата. Рита дойде с мен до вратата, Доналд пошляпваше до нея, отново заловен за крачола ѝ.

— Господин Паркър... — започна тя.

— Птица — рекох аз, докато отварях вратата. — Приятелите ми викат Птицата.

— Да, Птица... — тя протегна ръка и нежно погали бузата ми под раната. — Моля те, остани, Птицо. Моля те. Ще сложа Доналд да си легне. Време му е вече. Нямам друг начин, по който да ти се отблагодаря.

Нежно отместих ръката ѝ и я целунах по дланта. Миришеше на крем за ръце и на Доналд.

— Съжалявам, не мога — отвърнах тихо.

Тя ме изгледа с известно разочарование.

— И защо не? Не ме ли намираш за достатъчно привлекателна?

— Не, не е това — рекох аз. — Съвсем не е това причината...

Тя се усмихна, не много, но все пак се усмихна.

— Благодаря ти, Птицо — рече и се надигна на пръсти, за да ме целуне по бузата, а аз я погалих по косата.

Доналд прекъсна това блаженство. Когато докоснах майка му, лицето му потъмня — същински бащичко. Той пусна крачола и пристъпи към мен, а малкото юмруче затупа по крака ми.

— Хей! — викна му Рита. — Спри веднага!

Но той продължи, докато аз не отстъпих.

— На мама защитникът — рече тя и се усмихна тъжно. — Хем ревнува, хем мисли, че искаш да ми направиш нещо.

Вдигна го на ръце, той зарови лице в рамото ѝ, залапа палец, сетне се извърна и ме изгледа подозрително. Аз тръгнах надолу, а Рита остана в рамката на осветената врата, като загледана в мен икона. На площадката се обърнах. Тя бе хванала ръчичката на Доналд и ми махаше с нея.

— Кажи чао на този чичко — чух гласа ѝ. И аз им магнах, сетне свих по стълбата и излязох.

Повече не ги видях живи.

ВТОРА ГЛАВА

На следващия ден станах рано. Навън бе тъмно и потискащо тихо. Потеглих към летището, за да хвана сутрешния полет за Ню Йорк. По радиото вече предаваха първите информации за инцидент със стрелба в Скарбъро, но особени подробности нямаше — съобщиха само най-общи факти.

От „Кенеди“ хванах такси. По „Ван Уик“ и в Куинс трафикът бе много натоварен. Все пак през Куинс човекът успя да ме откара до 51-ва. Оттам отидох пеша до „Ню Калвари“, където вече се бе насъбрала неголяма тълпа. На гробищните порти имаше групички полицаи — пушеха и разговаряха тихо. Тържествено облечени в черно жени си кимаха тъжно една на друга, повечето бяха ходили на фризьор — личеше им по внимателно направената коса и подходящо нанесения грим. Множество мъже и младежи, някои почти деца, стояха наоколо в очевидно неудобни черни костюми — много вероятно взети под наем заедно с белите ризи с тесни яки и черните вратовръзки с прекалено малки възли. Някои от ченгетата ме поздравиха учтиво, аз също им кимнах в отговор. На неколцина знаех фамилиите, почти никой — по малко име.

Катафалката се зададе от „Удсайд“ и влезе в гробището, следвах я три черни лимузини. Хората се подредиха отзад в редици по двама по трима и бавно потеглиха към гроба. Покрай него бе натрупана прясно изкопаната пръст, зелените чимове, венци и букети цветя. Тук тълпата вече бе подчертано голяма. Присъстваха доста повече униформени полицаи и детективи в цивилни дрехи, жени и много деца. Имаше неколцина по-високопоставени полицейски шефове, заместник-шерифи и техни помощници, половин дузина капитани и множество лейтенанти. Всички бяха дошли да отдадат последна почит на стария сержант Джордж Грънфелд от 30-и участък. Най-накрая коварният рак бе успял да го отнесе в гроба — само две години преди пенсията.

Познавах го като добър човек и още по-добър полицай — почтен и честен, от старата школа. Бе имал нещастieto да работи в участък, от години известен с корупция; за служителите му отдавна се носеха най-

различни слухове за тежки нарушения на закона. Някои от слуховете постепенно се бяха превърнали в официални жалби: знаеше се, че конфискувани от трафиканти оръжие и наркотици — главно хероин — редовно се препродават от самите ченгета; правят се незаконни обиски и арести, отправят се заплахи. Всичко с цел изнудване и откупи. Назначена бе висша комисия да разследва самия 30-и участък, който се намира на ъгъла на 151-ва улица и авеню „Амстердам“. Накрая официално бяха осъдени 33 полицаи — обвиненията, отправени срещу тях, бяха общо 2000 на брой, и то главно за лъжесвидетелство. Това стана скоро след като подобни случаи бяха разкрити и в 75-и участък — т.нар. „инцидент Дауд“ — все така свързани с оръжие и кокаин: препродажби, откупи и подкупи. Още по-лоша слава тръгна по адрес на нийоркската полиция, естествено — главно из медиите. Струваше ми се, че скоро ще има още разкрити скандали: упорито се шушнеше, че иде ред на участъците от „Мидтаун Саут“. Там пък имало уговорки с местните проститутки, които си плащали със секс услуги за полицаите.

Може би именно по тази причина на Грънфелдовото погребение бяха дошли толкова много хора. Сержантът бе символ на нещо много рядко — човешка доброта и фундаментална почтеност. Затова и мнозина искрено скърбяха за кончината му. Аз бях тук по много лични причини. Съдбата ми отне съпругата и дъщерята през декември 1996 година, докато все още работех в отдела за убийства в Бруклин. Бруталността и дивата свирепост, с която бяха извършени убийствата им, а и неспособността на полицията да разкрие извършителя, станаха повод между мен и колегите да се създаде истинска пропаст. Всъщност причината е доста заплетена и вероятно и аз имам вина: така или иначе смъртта на Сюзън и Дженифър определено ме дамгоса в техните очи най-вече защото натрапи на вниманието им уязвимостта на един полицай и неговото семейство. На всички им се искаше да повярват, че аз съм изключение; че като закоравял пияница сам съм си навлякъл нещастieto и те не са длъжни да разгледат и разследват възможната алтернатива. В известен смисъл бяха прави: наистина сам бях предизвикал тази злочестина — спрямо мен лично и спрямо най-обичните ми хора. Но пък никога не простих на колегите за това, че ме оставиха да се оправям с нея съвсем сам.

Подадох оставка от полицията месец след смъртта им. Малцина изобщо се опитаха да ме разубеждават, но един от тях бе Джордж Грънфелд. Той ми определи среща един ден в „Джоунс“ — кафененце на Второ авеню и недалеч от сградата на ООН. Ядохме зелен грейпфрут и кифлички, пихме кафе, седнали в сепаре до прозореца. Мястото е тихо, кротко, трафикът там е сравнително слаб. Джордж търпеливо изслуша причините, които изложих за напускането си: все по-голямото отчуждение; болката от това да продължавам да живея в града, където всичко напомня за най-скъпите ми хора; вярата, че може би, ей така — може би — ще успея да намеря човека, който ми ги бе отнел. Помня разговора ни много добре.

— Чарли — рече той тогава (никога не ме бе наричал по прякор), загледан в лицето ми, — разбирам причините, до една ги приемам. Но ако напуснеш, оставаш сам и сам ограничаваш помощта, която все пак можеш да получиш от нас, изобщо тук — в града. Полицията е твоето семейство. Затова остани. Ти си добро ченге — то ти е в кръвта.

Така ще го запомня завинаги — с тези и другите му добронамерени думи — загледан в мен, гъстата му сива коса, надвиснала над кръглото като месечина лице и дълбоко хлътналите в орбитите им очи.

— Не мога, съжалявам, но не мога.

— Напуснеш ли, много хора ще си помислят, че бягаш. Някои дори ще са доволни от това, някои... — Други ще се подразнят от факта, че си свалил гарда. Разбираш ли, Чарли?

— Нека да се дразнят! Така и така за тях няма какво да съжалявам.

Той въздъхна, отпи от кафето.

— Виж какво, Чарли. Познавам те добре — ти никога не си бил лесен човек. Прекалено си умен, прекалено много ти чатка пипето. Сигурно затова си склонен да прехвърляш мярката. Всички си имаме слабости и грехове, но ти не умееш да криеш чувствата си — страшно си импулсивен. Мисля си, че мнозина се плашат от теб, а ако има нещо, което ченгетата мразят, то е човек, който им лази по нервите. Неприятно им става, нали разбираш какво ти казвам?

— Добре де, ама на теб не ти лазя по нервите, нали?

Грънфелд ме погледна и сведе очи, завъртя чашката с кафето по чинийката. Помислих си тогава, че се колебае — дали да ми каже нещо повече или не. Когато изрече следващите думи, аз донякъде се засрамах от себе си и започнах да го уважавам още повече от преди.

— Виж какво, Чарли — аз имам рак. Лимфосаркома. Докторите са ме предупредили, че до една година ще го закъсам яката. А след това я изкарам още някой и друг месец, я не.

— Ужасно съжалявам, Джордж — казах и нещо ми заседна на гърлото, но какво бе то в сравнение с онова, което му бе на този едър и добър човек?

Грънфелд махна с ръка и отново ме измери с очи.

— Много ми се иска да имам повече време. За внуците. Да ги гледам как растат. Но пък на мен Господ ми даде да отгледам собствените си деца, а на теб това ти бе отнето. Затова ти съчувствам. Може би е погрешно да ти ги казвам тези неща така открито, но искрено се надявам да имаш втори шанс. В края на краищата това е най-хубавото, което може да ти се случи на този свят.

— Питаш ме дали ми лазиш по нервите. Не, не ми лазиш, Чарли. Зная, че смъртта ще дойде да ме вземе и този миг не е толкова далеч. Това ми дава определена перспектива на нещата. Всяка сутрин се будя и благодаря на Бога, че ми е подарил и този ден, че болката не е така силна. Отивам в 30-ия участък, сядам на онова очукано бюро и цял ден гледам десетки хора, които сами си провалят или пропиляват живота — ей така, за едното нищо, макар че иначе им завиждам, че имат още толкова много минути и часове, може би месеци и години за прахосване. Не постъпвай по този начин, Чарли, недей. Защото когато си разгневен и тъжен, когато търсиш виновника за твоите болки и несполуки, сам се обръщаш срещу себе си и си навличаш най-лошото. Самоунищожаваш се. А следващото лошо нещо е да започнеш да търсиш вината у някой друг, обикновено в околните. Ето къде могат да ти помогнат обкръжението, колегите, рутината. Затова съм все още на бюрото, а не у дома, да кряскам по жената и по децата и бавно да ги унищожавам.

Допи кафето, побутна чашата встрани.

— Зная, зная, че в края на краищата ще постъпиш както си решиш ти самият и аз, колкото и да дрънкам сега тук, едва ли ще променя нещо. Къркаш ли още?

Никак не ме раздразни прямотата, с която зададе въпроса, защото вярвах, че в него не влага лоши чувства.

— Опитвам се да се откажа — отвърнах честно.

— Е, това е нещо, така поне мисля.

Повика келнерката за сметката, надраска на една хартиена салфетка нещо, подаде ми я.

— Номерът ми. У дома. Прище ли ти се да си поговориш с приятел, обади ми се.

Плати, стисна ми ръката и си тръгна. И повече не го видях жив.

Сега бях на гроба му. Някой отсреща вдигна глава и се вторачи в мен. Погледите ни се срещнаха. Беше Уолтър Коул. Кимна ми едва забележимо, сетне извърна очи към свещеника, който четеше от подвързан в кожа молитвеник. Някъде наблизо тихо плачеше жена, високо над нас, скрит в облаците, бучеше реактивен самолет. Замислих се за миналото и изведнъж всичко утихна: чувах само приглушените думи на молитвата, шумоленето на знамето, което поставяха върху ковчега, далечното потропване на първите буци пръст по капака му.

Останах под плачещата върба, докато другите си тръгнаха. С горчивина, тъга и съжаление гледах гърба на Коул, който закрачи с тях, без да ми каже и дума. Преди време бяхме много близки: първо партньори като млади полицаи, после ни свърза голямо приятелство. От всички приятели, които съм загубил, най-много ми липсва Уолтър. Коул наистина е образован човек, чете много, има купища книги; не гледа какви да е филми — избягва например екшъните на Стивън Сийгъл или Жан-Клод ван Дам; обича изисканата храна. На сватбата ми бе кум, той носеше пръстените — моят и на Сюзън. Помня, че бе стиснал бижутерската кутийка до болка — вълнуваше се заради нас милият, — а тя бе почти наранила дланта му. Навремето ужасно обичах да играя с децата му, а с него и съпругата му Лий редовно се разхождахме в съседния парк — аз и Сюзън. Животът ни вървя заедно години наред; тогава си мислех, че сме свързани до гроб — часове и часове сме прекарвали с него в коли, по барове, в съдилища и участъци, споделяли сме какво ли не.

Помня един интересен случай в Бруклин — следяхме един бояджия. Работната хипотеза бе, че е убил съпругата си и по някакъв

хитър начин е скрил трупа. Къщата му бе в опасен квартал — северно от „Атлантик авеню“, напълно рисков район. Тогава Уолтър, макар и с цивилни дрехи, ужасно приличаше на такъв, какъвто си беше — на ченге. Страх ме беше онзи да не ни разпознае. Във всеки случай бояджията така и не ни усети — може би и никой от квартала не обърна внимание, че се въртим там прекалено често. Не закачахме наркоманчетата, проститутките и другите местни артисти, бяхме се амбицирали на всяка цена да заловим убиеца. А бяхме млади и не особено опитни, в никакъв случай не можехме да работим под прикритие — нямахме разрешение за това. Както и да е — местните, изглежда, също решиха да не ни се бъркат в онова, което си бяхме наумили.

Всяка сутрин бояджията тъпчеше камиона си с кутии боя, четки, стълби и други атрибути и тръгваше на работа, а ние — подире му. От разстояние наблюдавахме как ден-два боядисва апартаментите в една сграда; сетне се захвана с фасадата и. Хвърляше кутиите от използваната боя в контейнерите за смет и си тръгваше — ние отново подире му.

Няколко дни ни бяха нужни да загреем какво става. Вдъхновението първо осени Уолтър: той намери голяма отвертка и се залови да отваря захвърлените кутии наред. Немалко се измъчи, защото някои от капците бяха здраво прилепнали от засъхналата боя. Всъщност това привлече вниманието ни към една кутия по-специално — стара, яко засъхнала боя. Би трябвало да е сравнително прясна: нали онзи тарикат боядисваше ден за ден.

Във въпросната кутия намерихме женска ръка. На нея все още се мъдреше венчален пръстен, а самата ръка — на отрязаното място — се бе залепила на дъното в останалата там боя и стърчеше нагоре досущ като статуетка. Само два часа ни бяха нужни да извадим разрешително за пълен обиск. Сритахме вратата на дома на бояджията и в спалнята открихме тридесетина кутии, подредени като тухли чак до тавана. Във всяка една имаше по част от тялото на съпругата. Няколко бяха здраво наблъскани с човешка плът — сякаш онзи изверг се бе опитвал да прави месни консерви. Главата бе в голяма четирилитрова кутия за емайллак.

Същата вечер, според собствения му разказ, Уолтър завел жена си да вечерят — в къщи нямало нищо за ядене. Така не успели и хапка

да преглътнат, а когато се прибрали, не могли и да мигнат цяла нощ. Не се любили, само лежали притиснати един в друг и мълчали — така ми каза Уолтър на следващия ден. Аз пък дори и не помня къде съм бил и какво съм правил през онази същата нощ. Е, да — такава беше разликата между нас двамата — тогавашните Чарли Паркър и Уолтър Коул. Беше! Сега поне аз не съм същият...

Оттогава насам съм вършил какво ли не. Убивах в неуталимия си стремеж да открия убиеца на близките ми и да си отмъстя. Онова изчадие Адово си имаше прозвище — Пътника. Уолтър научи за всичко това, дори го използва за собствени цели, защото разбираше, че аз бих унищожил всичко изпредило ми се на пътя. Днес мисля, че в известен смисъл случилото се е било проверка за мен. Коул е искал да провери дали най-страшните му опасения относно мен ще се потвърдят.

Така и стана.

Настигнах го на гробищните порти. Тук шумът на трафика — градски еквивалент на бумтящи морски вълни — бе вече много силен. Уолтър говореше с един бивш капитан от 83-ти участък. Май Емерсън му бе името. Бях чувал, че вече работи в отдела за вътрешни разследвания — това сигурно бе причината за неприязнения поглед, който ми хвърли. Убийството на онзи педофил и сводник Джони Фрайдей отдавна бе отшумяло, а мисля, че така и не откриха извършителя. Знаех кой е убиецът. Как да не знам, като аз бях свършил тази работа. Просто го изтрих от този свят в изблик на черна ярост през месеците непосредствено след смъртта на Сюзън и Дженифър. Бях тръгнал да го разпитам за туй-онуй, но преди да го довърша, вече ми бе все едно дали знае нещо за техния палач или не. В онзи миг пелена ми бе паднала на очите и надделя стръвта ми да го унищожа заради всичките гадости, които бе сторил на десетки жени като Сюзън, на поне стотина деца като Дженифър. Сетне съжалявах за начина, по който го бях ликвидирал, както съжалявах и се разкайвах за много други деяния, но съжаленията не могат да върнат стореното назад. По онова време бяха плъзнали разни слухове, но никой не можа да докаже нищо. Във всеки случай нямаше начин Емерсън да не е чувал тогавашните подмятания по мой адрес.

— О, Паркър — кимна той. — Не вярвах, че някога ще те видим пак тук.

— Капитан Емерсън — поздравих го по същия безличен начин. — Как вървят нещата във Вътрешния отдел? Потънали сте до гуша в работа, както чувам, а?

— Работа колкото щеш, но винаги има възможност за още едно дело, Паркър, никога не е късно — незабавно отвърна той.

Не пропусна гаднярът му с гадняр да намекне за миналото. Сбогува се с Уолтър и без повече да погледне към мен, си тръгна. Вървеше с гордо вирната глава и изправен гръб. Същински манекен на праведността.

Уолтър погледна надолу към краката си, пъхна ръце в джобовете и след няколко секунди вдигна очи към мен. Пенсионирането май не му понасяше добре. Изглеждаше неспокоен, блед, по лицето му имаше следи от порязване — беше се бръснал набързо — видимо за погребението. Сто на сто му липсваше работата, а в случаи като днешния носталгията по старата служба си казваше думата още по-силно.

— Както каза и Емерсън — измърмори той най-сетне, — не вярвах, че ще се върнеш.

— Нямахме начин да не дойда на погребението на Грънфелд — рекох тихо. — Той бе свестен мъж. Как е Лий?

— Добре е.

— А децата?

— И те.

Много нанাগоре ми идваха тези двусрични отговори. Първо Емерсън с мръснишкия намек, сега и Коул. Тъкмо се наках да се разкарам, когато той неочаквано попита:

— Къде си сега?

Тонът му не говореше толкова за приятелски интерес, колкото за неудобство от мълчанието. То и отдавна вече нямаше какво да си кажем.

— Пак съм си в Мейн. Там е спокойно. Седмици наред не ми е падало да гръмна някого.

Очите му си останаха студени.

— Стой си там — каза той с неприятен глас. — Ако те засърбят пръстите, можеш да стреляш по катеричките. Аз трябва да тръгвам.

Кимнах.

— Естествено. Благодаря ти за благоволенieto и съвета.

Той не отговори. Тръгна си, а аз останах на място, изпълнен с дълбока, унижителна тъга. Само една мисъл ми се въртеше из главата: прави са, изобщо не биваше да стъпвам тук.

Взех метрото до „Куинсбъро Плаза“, оттам се прехвърлих на северната линия за Манхатън. Седнах срещу човек, който четеше стара Библия. Дали този факт, дали тракането на влака, или познатият мирис на метрото, не зная, но в главата ми се отпусти цяла верига спомени и съзнанието ми като кинолента завъртя онова, което ми се бе случило преди седем месеца — в началото на май, когато вече се усеща полъхът на летните жеги. Моите близки бяха мъртви от месеци.

Беше една вечер във вторник. Да, денят бе вторник, късно, много късно. Връщах се с метрото от „Кафе кон лече“ на 81-ва и „Амстердам“ у дома — в апартамента в Ийст Вилидж, Изглежда, бях задрямал за малко, защото когато се пробудих, вагонът бе празен, а в съседния светлините мигаха в една и съща последователност: жълто — мрак, пак жълто, сетне мрак и така.

В него вагон седеше жена, навела глава, загледана в ръцете си. Падналата напред коса закриваше лицето ѝ. Носеше черни панталони и червена блуза. Ръцете ѝ бяха леко вдигнати и разперени пред тялото с дланите нагоре, сякаш държат вестник, само че вестник нямаше.

Беше боса, на пода пред нея аленееше кръв.

Станах и тръгнах към съседния вагон и свързващата врата. Нямах представа къде точно се намираме и коя е следващата спирка. Отворих вратата, лъхна ме топлият въздух в тунела. Замириса на пушек и различни нечистотии, прекрачих късото разстояние и влязох в мрака на купето.

Светлините отново пробляснаха, но жената вече я нямаше. Нямаше и кръв на онова място пред краката и, където седеше само преди няколко секунди. Във вагона седяха трима други: възрастна чернокожа жена, която притискаше към гърдите си няколко здраво натъпкани торби, елегантно облечен бял мъж с очила и куфарче на коленете и един пияница, който лежеше на цяла пейка и здраво хъркаше. Тъкмо се канех да се обърна към белия бизнесмен и да го питам за жената, когато я зърнах отново — същата жена, същата поза с

ръцете и дланите нагоре, същото място — само че едно купе по-нататък.

Сега усетих, че примигващите светлини са се пренесли с нея. Защото тя седеше там сякаш замръзнала в мигация светлик — за секунда е там, за секунда потъва в мрак и сетне отново я виждам. Чернокожата с торбите вдигна очи към мен и се усмихна, белият с очилата ме гледаше втренчено, а пииядето се пробуди и се загледа разбиращо в мен със зачервените си очи.

Минах покрай тях и продължих към по-следващото купе — все по-близо и по-близо до вратата. В жената имаше нещо познато: начинът, по който си държеше ръцете, самата стойка, косата. Не помръдваше, нито вдигна глава. Тогава почувствах тръпки по гърба, а стомахът ми болезнено се сви. Осветлението пак примигна, пак угасна. Пристъпих във вагона — той бе последният — и вече подушвах кръвта на пода. Направих още стъпка, и още една и кракът ми се подхлъзна на нещо мокро. Тогава разбрах коя е тя.

— Сюзън? — пошепнах, но мракът остана ням.

Само вятърът шепнеше в тунела и колелетата потракваха по релсите. Само вятърът и никой друг. Отново пробляснаха светлини отвън и тогава видях, че тя е гола — червена блуза нямаше. Нямаше нищо. Само кръв, алена, гъста, тъмна кръв. За миг бе осветена свалената от гърдите кожа — одрана и положена като кърпа върху дланите ѝ. Тогава повдигна глава и зърнах тъмночервена маса, където някога е било лицето; на мястото на очните ябълки зееха празни дупки, празни — злокобни.

Изпицяха спирачки, вагонът се затресе — приближавахме спирка. Светът потъна в мрак, почувствах се в огромна, безкрайна празнина. Сетне изведнъж ме обля неестествено силна заря — мирисът на кръв и на познат парфюм леко витаеха във въздуха, но нея я нямаше. Огледах се — бяхме на „Хюстън стрийт“.

Това бе първият път.

Келнерката донесе листа с десертите. Усмихнах ѝ се. Тя също. Колко е прекрасно онова, което ни се случва толкова рядко.

— Я пък тоя! Не ѝ ли скива задника бе, заплес? — високо се обади Ейнджъл, докато жената се отдалечаваше.

Бе забелязал разменените усмивки.

Носеше обичайната си „униформа“; избелели дънки, намачкана риза на карета, отдолу черна тениска, мръсни маратонки с неопределим вече цвят.

— Не съм я гледал отзад — възразих кратко. — Има хубаво лице.

— Е, да де — дебелогъза с готино лице — ухили се Ейнджъл.

— Вярно — обади се и Луис. — Ти не си ли виждал говорителките на клуба на дебелациите, дето ги показват по телевизията? Избират ги красиви, само да не ги гледаш от шията надолу. Погледнеш лицето и си кажеш; „Дебелациите не били толкоз кофти, а?“

Това бе прекалено многословие за иначе пестеливия на думи Луис. Както винаги той бе пълна противоположност на гаджето си. Черен, еднореден костюм „Армани“, разкопчана на врата снежнобяла риза. Изобщо шик. Девственото бяло на ризата бе в зашеметяващ контраст с черната му кожа и бръснатата, сякаш абаносова глава.

Седяхме в „Джей Джи Мелън“ на ъгъла на „Трето“ и 74-та. Не ги бях виждал поне два месеца. Тези двамата — въздребният бивш взломаджия и енигматичният му, висок приятел и любовник с благия глас — бяха днес най-близките ми хора; те поне ми бяха останали. Не ме зарязаха сам в най-тежките мигове след двойното убийство на Сюзън и Джени: в онези ужасни дни дойдоха с мен и в Луизиана, за да ми помогнат да се доближа до Пътника. Хора извън благодневното общество — факт, който вероятно най-вече и ни сближаваше, — те бяха еднакво опасни, и то не на шега. Особено Луис — бивш елитен поръчков убиец, сега оттеглил се от активна дейност. Такива или онакива, в моите очи те бяха заставали много по-често на страната на доброто, отколкото мнозина други най-почтени членове на обществото.

Ейнджъл се засмя високо и повтори думите на Луис:

— Говорителки на клуба на дебеланите! Бога ми, и туй ако не е гот!

Сетне огледа листа и се облиза. Замерих го с останалото в чинията ми пържено картофче.

— Ей, Шишо, ти май трябва да понамалиш сладкото, а? Само се виж! Я си се опитал да пребараш нечий адрес, я си се заклецил на

входа. Ще можеш да работиш само именията с големите порти и френските прозорци. И се хванал да мери задника на келнерката!

— Да, бе, Ейнджъл — обади се и Луис с каменно лице. — Май ще трябва да специализираш вече само по катедралите и в Метрополитен опера.

Всичко това бе майтап. Ейнджъл съвсем не бе пълен, напротив.

— Мога да си позволя да понапълнея още малко — опъна се Ейнджъл и му метна лют поглед.

— Хей, миличък, ако понапълнееш още мъничко, ще замязаш на сиамски близнаци.

— Много смешно! — не на шега се ядоса Ейнджъл. — Я виж онази дебелогъзата там на входа на метрото трябва да си плаща двойно. Аз съм приличал на близнаци, ама де!

— Във всеки случай защо се заяждаш с жените, а? — доналях и аз масло в огъня. — Ти нямаш право да критикуваш женския пол. Ти си гей. За теб другият пол не съществува.

— Хей, Птицо, това са предразсъдъци.

— Виж, Ейнджъл, никакъв предразсъдък не е, когато някой констатира, че си гей. Това е просто излагане на фактите. Предразсъдък е, когато човек критикува чуждите задници.

— Ама и ти си един тарикат — развика се Ейнджъл. — Това ми било излагане на фактите, онова ми било предразсъдък! Хубаво лице, не знам кво си! Кажй си, че ти се чука. Нали затова сме ти приятели — Ще ти помогнем! Но ти трябва готина мацка, не като онази дебелата...

Прекъснах го:

— Ама много ли ми личи? — попитах иронично. — Защото ако толкова съм го закъсал, по-добре да взема да се гръмна, а?

Ейнджъл мигом се успокои и се засмя.

— Глей сега, има нещо такова. Личи ти малко. Ама то си е напълно нормално. Има един адрес в Интернет — womenbehindbars.com^[1] — можеш да се пробваш там напълно дискретно.

— Моля? — рекох още по-саркастично.

Но Ейнджъл вече си умираше от кеф — топката бе преминала у мен.

— Има купища мадами, които за мъж като тебе биха дали каквото си поискаш — рече и насочи дясната си ръка към мен с

протегнат като пистолет показалец. — Бам, бам, Птицо!

Всичко това звучеше като евтин водевил.

— Какъв е този адрес? — попитах, колкото да млъкне.

Будалкаха ме, но в майтапа им имаше нещо далеч по-дълбоко и по-сериозно, като например приятелска загриженост. Не бяхме се виждали известно време и усещах, че искат да ми напомнят: ние — твоите приятели — държим на теб. Ти си сам там в Мейн, нямаш близки, на които да се облегнеш — това бе подтекстът на сегашните приказки и изобщо на срещата.

Опитвах се още да ми кажат, че винаги са готови да ми се притекат на помощ. Подмятаха, че съм длъжен да си намеря нещо, за което да се хвана. Иначе спомените и цялата всемирна гадост ще ме тласнат или към някоя щуротия, или към мрака на самоунищожението. Както ме бе предупредил и добрият човек — сержант Грънфелд.

— Онова е интернетски адрес за уреждане на срещи. В местата за лишаване от свобода има доста самотни жени — Сан Франциско, Ню Йорк, в щатските затвори...

— За жени в затвора, така ли?

Той нетърпеливо разпери ръце.

— Пак ли не застряваш — нали ти казах — женизадрешетките.ком. За пандизите говорим. И затворничките имат нужди. Ти отваряш адреса, оглеждаш снимките и си избираш. Проста работа.

— Но те са затворнички, Ейнджъл! Никой няма право да ги извежда по обеди и кина — това си е нарушение на закона първа величина, ако не и федерално. Пък и като помисля — и аз навремето като ченге колко жени съм изпратил в затвора... Що за дивотия е това, а?

— Откога си станал такъв поклонник на закона бе, Птицо? Тогава ще избягваш нашия щат — ще обявиш пандизите от Йонкърс до Лейк Шамплейн за закрыта зона — и оттам нататък — еее, кой като теб — цяла Америка е твоя.

Той вдигна чаша като за наздравница и намигна на Луис.

— В страницата казва ли се коя за какво е в затвора?

— Тц, дадени са възрастта, какво харесва всяка в мъжете и снимка. А, още и дали желаят да бъдат преместени на друго място.

Нали знаеш, това също е цел на повечето затворници — да отидат някъде другаде — на по-лек режим.

— Какво ти пука за какво са опандизени? — попита ме Луис.

Забелязах веселите искрици в очите му. Забавляваше се, проклетникът. Е, добре, като са ме взели за мезе, ще трябва да си доизиграя ролята.

— Тези мадами са извършили престъпление, излежават си присъдите, изплащат си дълга към обществото. Нали така? Номерът е да не са като онази, дето отрязва патката на мъжа си. Иначе какво толкова? Сладка работа.

— Точно така — пак се обади Ейнджъл. — Ще огледаш, ще си избереш и пей сърце. Я си представи, че е крадла, а? Ще отидеш ли на среща с крадла?

— Тц, ще ме окраде.

— Тогава проститутка, а?

— Не им вярвам на професионалистките.

— Много си бил придирчив бе, Птицо.

— Такъв съм си, ти ако искаш, започни кампания в защита правата на проститутките.

Ейнджъл престорено нажалено поклати глава, сетне пак се ухили.

— Някоя с присъда за телесна повреда, а? Кухненски нож, счупена бутилка, такива неща? Нищо сериозно.

— Нищо сериозно, а? — ехидно рекох аз. — Ножове, бутилки, нищо сериозно. Браво бе! Ти знаеш ли я тази песен: „Сираче съм, клето сираче...“?

— Добре де — тогава убийца.

— Зависи кого е пречукала.

— Баща си например.

— Защо?

— Абе, откъде да зная? Да не съм присъствал на убийството? Ще се жертваш ли или не?

— Не.

— Е, Птицо, много си специален. Тогава ще си ходиш соло.

В същия миг келнерката се появи отново.

— Е, господа, какво решихте? Ще поръчвате ли десерт?

Отказахме, но Ейнджъл не се стърпя:

— Аз и така съм си достатъчно сладичък.

— И доста пошличък — незабавно подхвърли жената и ми се усмихна.

Ейнджъл почервеня, а на лицето на Луис се изписа някакво далечно подобие на усмивка.

— Три кафета — поръчах аз и й върнах усмивката. — И сметката. Току-що си изкарахте добър бакшиш.

По-късно се разходихме из Централ Парк. Спряхме се да починем до статуята на Алиса^[2] върху гъбата до басейнчето. То бе пусто — нямаше ги обичайните деца с играчките им. Две двойки седяха наблизко прегърнати и Луис бързо, но внимателно ги огледа с професионално недоверие. Ейнджъл се качи на гъбата и провиси крака. Гледката бе забавна — сякаш Алиса бди над него.

— На колко години си? — попитах.

— Достатъчно млад да се кефя тук — отвърна ми и се усмихна.

— Е, Птицо, разказвай — как си?

— Живуркам, оцелявам. Има добри дни, има и лоши.

— А как ги разпознаваш?

— През добрите не вали.

Той се усмихна с разбиране.

— Денят на благодарността сигурно е бил пълен провал, а?

— Е, изразих благодарност, че не валя.

— Как върви къщата?

Знаеше, че правя основен ремонт и подновявам стария дядов дом в Скарбъро. Напредвах, дори вече се бях нанесъл окончателно в него, макар и да оставаха още някои по-дребни неща.

— Почти съм привършил. Само покривът ме чака.

Известно време Ейнджъл помълча.

— Ти нали разбираш — там, в ресторанта — просто се помайтапихме — рече той най-сетне. — Отлично знаем, че този период е тежък за теб. Скоро ще изтече първата година, нали?

— Да. На 12 декември.

— Какво си планирал?

— Да отида на гроба, да поканя свещеник да отслужи помен. Или литургия. Не зная какво друго, едва ли ще е толкова трудно.

Всъщност не смеех да си призная, че направо ме е страх от този ден. Не зная защо, но си бях внушил, че дотогава къщата трябва на

всяка цена да е готова. Че трябва здраво да съм стъпил в нея. Вероятно се нуждаех от нейната опора — нещо стабилно, също свързано с миналото, но с хубави спомени. Стабилен дом, където да мога да си преустроя живота и да започна наново, на чисто.

— Обади ни се. Непременно. Ще дойдем.

— Ще се радвам, ако дойдете.

Той пак кимна.

— Дотогава трябва да внимаваш, нали разбираш какво ти казвам? Прекалено дълго време стоиш сам. Ще вземеш да превъртиш. Чувал ли си се с Рейчъл?

— Не.

С нея бяхме доста близки за известно време — любовници, смее да кажа, че и приятели. Тя също бе дошла с мен в Луизиана, за да помогне в издирването на Пътника с голямата си ерудиция в областта на човешката психология. Бе ми дала любовта си, която аз, изглежда, не бях успял да разбера и да ѝ отвърна както подобава, поне не и тогава. Онова лято тя пострада — и физически, и емоционално. Наложил се да престои в болница и оттогава не се бяхме срещали, нито разговаряли, но знаех, че е в Бостън. Веднъж не се стърпях и отидох в университета, където преподаваше — скрих се зад едни храсти и я гледах отдалече. Тя пресичаше университетската морава, червената ѝ коса искреше под слънчевите лъчи, но не посмях да ѝ се натрапя. Стори ми се прекалено затворена, спотаила лична болка, самотна. Така и не събрах смелост да се доближа до нея.

Ейнджъл се прозя и изтегна, смени темата.

— Срецна ли някой интересен човек на погребението?

— Емерсън.

— Оооо, онзи тиквеник от Вътрешния ли? Сигурно си му се зарадвал много, а?

— Четеш ми мислите, Ейнджъл. Невероятно удоволствие изпитах. Същият гъз дава мило и драго да ми нахлузи белезници, ако може и раирано костюмче. И Уолтър Коул беше там.

— Той не благоволи ли да поговори с теб?

— Благоволи, но нищо хубаво не излезе.

— И той е от големите праведници, а те са много кофти хора. Каза Емерсън, та се сетих — „Мълбери“ 247 е обявен за продажба. С

Луис мислим да го купим, че да отворим музей на закона в действие. Представяш ли си, а?

„Мълбери“ 247 е адресът на бившия клуб „Рейвънайт“, където бе главното седалище на Джон Готи-баща, преди да го опандизят благодарение на показанията на Сами Бивоето и тем подобните юнаци. Синът Джон Готи-младши бе поел бизнеса на клана Гамбино и същевременно си бе докарал арест и репутацията на най-некадърния кръстник в историята на мафията.

— Джон Готи-син, а? — рече Ейнджъл, сякаш прочете мислите ми. — Истинско доказателство за това, че не е задължително най-големият син автоматично да наследява бащините гени.

— Сигурно си прав — отвърнах почти по инерция и си погледнах часовника. — О, закъснявам — имам да гоня самолет.

Луис, изглежда, чу думите и тръгна към нас. Мускулестата му и стройна, близо двуметрова фигура изпъкваше още повече под елегантните дрехи. Усмихна се и подхвърли:

— Ейнджъл, какво правиш там горе, на гъбичката, моето момче? Ще направиш някоя бяла. Плашиш Алиса, я виж как укорно те гледа.

— Не гледа мен, а теб. Шубелисва се, че идваш да я набиеш. Да не мислиш, че приличаш на Белия заек.

Ейнджъл се плъзна по гъбата, като задържаше слизането си с ръце и след малко те се покриха с възчерна мръсотия.

Вече на земята, пристъпи до Луис и на шега понечи да го прегърне. Онзи се дръпна като ужилен и викна:

— Не ме докосвай, че ще ти отрежа ръчичките. Ще ходиш без тях после... предупреждавам те!

Поклатих глава и се огледах наоколо. Не зная защо, но усещах смътно безпокойство. Нещо мъчително ме човъркаше отвътре и ми изпращаше предупредителни сигнали. Някакво шесто чувство ми шепнеше, че докато се мотая тук — в Ню Йорк, на други места се разиграват събития, които имат отношение към мен.

Погледнах към басейна. Стори ми се, че в тъмната вода като черни облаци се набират сенки: сгъстяват се и се разпръскват, тъмнеят и придобиват още по-причудливи форми, а над плитките води прелитат птички; те близват повърхността, сякаш решени да се гмурнат. В полумрака на този отразен свят като мъртвешки пръсти

околните дървета потапят оголени клони, сякаш се взират в дълбините му — все по-надолу и по-надолу към полузабравеното минало...

[1] Жени зад решетките.ком. — Бел.прев. ↑

[2] Става дума за героинята на Луис Карол от прочутата му книга „Алиса в страната на чудесата“. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Първият признак на идещата зима е промяната в окраската на белите брези. През есента бяло-сивите им стволоче леко позеленяват и придобиват жълтеникави отсенки, които сетне преливат в нещо средно между керемиденочервено, разтопено злато и кехлибар. И аз съм наясно, че зимата вече тропа на вратата.

През ноември настъпват първите по-големи студове, пътищата стават опасни, а тревните стръкове — чупливи като кристал; затова като вървиш из тревата, чуваш тихичко хрущене — тънките стръкчета се чупят и като загубени душици ридаят по сенките на стъпките ти. Дърветата потрактват с вцепенени клони, досущ мъртвешки скелети, по тях се гушат зъзнеци врабчета; самотни песнопойци прехвърчат от кедър на кедър, а нощем излизат късоухите сови — да дебнат плячка в мрака. Пристанището на Портланд никога не замръзва изцяло и там се навъртат всякакви диви патици, шарени гъсоци и северните им морски побратими.

Дори и през най-суровата зима животът в пристанището, нивята и горите наоколо не секва. Прелитат американски сойки, прокръкват кафявите зимни яребици, сипки кълват, където каквото намерят. Дребни и още по-дребни невидими за окото твари пълзят под зимния килим — търсят храна, размножават се, умират. Златоочици зимуват под дървесната кора; ларвите на ручейниците помъкват направените си от растителни останки къщички, по елшите се гушат листни въшки. Дървесните жабки дремят под купища замръзнали, полуизгнили стари листа, саламандри и тритони се стрелкат в ледените поточета с надебелените си опашки, в които складират масти за зимата. Пъплят какви ли още не животинки — вечно забързани нанякъде мравки, паячета, бълхи и зимни пеперудки, които прелитат над белоснежната покривка като късчета изгоряла хартия. Белокраки горски и полски мишки ловко притичват насам-натам, умело се стрелкат от прикритие в прикритие, очичките им — същински топлийки, — вечно нащрек за дебнещи лисици, невестулки и свирепите орли, които нападат всичко по-дребно, дори и таралежите. Зимният белоушко сменя цвета на

козинката и става белоснежен — да се пази от многото си грабливи и кръвожадни врагове.

Защото хищниците са вездесъщи и винаги по дирите на плячка.

Дойде ли зимата, започва да се стъмва още в четири часа. Животът се свива под натиска на природата. Хората се обръщат към по-друг стереотип, ужасно присъщ на далечните им прадеди. Говоря за онези потънали в мрака на времето най-ранни заселници и пионери по нашите места, които пътували по реките и долините, за да добиват дървен материал и да търсят подходящи за ферми места. Настъпела ли зимата обаче, те си построявали хижи и избягвали активното движение — седели на топло и безопасно в новопостроените домове, колкото и примитивни да били те. Свършвали каквото трябва, преди да падне мрак — ловували, носели вода, цепели дърва за отопление. Очаквали пролетта с нетърпение, готвели се за посевите, за развъждане на животни, мислели за семействата и децата си. Когато излизали навън, се увивали в най-дебелите кожи, вървели силно приведени напред, пазели очи от ледените снежинки и замръзналия сняг, които вятърът безмилостно навява в очите ви през зимата.

През най-мразовитите нощи ще чуete как дърветата пъшкат и клоните им трещят — от време на време някой се отчупва и пада. Нощем небето светлее, озарено от дъха на прелитащите ангели на Северното сияние, а по-слабите телета предават Богу дъх.

През януари може да се подлъжете понякога, че снегът започва да се топи. Същото може да се случи и през февруари, дори и март, но дърветата не се лъжат — природата си знае своето, — клоните им си остават голи. Вярно — през деня просветва слънчице, нагрива неплодната земя и тя се разкишва, но през нощта всичко се сковават отново. През деня кишата прави пътищата трудни — през нощта поледицата ги превръща в непроходими препятствия.

А хората? Те се крият на топло — кой където може — и изчакват ледът да се пропука през април.

На Олд Орчард Бийч — южно от Портланд — лунапарковете са притихнали, празни. Повечето мотели са затворени, климатиците под

прозорците — завити с черни найлонови платна. Вълните се разбиват в ледения бряг — сиви, пенливи и смъртоносно мразовити. Минете ли по главната улица с автомобил, гумите подскачат, цялата кола се тресе и пъшка по старите железопътни релси. Така е, откак се помня — още като момченце.

Когато замирише на зима, точно когато белите брези си променят окраската, измамникът на име Сол Ман си събира багажа и се кани да изостави Олд Орчард, за да поработи във Флорида на юг и на топличко.

— Зимата е за леваците и селяндурите — обича да казва той, докато подрежда дрехите си в изтъркан куфар.

Вътре поставя шарените си вратовръзки, ярките сака и двуцветните обувки. Сол е дребен, евтино издокаран човечец — чернокос, откакто го помня. Има малко коремче, закопчее ли се, то леко издува сакото му отпред. Чертите му са типични за професията — най-обикновени, безцветни, безлични и странно незапомнящи се, — сякаш нарочно си ги е поръчал такива. А си е точно така — изработил е този си облик с много търпение и вещина. Той е винаги приятелски и гостоприемно настроен, любезен и мил. Не е прекалено алчен и рядко пристъпва определените си норми. Ще пребара или прецака някой наивник за десетина, двадесетина, максимум петдесетина долара; много рядко ще стигне до 200 — само ако реши, че жертвата може да понесе тази финансова загуба. Обичайно работи сам, но ако случаят изисква чужда помощ — ще се обърне към някой друг мошеник — да насочи баламата към него самия. После ще делят. Понякога, когато нещата не вървят, Сол ще тръгне по циркове и панаири и ще скубе баламурниците с игра на карти. И в тази област е печен мошеник.

Сол така и не се ожени.

— Жененият мъж е боксова круша на жена си — мъдро ми обясняваше той навремето. — Хич и не мисли да се жениш. Ако се прежалиш, значи, трябва да търсиш женска много по-богата, значително по-глупава и задължително по-красива от теб самия. Не спазиш ли трите условия, се превръщаш в баламурник първа степен.

Естествено, че не беше прав. Аз така и не съм го слушал, макар и по онова време да бях още момче. Ожених се за жена, с която се разхождахме в парка, говорехме дълго за какво ли не и се любехме по цели нощи. Тя ми роди дете, което обичах до полуда, но за съжаление

така и не я опознах истински, докато не стана прекалено късно. Сол Ман никога не бе имал нито това щастие, нито ужаса от загубата. Все се боеше самият той да не стане жертва на някой друг артист от същия жанр и накрая животът го прецака и извози без Сол дори и да забележи.

Освен големия куфар с дрехите винаги носеше още един — по-малък, кожен — с атрибутите на занаята: белязани карти и какво ли още не за измами. Като например натъпкан с „двайсетачки“ портфейл: при внимателен оглед обаче разбирате, че само първата е истинска, останалите са внимателно нарязани парчета вестник — „кукла“. С „кукла“ се играят всякакви номера — от „плащане в брой“ до поизтънчени изпълнения. Например набелязвате си жертва, „намирате“ портфейла и след подходяща обработка искате от нея съвет — какво да го правите? Баламата се съгласява „да го пази“, а вие го молите да ви даде назаем стотачка от собствените си пари. Ето, такива работи. Печелите 80 кинта, минус стойността на един нов портфейл и един вестник за нарязване. Според Сол номерът минава в 99 на сто от случаите — надделява човешката алчност.

Сол разполагаше с фалшиви пръстени с диаманти — стъкло и евтин метал, разбира се, от който пръстът ви позеленява, белязани карти, зарчета с живак, разни подправени бонове, ценни книжа, държавни облигации с колкото си искате напълно автентично изглеждащи печати, лотарийни билети с „невероятни“ печалби, чекови книжки с минимум парично покритие — винаги може да се изтегли по-малка сума в петък вечер, непосредствено преди затварянето на банките. Абе, чиста човешка психология.

През лятото Сол обикаляше курортите в Мейн и търсеше ахмаци. Намираше ги в изобилие, трябва да ви кажа. Дори те сами му се навираха. Пристигаше в Олд Орчард Бийч точно на 3 юли — патриот, знаете, — в навечерието на националния празник, отсядаше в най-евтината възможна стая и започваше да „работи“ плажовете. На едно място седмица, най-много две — да не го запомнят. Сетне прескачаше до Бар Харбър и пак същото — леко по крайбрежието и до края на сезона. Избираше си жертвите внимателно, но както ви казах, такива не липсваха, дори бяха повече от възможностите му. „Припечелваше“ нелово и когато плажовете започнеха да пустеят, Сол си събираше

партакешите и отпрашваше към Флорида — да пребарва зимните туристи.

Дядо не го обичаше. Може би „обичам“ не е точната дума. Най-сигурно е, че не му вярваше, а при дядовия начин на мислене то си е все едно и също.

— Ако ти поиска долар на заем, не му давай — често ме съветваше старият. — Няма да ти върне повече от десет цента, ако изобщо някога ти върне нещо.

Сол обаче никога не ми поиска нищо. За пръв път го срещнах в един лунапарк в Олд Орчард и така се запознахме: продаваше афифни играчки на хлапетата за по десет, петнайсет цента. От меките — с карфички вместо очички и дълги крайници, които се държат за тялото само и изключително по волята Божия. Обичах да слушам безкрайните му разкази за циркове, карнавали и пътуващи комедианти. Обичам баскетбола и много ме забавляваше един от триковете му за колективна измама — леко стеснен баскетболен кош и нестандартно надута топка. Събира се тълпа и Сол се обзалага, че никой не може да вкара кош. Докато се усетят, поне десетина самоуверени серсеми са вътре с по петдесет цента, а Сол е изчезнал. Е, налага се организация, но Сол не го мързеше, а бе и находчив, и бързомислещ. Имаше и други номера; изпилени мушки и мерници по стрелбищата, стрелички с нарушен център на тежестта. Ей такива работи. Често ми се е случвало да го наблюдавам в действие. Поразително ловко „обработваше“ хората — предимно по-възрастните, алчните, неврастениците, които обичайно не са достатъчно уверени в себе си. Има и друг тип люде — с мегаломанска настройка: никой не знае повече от тях, никой не може по-добре. Сол ги работеше удивително точно и бързо. Понякога се залавяше и с тъпанарите, но от опит бе научил, че тъпанарът може внезапно да се озлоби и да направи нещо крайно — я да те наръга, я да те удари с камък по главата. Всякакви работи стават по панаирите, знаете. Плюс това този тип хора не разполагат с много пари.

Добра мишена се оказват и някои сравнително интелигентни мъже и жени с добра служба в по-големите градове. Особено онези, които се досещат, че може би си имат работа с мошеник, но се смятат за по-умни. С тях Сол най-много се кефеше.

Така си умря в един старчески дом във Флорида през 1994 година. Сред хората, които години наред бе работил. Вероятно до

последния си дъх ги е лъгал на канаста или „тука има, тука нема“. В края на краищата дори Бог е изгубил търпение и му е показал, че и самият той е мишена.

Ето някои от „мъдростите“ на Сол Ман: никога не оставяй баламите дъх да си поемат — ще ти избягат, ако се издъниш по този начин. Не ги съжелявай — съжалението е майка на благотворителността, а благотворителността е ялова работа — раздаваш пари напусто и на празно, все едно ги хвърляш на вятъра. Един артист от бранша никога не дава пари ей така. Още едно желязно правило: нищо не става насила. Най-добрата измама е, когато мишената сама ти кацне.

Ти хвърли примамка и само чакай — онези сами ще клъвнат и ще ти дойдат...

* * *

Този декември снегът дойде рано в Грийнвил, Бийвър Коув, Дарк Холоу и останалите градчета от периферията на голямата северна пустош. Отначало прехвърчаха дребни снежинки, а хората зиморничаво вдигаха яки на връхните дрехи, недоволно поглеждаха към небето и усетили студа в костите си, забързваха всеки по своята си работа. По камините запламтяха огньовете, децата навлякоха дебели дрехи, пухкави вълнени шалове и шарени ръкавички. Майките се развикаха по тях: да не стоят навън до късно, да са си вкъщи преди мръкнало. В училищните дворове се разказват все същите приказки за злокобни жертви на големите мразове: окъснели вечер деца, премръзнали по пътя към дома и паднали, за да останат завинаги там. Намират ги чак напролет — при топенето на снеговете.

А вдън горите, голямото пусто мъртвило сред брезите и кленовете, вековните дъбове и белия бор, нещо се буди и раздвижва. Тръгва бавно и целенасочено. Познава тези места, гъстите дъбрави — отдавна, много отдавна — от началото на вековете. Известни са му всяка пътека, всяко паднало дърво, всяка древна каменна стена, отколе покрита от вездесъщия мъх, покорена от всесилната горска зеленина, старите водопои, местата за почивка.

В зимния мрак то набира нова целеустременост. Нещо загубено е намерено отново. Нещо неизвестно е било разкрито — сякаш Божията ръка е отметнала булото на тайната. То прекрачва оголените развалини на запустяла ферма, таванът на дома е отдавна рухнал, стените стърчат назъбени наоколо като разчупени човешки зъби и само мишките намират убежище в изкопаните в подножията им дупки. Изкачва се по билото на хълма и тръгва по гребена. Отгоре ледената луна светлее, а дърветата шепнат незнайни слова. То върви и по пътя си хищно поглъща звезди.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Почти три месеца са минали, откак се върнах в Скарбъро. В къщата, където преминаха юношеските ми години след татковата смърт и която сетне дядо ми завеща. След загубата на Сюзън и Дженифър живях известно време в Ийст Вилидж. Разделихме се с хазайката без особено съжаление — тя с усмивка вече изчисляваше наум колко повече ще поиска за наема от следващия наемател. Не ѝ се сърдя — какво да се сърдиш на седемдесет и две годишна жена — американка от италиански произход, чийто съпруг е загинал в Корея. Никога не е била особено радушна към мен, напротив — беше алчна като гладен плъх. Ейнджъл редовно се шегуваше, че мъжът и сам се е предал в Корея на неприятеля — само и само да не се върне при нея.

Мама е раждана в къщата в Скарбъро; когато татко почина, там живееха дядо и баба. Пристигнах в градчето през седемдесетте години, когато то навършваше близо тристата си годишнина и се бе променило дотолкова, че се превръщаше в нещо като предградие на Портланд. А това означаваше икономическо благополучие за жителите му. Макар и повечето от тях — старите с няколко поколения наследствена земя — да си я стискаха, строители и предприемачи вече плащаха много добре за нея. Затова мнозина продаваха с голяма изгода. Но Скарбъро все така си беше градче от стария тип, където всеки познава всеки, хората от години си знаят пощенския раздавач и млекаря и са на „ти“ помежду си.

Дядовата къща е на „Спринт стрийт“. От нея често съм тръгвал с колело, за да отида на север до Портланд или на юг до плажовете: Хигинс Бийч, Фери Бийч, Уестърн Бийч или нашия си — Скарбъро Бийч. Ходех и по-надалеч — до към Праутс Нек, откъдето се открива чудна гледка към Атлантика и островите — Блъф Айлънд и Стратън Айлънд.

Праутс Нек е съвсем малък нос, издаден към вътрешността на Сако Бей — залива на около дванадесет мили южно от самия Портланд. Тук към края на деветнадесети век си построил къща художникът Уинслоу Хомър. Неговото семейство купило по-голямата

част от земята на Праутс Нек и Уинслоу много внимателно подбирал бъдещите си съседи, защото бил затворен и саможив. Когато не харесвал някого, онзи просто не успявал да си купи земя близо до неговата собственост. Хората на онова място са си все същите. Построили си моден яхтклуб още през 1926 година и частен плажен клуб с ограничено членство — само за онези, които живеят в техния район или по тяхно благоволение наемат летни вили там. Клубът се нарича „Праутс Нек Асосиейшън“. Скарбъро Бийч си остана обществен плаж, със свободен достъп за всеки, както и Фери Бийч, който е близо до „Блек Пойнт Ин“ на Праутс Нек. Тъй като онова кръвопролитие с участието на Честър Наш, Поли Блок и шестима други се бе случило именно до Фери Бийч, хората от асоциацията щяха да си имат теми за приказки и умувания за цяла година напред.

В старата семейна къща миналото витае във всяка стая, във всяко нейно кътче. Бих казал дори, че се стеле във въздуха като пращинки, които се издигат, когато ги огреят лъчите на спомена: прекрасни неща от щастливата младост — безоблачни и красиви години, време на радост и безгрижие. Надявах се тук някъде наоколо завинаги да погребва духовете на миналото нещастие — нека милите ми съпруга и дъщеря почиват в мир и злото да е забравено. Възможно ли е това? Надявах се преследвалите ме толкова дълго злощастни мисли да ме оставят и да намеря покой. Но, изглежда, той още нямаше път към душата ми: щом все така мислех за Сюзън и Джени; за татко и мама, която ме бе отвела от града и довела именно тук в опит най-сетне и двамата да избягаме от злите езици; за дядо, който ме научи на чувство за дълг и да обичам хората, но най-ценният му урок бе как да си създавам врагове, с които да се гордея!

Отначало бях отседнал в хотела „Сейнт Джон“ на „Конгресстрийт“. Изнесох се оттам веднага щом къщата стана обитаема след първоначалния ремонт. Само покритият с временни найлонови платна покрив беше останал за довършване. Чувах ги насън нощем как пошляпват като гъвкави криле, а задуха ли по-силен вятър — бият по гредите отдолу и стенат като прогонени души. Ето защо сега — още в девет часа сутринта — висях на чардака с чаша кафе и вестник „Ню Йорк Таймс“ в ръка и чаках Роджър Симс. Роджър е петдесетгодишен

мъж с издължени, изпъкнали мускули и розово лице. Ходи изправен като бастун и с помощта на чук и трион може да направи почти всичко. Има Божия дарба да създава ред от хаоса в природата.

Пристигна в уречения час и спря пред къщата — старият му нисан закашля и заплю дим в чистия въздух, досущ никотиново-белодробен ефект. Слезе от него, облечен в старите си, напръскани с блажна боя джинси, платнена риза и син, покрит с десетки дупки пуловер — всъщност не пуловер, а множество дупки и малко здрава прежда, които се държат заедно на честна дума. Истински образ: от задния джоб на джинсите стърчат чифт кафяви ръкавици от кравешка кожа, на главата му се кипри черна вълнена шапка, а изпод нея сивите му коси стърчат като рачешки крака от черупка. В устата му дими догаряща цигара, чийто изпепелен край не пада в явно предизвикателство на закона за земното притегляне.

Подадох му чаша кафе, а той с вещ поглед на познавач се загледа в покрива, обиколи къщата веднъж-дваж, като загрижено клатеше глава, сякаш я виждаше за пръв път.

След малко благодари за кафето и ми върна чашата. Това „мерси“ бе единствената дума, която му излезе от устата, откакто бе дошъл. Такъв си е Роджър — прекрасен работник и живо олицетворение на думата „мълчаливец“.

Стоях и си мислех, че като слагам нов покрив на старата къща, най-сетне правя сериозна заявка за мястото си в нея. Сега тя ми приличаше на безжизнена черупка, на безпомощно същество, лишено от покривната шапка и съответно беззащитно срещу посегателствата на времето и природата. Без покрив и старите спомени бледнееха, сякаш не бе същият мил на сърцето ми дом. Ще сложа нови покривни плочи и ще възстановя дядовото огнище, казвах си в този миг, ще стане уютно и топло както едно време. Миналото ще отзвучи, а бъдещето ще дойде с нови надежди.

Покривната конструкция бе полуготова, летвите под шинделите наполовина поставени и намазани с консервиращ лак против гниене. Времето обещавахе да се задържи още малко хладно и сухо и трябваше да побързаме с покриването. Приятно ми бе да реда покривните плочи, има нещо много градивно в ритъма и рутината на този процес, който прилича на упражнение по медитация. Движиш се методично по двете крила на покрива, подбиращ плоча, намествах я

на място, изравняваш я със съседната и долната с помощта на отмерени по дръжката на чука разстояния, подхвърляш чука, за да го хванеш обратно, вземаш пирон и зачукваш плочката на място. Сетне всичко отначало. Това ми действаше успокоително и сутринта мина бързо. Реших да не говоря с Роджър за медитация. Професионалистите, които покриват покриви, за да си изкарват прехраната, гледат с недоверие и презрение на подобни аматьорски забегки. Ако му разкажа за мислите си, най-вероятно ще ми се присмее.

Работихме заедно четири часа: всеки почива, когато намери за нужно. Сетне слязох от горе и рекох на Роджър, че отивам да купя нещо за ядене — най-вероятно китайска или тайландска храна от магазинчетата на „Конгрес стрийт“. Той изръмжа нещо под нос, аз се качих на мустанга и отпраших към южен Портланд. По това време на деня тук има доста коли. Хората обикалят магазините по „Мейн Мол Роуд“ или отиват да гледат някой филм. В „Олд Кънтри Буфей“ също има навалица, мнозина предпочитат ранния обед. Минах покрай летището, сетне хванах по „Джонсън Роуд“ и накрая стигнах „Конгрес“. Паркирах зад „Сейнт Джон“, обиколих околните закусвалнички, купих ядене и го сложих на задната седалка.

Бях оставил малко багаж в хотела и сега реших да си го прибера. Тъкмо съм тук, защо да не използвам случая. Влязох в натруфения, старовремски вестибюл с отколешното радио и спретнато подредени купчинки брошури. Обадих се на заместник-управителя и той нареди да ми изнесат вещите — бяха поставени в неголям сандък.

Върнах се на паркинга и забелязах, че някой ме е затиснал. Бе голям черен кадилак, модел „Купей де Вил“ — на около четири десетина години, с две думи почти антика. Така бе набутал колата зад мен, че нямаше начин да изкарам мустанга. За антика колата бе много шик: гуми с бели кантове, обновена тапицерия на седалките и по вратите, блестящи никелирани брони с каучукови тампони. На задната седалка имаше пътна карта на Мейн. Номерата бяха масачузетски, но иначе нищо определено не говореше за собственика. Самият автомобил бе като музеен експонат.

Отворих багажника и набутах вътре сандъка с вещите. Върнах се в хотела, но чиновникът на рецепцията не знаеше нищо за кадилака, нито за притежателя му. Предложи ми да повика момчетата от сервиза

да го издърпат, но аз реших да изчакам малко. Отбих се в закусвалнята отсреща на улицата, но и там не знаеха нищо определено. Питам и в „Пица Виля“, в „Дънкин Донътс“, в „Спортсменс бар“ — все безрезултатно. Върнах се на паркинга и ядосано пляснах кадилака по тавана.

— Хубава кола, а? — обади се нечий глас, досущ ехо от пляска.

Бе леко писклив, почти момичешки, думите прозвучаха по-скоро злобно, отколкото с възхищение, дори усетих лека закана или така ми се е сторило.

Извърнах глава — на задната хотелска пристройка с ръце в джобовете се бе облегал мъж. Невисок, набит, як и трътлест, на около 55 години. Тежеше стотина кила, че и повече. Носеше кафеникав шлифер със закопчан колан; отдолу се виждаха кафявите му панталони и ботите в подобен цвят.

Лицето му определено би ви стреснало. Напомняше филм на ужасите.

Бе съвсем плешив, с кръгло теме и набрани на тила гънки тлъстина, а формата на главата му бе почти конусовидна — вместо към устата да се стесни, тя се разширяваше, за да потъне в плещите. Врат не се виждаше, или аз поне не забелязах нещо подобно. Лицето бе мъртвешки бяло с изключение на дългите и дебели алени устни, разтегнати в нещо като замръзнала усмивка. Ноздрите му бяха големи тъмни дупки под сплеснат като зурла нос, а очите — сиви, сиви, та почти безцветни със зеници като връхчета на черни топлийки в центъра. Не зная защо ми напомниха за мънички черни дупки в студена и мрачно враждебна вселена.

Човекът се оттласна от стената и бавно тръгна към мен. Бавно и спокойно, почти заканително. Сега усетих и миризмата, едва доловима и замаскирана с евтин одеколон. Но ме накара да задържа дъх и неволно да отстъпя крачка назад. Бе странна — мирис на земя и кръв, воня на гниещо месо и животински страх, такъв, какъвто можете да усетите в стара кланица в края на работния ден.

— Хубава кола, а? — повтори той и извади едната ръка от джоба.

Бе дебела, бяла, с тлъсти пръсти, подобни на гадни плужеци, стояли дълго време на тъмно. Погали тавана на моя мустанг и аз изпитах странното усещане, че боята ще падне под гадните като кренвирши израстъци. Допирът ми напомни за нещо много гнусно и

отвратно — все едно педофил опипва дете в парка, докато майката гледа в друга посока. Нещо в мен спонтанно зовеше тутакси да го отблъсна, но ме спря още по-силен инстинкт, който предупреждаваше да не го докосвам. Не мога да обясня как и защо, но от него се излъчваше нещо скверно, нещо, което предупреждаваше за опасност. Не докосвайте, защото рискувате да се отровите, да прихванете черна, неверна болест, да ослепеете...

Но това не бе всичко. Създаваше усещане за гибелна заплаха, за болка и разрушение. Беше извънредно силно и странно, излъчваше и нещо много сексуално. Като че от всяка пора на този тип се изцеждаше смъртоносно отровна опасност и заразяваше околния въздух, сякаш капеше и от пръстите му, и от грозния, скотски нос. Въпреки студа по челото му избиваше ситна пот, тя лъщеше и на садистичната горна устна, всъщност и на цялото му лице. Който го допре, говореше нещо вътре в мен, ще загуби пръстите си — те ще потънат в тази бледа и мазна плът... тя ще ги всмуче.

А после ще умре. Сигурен бях, че този изрод пред мен умее да убива.

— Вашата кола, а? — попита той.

Сивите очи ме измерваха злокобно, между устните се стрелна розово връхче — също като змийско езиче.

— Да, моята кола — отвърнах. — А кадилакът ваш ли е?

Той, изглежда, не чу въпроса или се направи, че не го чува. И отново опипа тавана с продължително, гальовно движение.

— Хубава кола, това мустангът — рече той, сякаш говореше на себе си и в гласа му отново прозвуча далечна заплаха.

Шипящото „съ“ излезе от устата му в продължително съскане, като вода върху нажежен метал.

— Това — мустангът, и аз имаме много общо.

Пристъпи по-близо до мен, сякаш да сподели някаква мрачна, стара тайна. Сега усещах и дъха му — сладникав като на презрял плод в края на лятото.

— И той, и аз — отидохме по дяволите след 1970-а.

Сетне се изсмя със същия съскащ смях, сякаш газове се отделят от разлагащ се труп. Цялото му същество предизвикваше подобни асоциации.

— Да се погрижите за колата, нещо да не ѝ се случи — рече той със смътна закана. — Човек трябва да си пази своето... Да си гледа собственото и да не си пъха носа в чуждото.

Сега заобиколи автомобила и понечи да седне в кадилака. Трябваше да се извърна, за да го задържа в полезрението си.

— Пак ще се видим, господин Паркър, довиждане — рече и запали двигателя на кадилака.

Последният заработи като часовник с тихо, уверено и ритмично пърпорене. Направи забранен ляв завой, за да влезе в „Конгрес“, и се отправи към центъра на Портланд.

ПЕТА ГЛАВА

На Роджър май му бе писнало да ме чака, защото когато пристигнах, бръчките по челото му бяха почти двойно повече.

— Ти заспа ли някъде, що ли? — попита ме нацупено, докато му подавах храната.

За Бога, това бе най-дългото изречение, което бях чувал от него.

Бърниках с вилицата из пилето с ориз, но вече нямах апетит. Появата на онзи дебел, кошмарен човек на „Конгрес“ ме бе разстроила. Не можех да определя точно защо, освен може би заради факта, че ми знаеше името и че от вида му ме побиваха тръпки.

Качихме се отново с Роджър на покрива и подновихме работата с бързо темпо, още повече, че се бе появил мразовит вятър, който не ни даваше мира. Привършихме в късния следобед, когато слънцето вече залязваше. Платих на Роджър, той кимна за благодарност и потегли към града. Пръстите ми бяха изтръпнали от чука, но бях доволен — така или иначе трябваше да свърша, преди да завали снега, иначе щях да си живея в нещо като леден замък. Взех си горещ душ да отмия мръсотията от косата и кожата и вече си правех прясно кафе, когато отвън чух шума на кола.

Излязох и в първия миг не я познах. Тя се измъкна от „Хонда сивик“. Доста бе пораснала от последния път, когато я бях виждал — косата ѝ бе по-светла, вероятно боядисвана с нещо модерно. Детското тяло се бе развило, узряло — гърдите ѝ бяха натежали, ханшът се бе закръглил. Стана ми малко неудобно от самия мен, като се усетих, че я гледам с очите на мъж.

В края на краищата Елън Коул бе едва двадесетина годишна и ужасно приличаше на баща си.

— Елън, ти ли си, моето момиче? — неволно извиках от верандата, преди да слеза долу, а тя се затича и се хвърли в прегръдките ми.

— Колко е хубаво пак да се видим, а, Птицо? — рече ми мило по прякор.

Не се стърпях и я прегърнах още по-силно. Елън Коул! Знам я от дете, помня всичките и лудории — нали ми е расла пред очите. Колко пъти съм играл с нея. На сватбата ми тържествено я поканих на танц — помня гордите погледи, които хвърляше на по-малката си сестра Лорън, и как игриво се плзеше на облечената в булчинска рокля Сюзън. Помня особено ясно един разговор с нея на стъпалата пред къщата на Уолтър — аз седнал с бира в ръка, тя полуразплакана. Тогава надълго и нашироко ѝ разяснявах защо понякога момчетата се държат подлично и с най-готините момичета. През онези години обичах да си мисля, че едва ли в тази област има по-голям експерт от мен самия.

Елън и Сюзън бяха приятелки, а и Дженифър много я обичаше. Понякога със Сюзън излизахме на късно гости или кино и тогава Елън оставаше да пази Джени, а малката се радваше и никога не възразяваше. Сядаше в скута на Елън и се заиграваше с косата или с пръстите ѝ и така заспиваше. От Елън извираше особена за младостта ѝ сила — тя може би се коренеше в извънредната ѝ доброта и способност да бъде съпричастна. Тъкмо това събуждаше у децата доверие в нея.

Два дена след убийството на Сюзън и Дженифър заварих Елън да ме чака в погребалното бюро, което трябваше да извърши последните ритуали. Мое задължение бе да отида там, да се уговоря с хората, да платя. Ужасно ме бе страх от това и мнозина ми бяха предложили да ме придружат. На всички бях отказал — с никого не ми се говореше, вероятно точно по онова време вече бях започнал опасно да се затварям в себе си. Не зная кога и как се бе озовала тя там, но видях колата ѝ отвън, сетне някой ме прегърна и ми говори нещо успокоително дълго време в ухото. Не помня нито дума от казаното, но зная, че двамата заедно разглеждахме снимки-оферти на ковчези, катафалки и венци, а тя постоянно ме държеше за ръката. По едно време я погледнах, в очите ѝ зърнах отразена собствената си мъка. Тогава почувствах, че и тя жали за двете ми най-скъпи същества — страдаше искрено, защото никога вече нямаше да може да прегърне Джени, а мястото, което бе отделила на Сюзън в сърцето си, завинаги щеше да остане празно. Такава бе Елън.

Когато си тръгнахме, стана най-странното нещо в живота ми, нещо, което никога не бих признал, че може да ми се случи. Седнах в

колата ѝ и се разплаках като дете — дълго и горко. А силата, стаена дълбоко в душата ѝ, сякаш изтегли мъката и болката от мен, както някой чудотворен лек изтегля гнойта от подлютена рана. Тя ме бе прегърнала и тихо ми говореше нещо, а аз чувствах как облаците бавно се разсейват и след време ще мога да се изправа и да продължа.

След Елън от колата излезе младеж — смугъл, с дълга, черна коса, стигаща чак до раменете. Дрехите му бяха скъпи: и кожените ботуши (те май бяха „Замбърлейн“), и джинсите, висящата над тях тениска и най-отгоре платнената риза. Леко потреперваше от студа и ме гледаше подозрително с тъмните си латиноамерикански очи.

— Това е Рики — рече непринудено Елън. — Рикардо.

Втория път името му прозвуча с типичната испанска интонация.

— Рики, ела да се запознаеш с Птицата.

Той се здрависа с мен, пръстите му бяха силни. Сетне незабавно прегърна Елън през рамото с покровителствен жест. Покровителствен, прекалено собственически, а същевременно и някак несигурен — лоша комбинация. Поглеждах го под око, докато вървахме към къщата, просто ей така — да не реши да се изпишка на вратата, докато влизаме, и да си я маркира като собствена територия.

Седнахме в кухнята, пихме кафе в големи сини пръстени чаши. Рики не каза нито дума — дори и едно „благодаря“ не му излезе от устата. Неволно си помислих колко интересна комбинация биха били с Роджър. Събери ги двамата и ще поставиш рекорд за най-късия разговор в света.

— Какво ви носи насам? — попитах Елън.

— Отиваме на север. Никога не съм ходила в тази част на Мейн. Мислим да отскочим до Музхед Лейк, да се изкачим на Маунт Катадин, ще се отбием и на други места. Може да покараме и ски.

Рики се изправи и попита къде е тоалетната. Упътих го и той се затътри натам с леко прегърбена, отпусната походка.

— Откога ходиш с латиноси? — изтърсих, без сам да искам.

Дявол го взел, просто неволно ми се изплъзна от устата!

— Този латинос има висше образование и докторска титла по психология — рече тя и лекичко се подсмихна.

— Айде бе! — пак се изпуснах, но всячески се стараех в гласа ми да не прозвучи подигравка или цинизъм.

И пак ми хрумна абсурдна мисъл — като онази за маркирането на вратата, — навярно е учил психология, за да може да се самоанализира?

— Виж, Птицо, той е добро момче. Наистина. Само е малко стеснителен, дърпа се, като види непознати.

— Говориш за него, сякаш е куче — пак изтърсих аз.

Ама че съм говедо! Ама нали и аз така си помислих... Вместо да се разсърди, тя ми се изплези.

— Свърши ли школото? — побързах да сменя темата.

Елън избягна прекия отговор.

— Задава се още учене.

— Ами. Какво? Психология ли?

— Ха-ха-ха, много смешно.

Но не се усмихна. Може би Рики изместваше мислите за семестриалните изпити.

— Как е майка ти?

— Добре е.

Замълча за малко, сетне:

— Тревожи се за теб и за татко. Той сподели, че вчера сте били на погребението, но не сте имали какво да си кажете. Мама мисли, че двамата трябва да се изясните помежду си.

— Не е толкова лесно.

Елън кимна.

— Чух ги да си говорят и други неща. Вярно ли е онова, което той разказва за теб?

— Поне част от нещата, да.

Тя прехапа устни, след това се замисли и, изглежда, стигна до някакво решение.

— Трябва да поговориш с него. Все пак вие си оставате приятели, а той няма много такива.

— Повечето хора са така — отвърнах ѝ аз. — И да знаеш, Елън, опитвал съм се да му говоря. Но той ме е сложил на кантара и е отсъдил, че не тежа достатъчно. Иначе баща ти е добър човек, момиче, но е трудно да му влезеш в нормите.

Рики се върна и прекратихме разговора. Предложих им собственото си легло за през нощта и останах доволен, когато тя ми

отказа. В противен случай сигурно нямаше да мога да мигна в него отсега нататък — само като си представя как онзи Рики я възсяда там.

Решиха да преспят в Портланд, а не в Огъста, и веднага на следващото утро да хванат пътя за Грейт Норт Удс — Големите северни гори. Подхвърлих, че могат да отидат в хотелчето „Сейнт Джон“ и да кажат на рецепцията, че ги пращам аз. Но ги оставих да правят каквото си знаят, макар и тази мисъл да не ми харесваше особено. Сигурен съм, че и на Уолтър Коул не би харесала. Някак усещам Елън като мое собствено дете.

След като си тръгнаха, се качих на мустанга и подкарах към Портланд и фитнес клуба в „Уан Сити Сентър“. Имах нужда от известно разтоварване — мускулно и друго — след целодневната работа по покрива. Сама по себе си тя си бе физическо упражнение, но трябваше да разкарам дребните тлъстини, които вече се образуваха по корема ми и отстрани и заплашваха да станат все по-големи и по-упорити. Четиридесет и пет минути изкарах в гимнастическия салон в здрави упражнения за коремните мускули, краката и горната част на тялото, кръвта ми се раздвижи, ушите ми чак забучаха, сърцето ми тупаше като тъпан, а фланелката ми почерня от пот. Привърших, изкъпах се и се загледах в огледалото — дали пък онези тлъстинки вече не са се стопили? Хайде де. Такъв съм си — нетърпелив. И вече на 35 години. Тук-там в косата ми проблясват бели косъмчета. Осемдесет и нещо килца, около метър и осемдесет и доста несигурност. Трябва да се движа, да работя, да действам — иначе ме чакат липолизи и разни други гадни процедури за изсмукване на мазнините.

По дърветата на Олд Порт вече блещукаха коледни украшения и разноцветни светлилки; отдалеч се създаваше впечатлението, че самите дървета са големи декоративни крушки. Отбих се до книжарницата да си купя няколко книжки, сетне спрях пред „Джава Джо“ за едно голямо кафе и да прегледам вестниците. Прелистих „Вилидж Войс“ — хвърлих едно око на най-новите идеи на Дан Савидж за секса. Тази седмица бе представил човек, твърдящ, че не е хомосексуалист, а просто обича да се люби с мъже. За Савидж голяма разлика нямаше. Честно казано, и аз се замислих. Какво пък толкова,

а? Помъчих се да си представя какво ли би рекъл Ейнджъл за този тип и веднага се сетих, че вестникът никога не би отпечатал негови думи в пряк цитат.

Навън заваля, по витрините потекоха тънки струйки, от капчуците се лееше вода и мокреше минувачите деца. Загледах се в дъжда, после се върнах към вестника. В същия миг с периферното зрение усетих, че някой се приближава към мен. Почти веднага подуших и миризмата и по гърба ми отново полазиха тръпки.

— Може ли да задам един въпрос? — попита определено познат глас.

Вдигнах очи и пак потръпнах. От безформеното като клисаво тесто лице ме гледаха същите студени и гадни очички, по голата глава блестяха дъждовни капки. Мирисът на кръв и одеколон сега се бе засилил и аз неволно се отдръпнах със стола.

— Искате ли да намерите Бога? — гледаше ме загрижено.

Досуц като лекар, укоряващ заклет пушач, който дори и на преглед продължава да си потупва джобовете с тайна надежда да намери забутана нейде последна цигара. В бледите месести пръсти стискаше някакъв религиозен памфлет, на чиято корица се мъдреше доста неумела рисунка на майка с дете.

Погледнах го озадачено, сетне ми мина успокоителна мисъл. Вероятно е член на някоя от онези секти — откачалки на тема Исус и спасяването на човечеството. Макар че тежко му и горко на Христос, щом такъв боклук като този се е заел да се бори за хорското добро.

— Когато Бог има нужда от мен, той знае къде да ме намери — отвърнах му в същия дух и пак се зачетох във вестника.

— Откъде знаете, че Господ Бог не ви търси именно сега? — продължи той и се настани на масичката срещу мен.

Чак сега се усетих — по-добре да си бях затраял. Имаш ли работа с религиозни манияци, най-добре си затваряй устата и си налягай парцалите. Тези типове са упорити като мисионери, които проповядват словото Божие след месеци постене, молитви и обет за мълчание. Само че този пред мен съвсем не мязаше на религиозен фанатик. Отново ме обзе някакво смътно безпокойство. В шантавите му въпроси имаше подтекст, но той видимо ми убягваше.

— Винаги съм мислил, че Той е по-висок — отвърнах и го загледах право в очите.

— Големи промени настъпват — незабавно отвърна плешивецът. Сега в очите му искреше някаква особена светлина.

— Ще бъдат низвергнати грешниците, разведените, прелюбодейците, содомитите и жените, които не уважават мъжете си.

— Току-що изредихте всичките ми хобита — заявих, без да отделям очи от неговите, свих вестника и със съжаление изпих последната глътка кафе. — И подобни приказки хич не ме плашат.

Той ме наблюдаваше внимателно — като змия, която се готви да нападне при първия възможен случай.

— Ще бъдат низвергнати и онези, които застават между ближния и съпругата му или момченцето му например — този път в интонацията му звучеше открита заплаха.

Изведнъж се захили и сега ясно видях зъбите му — малки, остри, пожълтели като на гризач.

— Вижте, господин Паркър, търся един човек и мисля, че вие можете да ми помогнете.

Отвратителните му устни се разтегнаха още повече и станаха морави, като готов да се разпука зрял плод, от който всеки миг може да бликне алена струйка.

— Кой сте вие? — попитах.

— Няма значение кой съм.

Огледа кафенето. Момчето зад тезгяха се бе зазяпало по момичето на масата пред витрината. Около нас нямаше никой.

— Търся Били Пърдю — рече той. — Мисля, че вие може да знаете къде да го намеря.

— Какво искате от него?

— В него има нещо мое. Искам си го.

— Съжалявам, ама не познавам човек на име Били Пърдю.

— Струва ми се, че лъжете, г-н Паркър — тонът и височината на гласа бяха същите, само че заплахата прозвуча отново.

Леко отметнах сакото назад — уж неволно, — нека види дръжката на пистолета.

— Господинчо, на мен пък ми се струва, че си сбъркал адреса — казах тихо. — Сега си тръгвам и ако станеш преди да съм си отишъл, ще използвам пистолета си, за да те трясна по главата. Ясен ли съм?

Усмивката пак проблясна, но очите му се втвърдиха.

— Ясен сте ми — отвърна и отново усетих онова съскане от предишния път. — Не мисля, че можете да ми помогнете.

— Гледай повече да не ми се мяркаш пред очите — подхвърлих и си тръгнах.

Зад гърба си чух:

— О, няма и да ме видите дори...

И това ако не бе вече явна закана, здраве му кажи. Извърнах се и тръгнах към вратата странично, като не го изпусках от очи. А той извади запалка зипо и подпали брошурката, която все още държеше в ръка. И през цялото време също ме гледаше в очите.

Взех си колата от паркинга на „Темпъл“ и потеглих към апартамента на Рита Ферис. Прозорците й тъмнееха. Натиснах звънеца, никой не отговори. Отправих се към Скарбъро Даунс — към парцела на Роналд Стрейдиър, недалеч от пресечката на „Пейн Роуд“ и „Ту Род Роуд“. Спрях до сребристия фургон на Били Пърдю и почуках на вратата, но вътре нищо не помръдна, нямаше и светлини. Напрегнах очи през прозорчето, но не различих много нещо, освен типичната неразбория и боклуци. Отдясно на фургона беше колата на Били. Опипах капака. Беше студен.

Чух шума отзад и се обърнах. Почти очаквах отново да зърна онзи изрод с голата глава, стърчаща като цирей от яката на кафеникавия шлифер. Но не — беше Роналд Стрейдиър, облечен в черни панталони, сандали и тениска. Късата му черна коса бе скрита под бейзболна шапка. В ръце държеше калашник.

— О, взех те за някой друг — рече ми той и извинително погледна към автомата.

— Като кой например? — попитах го усмихнат. — За виетнамец ли?

Знаех, че Роналд обича това оръжие и се кълне в него. Мнозина служили във Виетнам си бяха донесли калашници и разправяха, че били много сигурни. Американските М1 заяждали в онези постоянни азиатски дъждове и нашите момчета често ги заменяли с взети от убити виетнамци трофейни автомати „Калашников-47“. Желязото в ръката му изглеждаше достатъчно старо, за да бъде именно онзи военен спомен, с който Роналд редовно се хвалеше.

— Абе, и така не е зареден... да не мислиш нещо... — рече ми той.

Видимо се чувстваше неудобно.

— Не, бе, Роналд. Търся Били. Да си го виждал?

Поклати глава.

— Не и от вчера. Не ми се е мяркало.

Май изглеждаше притеснен. Може би искаше да ми каже нещо повече?

— Някой друг да го е търсил?

— Не зная. Може би. Струва ми се, че снощи мернах някой да оглежда фургона, но може и да се лъжа. Не си носех очилата.

— Остаряваш, Роналд — усмихнах му се аз.

— Да бе, може да е бил и стар — отвърна ми той, явно недочул моята реплика.

— Слушай — започна пак, видимо загубил интерес към Били. — Разказвал ли съм ти за моето куче, а?

Реших, че повече няма какво да науча тук, и го прекъснах.

— Да, Роналд, да — разказвал си ми поне сто пъти. Може и пак да ми разкажеш, само че не сега, защото бързам.

Тръгнах към колата.

— Хей, Чарли — викна той след мен. — Нали не се сърдиш нещо, а?

— Не, Рони — викнах му в ответ, — не, не ти се сърдя. Чао.

Същата нощ заваля проливен, студен дъжд. Тежките капки биеха като пирони по новопоставения покрив. Но отникъде не прокапа, дори и от местата, които бях правил съвсем сам — без намесата на Роджър. Почувствах се удовлетворен и заспах крепко и спокойно. Вятърът потропваше в капците на прозорците, старото дюшеме на къщата поскърцваше и пъшкеше. Години наред бях заспивал с успокоителните въздишки на тези отколешни дъски, с гласа на мама, разказваща нещо в съседната стая, с ритмичното потупване на дядовата лула по верандата. Действаха ми като приспивателно. По парапета отвън все още личаха кафеникавите петна от никотина. Нарочно не ги боядисвах — имаха за мен сантиментална стойност.

Не помня защо се пробудих. Навярно нещо обезпокоително е проникнало през здравата обвивка на съня ми. Отворих очи — дъждът бе спрял, къщата кротуваше, но космите на врата ми бяха настръхнали и нещо тревожно ме глождеше в стомаха. Имах неясни предчувствия, вероятно сетивата ми работеха подсъзнателно. Имаше нещо. Съзнанието ми постепенно се избистряше от упойката на съня с интуитивната сигурност за дебнеща опасност.

Тихичко се измъкнах от леглото, нахлузих джинсите и взех пистолета — „Смит и Уесън“ — от кобура до възглавницата. Свалих предпазителя и се огледах. Вратата на спалнята бе отворена — винаги я оставям така. Блъснах я лекичко — пантите са отлично смазани и тя се разтвори напълно безшумно. Внимателно пристъпих в коридора — на голите дъски.

Настъпих нещо меко и влажно и мигом се отдръпнах. Лунните лъчи проникваха през прозорците до предната врата, заливаха помещението в сребрист светлик. Луната бе огряла и старата закачалка за дрехи, няколкото кутии блажна боя и стълбата, които бях оставил отдысно на вратата. В тази светлина ясно забелязах нечии кални стъпки, които тръгваха от задната врата, минаваха през кухнята, стигаха до вратата на моята спалня и оттам се отклоняваха към всекидневната. Собственият ми бос крак се бе ясно отпечатал в оставения от нечия обувка тънък слой кал току пред спалнята.

Бързо проверих всекидневната, сетне банята и незабавно тръгнах към кухнята. Сърцето ми тупаше яростно в гърдите, от устата ми излизаше бяла пара — беше студено като в гроб. Преброих до три наум и рязко влетях в кухнята, пистолетът описа голяма дъга и за секунди покри всяко нейно кътче.

Нямаше никой, но задната врата бе оставена полуотворена. Някой с лекота бе отключил простата ключалка и си бе влязъл като у дома. По стъпките заключих, че трябва да е бил мъж — ходил е из къщата и ме е гледал как си спя. Боже мой! Спомних си кошмарната глава на онзи изверг и си представих как ме наблюдава — проснат, потънал в дълбок сън. И напълно безпомощен. Чак стомахът ме присви от притеснение. Излязох на двора, внимателно огледах терена около къщата. Светнах лампите в кухнята и на верандата, обиколих цялата постройка. Почти навсякъде имаше стъпки. Ясни отпечатыци в

прясната кал. Доста бе отъпкано точно пред прозореца на спалнята — онзи ме е гледал и оттам.

Върнах се вътре, взех мощния фенер, облякох пуловер и проследих стъпките чак до пътя. Не бяха минавали кой знае колко коли и установих, че те продължават до банкетата. Стоях на пустото шосе, гледах наляво и надясно. Нямаше никой. Върнах се у дома.

Сега огледах кухнята много по-внимателно. На масата в ъгъла ѝ се мъдреше нещо. Взех го, но не в ръка, а с тънка кърпа.

Разгледах го внимателно. Бе детска играчка — малък дървен клоун. Тялото бе направено от отделни ярко боядисани пръстени, които се държат заедно благодарение на завинтената най-горе глава на ухилен смешник с островърха шапка. Дълго го изучавах, после поставих играчката в найлонова торбичка и я окачих до мивката. Заключих задната врата, проверих всички прозорци и си легнах.

По едно време, изглежда, пак съм се унесъл в неспокоен сън, защото ме споходи кошмар. Сънувах, че голяма черна сянка *пристъпя* в мрака, огромният ѝ силует гротескно изпъква на фона на звездното небе. Видях и дърво. Самотно дърво на нещо като поляна, а от клоните му висят неясни силуети. Усетих мирис на кръв и сладникаво-отблъскващ парфюм. Нечии дебели и гадни като обелени кренвирши пръсти *опипват* голия ми гръден кош.

Видях как звездите умират една след друга, а нейде в мрака ридае дете.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато се събудих и станах, прозорецът вече светлееше, а земята беше замръзнала. Отидох в кухнята. Все ме теглеше към играчката, затова пак я огледах: контурите ѝ се мерзелееят през белия найлон на торбичката, цветовете се губят, като на избеляла имитация на оригинал, но дългият червен нос бойко стърчи през отвора.

Навялякох тренировъчния анцуг — горнище и долнище — и се отправих към огромния пазарен център — националната верига ЮЕС1. Преди това обаче проверих внимателно и заключих всичко, което можеше да се заключи у дома — нещо, което обикновено не правя. Завих по „Спринг стрийт“ и затичах на юг към кръстовището на „Маси Роуд“. Отляво остана бялата дървена камбанария на Първа баптистка църква в Скарбъро, отпред бе малкият супермаркет, който наричаха „Магазинът с осемте ъгъла“. Хванах по „Спринг“ чак до номер 114, огледах се и продължих — улицата бе спокойна, пуста, боровете си шепнеха нещо тихо над мен. Минах покрай гимназията отдясно, тук бях учил след като се преместихме в Мейн, дори бях играл и в отбора на „Червенокожите“ точно когато грипът натръшка половината от тях. Отляво е паркингът на големия супермаркет „Шоп енд Сейв“, той бе пуст, но по шосето към ЮЕС1 вече се набираше трафик. Поддредането на множеството постройки в комплекса е доста неугледно. Винаги си е било такава. Когато през осемдесетте години започна строежът, вече беше малко късно да се променят плановете, пък и като си помисля, ЮЕС1 си изглежда все така навсякъде в САЩ — в който и град да отиде човек.

Когато пристигнахме в Скарбъро за пръв път, тук имаше само един пазарен комплекс — висока многоетажна сграда, наречена „Орион Сентър“. Там беше гигантският „Мамът Март“ — универсален магазин от типа на „Улуъртс“, „Мартинс“ — колониални стоки, лондроматът — обществената пералня на самообслужване, и магазинът за алкохол, който дядо наричаше „Доктор Грийн“. Името бе от времето когато всички подобни магазини са били еднотипно

боядисвани в зелено по нареждане на щатската комисия за алкохолни напитки.

В „Доктор Грийн“ си купувахме „Олд Суилуоки“ и „Пабст Блу Рибън“. Тогава бе забранено да се продава алкохол на ненавършили осемнадесет години; не че имаше голямо значение — винаги успяхме да се сдобием с уиски, бира и други неща. Къркахме на Хигинс Бийч — криехме се на отдалечения край на плажа откъм птичия резерват. Там се въдят какви ле не пернати, особено приятно пеят едни, наричат ги калугерици — все едно слушате сребърни камбанки.

Помня отлично как през 1982 година се опитах да навия Беки Бъруби да ми бутне на плажа. Не стана. Но беше едно лято, не ми говори, кръвта ти кипи и все ти се струва, че ще си пукнеш непорочен, а наоколо толкова много хубави момичета, свят да ти се завие! Скоро бях научил, че Беки има пет деца, значи все пак се бе научила да ляга с мъж, ама не и с мен. Тогава карахме автомобили от шестдесетте — бяха ужасно модни: понтиаци с гюруци, емджита, тъндърбърд, шеви — „Шевролет Импала“, и камаро с големите веобразни двигатели — Боже мой — жестоко, жестоко! Имаше и една друга марка — „Плимут Баракуда“ — с подвижен покрив, оле, Боже! Ние — хлапаците — работехме кой където може. По хотели, мотели, на автогарата и по плажовете, някои бачкаха и като келнери — печелеха се много повече пари.

Помня и едно сбиване недалеч от „Орион Сентър“. Беше жежка нощ — кръвта ни играеше, — нали ви казах. Сигурно сами сме си го търсели, ами да, като си помисля. Ступахме се с едни момчета от Олд Орчард Бийч, които се бяха разходили малко по на север, като са търсели именно същото. Отначало само си разменяхме обидни думи. После — заплахи, и накрая — удари. Тогава не умеех да се бия — не и в онези години — и някакъв тип, чието име така и не научих, ме прасна силно по носа. Ама здраво ме перна. Някакъв си, когото никога не бях срещал, повече и не срещнах. Братовчед на някой местен, дошъл от Чикаго. Помня само, че имаше гадни, зловни очички, носеше избелели джинси, фланелка на „Аеросмит“ и кожено рокерско яке.

Явно бе печен във въргалите, защото юмрукът му ме намери за нула време точно в носа и ми причерня. Все едно че ме удари багер с онази голяма метална топка, която използват за събаряне на сгради.

Хрущялът изпраця, за секунда не знаех къде се намирам, направо рухнах на земята, рукна кръв, задави ме. Битката около мен се разпали. И друг се озова на земята, свит на топка, а нечии зловни крака го ритяха където сварят — в корема, главата, гърба. Аз обаче смътно долавях всичко това; беше ми паднала пелена пред очите — къде от болка, къде от страх и световъртеж. След няколко минути конфликтът приключи с псувни, последни закани и цинични обещания, разбира се, и няколко финални ритници. Аз си останах в същата поза на земята — превит, с ръце на разбития нос, сълзите ми — смесени с кръвта.

Помогна ми Антъни Хъченс — Тони Хъч, както му викахме на млади години. Бе тренирал борба, преди семейството му да се премести в Скарбъро Хай, по-късно беше голямата надежда на Университета на Ню Ингленд, щеше да стигне и до Олимпийски игри, ако не бе получил гръбначна травма. Наведе се над мен и ми заговори тихо, настойчиво, успокояващо. Не помня думите. Отмести ми ръцете, постави длани на бузите и се загледа в мен със спокойствието на врял и кипял лецител. Изглежда, множество пъти бе гледал подобни травми на тепиха, а имаше и професионален усет за тези неща. Сетне извика по име двамина от стърчащите наоколо дангалаци — те ми хванаха ръцете, а той направи нещо бързо и ужасно болезнено с носа ми, и то само с помощта на двата си палеца.

Пак се чу хрущене, болката бе изпепеляваща, неописуема. Свитки ми изхвъркнаха от очите, за миг ослепях, после виждах само в червено. Изпищял съм, като че ме колят — не че помня самия писък, приятелите ми разказваха впоследствие. Накрая агонията затихна и остана само тъпа болка, а Тони се изправи. По пръстите му имаше кръв — моята кръв. Но носът ми бе наместен или не знам как там му викат специалистите, а деформации по лицето ми не останаха.

Интересно: оттогава насам вече не изпитвам страх, че някой може да ми счупи носа. Любопитна нагласа — познавам болката, нямам желание да я изпитвам отново, но сме като стари познати — ако се наложи, ще се справя, както се бях оправил и първия път. И друго хубаво нещо — вече никога не съм изпитвал същия шок, същата безпомощност, същото страдание. Всичко това остана зад мен и аз станах някак по-силен. Нещо подобно ми се случи — вярно е, — когато си отидоха Сюзън и Дженифър. Но вторият случай ме промени

по друг начин — част от мен умря и вместо да стана по-силен, нещо завинаги си отиде от мен.

Прекоших площадката на ЮЕС1 при италианския ресторант „Амато“ и продължих по „Олд Кънтри Роуд“, който пресича старите солени блата, които поне веднъж месечно наводняват околността. Минах покрай католическата черква на името на Максимилиан Колбе и стигнах чак до гробищата. Дядо е погребан на Пета алея. Много обичаше да се шегува с името ѝ, защото още приживе бе купил мястото за вечни времена — за него и за баба. И двамата сега почиват там. Поседнах до гроба, изскубах избилите плевели, казах кратка молитва.

Сетне се върнах у дома и си сварих кафе. Изядох един грейпфрут и се замислих върху случилото се предната нощ. Часовникът показваше почти девет, когато пристигна Елис Хауард — заместник-началникът на отдел „Следователски“ на портландската полиция. Бе навлечен в кафяв кожух и с мъка се измъкна от колата. Детективската служба на полицията се дели на няколко подотдела — „Наркотици и пороци“, „Престъпления срещу личността“, „Имуществени престъпления“ и „Административен“. На практика Елис ги командва всичките с помощта на един лейтенант и няколко сержанти, всеки от които отговаря за определена част от работата. Общо са 22-ма полицейски служители и четири технически лица — експерти по уликите и тем подобни. Екипът е малък, но добър.

Елис се изтъркала до чардака като голяма топка за боулинг, увита в кожи да не се пропука от студа. Като го гледа човек, едва ли ще повярва, че този симпатичен шишо може да тича, камо ли да спасява нечий живот. Но ще ви кажа, че видът му е много измамен, а пък не му е и работа да тича, макар че когато трябва, и това става. Елис е човек наблюдателен и разсъдлив; той задава въпроси, слуша отговорите много внимателно, мисли, наблюдава, пак пита и така. Резултатите са доста добри — малко неща му се изплъзват на Елис. За такива като него в нашия щат казват, че може да яде супа с вилица, и то успешно.

Съпругата му е едра матрона на име Дорийн, която се усмихва рядко и скъпернически. Ужасно обича да се маца с грим и така дебело си го слага, та чак да си надраскаш инициалите в него. Елис си я търпеше, както светците търпят инквизицията, но си мисля, че дълбоко в себе си хич не я харесва. Абе, човешки работи.

Сигурен съм, че намира истинско удовлетворение в работата си — тя му е и животът. На второ място е бейзболът — ужасно го обича, помни всички важни дати и факти и може да ви цитира какво ли не от Професионалната лига. Кой от големите кога и с какво се е издънил, кой с какво се е прославил, кой е най-големият шемет и прочие и прочие. Часове наред може да ви разказва за 2 май 1917 година, когато Фред Тони от „Червените“ и Хипо Воун от „Къбс“ се надхитрили девет полувремена без съществен резултат, докато в десетия Лари Копф направил невероятен хоумър^[1], как през 1932 г. Лу Гериг от „Янкс“ подобрил всички рекорди — за хвърляне, за посрещане, за удар и т.н. Традиционен любимец на пресата е големият бейзболист Бейб Рут, ама Елис помни Лу Гериг и все за него говори.

Отдръпнах се от вратата и му направих място да влезе. Нямах голям избор — доста бе едричък.

— Чудесно изглеждаш, Елис — рекох му аз. — Май има полза от диетите, а?

— Гледам, че някой ти е поправял покрива — отвърна ми той. — Ти нали си градски и затова сигурно си и единственият тук, дето си бачка покрива през зимата. Може би и сам си порботил, а?

— Всъщност да.

— Оле Боже, май е по-безопасно да поговорим отвън, а?

— Много смешно — сопнах му се аз, а той тежко се отпусна в един от кухненските столове. — Ако ще се будалкаме, по-добре внимавай подът под теб да не се продъни. Дюшемето не съм го сменял, да знаеш.

Налях му кафе. Той отпи, забелязах, че изражението му се промени и от ухилено стана съвсем сериозно, дори тъжно.

— Да няма нещо кофти, а, Елис? — попитах веднага.

— Да, доста кофти. Ти познаваш ли Били Пърдю?

Сигурен бях, че знае отговора на този въпрос. Опипах пресния белег под окото. Ръбовете на шевовете все още се усещаха.

— Да, бе — знам го.

— Подочух, че сте се счепкали с него преди, ден-два, а? Да ти е казвал нещо за бившата си съпруга?

— Защо?

Ама хич нямах намерение да топя Били ненужно. В стомаха ми се набра тежка буца. Усещах, че има неприятна новина.

— Защото тази сутрин са намерили Рита и момченцето и мъртви в жилището им. Вратата не е била насилвана, никой нищо не е чувал.

Въздъгнах дълбоко, прониза ме силна болка. Отново видях лицето на Доналд, отново усетих ръката на Рита върху бузата си. Силен гняв ми замъти мозъка, в същия миг интуитивно реших, че виновен ще да е Били. Кой друг? Това усещане не продължи дълго, но силата му ме разтrese. Помислих и друго: едва ли е той — той ги обичаше толкова много. Но защо не е бил при тях, когато е било нужно, защо не ги е защитил, по дяволите? Ама май точно аз нямам право да задавам такъв въпрос. А може и да не е така — може би след всичко, което се случи през последната година, никой няма по-голямо право да го задава.

— Как точно се е случило?

— Разбрах, че жената е била удушена. За детето още не зная. Няма явни следи от сексуално насилие.

— Значи още не си бил на местопрестъплението?

— Не. Днес трябваше да ползвам почивен ден, ама ето на — сега отивам там. Съдебният лекар сигурно вече е пристигнал. И той има един късмет — беше канен на сватба в Портланд.

Пристъпих до прозореца. Вятърът отвън люлееше дърветата, чифт черноглави птици се рееха високо, високо в небето.

— Да не смяташ, че Били Пърдю е убил собствените си жена и дете? — попитах го тихо.

— Може би. Няма да е първата откачалка, която го прави. Жена му ни се обади преди три дни — беше вечер — и се оплака, че се мотаел пред къщата, пиян като казак, крещял, заканвал се и настоявал да го пусне. Изпратихме една патрулка и момчетата го прибраха да изтрезнее. На другия ден го пуснахме, след като го предупредихме, че ако повтори сценката, ще го приберем за по-дълго. Може да е побеснял от решението ѝ да го напусне завинаги. Всичко става при такива като него.

Поклатих глава.

— Били не би постъпил така.

Ама и аз ги говорех едни. Истината бе, че имах някои съмнения. Достатъчно бе да си припомня червените пламъчета, които прекалено лесно блесваха в очите му. За малко да ме удуши при онзи фургон.

Нали самата Рита ми бе казала, че той е в състояние да направи всичко, за да ѝ попречи да отведе детето.

Елис очевидно четеше съмненията ми.

— Е, да — рече. — Може да е той, може и да не е... Гледам ти бузата — хубав белег си имаш. Искаш ли да ми разкажеш как си го направи?

— Отидох до фургона да поискам парите за детската издръжка. Той ме заплаши с бейзболната бухалка. Опитах се да му разкажа играта и ето на — получи се малко кофти.

— Съпругата ли те нае да искаш парите?

— Направих го като лична услуга.

Елис присви устни.

— Хм, услуга, казваш? — повтори си сам. — И докато правеше тази... услуга, той не ти ли каза нещо за бившата си жена?

Сега в гласа му звучеше известна острота.

— Заяви, че ще се погрижи за жена си и за детето. После ме попита дали не я чукам.

— А ти какво му рече?

— Ами, че не.

— Вероятно при дадените обстоятелства си дал правилния отговор. Сега аз ще те питам: ти спеше ли с нея?

— Не — отвърнах и твърдо го изгледах в очите. — Не, не спях. А вие прибрахте ли Били или още не сте?

— Изчезнал е. При фургона няма и следа от него, а Роналд Стрейдиър не го е виждал от онзи ден.

— Това го знам. И аз бях там снощи.

Елис повдигна вежди.

— Хм, ще ми кажеш ли защо?

Разказах подробно за онзи бледолик изверг на паркинга зад хотела и за втората ни среща в „Джава Джо“. Елис извади тефтерче и си записа номера на кадилака.

— Ще го проверя в компютъра, пък да видим какво ще покаже. Нещо друго? Нещо, което трябва да знам?

Извърнах се към умивалника и взех торбичката с играчката.

— Някой е влизал снощи тук — докато спях. Разходил се е из стаите, погледал ме е на воля как си хъркам и е оставил ей това.

Извадих клоуна и го поставих на масата пред Елис. Той незабавно измъкна тънки найлонови ръкавици и внимателно го опипа.

— Най-вероятно ще установите, че играчката е на Доналд Пърдю — рекох.

Елис пак ме изгледа.

— Чакай сега: ти къде още си бил — вчера, че и снощи?

— За Бога, Елис, не ме питай това — почти викнах, а в мен се надигна люта вълна гняв. — Дори и не намеквай за такива неща!

— Чакай бе, Птицо, по-спокойно, много си изнервен. Защо ревеш, преди някой да те е ударил? Нали си бил ченге — знаеш, че съм длъжен да задам именно този въпрос. По-добре да е сега, а не после.

Хвърли ми спокоен поглед и замълча. Прав беше. Аз преглътнах и започнах:

— Следобеда се въртях тук — прецедих през стиснати зъби. — Привечер ходих до Портланд, поиграх в гимнастическия салон в клуба, купих няколко книжки, пих кафе, отбих се до апартамента на Рита...

— В колко часа?

Помислих за секунда.

— Трябва да е било осем. Най-късно осем и половина. Позвъних, никой не отговори.

— А сетне?

— Отбих се до парцела на Роналд Стрейдиър, поговорихме, върнах се тук, четох и си легнах.

— Кога намери играчката?

— Около три часа през нощта. Можеш да изпратиш хора тук да направят гипсови отпечатъци на стъпките отвън. Калта е замръзнала — ще излязат екстра.

Той кимна и се изправи да си ходи.

— Ще ги направим. А ти не се сърди. Трябваше да те питам. Знаеш го много добре.

— Знам — отвърнах и преглътнах.

— А, и още нещо. Присъствието на тази играчка — и той поклати торбичката с клоуна, която държеше в ръка — означава, че някой те е взел на мушка, Птицо. Набелязан си. Някой те е свързал с Рита Ферис. И като се замисля кой ли може да е — за мен има само един възможен кандидат.

Ами да. Били Пърдю. И все пак не ми се вярваше. Нещата не се връзваха по този начин. Освен ако Били е решил аз съм предизвикал смъртта на сина му. А може би с действията си в помощ на Рита съм го предизвикал да разсъждава така.

— Виж, Елис, нека да дойда с теб, да хвърля един поглед — може би ще забележа нещо, ще ми хрумне някоя идея — помолих го аз. Елис се облегна на вратата.

— Чух, че си подал молба за разрешително в Огъста. За частно ченге.

Вярно беше. Бяха ми останали малко пари от застраховката на Съюзън и продажбата на дома ни, пък и от някои неща, които бях правил в Ню Йорк, но рано или късно те щяха да свършат. Значи трябва да се работи, да се вади хлябът някак си. Вече ми бяха предложили и друга работа: в областта на „конкурентното фирмено разузнаване“ — неточен евфемизъм за промишления шпионаж. Но то само звучеше интересно, на практика нещата се свеждаха до дребни мръсотийки: кой продал фирмена тайна, кой направил саботаж в софтуерен завод, кой пуснал фалшива информация, от кого изтекла истинска такава за предстоящи разработки или строежи и прочие. Тъкмо се чудех дали да приема.

— Вярно е. Разрешителното ми излезе миналата седмица.

— Виж сега... ти имаш много по-голям потенциал. Познавам те, познават те и колегите — всички помним какво направи, колко кал извади на бял свят. Можем да използваме човек като теб.

— Какво точно подмяташ?

— Нищо не подмятам — казвам, че ако искаш да постъпиш при нас, за теб място винаги ще има. Мисля, че скоро ще имам ваканция в отдел ПСЛ.

Престъпления срещу личността.

— С убийства ли ще се занимавам или с дребно хулиганство?

— Хайде сега, не ставай ахмак.

— Защо да съм ахмак, Елис? Преди минута допускаше, че може да съм извършил двойно убийство. Ти наистина много бързо си сменяш мнението.

Той се засмя.

— Е, и какво от това?

Кимнах и също се усмигнах.

- Добре, ще си помисля.
— Помисли си, Птицо. Помисли си...

Рита Ферис лежеше по корем на пода на всекидневната, близо до телевизора. Около врата ѝ се виеше късо въже. Връхчето на едното ѝ ухо бе посиняло — виждаше се през разчорлената коса. Полата ѝ бе запретната чак до кръста, но чорапогащникът и бикините си бяха на място и видимо недокосвани. Отново ми домъчня, сякаш нечий пръсти ме стиснаха за гърлото и изпитах нещо като обич, родена от краткотрайно усещане за огромна загуба. Стомахът ме сви както винаги в подобни случаи, а лицето ми пламна — пак усетих кратката и, но гореща милувка.

Малката стая бе чиста и спретната. Само детските играчки бяха поразхвърляни наоколо, на масата стояха готови за смяна пелени и безопасни игли. Нещо влезе в съзнанието ми и аз изживях последните мигове на живота ѝ. Почувствах, по-скоро видях...

„... в размазан кадър ми се мярка въжето, което нахлузват на врата и отзад... усещам и допира на гръкляна... светкавичната инстинктивна съпротива — ръцете ѝ отиват към гърлото, тя напразно се сили да вкара пръсти под примката, за да задържи натиска, но въжето сякаш прерязва нежните ѝ пръсти и клупът безмилостно се затяга... аз чувствам и болката...

Агонията е дълга, животът бавно напуска тялото. Страданието е голямо, борбата е горчива и ужасяваща — онази сетна съпротива против постепенното, безмилостно прекъсване на гръкляна, прогресивното унищожение на пръстеновидния хрущял в ларинкса... когато изпуква и крехката подезична кост, прозвучава нещо като тих звън на погребални камбани.

Паниката я тресе, пулсът е ускорен до крайност, кръвното налягане скача в непознати висини, тя се вие и подскача като пиле под ножа на палача, бори се да поеме сети, дъх. Опитва се да ритне тялото зад нея, но то предугажда всяко движение и примката се затяга още повече. Лицето става мораво, кожата леко посинява,

започва да настъпва цианоза. Очите ѝ се изцъклят и почти изскачат от орбитите, има усещането, че всеки миг главата ѝ ще се пръсне...

Тогава я разтърсва силна конвулсия и тя усеща кръвта в устата — карминът тече от носа, влиза между устните, стича се надолу и капе по земята. Сега вече знае, че краят е неизбежен и прави последен отчаян опит да се освободи, да спаси поне детето, но не знае, че тялото ѝ вече не я слуша... то бавно се свлича надолу, надолу, подът го привлича неудържимо, съзнанието ѝ се замъглява и може би последното, което усеща, е миризмата на урина и екскременти. Светлината гасне, телесните функции са неконтролируеми и последната ѝ мисъл е:

... аз винаги съм била така чиста...“

— Свършихте ли вече?

Гласът е на лекаря Хенри Воун, който говори на полицейския фотограф.

Доктор Воун е белокос, ерудиран, колкото лекар, толкова и философ, повече от двайсет години е в професията. Неговата служба е изборна със седемгодишен срок, което значи, че и демократи, и републиканци, и пак демократи са го назначавали и преназначавали през всичките тези години. Знаех, че приближава времето му за пенсиониране — сигурен бях, че ще остави след себе си изрядно функционираща система с всичките ѝ изпипани детайли. Бях влизал в лабораторията, където в десетки и десетки бурканчета от доматен сос, майонеза и какво ли още не седят проби от тъкани, взети от нечие мъртво тяло. Според Елис доктор Воун не бил разстроен от пенсионерското си бъдеще — напротив, искал да „има повече време за размисъл“.

Фотографът изщрака набързо още няколко пъти и кимна, че е привършил. Предварителният оглед бе към края си — бяха направени нужните скици и измервания. Екипът привършваше работата по телата и бе готов да се насочи към други детайли по местопрестъплението. Двамина с носилка пристъпиха напред, но Воун ги спря с ръка.

— Хайде да я обърнем — нареди той на детективите.

Двама от тях с ръкавици застанаха до тялото на Рита — един при краката, другият до кръста, докато Воун внимателно хвана главата.

— Готови? — тихо рече лекарят. — Раз, два, три!

Тримата грижливо и с видимо умение преобърнаха трупа по гръб. В същия миг чух гласа на едното ченге — мускулест, леко оплешивял мъж на около четирийсет:

— Ох, майка му стара...

Видях широко отворените и кървясали очи — мъничките капилляри се бяха пръснали, зениците изпъкваха досущ мънички черни слънца в алено небе. Потръпнах пак. Връхчетата на пръстите бяха посинели, ноздрите и устата — задръстени с кръв и засъхнала бяла пяна.

Устните... онези карминенн устни, целунали ме топло и канещо преди по-малко от три денонощия, сега синееха мразовити.

... кажи чао...

Но не това бе най-шокиращото. Устните бяха защити с дебел черен конец, шевът вървеше диагонално нагоре и надолу в груба имитация на латинската буква „V“. Крайно вляво бе направен дебел възел, за да не се изхлузи конецът при шиенето.

Приблжих се още, чак тогава видях добре и детския труп. Той бе частично скрит от канапето и като пристъпих напред, се откриха и краченцата, сетне и цялото тяло. Доналд бе във виолетови ританки с рисунка на динозавъра Барни. Засъхнала кръв имаше по главата, във фината руса косица и на ъгъла на прозоречния перваз, където видимо бе ударена главата му.

Елис се доближи.

— По лицето има синини. Вероятно е плакал и им е пречел на онези изроди. А може да е бил и един. Някой здраво го е блъснал в прозореца. Черепът е счупен.

Поклатих глава и пред очите ми се появи малкото юмруче, което ме заблъска по крака, когато докоснах майка му.

— Тц — опитах се да кажа нещо, но се задавих, предателска влага изби в очите ми и трябваше да ги затворя, уж ме е заболяла главата.

Мигновено помислих и за собственото си дете, а и за онези — другите, които намерихме завити в найлонови чували във влажното подземие в Куинс. Десетки малки личица, замръзнали гримаси на болка — във вечността и забвението.

— Тц — повторих, превъзмогнах слабостта. — Не е плакал, опитал се е да защити майка си.

Сетне медицинският екип отнесе поставените в бели найлонови чували трупове за аутопсия в Огъста, а аз направих пълна обиколка на апартаментчето. Само една спалня, макар и голяма — с двойно легло и мъничко креватче кошара, гардероб дрешник от красиво борово дърво и шкаф, голяма кутия с играчки и мъничка етажерка с детски книги с картинки — това бе обзавеждането в стаята. Един от специалистите по отпечатъците внимателно ръсеше прах по вратата на дрешника.

Грижливо подредените дрехи по лавиците, спретнато прибраните играчки навяваха болезнени спомени; те пробуждаха сърцето ми като с нож. Не бе минала и цяла година, откакто бях преживял нещо много подобно в малката ни къща на „Хобарт стрийт“ в Бруклин. Цяла нощ бях стоял пред дрехите, играчките и десетки други лични вещи на Сюзън и Дженифър. Оглеждах ги, докосвах ги, търсех някакви следи, нещо скрито в облеклото, може би духовете им? Моята съпруга, моята дъщеря: кръвта им, все още по стените на кухнята и хола, тебеширените контури, все още неизмити от пода — там, където бяха седели здраво завързани с въжета. Там, където са били зверски обезобразени, докато бащата и съпругът, който би трябвало да ги защити, се е напивал в един бар.

Стоях с наведена глава и си мислех: кой сега ще вземе тези вещи тук? Къде ли ще отидат те? Чии пръсти ще погалят фината материя на онази бяла блуза, бельото, розовите сутиени, детските ританки? Ще ги държи ли някой в ръка с насълзени очи, припомняйки си в мъчителна болка как е разкопчавал същата блуза, същия сутиен, милвал изскочилата гръд?

Гледах чантичката с козметика. Обичах да отварям червилото на Сюзън с усещането, че нейните устни са го докосвали. Тук имаше същите неща, каквито бяха останали и от Сюзън — руж, четки за коса. Бях ги съзерцавал дълго, безкрайно дълго, бях докосвал връхчетата на гребените, сякаш заедно със спомена мога да възвърна нещо от нея и може би постепенно — атом по атом — да я съживя?

Ами детските играчки? Кой ли ще завърти отново колелцата на онзи жълт камион ей там? Кой ще погали сивото мече с очи като

копчета? Ами бялото слонче...

Някой трябва да ги прибере — играчките, дрешките, обувчиците, които малкият мъж така и не бе се научил да връзва сам.

Да, някой. Някой, който да се погрижи и за последните ритуали, последната почит за покойниците, онова мъничко внимание, пропито с голяма обич, което ни оставя незаличими спомени, много по-могъщи в любовта си от всякакъв пищен надгробен паметник. Защото раздялата с обичния е нещо много интимно и то остава завинаги. Защото призракът на едно обичано дете все пак си остава дете — завинаги дете. А любовта и в спомена си е все така любов, дори и десетилетия по-късно.

Малко по-късно излязох на улицата под хладното зимно слънце. Колата с трупове бе заминала. Били са мъртви не повече от десетина часа, каза ми Воун, възможно и по-малко. Точният час на смъртта ще бъде установен най-прецизно в лабораторията; но това ще отнеме известно време — ще бъдат взети предвид множество и най-различни фактори, дори и температурата в студения и проветрив апартамент на Рита. Вкочаняването на телата бе започнало от очните мускули, долната челюст и врата, за да се разпространи по-бавно и към други части на тялото. При Рита Ферис този процес е бил по-бърз, защото тя се е съпротивлявала.

Вкочаняването, или *rigor mortis* на латински, се причинява от липсата на енергиен източник за свиването на мускулите. Наричат го аденозин трифосфат или АТФ. АТФ обичайно се разлага изцяло около четири часа след смъртта и мускулите започват да се сковават. Но ако жертвата се бори по време на умъртвяването, тогава се хаби повече енергия, следователно *rigor mortis* настъпва по-бързо. Този медицински факт ще бъде взет предвид при Рита. Доктор Воун се надяваше да установи доста прецизно часа на смъртта.

Има още цял куп фактори, които спомагат за това: степента и типа насиняване или набирането на кръв и съсирването и в долните части на трупове — тези, които са били към пода или земята; при допир се получава характерно оцветяване — съдебните медици използват специфични таблици и така стесняват диапазона на търсения резултат. За Рита доктор Воун грубо бе изчислил следното: не по-малко

от пет часа и не повече от 8–10 часа, съдейки по различните тестове на предварителния оглед. Екипът беше установил, че след смъртта труповете не са били местени. По мои пресмятания Рита и детето не са били мъртви, когато ги бях търсил предната вечер. Възможно е да е била на пазар или на гости. И все пак — ако я бях намерил, дали щях да я предупредя? Можех ли да спася и двамата?

Приблужи се Елис. Бяхме встрани от тълпицата любопитни, каквато незабавно се събира в подобни случаи.

— Нещо да ти направи впечатление? — попита ме той.

— Не — отвърнах. — Все още не. Но мисля.

— Ако ти хрумне някаква идея, веднага ми се обади, чуваш ли?

Но аз вече не го слушах. Току-що бях зърнал двамина цивилни, които светкавично показаха документи на ченгето на пост пред сградата и влязоха. Нямахше нужда да им гледам документите, за да се досетя какви бяха.

— Феберейци, а? — подхвърлих.

Малко след тях се появи още един — трети, по-висок, със смолисточерна коса и консервативен тъмносин костюм.

— Да, ФБР. Специалните агенти Самсън и Дойл — поясни Елис. — И едно канадско ченге, казва се Елдрич. Бяха тук и по-рано. Май не ни имат голямо доверие.

— Хм. Май има разни неща, които не си ми казал, а? — обърнах се с интерес към него.

Елис бръкна в джоба и извади плик от онези, където се слагат намерени улики. Найлонов. В него имаше четири банкноти по сто долара, все още съвсем новички, само веднъж прегъвани по средата.

— Хайде да направим търговия — рече той ухилен. — Ти да си виждал тези пари?

Нямаше начин да избягна прекия въпрос.

— Приличат на онези, които ми даде Били Пърдю за издръжката. Или част от нея.

— Мерси много — отвърна той, извърна се и си тръгна.

Ох, дявол да го вземе. Усещах, че изведнъж се разсърди, но не загревах защо. Изтичах след него и го дръпнах за ръката. Той ме изглежда доста накриво, но на мен така или иначе не ми пукаше. Рязкото ми движение обаче привлече вниманието на двама униформени

полицаи и те тръгнаха към нас. Слава Богу, Елис им махна с ръка да се разкарат.

— Не злоупотребявай с доброто ми отношение към теб, Птицо — предупреди той и сурово изгледа пръстите ми, които още го стискаха за лакътя. — Ти защо не ми каза, че Били ти е дал тези пари?

Продължавах да го държа.

— Ти ми дължиш нещо — рекох. — После откъде да зная, че парите имат някакво значение за случая?

Елис смръщи вежди, рече:

— Човек никога не знае. Искаш ли сега да ми пуснеш ръката, че изтръпна.

Пуснах му лакътя и той започна да го разтрива.

— Брей, здрав си като бик, личи си, че тренираш.

Извърна глава към сградата, но федералните ченгета и канадецът все още бяха вътре.

— Ти чу ли за онази дандания при Праутс Нек преди две нощи? — започна той.

— Чух — нали гледам новините. Доста кървава история — осмина убити: агент на ФБР, трима от италианската мафия и четирима камбоджанци. Разбрах, че доста са се гърмели един друг. Е, и?

— Имало е още един играч. С пушка. Очистил Поли Бло и Джими Фриб. Взел мангизите и чупката.

— Какво, какво? Я разкажи!

— Виж сега — онова е било среща с цел размяна: пари в брой за нещо си. Не знаем какво. Федералните подочуват за тая работа от тяхна си слушалка. Сетне Поли Блок и Честър Наш цъфват в Портланд. ФБР смята, че става дума за откуп, но и за измама, тъй като липсва въпросната стока — човек ли е, друго ли. Поне не можем да сме сигурни в каквото и да е. Шерифската служба в Масачузетс съобщи за намерен труп в парка „Андерсън“ вчера — оказа се канадска гражданка на име Фани Фо. Подушило го полицейско куче.

— Чакай, не ми казвай — въпросната Фани Фо е от камбоджански произход, нали?

Елис кимна.

— Изглежда, е била студентка в Харвард — първа година. Намерили чантата ѝ. Аутопсията показва, че е била изнасилена, а после са я заровили жива. В гърлото ѝ е имало пръст. Според ФБР и

канадското ченге — онзи Елдрич — хората на Тони Чели са разиграли двойна игра: първо са отвлекли момичето, сетне наредили среща на камбоджанците и ги ликвидирали под носа на федералните. Във всеки случай центърът на това разследване е в Бостън — ФБР съсредоточава главното внимание върху Чели, независимо от стрелбата при Праутс Нек. Тези двамата агенти тук просто събират всякаква допълнителна информация.

— Щом има откуп, кой го е платил?

Елис сви рамене.

— ФБР мълчи по този въпрос, но става ясно, че размяната и убийството са свързани, а има и канадска връзка, след като този Елдрич е тук. Парите, които ти показах, са теглени от канадска банка, от същата банка са и няколкото намерени пачки при Праутс Нек. Проблемът е, че голямата част от откупа е изчезнала и именно тук се намесва онзи играч, за който ти казах.

— За колко пари става дума?

— Говори се за около два милиона.

Почесах се по тила, замислих се. Били Пърдю, Били Пърдю... Този тип е като рикоширащ куршум. Убива един, рикошира в друг, унищожаваш хора, докато енергията му се изтощи или някой го спре. Ако казаното от Елис е вярно, тогава Били някак е научил за сделката на Чели при Праутс Нек. А може би дори е бил нает за дребна задача, а впоследствие решил да се възползва от случая и да се добере до големите пари. Възможно е да се е надявал по този начин да си възвърне жената и сина, да започне нов живот дори.

— Още ли смяташ, че Били е убил и Рита, и собственото си дете?
— попитах тихо.

— Абе, всичко е възможно — пак сви рамене Елис. — На хоризонта не виждам никаква друга вероятна кандидатура.

— Убил я и ѝ зашил устните с онзи гаден черен конец, така ли?

— Не, не зная, не ме питай. Ако е толкова шантав да краде от Тони Чели, защо да не е в състояние да направи още по-голяма дивотия. Като например да обезобрази благоверната.

Аз обаче познавах Елис и бях сигурен, че не вярва в казаното. Парите променяха нещата до голяма степен. Има хора, които за толкова пари биха извършили най-тежки престъпления. Тони Чели е точно такъв човек. Освен това най-вероятно смята двата милиона за

своя законна плячка. От друга страна пък, не ми се връзваше онази гадост с устата на убитата. И фактът, че видимо не е била измъчвана. Убиецът — който и да е той — не се е опитвал насила да получи информация от нея. Накратко: била е убита, защото някой я е искал мъртва, а устата е защита като символично послание до някой друг.

Два милиона долара са много пари! Те ще докарат куп неприятности на множество люде. Ще има непосредствени реакции — било от Тони Чели, било от онези, които той е прекарал. Боже, каква бъркотия само. Тогава още не го знаех, но парите бяха подушили и трети лица — хора, които не се спират пред нищо, за да ги получат.

А Били Пърдю с действията си бе привлякъл още някого. Неизвестна фигура, която не се интересува от пари или бостънски мафиоти, от мъртво дете или жена, опитала се да си изгради нов и подобър живот. Не, тази фигура бе дошла да потърси нещо, което смята за свое, и да отмъсти на всички, изпречили се на пътя му. И Господ Бог да е на помощ на онези, които му се опълчат.

Зимата настъпваше с мразовит вой откъм Севера, оттам с нея идваше и той.

[1] Удар, който позволява на посрещана с бухалката да обиколи базите и да спечели. — Бел.прев. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Елис си тръгна, аз поостанах, раздвоен дали да не се разкарам и да оставя ченгетата да си вършат работата. И вместо да се кача на колата и да се махна, взех, та се върнах в сградата и се изкачих на третия етаж. Вратата на апартамент номер пети бе прясно боядисана — в свежи светложълти тонове. Пръсчици боя бяха останали по металната брава и медната плочка с номера. Почуках тихо, вратата се отвори, но съвсем малко — отвътре бе закачена на верижка. Подаде се смугло личице, почти на метър от земята. Детските очички бяха широко отворени и любопитни, главицата бе покрита с черни къдрици.

— Дръпни се, дете — чу се женски глас и над малкото лице се появи друго — също смугло и много подобно, но по-голямо. Всъщност приликата бе поразителна.

— Госпожо Мимс?

— Госпожица — поправи ме жената. — Вижте какво, няма и петнайсет минути, откакто вече говорих с полицаите.

— Аз не съм от полицията, госпожице — рекох и извадих картата на частен детектив.

Тя дълго я разглежда, но без да я вземе в ръка. Момиченцето се опитваше да направи същото, като напразно се изправяше на пръсти. Сетне изведнъж детето каза:

— Аз ви помня. Вие бяхте тук преди два дни.

— Точно така. Познат съм на Рита. Може ли да вляза за минутка?

Жената ме изгледа и прехапа устни. Сетне вратата се затвори, отвътре се чу метален звън и ми отвориха.

Влязох в светла, просторна стая с висок таван. Нямахме много мебели. Подът бе лакиран също в светло. От двете страни на мраморна камина стояха високи етажерки с много книги — предимно с меки корици. На масичка под прозореца бе поставена портативна стереоуредба, а до нея бе телевизорът с вграден видеокасетофон. Силно ухаеше на цветя, коридор водеше към вътрешността на апартамента — сигурно към спалнята и банята. Отляво имаше отворена врата към кухнята — с бели, светещи от чистота домакински

уреди. И тук стените бяха прясно боядисани в светложълто и стаята сякаш се къпеше в слънчева светлина.

— Много е приятно при вас. Сами ли сте боядисвали?

Тя кимна с гордост, макар и доста сдържано.

— И аз помагах — веднага се обади малката.

Бе някъде на осем-девет години и още отсега личеше, че ще стане красавица като майка си.

— Знаете ли, работите като истински професионалисти — можете да приемате поръчки. Познавам хора, които биха платили добри пари за така красиво свършена работа. Че дори и аз самият.

Детето се изкикоти, майката се пресегна и я потупа по рамото.

— Хайде, маме, иди си поиграй, докато поговорим с господин Паркър.

Момиченцето се подчини и тръгна към коридора. На прага се извърна и през рамо ми хвърли любопитен и някак неспокоен поглед. Незабавно ѝ се усмихнах, за да я уверя в добрите си намерения. Тя ми се усмихна също.

— Чудесно дете — рекох на майка ѝ.

— Метнало се е на баща си — отвърна ми тя със сарказъм.

— А, не съм толкова сигурен — засмях се аз. — Той тук ли е?

— Не. Не е. Оказа се напълно безотговорно копеле и се наложи да го изгоня. Чух, че е в Ню Джърси, там вероятно е в тежест на местната икономика.

— Значи да не го мислим.

— Амин, дай Боже. Да ви почерпя кафе? Или предпочитате чай?

— Може малко кафе.

Не ми се пиеше кафе, но знаех, че като приема, ще поразведря обстановката и може би улесня разговора. Тази госпожица Мимс не изглеждаше лесна. Ако реши да не сътрудничи, мога да си чукам главата в стената до довечера. И с желязна лопата няма да успея да разчупя леда.

След три минути тя се появи от кухнята с две димящи чаши, внимателно ги постави на ниска борова масичка и се върна за мляко и захар. Ръцете ѝ трепереха. Забелязала погледа ми, тя остави чашата и ги напъха в джобове на широката си пола.

— Не ви е лесно, отлично го разбирам — казах тихо. — Случи ли се нещо подобно, всички наоколо го изживяват повече или по-

малко, не може да не засегне и съседите.

— Рут вече ме пита какво е станало. Не съм ѝ казала, че са убити. Не зная как точно да ѝ го обясня.

— Познавахте ли Рита добре?

— Не, по-скоро по съседски. Чувала съм разни неща — как съпругът ѝ за малко не ги затрил в някакъв пожар и други подобни. Мислите ли, че той е свършил тази работа?

— Честно казано, не зная. Разбрах, че се е мяркал наоколо неотдавна.

— Аз лично съм го виждала поне два пъти. Седеше отвън, сякаш ги следеше. Казах на Рита, но тя извика полицията чак когато онзи се натряска здраво. Иначе го оставяше да си прави каквото си знае. Но не го пускаше тук горе. Мисля, че го съжаляваше.

— Снощи бяхте ли тук?

Тя кимна, замисли се, изгледа ме.

— Да, но си легнах рано, нали знаете — женски неразположения. Взех две успокоителни, пийнах чашка уиски и се събудих чак на сутринта — днес. Слизам по стълбите, гледам, вратата на Рита отворена. Надникнах, видях ги, тогава извиках полицията. Сега непрекъснато си мисля, че ако не бях взела онези две хапчета, ако не бях пила уиски... — преглътна шумно и за малко да се разплаче.

Погледнах встрани, за да не я притеснявам. Когато отново се извърнах към нея, тя се бе овладяла.

— Да сте забелязали нещо друго, друг да се е мяркал насам, да ги е тормозел или нещо?

Тя отново замълча, замисли се. Колебанието говореше много, поне за мен.

— Госпожице Мимс... — започнах отново.

— Викайте ми Люси — погледна ме тя и пак преглътна.

— Люси, вече с нищо не можете да ѝ навредите. Нищо по-лошо не може да ѝ се случи. Напротив — ако знаете нещо, което ще ми помогне да намеря убиеца или убийците, по-добре ми кажете. Моля ви, Люси.

Тя отпи от кафето и започна да говори бързо:

— Не ѝ стигаха парите. Знам, че беше така, защото самата тя ми е казвала. Има една жена, която помагаше с пари и храна, но то не бе достатъчно. И аз правех каквото можех, но тя обикновено ми

отказваше. Казваше, че ще си намери начини да припечелва нещо странично.

— Споменавала ли е как?

— Не, но вечер аз наглеждах Дони, докато тя отсъстваше. Три пъти ми го е водила и винаги почти без предупреждение. Прибирах го у дома, не можех да ѝ откажа. Третия път като се върна, бе разплакана. Изглеждаше и уплашена, но не искаше да сподели какво се е случило. Във всеки случай ми благодари и каза, че вече няма да се налага да гледам Дони вечер, защото онази работа не се получила.

— Казахте ли тези неща на полицията?

Поклати глава.

— Не съм и не зная защо не го направих. Просто защото... защото, вижте, смятам, че тя е... беше добър човек, почтен. Просто правеше каквото може, за да върже двата края. И ако бях споменала пред полицията, щеше да се получи грозно, нещо лошо, долно, нали?

— Знаете ли за кого, къде е работила?

Люси се изправи и тръгна към коридора, влезе някъде и след малко се върна с нещо в ръката. Беше листче хартия.

— Поръчваше ми, ако нещо стане с Дони или дойде Били, или тя самата не се върне навреме, да се обадя на този човек.

Подаде ми листчето. На него със спретнат, красив почерк бе написано име — Лестър Бигс.

— Кога бе онзи случай — когато е била разплакана, уплашена?

— Преди пет дни — рече тя.

Значи най-вероятно Рита ме е потърсила същия ден, когато се е опитала да намери пари и помощ, за да се измъкне от Портланд.

— Може ли да задържа това? — попитах, като размахвах леко листчето.

Тя кимна в съгласие и аз го прибрах в портфейла.

— Знаете ли кой е този човек?

— Има фирма за компаньонки в южен Портланд — отвърнах аз.

Нямаше нужда да я будалкам. Люси Мимс сама се бе досетила още преди нашия разговор.

Сега вече не можа да сдържи сълзите си. Те избликнаха от очите и потекоха по бузите. В същия миг се появи и момиченцето, прекоси стаята тичешком и я прегърна. Погледна ме, но в очите му нямаше

укор. По някакъв начин усещаше, че самият аз нямам вина, за каквото и да плачеше майка и.

Извадих визитка и я подадох на Люси.

— Моля, обадете ми се, ако се сетите за нещо друго, ако ви се поиска пак да си поговорим. Или ако имате нужда от помощ.

— Не се нуждая от ничия помощ, господин Паркър — рече тя и в гласа ѝ усетих твърди нотки.

Усмихнах се и ми се счу нещо като ехо от ритници — нечий задник е бил ритан оттук, та чак до Ню Джърси.

— Предполагам, че не — отвърнах леко и отворих вратата. — Във всеки случай да знаете — приятелите ми викат Птицата.

Тя дойде до вратата, за да я затвори след мен. Малката вървеше до нея и я държеше за полата.

— Ще намерите онзи изрод, който ги е убил, нали? — попита ме настоятелно.

Отвън облаци закриха зимното слънце и по светлите стени пред нас полазиха сенки. За миг, само за миг ми се стори, че едната бе с формата на млада жена. Тя прекоси стаята и ми се наложи да раздрусам глава, за да прогоня настойчивия призрак. Формата остана още частичка от секундата, сетне слънцето подаде лик иззад облаци и всичко отново бе постарому.

Кимнах ѝ.

— Ще го намеря, обещавам.

Лестър Бигс имаше офис на „Бродуей“, над фризьорски салон. Натиснах домофонния звънец и изчаках около тридесетина секунди. Обади се мъжки глас:

— Да, моля?

— Търся Лестър Бигс — рекох на говорителчето в стената.

— Каква работа имате с господин Бигс? — попита гласът.

— Тя е във връзка с Рита Ферис. Името ми е Чарли Паркър. Частен детектив съм.

Настъпи мълчание. И нищо друго. Тъкмо се наках да позвъня отново, когато релето забръмча и натиснах вратата. Отвори се лесно, заизкачвах се по тясно стълбище с избеляла зеленикава настилка. На първата площадка имаше малко, силно замърсено прозорче. Изкачих двадесетина стъпала, минах две площадки и заставах пред отворена врата. Тя водеше в офис с изглед към улицата. На пода се мъдреше

същата изтъркана настилка, върху нея купчини списания с голи жени и видеокасети, отдясно до тях — бюро с телефон, два прости дървени стола. Отляво забелязах три големи шкафа за документация. Непосредствено до тях и под двата големи прозореца с изглед към „Бродуей“ бяха струпани кашони с електроуреди — микровълнови печки, сешоари, миксери, стерео техника, дори и компютри. Не познавах името на компанията производител. Загледах се повнимателно — надписите бяха на кирилица. Че кой друг, ако не Лестър Бигс ще се изхитри да купува и продава руски компютри.

Зад бюрото, на тапициран с кожа стол седеше самият Лестър, малко встрани и вдясно на друг стол се кипреше едър брадат мъж с голямо бирено шкембе и бицепси като пъпеша. Хем дебел, хем як. Месищата му, досущ пълни с вода гумени балони, преливаха от седалката на стола — последният бе възтесничък за неговите размери.

Бигс бе строен и издокаран, ако представата ви за това е дисководещ на сватба. Бе на около четиридесетина години, облечен в евтин еднореден костюм на райета, бяла риза и тънка розова вратовръзка, със сложна прическа — отпред късо подстриган, отзад с дълга леко накъдрена коса. Имаше тен — от онези, получени на лампа в специализираните салони, и полузаспал вид, сякаш някой току-що го е разбудил и накарал да работи. Държеше писалка, с която леко потупваше по бюрото, а златната гривна на китката му звънливо подрънкваше.

Според мнозина Бигс не бе лош човек, поне според стандартите на неговата си професия. Започнал със стар магазин за електроника; напреднал бързо чрез покупки и светкавична продажба на крадени стоки и малко по малко проникнал и в други бизнес области. Компаньонките бяха последната му придобивка — може би от петшест месеца. От направените междувременно проверки бях научил, че самият той приема поръчките, обажда се на подходящото момиче, урежда транспорта и изпраща охрана, за да е сигурен, че няма да има некоректни игри. Обикновено бодигард бе здравенякът Джим, който сега седеше до него. За услугата Бигс вземаше петдесет процента от хонорара. Сами виждате, че не говорим за скрупули или морални задръжки, Лестър просто не бе чувал за такива неща.

— О, местната знаменитост в детективския бранш — ухили ми се той. — Добре дошъл. Сядай, сядай.

Посочи с писалката незаетия стол и аз се настаних на него. Седалката заскърца, облегалката се поразмести, затова се наведох напред да преместя центъра на тежестта.

— Чувам, че бизнесът цъфти, а?

— Оправям се горе-долу. В нашата работа не върви да вдигаш много-много шум около себе си — сви рамене Бигс.

— Нашата работа, а? Каква ли ще да е тя? — ухилих му се и аз.

— Купувам, продавам...

— И хора включително, нали?

— Ааааа, глей сега, аз имам официално регистрирана фирма. Никого не съм насиллил да бачка против волята му или противозаконно. По ведомост ми се води само един служител — ето го тука Джим. Другите работят за себе си, аз съм само посредник, просто улеснявам нещата и взимам процент.

— Я ми кажи как си успял да улесниш Рита Ферис?

Бигс ме изгледа, не отговори, а се извъртя на стола и се загледа в прозореца.

— Виж сега... чух за тази работа. Ужасно съжалявам. Беше свестна жена.

— Точно така — беше... — отвърнах. — Опитвам се да установя дали смъртта ѝ по някакъв начин е свързана с онова, което е вършила по твоя линия.

Този път видимо се стресна.

— И защо ще те интересува точно пък това?

— Просто ме интересува. А също и теб.

Спогледаха се с Джим и Бигс попита:

— И как ме откри?

— Проследих откъде идва евтиното порно.

Бигс се усмихна накриво.

— Абе, някои се нуждаят от такива картинки — просто за да функционират по-добре в леглото. На този свят има куп нередовни мъже и аз лично всеки ден благодаря на Бога, че ги има, та да припечелвам нещо.

— Ти сега ми кажи дали Рита се е срещала с някои от тези нередовни мъже?

Бигс се облегна назад, столът му се заклати и се опря на стената. Мълчеше и само ме гледаше упорито.

— Проблемът е прост — казах му аз тогава. — Или на мен ще кажеш, или на ченгетата. Отдел „Наркотици и пороци“ си умират да разговарят с такива като теб — улеснителите...

— Какво точно искаш да научиш?

— Разкажи ми за миналия понеделник вечерта.

Отново се спогледаха с Джим, сетне Бигс започна:

— Абе, някаква откачалка, това е всичко. Обади се от „Радисън“ — хотела на „Хай стрийт“. Иска момиче, питам го има ли някакви особени изисквания. Не особени, казва, предпочитам блондинка, да не е с големи цици, но пък със стегнат задник. Това беше. Е, веднага се сетих за Рита. Позвъних, предложих ѝ работата и тя каза да. Това ѝ беше трети път, твърдеше, че спешно ѝ трябва пари. Както се казва: левче — кефче.

Ухили се гадно:

— Ето, Джим я взел, откарал я на мястото. Паркирал и седнал във фойето да чака, а тя се качила в стаята.

— Коя стая?

— Деветстотин дващест и седма. След десетина минути Рита слиза, втурва се към Джим и настоява веднага да я закара у дома. Джим я отмъква в един ъгъл, да не правят излишен сеир на околните, и се мъчи да я успокои, да разбере какво точно е станало. Изглежда, като се качила горе, някакъв дъртак ѝ отворил и я пуснал да влезе. Бил облечен много... абе, ненормално... — обърна се за помощ към дебелия брадатко.

— Дърт — рече Джим, — старомодно издокаран, като че костюмът му е шит преди трийсе-четирийсе години, с една дума, ужасно демоде. Каза още, че миришел на мухъл и молци.

Сега вече Бигс изглеждаше направо уплашен.

— Напълно нередовен ѝ се видял. В стаята нямало нито дрехи, нито куфари или чанти, нищо освен старика в някакви дрехи от миналия век и се изплашила. Не може да каже защо, но дъртакът я панирал, шубелисала се здраво.

— Най-вече кофти смърдял — добави Джим. — Това е основното, което разбрах. Не на вмирисана риба например или яйца, а сякаш нещо вътре в него гниело... И бил злокобен — да, това е думата, — злокобен бил като нещо зло... абе, нещо нечестиво както смърди...

Джим се обърка и смути от собствените си думи и притеснено сведе очи, за да се загледа в пръстите си.

— Значи дъртият ѝ пуска ръка по рамото — продължи Лестър — и тя мигом понечва да избяга. Блъска го с все сила, онзи пада назад на леглото и докато се мъдри там, тя хуква към вратата. Вратата е заключена и Рита губи време, докато я отвори. Той става и я гони, тя започва да пищи. Онзи я хваща за роклята и се мъчи да ѝ запуши устата, тя отново го блъска, удря по главата... и този път успява да излезе. Тича по коридора и чува как дядката пъхти отзад и почти я настига. Завива на ъгъла и е вече пред асансьора. Има цяла група хора, вече се качват. Успява да стигне точно когато двойната врата се затваря и пъхва крак в процепа. Онова нали е автомат с фотоклетки — отваря се и тя влиза. Обръща се — няма и следа от дъртака, но тя го надушва, къльне се, че бил наблизко. В „Радисън“ работи само един асансьор — значи ако го е изпуснала — край, онзи я хваща. Сетне асансьорът слиза във фойето и тя тича при Джим.

Брадатият все така се вира в ръцете си, големи, с издути вени и белезникави белези по кокалчетата. Вероятно се пита дали Рита щеше да бъде още жива, ако с тези си ръчища бе докопал онзи човек.

— Казах ѝ да ме чака във фойето, точно до рецепцията — сега Джим пак поде разказа. — Веднага се качих в стаята, вратата бе отворена, нямаше никой. Върнах се долу и ги питам онези от администрацията: имах, казвам, среща с приятел в 927-а, нещо да знаете?

Присви устни, поглади един от многото белези по лицето си и продължи:

— Проверяват, значи, веднага и ми казват — няма никой в стая 927. Тя изобщо не е давана. Значи дъртакът може да е подкупил някой от прислугата или да е влязъл с шперц или някакъв друг гяволък. Заведох Рита в бара, купих ѝ коняче и я изчаках да се успокои. Чак тогава я отведох у дома. Ето — това беше всичко.

— И нищо не сте казали на ченгетата за онзи тип, така ли?

— Абе, човек, как да им кажем?

— Нали имаш телефон.

— Имам и бизнес — рече той и наведе глава.

Имаш, ама няма да е задълго, заканих се аз наум. Това копеле Бигс, колкото и да се преструва на арабия, не бе нищо друго, освен

паразит и използвач. Винаги и навсякъде най-лесните жертви са младите жени, готови да проституират от немай-къде.

— Не разбираш ли, че онзи тип вероятно се е опитал да я намери? И може би е успял и затова сега Рита Ферис не е вече между живите.

Бигс упорито заклати глава.

— Е, хайде сега, такива неща стават постоянно. Онзи чешит най-много да си се е прибрал вкъщи и да е ударил една чекия, така де.

Приказваше уж нехайно, но очите му го издаваха, че сам не си вярва. При това изобщо не си бе вдигнал главата, направо не смееше да ме погледне в очите, просто излъчваше чувство за вина.

— Не ви ли го описа по-подробно?

— Е, нали ти казахме: стар, висок, посивяла коса, смърди. Това е...

Станах и тръгнах. На вратата подхвърлих през рамо:

— Е, благодаря. Страшна помощ ми оказахте.

— За тебе винаги — безсрамно отвърна Бигс. — И ако ти се чука нещо по така, звънкай!

— О, разбира се — най-напред на тебе ще се обадя.

Излязох на улицата и веднага до мен се доближи кола. Беше Елис Хауард. Не изглеждаше особено очарован, че пак ме вижда.

— Какво правиш тук, Птицо?

— Същото, каквото и ти.

— Току-що получихме анонимно обаждане.

— Брей, късметлии сте вие...

Усмихнах се и си рекох, че съвестта на Люси Мимс е заговорила.

Елис потърка лице. Имаше уморен вид, очите му бяха зачервени.

— Не ми отговори на въпроса. Пак ли да те питам? Откъде си научил, че е работила като проститутка?

— Ами сигурно по същия начин, както и ти. Има ли някакво значение?

— Естествено, че има. Важното е, че ти щеше да ни кажеш, нали? Просто нямаше търпение, а, Птицо?

— Разбира се, че щях. Не ми се искаше да й лепнат етикет на курва точно когато репортерите се мотаят насам-натам и задават

всякакви въпроси. При това се надявах да науча още неща.

— Не знаех, че си толкова сантиментален — рече той, но в гласа му нямаше и следа от хумор.

— Имам скрити качества — отвърнах и се обърнах да си ходя.

— Чао, Елис, ще се видим пак — обадох му се вече от колата.

ОСМА ГЛАВА

След срещите с Бигс и Елис хванах по „Темпъл стрийт“ и се отбих в „Грийн Маунтин Кофи Роустърс“. Поръчах кифличка и френско кафе и се загледах в трафика, който отбиваше към „Федерал стрийт“. Неколцина се бяха наредили на опашка пред старото кино — да гледат поредния евтин филм. Други се разхождаха на чист въздух по „Монюмънт Скуеър“. Наблизо бе и „Конгрес стрийт“, пълна с пешеходци, както почти винаги. Магазинчетата на тази улица бяха здраво пострадали, когато големите пазарни центрове отклониха клиентите от тях. Но тя сега отново процъфтяваше с ресторантите си, с театъра и кафенетата наоколо, пък и все, повече се превръщаше в културен център на Портланд.

Градът немалко се бе борил за оцеляването си: на два пъти бе горял, запален от индианците през 1676 и 1690 година; отново полуразрушен от оръдията на английския офицер Хенри Мауат след поредния сблъсък с короната; подпален и четвърти път по невнимание — някой си, може би пиян, хвърлил запален фишек в една корабостроителница на „Комършъл стрийт“ и последвалият пожар превърнал източната част в огромна клада. Но градът неизменно бе оживявал и оправял разрушенията. И днес все още растеше.

Портланд ми е мил, както например къщата в Скарбъро. За мен той е място, където миналото съществува в настоящето. Тук винаги можеш да намериш себе си, особено когато разбереш, че си само една брънка в безкрайна верига — защото отрязан от миналото си човек е като захвърлена в морето на настоящето отломка. Може би това донякъде беше и проблемът на Били Пърдю. Малко сигурност е имало в нелекия му живот. А миналото му бе поредица от злощастни епизоди, сливащи се в безкраен кошмар. Как човек като Били да направи брачния си съюз щастлив? Когато единият партньор внесе нещастieto си в семейството, то неизменно помрачава и другия. В крайна сметка имаме двама нещастници, а може би и неизбежен развод.

Защо ли ми трябваше да се занимавам с Били Пърдю? — мислех си аз. Не е моя работа да си пъхам носа в неговите бакии. Каквото и да се е случило между него и Тони Чели, си е между тях двамата. Те да си се оправят. Били да не е сополив хлапак? Напротив, замесен е в игрите на големите и евентуалните му действия на Фери Бийч говорят, че играе по техните правила. Така че ако не ми е работа да се занимавам с Били Пърдю, от къде на къде трябва да се опитвам да го спасявам? Ето още един въпрос, на който нямах отговор.

С още малко мислене стигах до заключението, че и Рита, и Доналд не са мой ангажимент. Да, ама нещо не се получаваше както трябва. Ето, и сега пред очите ми бяха телата на пода в апартамента, сякаш замръзнали под светкавиците на полицейския фотограф. Когато ги зърнах тогава, нещо премина като вълна през цялото ми същество — нещо познато, което помня от вече преживени събития. И видях смъртта през чужди очи. Имам такава сила — тя ми е дар. И сега, както седях в препълненото с хора кафене — сред множество мъже и жени, които говореха за деца, клюкарстваха за съседите, докосваха ръцете на близки и любими, — искра прескочи между пръстите на лявата и дланта на дясната ми ръка. Стана спонтанно и мигом донесе спомен за допир, много по-могъщ от допира на любим човек. Сякаш неведома електрическа сила мина през мен и аз усетих дъха на луизианските тресавища. Силен, разнолик аромат на хиляди неща, живи и бездиханни...

Преди почти осем месеца бях седнал в спалнята на възрастна, сляпа старица на име Мари Агиляр. Наричах я леля, леля Мари, защото друго обръщение към нея тогава не знаех. Огромна, лъскавочерна като истински абанос, с мъртвите — слепи, но могъщо зрящи очи на жрица прорицателка, тя се движеше в мрака на своя живот, но съзираше всичко и в него, и в този на другите. Виждаше напред и назад във времето. Какво търсех тогава при нея? Не знаех, освен може би информация или помощ. Беше ми казала, че чува гласа на мъртва девойка, която я зове по име от тресавищата. Тогава вярвах, че нейният убиец е същият, който ми отне съпругата и дъщерята. Разбира се, с типичния за полицаия цинизъм тогава в съзнанието ми несъмнено се е мяркала и мисълта, че старицата може да е смахната или отмъстителна, или още по-просто — самотна и търсеща нечие внимание.

Но сетне, в полумрака, тя докосна дланта ми и сякаш електрически ток потече по тялото ми. Мигом усетих, че Мари Агиляр е истинска, че лъжа няма и тя действително чува онзи жаловит зов от заспалите тръстики, изпод застоялите води. И че се е опитала да облекчи агонията на онова момиче, да му даде упование в настъпващата смърт.

Посредством силата на тази жена чух и гласовете на Сюзън и Дженифър — далечни и смътни — и ги отнесох със себе си. Дарена ми бе частица от тази сила и само след седмица съпругата ми се яви във влака. Това бе дар от Мари Агиляр — за мен: да виждам и чувам мъртвите си близки. И други също. Понякога и самата нея. Такъв бе подаръкът ѝ — предаден само с докосване на ръката. Не е възможно да се обясни подобно нещо, нали?

Може да е специална форма на съпричастие — способност да улавяш чуждото страдание, болката на онези, чийто живот е бил отнет брутално и безмилостно? Или онова, което аз усещам, е вид безумие — резултат от безутешна скръб и чувство за вина? Може би ми е отнет разумът и в лудост въображението ми намира алтернативни светове, където мъртвите търсят отговорност от живите? Не зная. Не мога да бъда сигурен. Единственото, в което вярвам, е, че отишлите си от този свят неизменно се връщат по някакъв начин.

Има дарове, които са по-лоши дори и от проклятие. Опасното на такъв дар е, че онези знаят. Онези — загубените в мрака, жертвите, измъчените сенки, невинните, погубените души, мъртъвците, — те знаят това.

И се връщат.

Въпреки съмненията целия следобед обикалях баровете. Търсех хора, които познават Били Пърдю и биха могли да имат идея къде би отишъл той. В някои случаи се оказваше, че портландските полицаи са задавали същите въпроси преди мен и тогава ме посрещаше ледено мълчание или остри реплики. Никой не бе в състояние или просто не искаше да ми даде информация. Почти се бях отказал, когато попаднах на Джеймс Хамил.

Когато го зърнах, първата ми мисъл беше, че човек като него едва ли има много приятели. С вид на заклет нехранимайко и тегло не повече от шестдесетина кила, целият бе изтъкан от омраза и горчицина, потискан гняв и бедняшки манталитет. Точно онзи тип

злобар, който никому не би направил услуга, особено ако може вместо това да извърти някакъв калташки номер. Помислих си още, че прилича на примитивна форма на живот — мястото му в хранителната верига е вероятно много ниско — там, където ядат месото сурово.

Беше в „Олд Порт“ — бар с билиардна на „Фоур стрийт“. Нахлупил бейзболната си шапка наопаки, той играеше сам. Тъкмо се бе концентрирал за удар със стика, присвил очи със смръщени устни и извит мустак. Не уцели и изпсува на висок глас. Усмихнах се вътрешно: този човек би пропуснал дори и топката да е метална, а джобът — намагнитен. Такъв тип бе Хамил.

В предишния бар — „Грити Макдъф“ — ми бяха казали, че понякога Били и Хамил се срещат на чашка. Не можех да си представя защо. Може би дори Били понякога има нужда да изглежда свестен — застанал до такава отрепка като Хамил.

— Вие сте Джеймс Хамил, нали? — попитах.

Той се почеса по задника, протегна ръка и разкриви лице във фалшива усмивка, която показва трагичното състояние на зъбите му — направо зъболекарска мечта.

— Драго ми е, който и да си. А сега чупката, оди се шибай.

И отново се наведе над масата.

— Търся Били Пърдю.

— Застани на опашката.

— И други го търсят, така ли?

— Абе, всички тъпаци с униформи и значки. И ти ли си ченге?

— Тц.

— Частно значи, а? — позна той и отново започна да върти стика.

— Май че да — рекох дълбокомислено.

— Може би онова, което той е наел, а?

В мига, когато нанасяше удара, аз грабнах топката от масата.

— Хей! — викна Хамил. — Я си ми я дай!

Гласът му бе като на глезено момченце, макар и да не мога да си представя коя майка би признала Хамил за свое дете.

— Значи Били Пърдю си е наел частен детектив, така ли? — попитах тихо...

Вероятно тонът ме е издал, защото разкривеното лице на Хамил незабавно придоби алчно изражение.

— А защo те интересува?

— Търся Били. Кого е наел?

Ако Хамил не ми каже, може би ще успея да поразпитам колегите. Естествено, ако въпросната личност пожелае да си признае.

— Не искам да създавам неприятности на приятелчето — рече Хамил с някакво подобие на замислена физиономия и се почеса по брадичката. — Та какви са ти интересите, казваш?

— Работех за бившата му съпруга.

— А, оная парантия, дето хвърли топа. Тя ще да ти е платила в натура, че и в аванс.

Подхвърлих топката на дланта си. Много лесно щеше да бъде да го халосам по противната мутра. Хамил прочете мисълта ми.

— Глей сега, имам нужда от малко сухо — незабавно изтърси той и лицето му стана угодническо. — Дай някой долар и ще ти кажа.

Извадих портфейла, оставих двайсетачка на масата.

— А стига бе, само двайсе — оплака се Хамил. — Голяма си щипка, да му...

— Добре, ще има още. Кажи името.

Хамил се замисли.

— Не му знам малкото име, но му викат Уилдън или Уилфърд, или нещо такова.

— Уилфърд ли имаш предвид?

— Хм, да, да — Уилфърд.

Кимнах и си тръгнах.

— Хей, чакай бе, чакай! — хукна той след мен. — Кво стана, няма ли да дадеш още нещо?

Извърнах се, хвърлих десет цента и топката на масата и пак се отправих към вратата.

— О, щях да забравя. Заради приказките по адрес на покойната му жена. Изхарчи си ги със здраве.

— Мамка му, дано да ти го... — извика онзи след мен.

Не се обърнах.

* * *

Марвин Уилфърд го нямаше в офиса — стаичка с едно бюро над италианския ресторант срещу фериботната станция за Каско Бей. На вратата висеше бележка, че е излязъл за обед. Дълъг обед изглежда. Попитах в ресторанта къде обича да ходи и келнерът спомена крайбрежен бар — „Сейл Лофт Тавърн“ на пресечката на „Комършъл“ и „Силвър“.

През XVIII и XIX в. портландското пристанище било процъфтяващ рибарски и търговски център. В онези далечни дни доковете били вечно отрупани с дървен материал за Бостън и Индия. Пристанището бе на път отново да се оживи след някоя и друга година — само че този път като клиенти се очертаваха Китай и Близкият изток. В настоящия момент все още се водеха спорове за модернизирването му, за построяването на нови инсталации, сгради и магазини, атракции за туристите, а и за привличане на млади професионалисти.

„Сейл Лофт Тавърн“ се оказа старомодна кръчма, уютна и удобна — от онези, които си създават постоянна и дългогодишна клиентела.

Познавах Уилфърд по лице, но досега не си бях имал работа с него, нито знаех нещо определено за миналото му. Видя ми се остарял, но може би така ми се стори в тъмния бар. Гледаше репортажи от бейзболното първенство — зад тезгяха имаше телевизор. По стените наоколо се мъдреха препарирани риби и морски звезди. На пръв поглед му дадох поне шейсет — бе посърнал и оплешивял, — по темето му като водорасли по морска скала се виеха няколко десетки занизани косъма. Кожата на лицето му бе белезникава, почти прозрачна, личаха спуканите вени по бузите, а носът му бе позачервен и порест патладжан, като релефна карта на Марс. Чертите му бяха размазани, сякаш мъгливи, като че бавно се разтварят в безкрайното количество натрупан в организма му алкохол.

Държеше бутилка бира, на тезгяха зърнах празна чашка от концентрат и остатъците от сандвич и пържени картопки. Във всеки случай седеше изправен и бодър, а не полулегнал напред като закоравялите пияници.

— Здравсти — поздравих и се настаних на високото столче до него. — Марвин Уилфърд?

— Пари ли ти дължи? — на часа попита той, без да отделя очи от екрана.

— Не още — отвърнах.

— Добре. Ти ли му дължиш?

— Не още — повторих аз.

— Жалко, На твое място така бих оставил нещата — рече Уилфърд и извърна лице към мен. — Какво мога да направя за теб, синко?

Странно ми прозвуча да ме наричат „синко“ на тридесет и пет години. Прииска ми се да му кажа кой съм.

— Името ми е Чарли Паркър.

Той ме изгледа и кимна.

— Познавах дядо ти — Боб Уорън. Свестен човек беше. Чувам разни неща за теб, Чарли Паркър. Влизаш в моя бизнес, а?

— Може би. Надявам се да има достатъчно работа и за двама ни. Ще пиеш ли една бира? — рекох и свих рамене.

Уилфърд допи шишето и го подаде на бармана. Аз си поръчах кафе.

— Старото променя се... отстъпва то на новото... — тъжно издекламира той.

— Тенисън^[1] — познах аз. Той поклати глава одобрително.

— Драго ми е, че на този мърляв свят все още има романтични души.

Външността винаги лъже. Уилфърд съвсем не бе просто пропиляло живота си по баровете пиянде.

Сякаш прочел мислите ми, той се усмихна и надигна новата бутилка в наздравица.

— Е, синко, ти поне не си от онези абсолютни еснафи. Знаеш ли, идвам на това чудесно място вече много години, оглеждам се и се питам колко ли време му е останало още преди да са го срутили, за да построят модните си апартаментчета и магазинчета? Понякога си мисля да се закопчая с белезниците за някой парапет — в знак на протест, знаеш. Само че имам стара рана на бедрото, от студа веднага ми се допикава.

Поклати глава мрачно и запита:

— Та ти по какъв случай, синко?

— Надявах се да науча нещо за Били Пърдю.

Той присви устни, отпи от бирата.

— Хм, по лична или професионална линия? Защото ако е лична, значи само ще поговорим, нали? Ако е професионална, знаеш — има такива неща като етика, тайна на клиента, отмъкване на чужд клиент и прочие, хм, магарии, нали така? Макар че сам разбираш, и вече говорим професионално, ако искаш да го вземеш за клиент — моля, заповядай. На него му липсват някои от основните характеристики, които изисквам у един клиент — например да има пари да си плати. Във всеки случай като слушам разни неща, той май повече има нужда от адвокат, отколкото от частно ченге.

— Нека да говорим лично тогава.

— Добре, лично да е. Нае ме да потърся родителите му.

— Кога?

— Преди месец, месец и нещо. Плати в аванс 250 пари, извади ги от едно бурканче — един час ги брои, — бяха все по един и по пет. Сетне нямаше и за бира и аз се отказах. Така де — бизнесът си е бизнес, той се вкисна, ама на — това е положението. Във всеки случай той не е клиент, а жива беля — по-кофти и от артрит.

— Ти докъде стигна?

— Е, направих обичайното. Подадох документи до щатската администрация — сещаш се: възраст на родителите, професии, месторождение, етническа принадлежност. Нищо не получих в отговор, ама нищичко. Това момче сто на сто щъркел го е донесъл.

— А в регистрите, свидетелство за раждане и прочие, нищо ли няма?

Той вдигна ръце в знак на недоумение, отпи дълга глътка. Помислих си, че изпива една бира на три глътки. Излязох прав.

— Е, ходих до Дарк Холоу. Знаеш ли къде се пада? На север, след Грийнвил.

Кимнах.

— Е, аз така и така имах една друга работа в Музхед, та реших да направя услуга на Пърдю и да поработя и за него във време, платено от друг клиент. Последният негов осиновител живее някъде в онзи район, макар че сега е доста одъртял, повече и от мен. Името му е Пейн, Мийд Пейн. Та той ми каза, поне доколкото знаеше, че първоначално Били Пърдю бил осиновен с посредничеството на някаква си жена в Бангор и сестрите от „Света Марта“.

„Света Марта“ ми напомняше нещо, ама какво точно? Не можех да си спомня. Уилфърд долови колебанието ми.

— „Света Марта“ е приют — обясни той, — една старица от питомките там се самоуби преди няколко дни. Избягала, тръгнали да я търсят. Кофти работа. Навремето е бил женски манастир; калугерките приемали разни жени, знаеш — кривнали от пътя, забременели извънбрачно, всякакви. Само че сега калугерки вече няма, измрели са или ги е подгонила онази болест — алцхаймер, а „Света Марта“ я превърнаха в старчески дом, но за съжаление от най-бедните. Цялото място вони на урина и варени зеленчуци.

— Значи никакви документи?

— Никакви. Прегледах каквато документация им бе останала, а тя не е много, но нищо не открих. Пазят една книга, където са записвали ражданията, има и други бумажки, но за Били Пърдю нямаше нищо. Или раждането му не е било отбелязано, или някой майсторски се е потрудил да го прикрие. И никой не знае защо и как.

— А ти говори ли с онази жена, която уредила осиновяването?

— Лансинг. Шерил Лансинг се казва. Да, говорих. И тя е доста стара, то децата ѝ са възрастни, за нея какво да кажем. Пък и за мен... само с дъртаци си имам работа. Май е време да се позапозная с нещо по-младо.

— Тц — ухилих му се аз. — Хората ще се разприказват. Име ще ти излезе.

Той се засмя сърдечно.

— Абе, синко, синко... може ли един дядка като мен да върти млади гаджета без пари, а?

— Не зная, не съм пробвал. Може и да може.

Той се вгледа в мен, кимна и надигна шишето. В него нямаше нищо.

— Такава ми е съдбата — рече двусмислено. — Мъртвците вършат повече работа от мен.

Значи Шерил Лансинг е уредила осиновяването на Били. Интересна информация. Очевидно интересът ѝ към него е бил повече от професионален, след като три десетилетия по-късно все още помага на съпругата и сина му. Помнех торбата с дрехи, кашона с храна и банкнотите в ръката на Рита Ферис. Тогаваша Лансинг ми се бе сторила

приятна и добра жена. Вероятно много ще се разстрои от новината за смъртта на Рита и Дони.

Поръчах още една бира. Уилфърд сърдечно благодари, вече видимо се беше понаквасил. Ами аз? Загриза ме съвестта — колко само съм щедър! Използвам човешката слабост, донапивам този възрастен алкохолик, който повече няма да може да мръдне от столчето в бара, но пък аз ще съм задоволил информационните си нужди.

— Е, какво говорихте с Лансинг? — мъчеше ме любопитството.

— Ами на нея не ѝ се говореше много-много за Били. Как ли не я въртях, но почти нищо не ми каза. Освен че жената била някъде от северните места, че самата Лансинг уредила осиновяването колкото да помогне на сестрите. Но името на майката не знаеше или поне така заяви. Очевидно е имала някаква финансова сметка от посредничеството си, може би са делили пари с калугерките, не зная и не се интересувах. В дадения случай обаче е било чиста благотворителност. Показа ми свидетелство за раждане, но родителите бяха дадени с фиктивни имена: Джон и Джейн Смит^[2]. Във всеки случай си помислих, че на друго място може би има истински данни за раждането.

— И какво направи?

— От казаното от Пейн и намереното в регистъра личи, че повечето осиновители са от северните райони. Най-далече в южна посока Били е живял с едно семейство в Бангор, преди да отпраши за Бостън — вече поотрасъл. Задавах въпроси тук-там, пуснах обяви с предполагаема рождена дата, писах на местните вестници, сетне изчаках малко. Обаче парите му се свършиха, пък и не вярвах, че ще ми даде още. Тогава ми се обади някоя си по телефона — рече да съм говорел с една старица от „Света Марта“. Значи нещата отново отиваха в приюта — Марвин надигна бутилката и след малко добави: — Е, съобщих на Били, че имам нещо, по което да тръгна, и го питах какво да правя. Той рече, че нямал пари, аз казах: добре тогава, съжалявам много. И това беше. Той се върза, разпусва се, заплаши, че щял да ми срути офиса и прочие дивотии. Показах му това...

Уилфърд отметна пеша на сакото и се показа колътът му с дълга, близо двайсетсантиметрова цев. С патлака приличаше на застаряващ пищовджия от зората на Дивия запад.

— ... и той се разкара.

— Ти спомена ли му името на жената?

— Аз тогава бях готов да му дам и сакото от гърба си, само и само да ми се махне от главата. Пък и си рекох, че е време за стратегическо отстъпление.

Кафето ми бе изстинало. Наведох се през бара и го изсипах в мивката отзад.

— Да имаш някаква идея къде може да е Били сега?

Уилфърд поклати глава отрицателно.

— Не, но има нещо друго.

Изчаках.

— Старицата от „Света Марта“. Името ѝ е Емили Уотс, или поне тя сама така се е наричала. Да ти напомня нещо?

Помислих, помислих, но нищо не ми дойде наум.

— Не. Трябва ли да ми напомня?

— Същата старица, която се самоуби наред снежното поле. Странна работа, не мислиш ли?

Сега вече цялата история изплува в съзнанието ми — нали бях гледал телевизия, слушал новините. Всъщност стрелбата в Праутс Нек я бе изместила от вниманието ми.

— Да не смяташ, че Били Пърдю е ходил да я види?

— Хм, откъде да знам, но нещо я е изплашило достатъчно, за да хукне в гората късно вечер, че и да се гръмне сама, тъкмо когато я намерили и я увещавали да се върне.

Изправих се, благодарих и наметнах палтото си.

— Удоволствие ми достави да си поговорим, синко. Знаеш ли, доста приличаш на дядо си. Държиш се като него, хубаво е, че още се срещат такива като теб.

Отново изпитах угризения.

— Благодаря. Да те закарам донякъде?

Не отговори. Размаха шишето към бармана — да му даде ново, поръча си и уиски. Щеше да се отреже докрай.

Оставих двадесетачка на бара — да платя и следващите питиета, а той вдигна чашата към мен.

— Наздраве, синко, и благодаря. Няма къде да ходя.

Когато излязох, вече тъмнееше. Закопчах палтото — беше доста студено: откъм пристанището духаше мразовит вятър, обхващаше скалпа ми с ледени пръсти, навяваше студ в пазвата и гърба ми. Бях оставил мустанга на паркинг в „Индия“ 1 — така викат на едно кътче в Портланд с мрачна история. Всъщност то е мястото, където навремето колонистите си построили брегово укрепление и го нарекли Форт Роял. Издържало само десетина години — докато французите и местните им съюзници — индианците, го нападнали, превзели и изклали сто и деветдесетима заселници, които преди това сами се предали. По-късно наблизко е била построена крайна жп гара на име Индия Стрийт Търминал. Тук е и нулевият километричен камък на Атлантика и на железопътното трасе Сейнт Лорънс — голямата канадска жп магистрала на „Кънейдиън Нашънъл Рейлуейс“ още от времето, когато Портланд е бил важно железопътно кръстовище към Канада и вътрешността на страната. Емблемата на тази компания, а и тази на параходните линии до него още могат да се видят над вратата на старата сграда на „Индия“ 1, днес заета от нова застрахователна фирма.

Железниците не работят по тези места вече поне тридесетина години, но се носят приказки, че спирката Юниън Стейшън на „Сейнт Джон“ ще бъде преустроена, а пътническата линия за Бостън и обратно отново ще влезе в действие. Странно е да си помисли човек как тези отдавна смятани за приключени и забравени неща от миналото възкръсват, оживяват и се връщат в настоящето...

Приближавах колата, вече виждах заледените й стъкла. Бе паднала мъгла, в такива ноци звукът се носи надалеч кристално ясно, чисто и силно. Различавах силуетите на складовете и лодките. Почти бях стигнал, когато чух стъпки зад гърба си. Успях да разкопча палтото и бавно, без резки движения ръката ми тръгна към пистолета. Късно! Нещо неприятно твърдо се заби някъде над таза ми и нечий глас каза:

— Хайде да се поразходим. Лапите горе и встрани!

Вдигнах ръце, но фактически ги задържах хоризонтално и встрани, както ми бе наредено. Някъде отдясно се появи куцаща фигура. Левият крак бе леко превит навътре и недъгът правеше походката тромава. Във всеки случай човекът професионално ловко измъкна пистолета от кобура ми. Сега го зърнах по-добре — беше

дребен, нисък, — не повече от метър петдесет и нещо и вероятно на не повече от четиридесетина години. Гъстата му коса бе надвиснала над кафяви очи, раменете му бяха прекалено широки за ниското тяло, но пък бе с връхна дреха вероятно с подплънки. Може дори да се каже, че бе красавец, ако не смятаме разцепената горна устна, заешка устна както ѝ казват, която седеше като прясна рана на херувимското му лице.

Другият бе значително по-висок и плещест, а черната му въздълга коса закриваше яката на бялата риза. Очите му бяха жестоки, устните стиснати и смръщеното лице комично контрастираше с миловидния лик на Мечо Пух, който се мъдреше на добре завързаната вратовръзка. Главата на този тип бе почти квадратна, раменете — здрави, широки, вратът още по-як, възкълс и мускулест. Движеше се, както ходят побойниците в екшъните — без да свиват крака в коленете, с леко поклащане. Страшна двойка бяха.

— Боже, момчета, не е ли малко късно за разходки — рекох, обърнал глава към по-ниския. — Студено е, пък и ако завали... Но ако сте решили да почерпите пък, защо не.

Това бяха евтини приказки, но исках да им пробвам реакциите. Не бе приятно някакви си гангстерчета да издевателстват над мен и да ме отвличат по вечерно време. Доста грубо при това, както би казал Били Пърдю.

Дребният оглеждаше пистолета ми — трето поколение „Смит и Уесън“ — с око на познавач.

— Хубава вещ — рече той.

— Дай да ти покажа как работи — ухилих му се аз.

Той се усмихна снизходително. Мярнаха се неравни, разкривени зъби.

— Ще трябва да дойдеш с нас — отвърна и посочи към „Индия стрийт“, където чифт фарове примигваха кратко в мрака.

Свих рамене, погледнах към мустанга.

— О, Боже — небрежно рече Заешката устна, — автомобилчето, а? Тревожи се за него горкият, така ли?

И преди да успее да мигна, предпазителят изщрака, два изстрела изтрещяха и двете ми гуми откъм шофьорската страна цъфнаха пръснати. Колата се наклони. Някъде наблизо запищя нечия аларма.

— Етоооо — заяви доволно Заешката устна. — Сега вече никой няма да може да ти го свие.

— Ще запомня този номер — рекох тихо.

— Аха. Ако искаш, ще ти дам визитка, да знаеш къде да ме намериш, а?

Замълчах, по-високият ме побутна с пистолета в посока на колата, която вече приближаваше. Беше сребристо беемве, спря до нас, задната врата се отвори. Вътре се кипреше друг кестеняв хубавец, късо подстриган, опрял пистолет на бедрото си. Шофираше възслабо момче, значително по-младо от останалите. Дъвчеше дъвка и слушаше радио. Брайън Адамс пееше песен от филма „Новият Дон Жуан“.

— Няма ли начин да сменим станцията? — попитах, когато колата потегли.

Заешката устна ме сръга с пистолета в ребрата.

— На мен пък ми харесва — тросна се той. — Ти от соул май не разбираш?

Погледнах го. Стори ми се, че говори напълно сериозно.

Спряхме пред „Риджънси“ на „Милк стрийт“ — най-баровския хотел в Портланд. В миналото тук е бил арсеналът на старото пристанище — голяма, построена с червени тухли сграда. Момчето паркира отзад, влязохме през страничния вход — близо до хотелската фитнес зала със сауна. Отвори ни младеж с елегантен черен костюм, който рече нещо в закрепения на ревера микрофон — уведоми някого, че се качваме. Хванахме асансьора и спряхме чак на върха. Заешката устна почтително почука на крайната врата вдясно. Въведоха ме — застанах пред Тони Чели.

Чистия седеше на голямо кресло без обувки. Беше вдигнал обутите си в скъпи чорапи крака на столче пред него. Сивите му панталони бяха още по-скъпи и великолепно изгладени; ризата бе синьо райе с бяла яка, връзката — тъмночервена със сложна украса на спирали, копчетата на ръкавелите — вероятно чисто злато. Бе прясно избръснат, сресаната на път черна коса лъщеше. Гледаше ме с кафявите си очи изпод гъстите вежди и мълчеше. Имаше интересно дългоносо лице, неголяма гуша, мекушави на пръв поглед устни. Пръстени не носеше, бе отпуснал ръце в скута.

Телевизорът работеше — предаваха вечерните финансови новини. На масичка встрани се мъдреха слушалки и електронен апарат. Видимо преди идването ми бяха проверявали стаята за маймунки — така наричаха подслушвателните устройства.

Много бях слушал за Тони Чели. Имаше впечатляваща репутация — бе започнал отдолу нагоре и минал по цялата йерархична стълбица, за да се озове на върха. Е, не баш на върха, но достатъчно високо. Въртял порно магазинчета и проститутки в Бостън, чинно плащал на големите босове и постепенно си изградил собствена империя. Разказваха ми, че вземал от по-ниско стоящите, давал още повече на по-силните, винаги бил изряден в мафиотските задължения и ангажименти, изобщо човек с голямо бъдеще в игрите. Знаех още, че вече е фигура в света на финансите; твърдеше се, че имал съответна дарба. Обличаше се изрядно и както тази вечер — редовно слушаше финансовите новини и следеше борсовите сводки, които вървяха в долната част на екрана.

На пръв поглед беше около четиридесетака, изглеждаше добре. Дори като почтен човек, когото да се подлъжеш да поканиш у дома. Да запознаеш родителите си с него например, без да знаеш, разбира се, че е напълно способен да ги измъчва, изнасили и захвърли останките им в бостънското пристанище.

Наричаха го Чистия по няколко причини, впрочем твърдеше се, че сам си е измислил прозвището: и контешкият вид играеше роля, разбира се, но най-вече защото лично никога не си мърсеше ръцете. Заради него десетки типове са се окървавявали от глава до пети, но не и Тони. Той умееше да стои на прилично разстояние и да гледа как сярната киселина разяжда нечий труп, как нечия кръв бавно изтича в канапа на ваната, но по него никога не пръснала и капчица.

Разказваха ми една история още от времето около 1990 година — когато Тони нареждал на хората си да разкрасяват с помощта на бръснача всеки нарушил териториалните му граници сводник. Имало един бостънски предприемач и посредник на име Стан Гудман. Той застроявал пустеещи земи, търгувал с недвижими имоти, но важното е, че имал вила в Рокпорт — красива стара сграда с фронтони, с обширни морави и близо двувековни дървета. Много стилиен имот. При това Рокпорт е приятно и уютно място, макар да е само непретенциозно рибарско селище северно от Бостън на нос Ан, където паркирането все

още струва дребни стотинки, а местната автобусна компания ще ви вози цял ден по всичките си линии само за четири долара.

Гудман бил женен с две малки дечица — момиченце и момченце, а те особено много обичали въпросната вила. Тони предложил доста пари на Гудман за нея, обаче предприемачът отказал. Тя била наследствена от баща му, чийто пък баща купил мястото от местен човек. Гудман обещал да намери на Тони подобен имот някъде наблизо — искал човекът да запази коректни отношения с Чели, да не го ядосва. Само че Чели не знае смисъла на думата коректен.

И една юлска нощ някой влязъл в дома на Гудманови, застрелял кучето, завързал четиримата членове на семейството, запушил устите им с хавлиени кърпи и ги откарал на старите гранитни кариери при Халибът Пойнт. Предполагам, че последен е бил убит Стан Гудман — накарали го да гледа как разцепват главите на съпругата и децата му с каменарски чук върху една плоска скала. На другата сутрин намерили телата сред ужасни локви кръв и досещате се още какво, Тони Чели купил къщата напълно законно след месец — тя била незабавно предложена за продан от живите роднини. Други желаещи нямало.

Но фактът, че сега виждам Тони тук — след случилото се на Праутс Нек, — ме наведе на съвсем друга мисъл. Изглежда, нямаше време за губене: изчезналите пари му трябваха, и то незабавно, защото бе готов дори да привлече вниманието на ченгетата към себе си само и само да си ги върне.

Той мълча, мълча, после попита:

— Ти новини гледаш ли?

Сега се бе извърнал към телевизионния екран. Знаех за кои новини ме пита, но отговорих:

— Тц.

Обърна се към мен и възкликна:

— Как така не гледаш?

— Ами така, не гледам.

— И защо?

— Потискат ме и се депресирам.

— Значи лесно се депресираш.

— Изглежда, съм много чувствителен.

Той пак замълча и се заслуша във водещия, който разясняваше фалита на някаква токийска банка.

— Значи не гледаш новини... — повтори Чели, сякаш загреваше бавно. — Никога ли?

— Ами нали сам каза, лесно се депресирам. Плашат ме дори метеобюлетините.

— Причината е, че живееш тук. Премести се в Калифорния, там прогнозите за времето няма да те стряскат толкова много.

— Чувал съм, че там слънцето си греело целогодишно.

— Така е, винаги е слънчево.

— Значи пък ще се депресирам от монотонността.

— Ти май си труден човек, а? С нищо не може да ти се угоди?

— Сигурно си прав, но поне се опитвам да бъда весел.

— Прекалено си весел за моя вкус. Чак започвам да не те харесвам.

— Е, това вече е лошо. Тъкмо си мислех, че ще ме поканиш на вечеря.

Финансовите новини свършиха. Тони насочи дистанционното, угаси телевизора. Забелязах, че на ноктите му има маникюр.

— Ти знаеш ли кой съм?

— Да, знам.

— Добре тогава. Следователно се досещаш защо съм тук, нали си интелигентен мъж.

— Вероятно за коледни покупки. Или ще купуваш нечий имот?

Той се усмихна студено.

— Слушай, Паркър, зная всичко за теб. Ти си онзи, който разката мамата на Ферара.

Семейство Ферара бяха нюйоркски мафиоти. Бяха — в минало време. Бях се набутал в шамарите им, но играта завърши зле за тях.

— Те сами си разкатаха мамата. Аз си стоях отстрани и гледах.

— Моята информация е по-различна. Знаем със сигурност, че в Ню Йорк има доста хора, които ще се зарадват да те видят в дървено пардесю. Мислят, че си много непочтителен.

— Сигурно съм такъв.

— Тогава защо още не си хвърлил топа?

— Вероятно защото съм им като пламъче в мрака.

— Слушай, тарикатче, не се прави на дръж ми шапката, чуваш ли? Нещо по-умно няма ли да измислиш?

— Много просто. Защото знаят, че всеки изпратен да ме ликвидира ще умре, сетне ще дойде ред на онези, които са го изпратили.

— Брей, че аз мога да те смачкам с един пръст още сега и окото ми да не мигне. Никой не се връща от онзи свят.

— Имам си приятели. Ще оцелееш седмица, десетина дни, сетне — край. Дървено пардесю ли каза преди малко?

Той разкри лице в уплашена физиономия, вдигна ръце пред себе си, сякаш да се защити от мен. Гангстерчетата му се разсмяха високо.

— Ти думата прецаквам знаеш ли я?

— Карти не играя, освен пасианс — за да съм сигурен, че играя на честно.

— Не ми се прави на много умен, Паркър. Били Пърдю ме прецака, сега усещам, че и ти се опитваш. Така няма да стане. Ще играеш моята игра: първо ще ми кажеш всичко, което знаеш за Пърдю. После може и да ти платя просто да се разкараш.

— Нямам нужда от пари.

— Не е вярно — всеки има нужда от пари. Ще ти плат дълговете, а може пък просто изведнъж да се окаже, че ти никому нищо не дължиш.

— Истина е — дългове нямам.

— Всеки има дългове, не ме будалкай.

— Не и аз. Аз съм си чистичък.

— Тогава значи имаш задължения, които не се плащат с пари, нали така?

— Хм, доста си проникателен. Какво точно трябва да означават тези думи?

— Означават, че ми писна от теб, Птица ли си, пиле ли си, забравих как там ти викаха.

Той се изправи както си бе по чорапи и ръцете му заплашително се издигнаха над мен във въздуха. И без обувки пак бе по-висок от мен.

— Сега ме слушай внимателно — рече, надвесен над лицето ми, просто на сантиметри от него. — Не ме принуждавай да ти откъсна крилцата. Ще го направя и окото ми няма да мигне. Казаха ми, че си свършил някаква работа за бившата съпруга на Били. Казаха ми също, че ти е дал пари — мои пари, забележи! — да ѝ ги предадеш. Това те

поставя в много интересно положение, Пиленце, защото по моему ти си последният, който е разговарял и с двамата, преди да са си поели по пътя — кой откъдето е дошъл, нали? Сега — ще ми кажеш точно всичко, което знаеш по тези въпроси, за да те пусна да се прибереш в малкото си кокошарниче и да се свиеш там на топличко. Разбра ли ме?

Гледаше ме злобно. Издържах на погледа.

— Дори и да знаех нещо полезно за теб, съвестта ми ще ме мъчи, ако ти го кажа — отвърнах спокойно. — Само че аз не зная нищо и това е самата истина.

— А не знаеше ли, че у Били има мои пари?

— А има ли твои пари у Били?

Очаквах да избухне, но той само поклати глава съжалително, почти тънено.

— Ти си глупак и ще ме накараш да те накажа.

— Ти ли уби Рита Ферис и сина ѝ?

Тони отстъпи леко назад, замахна светкавично и ме прасна в стомаха с все сила. Добре съм с рефлексите, видях летящия към мен юмрук и свих мускули, за да поема удара по-леко, но той бе достатъчно силен да ме свали на колене. Дъхът ми секна, с мъка поех въздух, а чух ясно как някой зад мен запъна ударника на пистолет. Сетне нещо студено се допря в тила ми.

— Аз не убивам жени и деца — отчетливо каза Тони.

— Откога това? — попитах задъхан. — От Нова година насам ли?

Някой ме хвана здраво за косата и със свиреп тласък нагоре ме изправи на крака. Студеният метал на тила ми си остана на място.

— Кажи ми толкова голям тъпанар ли си? — безучастно подхвърли Тони, като си разтриваше кокалчетата на дясната ръка. — Наистина ли ти се умира?

— Нищо не зная — повторих. — Свърших ѝ малко работа, но това бе услуга заради старите времена, посритахме се с Били и всеки по пътя си, както каза ти самият. Това е всичко.

Чистия слушаше и кимаше.

— А какво си говорехте с онова пиянде в бара?

— Други неща.

Тони продължи да кима и отново сви юмрук — този път доста по-бавно.

— За съвсем други неща ставаше дума — казах доста по-високо от преди. — Той е бил приятел на дядо ми. Искаше ми се да го видя, просто да си поприскаваме. Прав си — човекът е пияница. Оставете го на мира, той няма нищо общо.

Тони отстъпи, разтри кокалчетата отново.

— Ако науча, че си ме излъгал, ще умреш, при това много трудно и бавно, чуваш ли ме? И ако си умен мъж, а не просто отворко с голяма уста, дето мисли, че говори умно, ще стоиш далеч от моите дела, ясен ли съм?

Сега тонът му бе по-мек, но лицето си остана озлобено. Аз мълчах и след малко той добави:

— Съжалявам, ще се наложи да ти отправим предупреждение, за да разбереш, че говоря сериозно. Ако се сетиш за нещо важно по моите въпроси, просто изреви по-силно.

Кимна на онзи, който бе зад гърба ми, и отново ме принудиха да коленича. Набутах ми парцал в устата, извиха ми ръцете на гърба и ги закопчаха с белезници. Вдигнах глава колкото можах — Заешката устна закуца към мен. Носеше нещо черно, продълговато като пръчка, метално. По единия му край играеха синкави светкавички.

Първите два зарядни шока на електрическия остен ме блъснаха с невероятна сила, сякаш ме удари ръката на титан. Сринах се безпомощен на пода, сгърчен в непоносима агония, зъбите ми заскърцаха, като че в устата имах пясък. След третия или четвъртия шок просто загубих контрол над себе си, в главата ми нещо засвятка в синьо-червено, пред очите ми падна черна пелена, сетне милостиви облаци ме обгърнаха и всичко утихна...

Свестих се на земята до мустанга. Бяха ме захвърлили откъм вътрешната страна — да не се виждам от улицата. Пръстите ми бяха раздрани, ноктите посинели, по палтото ми блестяха кристалчета лед. Главата ме болеше силно, все още целият треперех, по лицето напипах засъхнали люспици — беше съсирена кръв и остатъци от повръщано. Същото зърнах и по палтото си отпред. Смърдах отвратително. С мъка се изправих на крака и опипах външните джобове на палтото. В единия беше пистолетът — без пачка естествено, в другия — клетъчният телефон. Повиках си такси. Докато чаках, обадих се на познат механик

от сервиза до Мемориалния мост на ветераните и го помолих да изтегли колата и да поправи гумите. Ако не може — да ги смени.

Когато таксито ме докара в Скарбъро, бях целият изтръпнал. Отдясно на лицето имах огромен оток, а където остенът ме бе докосвал, зееха малки рани от изгарянията. По черепа си напипах разкъсвания на кожата, едното бе доста голямо, че и дълбоко. Вероятно Заешката устна ме е и подритвал — просто така, за удоволствие. Извадих лед от хладилника, сложих го в найлонова торбичка, която поставих на главата. Напръсках раните с антибиотичен спрей, изгълтах шепя обезболяващи и преоблечен в анцуг и дебела фланелка, се опитах да поспя.

Не помня защо съм се събудил, но когато отворих очи, стаята бе като облята в странни полутонове — хем бе светло, хем тъмно. Сякаш вселената бе спряла да поеме дъх точно преди утрешните слънчеви лъчи да пробият черните зимни облаци.

Нейде в къщата някой влачеше крака или на мен така ми се чуваше. Стъпките бяха далечни, възтихи, може би леки и предпазливи, дъските под тях деликатно поскърцваха. Извадих пистолета изпод възглавницата и станах. Подът бе хладен, прозорците леко потракваха. Бавно отворих вратата и излязох в коридора.

Отдясно ми се раздвижи нечия фигура. Долових движението с ъгълчетата на очите и не бях сигурен дали наистина е нечие тяло или игра на кухненските сенки. Свих в тази посока и бавно закрачих към задната част на къщата, сега дъските заскърцаха под собствените ми крака.

Тогава чух смеха — детски кикот, тих и закачлив; отново нечий крачка зашляпаха по дъските — сега отляво. Стигнах входа на кухнята с насочен напред пистолет и се извърнах точно навреме, за да доловя друго светкавично раздвижване точно покрай вратата между кухнята и всекидневната. И пак същото кискане — смях на дете, което си играе и играта го забавлява много. Този път бях почти сигурен, че съм зърнал детски крак, обут във виолетови ританки с кожена пета. Мислех си, че съм виждал някъде същите крачка и преди. Сигурен бях и гърлото ме сви, устата ми пресъхна.

Влязох в гостната. Нещо мъничко, дребно, игриво ме чакаше зад отсрещната остъклена врата. Долавях формата му в сенките, светлината в очите, но нищо повече от това. Тръгнах натам, а формата

се размести, чух външната врата да се отваря, скърцането на пантите, удара на дръжката в стената — звуци, познати до болка... Вятърът нахлу у дома, замята пердетата и завесите, прозорците затракаха още по-силно, подгони облачета прах по коридора.

Сега вече почти затичах. И когато заставах на вратата, едва успях да зърна дребната фигурка във виолетово, която почти се скриваше между дърветата отвън. Тя се движеше все по-бързо и по-бързо и мракът отсреща я поглъщаше.

Пристъпих на верандата, слязох на двора и усетих замръзналата трева под босите крака, дребни камъчета се забиха в петите ми, по пръстите ми пробяга някаква гадинка с много крачета. Стоях току пред края на гората и бях уплашен. Много уплашен.

Тя ме чакаше там. Да. Не помръдва, храстите и дърветата прикриват по-голямата част от тялото и, лицето и тъмнее в сенките на клоните, но ето на! Изведнъж се показва и пак се скри. Очите ѝ аленеят — налети с кръв, дебелият черен конец кръстосва устните зигзагообразно, досущ грубо съшита уста на парцалена кукла. Стои и ме гледа иззад дърветата, безмълвна, сякаш бездиханна, а зад нея малката фигурка подскача ли подскача, като че танцува сред храстите.

Затворих очи и се опитах да се съсредоточа. Боже, мили Боже, нека се събудя, моля те! Но мразовитата земя под краката ми е истинска, главата ме стяга и боли съвсем истински, а вятърът носи ли носи звънлив детски смях.

Долових зад себе си движение, нещо ме докосна по рамото. За малко да се обърна, натискът на рамото ми се увеличава и аз знаая, че не бива да се обръщам, че не трябва да виждам онова, което е зад гърба ми. Извърщам леко глава вляво, където нещо е стиснало рамото ми, и не мога да сдържа тръпките, които ме побиват, разтрисат цялото ми тяло. Мигновено затварям очи, притискам клепачи с все сила, но онова, което съм зърнал, се запечатва в съзнанието ми като релефно изпъкнал под силна светлина образ.

Ръката е мека, бяла и деликатна, с дълги, източени пръсти. На неземния предутринен зрак искри годежен пръстен.

птицо

Колко пъти съм чувал този шепнещ глас в мрака, прелюдия към нежна милувка на топли пръсти, палещ дъх на бузата, отмаляла гръд с твърди връхчета, притиснати в моето тяло, бедра, обгърнали моите?

Чувал съм го в страстни мигове на споделена любов, когато заедно сме били щастливи; в моменти на гняв и обида, и ярост, и тъга — когато бракът ни тръгна да се разпада. Чувал съм го и в други времена: в шумоленето на тревата, в пукота на разлюлени от есенен вятър клони. Глас, който иде от нейде далече и ме зове от тъмните сенки.

Сюзън, моята Сюзън.

птицо

Гласът сега е съвсем близо, почти ми шепне в ухото, но не усещам дъха ѝ по бузата си.

помогни

А в гората отсреща жената все така ме гледа, широко отворените червени очи не трепват.

Как да ѝ помогна?

намери го

Кого да намеря? Били ли?

Пръстите ме стисват още по-силно.

да

Но аз не нося отговорност за него.

за всички носиш отговорност

А в локвичките лунна светлина между дърветата се гушат и вият сенки, надвиснали над земята, краката им не докосват тревата отдолу, разпраната плът свети алена и влажна. За всички ли нося отговорност?

Тогава натискът на рамото секва и усещам, че тя се отдръпва. Отсреща в гората някой проплаква и жената, която е била Рита Ферис, се разтапя в дърветата. Долавям мимолетен проблясък — мярка се нещо виолетово, и сетен звук — детския кикот.

Сетне виждам още нещо.

Дългокосо русо момиченце, което ми маха с ръчица и иска да ми каже нещо, гледа ме с обич или така ми се струва. Не мога да съм сигурен, защото се скрива в гората, последвало другарчето си.

[1] Алфред Тенисън /1809–1892/, голям английски поет. — Бел.прев. ↑

[2] Популярно название на средностатистически американец, Джон — мъжко, Джейн — женско, нарицателни, все едно Иван и Иванка Иванови. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато се събудих, бе вече съвсем светло. Зимното слънце проникваше в спалнята между незатворените докрай пердета. Главата ме цепеше, долната челюст почти не я усещах — бе изтръпнала и болезнена на допир. Бях стискал зъби колкото сила имам, докато електрошоковете тресат тялото ми. Седнах в леглото и главата ме заболя още повече — чак тогава си припомних нощния сън. Ако изобщо е бил сън.

Цялото легло бе отрупано с листа, стръкчета трева и мънички клончета, а по краката ми имаше засъхнала кал.

У дома се намират разни препарати, останали от дядо, други — препоръчани ми от Луис. Взех няколко хапчета с чаша вода и включих бойлера. Комбинацията е добра — против болки, световъртеж, за сила. Чувствах се като пребито псе, поне нямаше кой да ме зяпа, значи всичко бе наред.

Направих си цял чайник кафе, напълних голяма чаша, но така и я забравих на неразтребената маса. Съвсем ме нямаше нещо, бях отпаднал до крайност, хрумна ми, че май трябва да си сменя професията. Да стана градинар може би, а? По едно време реших да се стегна и се обадох на Елис Хауард. Мислех си, че се е заел здравата със случая, особено след появата му при Лестър Бигс. Доста почаках на телефона, докато се обади той самият. Вероятно още ми беше сърдит.

— Рано ставаш — бяха първите му думи.

Въздъхна дълбоко, нещо изскърца силно — вероятно настаняваше огромното си туловище на тръстиков стол. И аз бих изскърцал, ако Елис седне върху ми, особено пък в сегашното ми състояние.

— Ти също — отвърнах неособено остроумно. — Надявам се, че вече си пил кафе с понички?

— Хм, може да се каже, че похапнах — рече той и веднага мина на темата: — Знаеш ли, че вчера в града цъфна Тони Чели?

— О, да. Лошите новини се разчуват бързо — отвърнах, а наум си казах — особено ако ти ги предават директно и по електрически път.

— Но тази сутрин вече го няма. Изглежда, се е покрил някъде.

— Срамота — рекох. — Аз пък си помислих, че ще вземе да отвори цветарски магазин тук.

Чух нечий друг глас, сетне слушалката зашумя, както става, когато някой отсреща я затисне с длан. След няколко секунди Елис се обади пак:

— Е, какво има, Птицо?

— Искях да те питам има ли нещо ново по случая — около Рита или Били? А, и ако си открил нещичко за собственика на онзи кадилак?

Отсреща се чу смях:

— По първите две точки — нищо. Иначе онази кола е служебна, принадлежи на някаква си компания и е регистрирана на името на някой си Лио Вос — адвокат от Бостън.

Елис замълча. Почаках, почаках и попитах:

— Е, и?

— Няма е, и — обади се Елис. — Господин Лио Вос не е вече сред нас. Покойник е — отпреди шест дни.

— Хайде бе, не думай! Един адвокат си отива — остават ни още цял милион.

— Надеждата крепи човека — мъдро отвърна Елис.

— Сам ли си е умрял или някой му е помогнал?

— А, ето това е интересното. Намерил го секретарят му и повикал полицията. Онзи си бил на бюрото, облечен в спортен екип — тичал за здраве, знаеш. Тениска, маратонки, бели чорапки, анцуг. Пред него имало отворено шише с минерална вода. Колегите отначало решили, че става дума за инфаркт. Според секретаря Вос от няколко дни се оплаквал, че е неразположен. Смятал, че кара някакъв грип.

— Да, но след аутопсията станало ясно, че има възпаления на нервните окончания — и на краката, и на ръцете. Имало следи и от опадала коса, вероятно през последните няколко дни. Правили изследвания, анализи — този на косата показал наличие на талий. Знаеш ли какво е талий?

— Храна за мишки — пошегувах се аз.

Дядо използваше талиеви съединения — слагаше ги заедно с храна в капаните за мишки. Талият е бял метал, мек, ковък, много приличен на оловото или живака, но далеч по-отровен. Солите му се разтварят във вода, почти без вкус, при отравяния симптомите са много подобни на тези при инфлуенца, менингит или енцефалит. Осемстотин милиграма талиев сулфат или малко повече е смъртоносна доза — убива човек за едното нищо за 24–40 часа.

— Този Лио Вос с какво се е занимавал?

— Съвсем нормална, законна адвокатска практика — фирмени дела. При всички случаи е печелил много добре. Има къща на Бийкън Хил, лятна вила във Виниърд, доста мангизи в банката. Бил е ерген — може би не е имало кой да му източва сметката с кожени палта и златни джунджурии.

Дорийн, Дорийн му е в главата на нашия Елис — рекох си аз и се ухилих. Само че Елис едва ли може да си позволи кожени палта.

— Местните ченгета все още проучват документацията, но засега всичко е от чисто по-чисто — добави Елис.

— Което обикновено означава, че има нещо мръсничко — скрито-покрито.

— Тц-тц-тц, Птицо, толкова млад и вече циник — изцъка Елис. — Слушай, и аз да те питам нещо — чух разни приказки, че си ходил при Уилфърд.

— Защо? Забранено ли е да се говори с Уилфърд?

— Не е, но отново имаме проблем. Няма го, липсва — изчезнал е, разбираш ли? Писна ми вече от такива неща — отивам, където е станала някаква бяля, и все се оказва, че ти си бил там преди мен. Каращ ме да се чувствам неадекватен, пък аз този проблем си го имам у дома и той ми стига.

Почувствах смътен страх, стиснах слушалката с все сила.

— Чакай сега, когато си тръгвах, той си ближеше питието в онова барче.

— Уилфърд никога не ближе питиетата — той ги гълта на екс — поучително каза Елис. — Зарежи тези работи, кажи ми планираше ли да ходи някъде?

— Не помня такова нещо — отвърнах и изведнъж замръзнах: сетих се, че Чели спомена името на Уилфърд.

— А за какво си побъбрихте?

Помислих бързо, па рекох:

— Работил е известно време за Били Пърдю — търсил родителите му.

— Така ли?

— Така.

— Открил ли е нещо?

— Не мисля.

Елис помълча отсреща, изцъка веднъж-дваж и рече тежко:

— Виж какво, Птицо, не крий истината от мен, дразни ме този твой подход.

— Нищо не крия — отговорих бързо.

Това не бе лъжа, но не беше баш и истината. Изчаках да видя дали Елис ще се нервира, но той изсумтя и преди да затвори, само рече:

— Дръж си ръчичките чисти, Птицо.

Тъкмо прибирах масата, когато отвън избръмча мотор на кола. През леко откренатите пердета видях задницата на златист мъркюри, паркиран току до къщата. Взех пистолета, увих го в пешкирче и излязох на чардака. Пристъпих под хладните сутрешни слънчеви лъчи и чух познат глас:

— Кой сади днес толкова дървета, а? Откъде този мерак, аз нямам време бельото да си изпера...

С гръб към мен, облечен в мъхесто яке и измачкани кадифени джинси, стоеше Ейнджъл и любопитно съзерцаваше дръвчетата в широкия дядов двор. До него на земята се мъдреше вехт пластмасов куфар, толкова издраскан и очукан, сякаш паднал от самолет. За да не се отвори, бе завързан с яко синьо въженце.

Ейнджъл въздъхна, ухили се и веднага се разкашля раздиращо и продължително.

— Ето, идваш на истински, чист въздух и веднага боклуците напускат белите ти дробове — не ти трябва лечение — обади се друг, също познат глас, дълбок и проточен.

Изад колата се подаде наведеният до този миг Луис. Държеше блестящ нов куфар и голям калъф за костюми. Както винаги бе облечен

в елегантен лоден, под който изпъкваше изрядно изгладеният му скъп костюм. Черната риза бе закопчана на яката, бръснатото теме лъщеше на слънцето. Всичко по Луис бе модно, изрядно, изобщо шик. В отворения багажник зърнах продълговат метален сандък. Този човек никъде не ходеше без любимите си играчки.

— Боже, ще си изкашлям дробовете — с насълзени очи изпъшка Ейнджъл и разтри гърди с две ръце.

Ужасно хубаво ми стана, като ги видях. Настроението ми се вдигна, силата сякаш се върна в мен. Защо бяха тук, а не в Ню Йорк, не зная, но каквато и да бе причината, истински се зарадвах. Луис ме изгледа и кимна, както винаги може би прочете мислите ми. И той изглеждаше доволен от присъствието си, поне дотолкова, доколкото изобщо умее да показва чувствата си.

— Знаеш ли, Ейнджъл, това наоколо е истинската природа — ухилих му се и го потупах по рамото.

— Дървета, въздух, птици — клатеше глава той, сякаш бе в пълно недоумение. — Толкова много дървета на едно място не съм виждал, откакто ме изгониха от детската скаутска организация.

— Няма да те питам защо — рекох.

— Копелета недни. Тъкмо щяха да ми дават значка на природозащитник — рече Ейнджъл и си вдигна куфара.

— Кой ще ти даде на теб значка, бе? — обади се Луис. — Ти и значка, ха-ха!

— Много смешно, нали — сопна се Ейнджъл. — Значи не можеш да бъдеш гей и да вършиш мъжки неща, така ли?

Двамата винаги се заяждаха по един и същи начин.

— Аха. Ако си гей, ще носиш готини дрехи и ще се грижиш за кожата си, изобщо за външността си, чуваш ли какво ти говоря!

— Ти сигурно нямаш себе си предвид — ехидно подхвърли Ейнджъл.

Те продължиха да се джафкат, а на мен ми беше страшно мило, че са дошли и всичко си е постарому.

— Хей, а ти как си, приятелче? — обърна се към мен Ейнджъл. — Я прибери патлака. И да ти харесва и да не ти харесва, ние оставаме на гости. Впрочем ти изглеждаш доста скапан.

Погледнах с неудобство към увития в пешкира пистолет. Сетне, за да променя темата, направих комплимент на Луис.

— Елегантен като лорд.

— Такива сме ние, черните — рече той добродушно. — Пари може да нямаме, но вкус — винаги.

Заведох ги във втората спалня. Мебелировката се състоеше от нисък матрак и стар дрешник.

— Леле, Боже, че тук е като в Хилтън — ухили се Ейнджъл. — Как се вика прислугата — с чукане по тръбите на парното ли?

— Имаш ли спално бельо или да идем да оберем някой магазин? — захвана ме и Луис.

— Аз в тая дупка няма да спя — изведнъж заяви Ейнджъл. — Ако ще ме ръфат плъховете, поне да си направят труда да се катерят на истинско легло.

И тръгна да излиза от стаята. След малко извика от моята спалня.

— О, че тук е доста по-добре. Ела, Луис, тук ще спим!

Безпогрешно долових шума на пружините на моя матрак — Ейнджъл скачаше като дете върху него.

Луис се засмя и рече дяволито:

— Ти май наистина ще имаш нужда от пистолета.

Сви рамене и тръгна към съседната стая.

Все пак успях да ги прогоня от моята спалня. Междувременно се обадох по телефона и уредих да ми докарат част от дадената на склад покъщнина, включително и едно старо легло. Настаних ги на кухненската маса и седнах срещу тях с надеждата да чуя защо са дошли. Навън заваля — тежки, мразовити капки забарабаниха по прозорците. Идеше зимата.

— Ние сме ти като кръстници. Гей кръстници — рече Ейнджъл.

— Май не разбирам какво точно искаш да кажеш — рекох съвсем искрено.

— Глей сега, подочухме разни интересни новини за твоя роден край — продължи той с поучителен глас. — Че тук са се събрали много важни хора — Тони Чели например, цяла тумба от ФБР, местните лайнарчета, пък и разни мъртви азиатци, престрелки като в старите готини филми, нали, Луис? Че твоят град е като Обединените нации, разликата е само в оръжието.

— И какво по-точно сте чули? — попитах аз с интерес.

— Например, че отново си тръгн в задника на някои хора — отвърна той. — Я си виж сурата. Трудно се променяш, Птицо.

— Един гадняр със заешка устна се опита да ме превъзпита с помощта на електрически остен — такъв, за животни нали знаете? Сетне ме срита в главата, сигурно за да не забравя урока, и ми промени прическата.

Ейнджъл заклати глава съчувствено.

— Този вид хора — с разцепените устни, те, знаеш, са с болна психика — искат и другите да имат физически дефекти.

— Този тип се казва Мифлин — обади се Луис. — С него имаше ли един друг — с мутра сякаш ударена отгоре с парен чуку?

— Имаше — отвърнах, — само че той не ме ритна нито веднъж.

— Само защото бавно загрява — рече Луис. — Докато посланието мине през мозъка и стигне до крака му, той вече е забравил какво е искал да направи. Казва се Беренд. Толкова е зле, горкият, тъп е като галош. А Чистия беше ли с тях?

Луис говореше и се забавляваше с готварския ми нож. Постави го с острието на показалеца и го подхвърли високо във въздуха, за да го хване за дръжката като истински жонгльор. Супер изпълнение. Спокойно може да постъпи във всеки цирк.

— Бяха взели стаи в „Риджънси“. Тони ме прие в неговата.

— Добре си прекарахте, нали? Хотелът луксозен, цял куп звезди, а? — подхвърли Ейнджъл.

Той оглеждаше масата и с погнусена физиономия побутваше останките от неприбраната храна. Нарочно го правеше негодникът му с негодник.

— Прекрасно гости беше, като, разбира се, изключим ритниците по главата и електрошоковете. Тези хора могат да лекуват психически болни — готови психиатри са.

— Да му го начукам аз на тоя Тони — закани се Ейнджъл. — Ще взема да го поканя да живее тук — при теб. Малко мръсотия и мизерия — да му напомнят за истинските корени.

— Ако ми ругаеш къщата, иди да спиш на двора — сопнах се аз.

— Да, бе — там е по-чисто и по-топло.

Луис спокойно потупваше с пръсти по масата.

— Чувам разни приказки, че по вашите места се губели пари. При това големи пари, а?

— Мисля, че правилно си чул.

— Ти имаш ли представа къде може да са отишли?

— Май че да. Може да са у един тип на име Били Пърдю.

— И аз чух същото.

— От източници на Тони Чели ли го чу? — попитах с интерес.

— От недоволни наемници. Според тях този Били Пърдю е жив мъртвец. Колкото и да се крие, живот за него повече няма.

Разказах им за убийството на Рита и Доналд. Те се спогледаха многозначително. Ясно бе, че знаят още доста неща.

— Били Пърдю ли пречука хората на Тони? — попита Ейнджъл.

— Поне двамина от тях. Но ако приемем, че той е прибрал парите. Така мислят и Чели, и ченгетата.

Луис стана, отиде на мивката и най-грижливо си изми чашата.

— Тони е загазил здраво — рече той след малко. — Участвал в голяма финансова операция на Уолстрийт, но тя се провалила.

Бях чувал разни истории за това, че италиански мафиотски семейства играят на Уолстрийт чрез подставени лица и фиктивни фирми. Правели големи удари с помощта на подкупени брокери, продавали акции и съсипвали неразумните и доверчивите инвеститори. В днешни дни човек може да завърти много пари, само ако знае как.

— Издънил се е и вероятно и неговите дни са преброени, освен ако не намери пари, и то много бързо — добави Луис.

— Чак толкова ли се е накиснал?

Луис се облегна на мивката и попита:

— Чувал ли си за имуществените обменни ценни книжа? Те са нещо като облигации или бонове, продавани от инвестиционните банки. Изглеждат много сигурни като финансово вложение, но са рискови като секс с акула. Всъщност влагаш известно количество пари в тях, но играта е силно комарджийска — зависиш от обменните курсове на няколко десетки броя чужди валути. Естествено, има си формула и ако нещата се развият добре за теб, може да забогатееш за месец-два. Иначе... чао!

Удивих се колко дълго и точно може понякога да говори иначе мълчаливият и скъп на думи Луис.

— Е, Тони Чели се мисли за финансов вълшебник, а и мнозина в Бостън вярват, че е така — продължи Луис. — Той яко пере пари, прекарва ги през разни офшорни банки и фиктивни компании и ги

препраща на точни адреси — в сметките на нужните хора. Играе с определен брой брокери и счетоводители, но винаги има личен достъп до главните авоари в кеш. Той е като стеснената част на пясъчните часовници — абсолютно всичко трябва да мине през него, преди да стигне на друго място. И често си прави странични инвестиции, като използва чужди пари, изобщо играе с чуждото в своя полза, залага и на валутните курсове и нерядко прибира добри суми. Никой не се сърди, стига да не стане прекалено алчен.

— Чакай да позная — прекъснах го аз. — Този път е бил доста алчен, нали?

Луис кимна утвърдително.

— Писнало му е да бъде черноработник, сега иска да е голям бос. За тази цел му трябва доста повече пари от досегашните. Свързва се с някакъв тарикат — дилър, който изобщо не знае кой всъщност е Тони освен факта, че е облечен в скъпи дрехи баровец с много мангизи. Причината е в самия Тони — в големите финансови кръгове той се държи абсолютно кротко и ако може, почти анонимно. Онзи го придумва да купи въпросните ценни книжа, които в дадения случай се въртят около разлики в курсовете на няколко валути на страните в Югоизточна Азия, но зависят и от кошница от основните валути — долара, швейцарския франк, германската марка и прочие — както чух — и прибира комисионата. Цялата операция е толкова рискована, че вероятно тиктака като бомба с часовников механизъм, обаче Тони влиза вътре с главата напред и се ръси милион и половина, а повечето не са негови пари — което впрочем не му е за пръв път. Сделката е силно рискова, както казах, обаче в нея се влезли и застрахователни компании и големи пенсионни фондове и Тони е преценил, че такива институции никога няма да заложат на куц кон. Става дума за краткосрочна инвестиция и Тони е убеден, че ще си прибере парите преди още някой да се е усетил какво става. Той играе на няколко места едновременно — наистина му трябва големи пари, но въпросната сделка е наистина много опасна.

— И какво става?

— Нали четеш вестници. Йената се срива, банки фалират, цялата икономика на Югоизточна Азия се разтриса. За 48 часа стойността на боновете му пада с 95 на сто — продължителността на живота му горедолу със същия процент. Тони е бесен, праща момчетата да търсят

онзи дилър и те го откриват в „Зип Сити“ на 18-а улица да разказва на колеги и да се смее до спукване как прецакал някакъв левак. Левакът е, разбира се, нашият Тони.

Луис разказа как отвлекли дилъра, когато отишъл в тоалетната, отвели го в едно мазе в Куинс и го завързали на стол. Дошъл Тони и започнал да го дере жив. За две минути му разпрал лицето, сетне го отвели някъде из околните гори и там го пребили до смърт.

Луис пак взе ножа и майсторски го завъртя няколко пъти във въздуха. Сетне го върна в дървената поставка. Не забелязах по пръстите му кръв, макар че въпросният нож е остър като игла и доста тежичък.

— Но смъртта на онзи не решава основния проблем — продължи Луис. — Тони е в истинска беда, защото разни могъщи хора започват да си търсят парите. Тогава Чистия вади късмет — негов стар канадски другар от Торонто му разказва за някакъв дърт камбоджанец, който си живее тихо и кротко в Хамилтън. Оказва се, че дъртият е бивш червен кхмер, и то не какъв да е, а заместник-директорът на лагера „Тол Сен“ в Пном Пен.

Бях чел за „Тол Сен“ — бивше училище в столицата на Камбоджа, превърнато от кхмерите в нещо като концентрационен лагер за мъчения и екзекуции. Шеф на лагера бил садист, когото наричали Другаря Дой. Той използвал бичове и камшици, вериги, отровни влечуги и водни мъчения и избил близо 16 000 души, сред които имало и западни граждани, влезли в страната случайно или по други причини.

— Този — дъртият — имал приятели в Тайланд и спечелил доста парици — участвал в мрежа за трафик на хероин — добави Луис. — След виетнамското нахлуване се скатал и по-късно се появил с нови документи като собственик на ресторанти в Торонто. Дъщеря му се записала да следва в Бостън, а Тони решил да изкара пари от нея. Хората му я отвлекли, поискали доста пари от бащата. Онзи не може да се оплаче на ченгетата заради миналото си и се съгласява да плати — срокът е 72 часа. После се сецаш какво е станало: неговите хора носят парите, макар че момичето вече е мъртво, но те, естествено, не знаят. В Мейн се разиграва онази патаклама и край. Това е.

Значи затова цъфна канадското ченге — Елдрич. Разказах на Луис за него и за феберейците и той вдигна пръст.

— Има още нещо: още преди престрелката тук да е завършила, къщата на камбоджанеца в Хамилтън изгаря заедно с него, останалата част от семейството и другите му бодигардове — общо седем души. Тони иска да е съвсем начисто — нали такъв му е и прякорът — Чистия.

— Хм, значи сега за Тони има издадена присъда, а Били Пърдю се крие някъде с мангизите — рекох замислено. — Сега ще ми кажеш ли защо се спогледахте така особено с Ейнджъл, преди да се разприказваме?

Очаквах нещо наистина неприятно и то не закъсня. Луис се загледа в прозореца и барабанящия по него дъжд.

— Ти си имаш не по-малко сериозен проблем от този на Тони — рече той след малко напълно сериозно. — Положението е доста кофти.

Лошото бе, че и физиономията на Ейнджъл стана съвсем мрачна.

— Е, казвай. Колко кофти?

— Достатъчно. Чувал ли си някога за Ейбъл и Стрич?

— Не. Те какви са — производители на сапун ли?

— Не, брато. Убийци.

— Е, как го казваш, сякаш са единствените. Аз все с такива си имам работа, и то от колко време насам.

— Само че тези двамата го правят за удоволствие.

И през следващия час Луис ми разказа всичко, което знаеше за наситеното с жестокости житие на двамата садисти — известни само с имената Ейбъл и Стрич. Откъдето и да минаваха, след тях оставаха трупове — жертви на нечовешки мъчения, клади, газови експлозии и отравяния, сексуални престъпления, изнасилвания и ненужни злоупотреби с хора — особено жени и деца. Убивали и убивали — невинаги срещу заплащане. Особено обичали да чупят кости, да проливат кръв, да задушават и умъртвяват с електрически ток. Пътят им бил дълъг и сложен — опасвал цялото земно кълбо като бодлива тел — от Азия до Южноафриканската република, Южна и Централна Америка — изобщо навсякъде, където има хора, готови да платят за мъчения, убийства и терор срещу неудобни люде и противници. Независимо дали въпросните са политически или други опоненти, партизани, правителствени чиновници, селяни, свещеници, калугерки и деца. Най-противното беше, че се навивали да работят и за дребни

суми, а когато нямало и дребни — съвсем безплатно, стига да има жертва.

Луис разказа за един случай в Чили. Чилийско семейство било отдавна трън в очите на националната разузнавателна служба на режима на Пиночет. Агенти от нейната дирекция подозирали, че семейството прикрива и помага на местни индианци, които били от „съпротивата“. Тримата синове били арестувани и отведени в мазетата на изоставено правителствено здание. Там затъкнали парцали в устите им и ги завързали за бетонни стълбове. Сетне довели майката и сестрите под оръжие.

Сцената била злокобна, осветлението слабо, всички мълчали. От сенките излязъл нисък и набит, плешив мъж с бледо лице и мъртви очи. Някъде в мрака встрани имало и друг човек, но и той мълчал — само очите му святкали и миризмата на запалената от него пура се носела към присъстващите.

В дясната ръка плешивият държал голям, петстотинватов поялник с нажежен до червено и дълъг като човешки пръст връх. Приближил се до най-малкия син, раздрал ризата му и допрял върха до гърдите — някъде под гърдната кост. Чул се съсък, изгорената плът завоняла на печено месо; момчето изръмжало от болка и буйно се загърчило, а металът съвсем бавно влизал все по-дълбоко. Ужасно било да се гледа и да се слушат приглушените от парцала в устата писъци. Очите на мъчителя се променили — сега те светнали с особен пламък, оживили се и заблестели, той дишал задъхано, начесто и възбудено, сумтял. С другата си ръка разкопчал ципа на панталоните и бръкнал в панталоните на момчето, а поялникът тръгнал към сърцето му. То след малко умряло сред нечовешки мъчения, а извергът продължавал да стиска мъжеството му и да се хили.

Жените казали всичко, което имало за казване, а то съвсем не било никаква важна за агентите информация. В замяна другите две момчета умрели бързо, но главната причина, изглежда, била, че плешивият се бил вече изразходил.

Сега тези двамата се движеха някъде по моя край, из Северен Мейн.

— Защо са дошли тук? — попитах след малко.

— Трябват им парите — обясни Луис. — Хора като тях имат десетки, стотици врагове. Те са много добри в своята работа и

обикновено не оставят свидетели, но избитите са много, те имат роднини и приятели, а от време на време, макар и много рядко, някой се измъква и от явна смърт. Тези гадове убиват вече десетилетия наред и часовникът е започнал да отброява последните им часове. Рано или късно някъде ще ги постигне възмездие. Те го знаят отлично и не желаят да рискуват повече. Търсят си големи — пенсионни пари, така да се каже, в нашия случай сумата е подходяща. Винаги са отлично информирани за събитията в престъпния свят, така че няма защо да се чудим откъде и как са научили. Имам чувството, че се канят да те посетят. Ето затова сме тук.

— Как изглеждат? — попитах, но вече се досещах.

— Е, това е проблем. За Ейбъл нищо определено не се знае със сигурност, освен че е висок със сребриста, почти бяла коса. Стрич — главният мъчител... той е истински изрод на външен вид: невисок, набит и много як, с широка, плешива глава, устата му е сякаш разцепена рана; Прилича на някой изверг от филмите на ужасите.

— Виждал съм го — казах кратко.

Луис ме изгледа и бавно избърса уста със снежнобяла кърпа. До този миг не го бях виждал така напрегнат и съсредоточен. Неволно в съзнанието ми изплава онази сцена от миналото: ние сме в подземията на стар склад в Куинс; един от най-страшните убийци на мафията се е изправил на пръсти, а устата му е разтворена в ням вопъл, докато тънката кама на Луис влиза в тила му. Луис не е човек, който се плаши лесно. Очите му не трепват пред нищо, колкото и страшно или опасно да е то. Разказах му за колата и срещата в кафенето, споменах и името на покойния адвокат Лио Вос.

— Предполагам, само предполагам, че Вос е бил нещо като техен контакт. Може би хората, които търсят услугите им, са ги намирали посредством него — бавно каза Луис. — Ако е умрял от неестествена смърт, значи тези двамата са го убили. Те просто закриват собствената си оперативна мрежа, може би той е бил най-важното ѝ звено. Значи смъртта му е била отдавна предрешена. Ако си видял Стрич, значи и Ейбъл е тук някъде. Те не се делят, нито работят поотделно. Той да ти каза или направи нещо по-специално?

— Не, но имам чувството, че просто искаха да разбере за присъствието им.

— Трябва да си много специален, за да караш колата на убит от тебе човек — намеси се Ейнджъл. — Или да искаш да привлечеш вниманието към себе си.

— Или пък да го отклониш от някой друг — възразих аз.

— Те те следят, човече — рече Луис. — И единият, и другият. Изчакват с надежда, че ще ги отведеш до Били Пърдю.

Замисли се и след минута попита:

— Бяха ли измъчвани? Имам предвид жената и детето?

— Жената е била удушена — отвърнах аз. — Нямаше следи от изнасилване, сексуална гавра, други рани. Момчето е било убито, само защото е попречило да си вършат работата, поне по моему.

Чак сега се досетих за защитата уста и потръпнах.

— Чакай, чакай — забравих. Убиецът бе зашил устата на жената с груб черен конец.

— Нещо не разбирам — сви рамене Ейнджъл.

— Не разбираш, но ако са били Ейбъл и Стрич — съгласи се Луис. — Те щяха да й изскубнат пръстите и да мъчат момчето, за да измъкнат някаква информация от майката къде може да е Били с парите. Така както го разправяш ти, Птицо, не прилича на техния почерк.

— Не прилича и на Тони Чели — добави Ейнджъл.

— Ченгетата смятат, че може да е и самият Били — обясних им аз. — Теоретично е възможно, но не го виждам него в ролята на шивач.

Замълчахме, всеки замислен, претеглящ; наличната информация. Струваше ми се, че всички вървим към едно и също заключение, но Луис бе онзи, който го обяви пръв:

— В играта има още някой.

Дъждът отвън се засилваше, биеше по покрива и тресеше черчетата на прозорците. Почувствах хлад на едното рамо. Може би само спомен от докосване, но гласът на дъжда ми шепнеше нещо много настойчиво — засега монотонно и някак неразбираемо.

Около два часа и нещо по-късно пристигна камион. Донесе част от дадената на склад покъщнина и с нейна помощ създадохме нещо като втора спалня. Изобщо с разни китеници и красиви одеяла се получи гостоприемна обстановка — дом извън дома, при положение,

че истинският дом не е нещо прекалено придирчиво. Гостите взеха душ, преоблякоха се и потеглихме към Портланд. Поллюбувахме се на синьо-белите светлини по дръвчетата на „Конгрес Скуеър“ и на голямото коледно дърво на „Монюмънт“. Паркирахме колата, поразтърпяхме се по „Йорк стрийт“, влязохме в бара на „Стоун Коуст Бруинг Къмпани“. Там Ейнджъл и Луис пиха домашна бира и разсъждавахме къде да отидем да обядваме.

— Тук нямате ли суши бар? — попита ме Луис.

— Не обичам морски специалитети — отвърнах.

— Как да не обичаш, бе, човече? — почти извика Луис.

— Мамка му! Живееш в Мейн, където морската храна е под път и над път: омари, раци — сами ти се предлагат.

— Ти, Луис, *знаеш* отлично, че не обичам този вид храна — отвърнах търпеливо. — Просто съм си такъв.

— Това не е „просто такъв“, а някаква си *фобия*, бе, човече!

Ейнджъл се хилеше добродушно и аз пак с благодарност си помислих, че нещата помежду нас са си постарому, че нищо не се е променило и те двамата просто обичат да ме будалкат.

— Съжалявам — рекох, — но винаги ме отблъсква всичко, което ходи на четири крака или изобщо няма крака. Бас държа, че вие ядете дори и хрилете...

— Хриле, сос, каквото кажеш, човече!

— Онова, за което говориш, Луис, не е сос, а съдържанието на храносмилателната система на тези животинки. Защо е жълт на цвят, *знаеш* ли?

Луис разочаровано махна с ръка.

— Няма защо да се дърляме, Птицо. В сушието няма раци, така че...

Ейнджъл си допи бирата.

— Глей сега, аз по този въпрос съм на страната на Птицата — разгорещи се той. — Последния път в Лос Анжелис ядох суши и щях да си издрайфам вътрешностите. Човече, този боклук може да те убие, казвам ти. Онази риба смърдеше, вярвай ми, и като видях надписа над вратата, лошо ми стана — тези заведения са одобрени от здравните инспекции, а ти продават пълна скръб. Все един и същи номер — да ти приберат кинтите, така де.

Луис наведе глава над масата, хвана я с две ръце и направи отчаян жест на тотално оскърбен човек. Сетне молитвено събра ръце и зашепна нещо. Ние с Ейнджъл се ухилихме — на кого ли толкова се моли, а? Освен на свети Смит и Уесън или на полковник Колт, на кой друг?

Във всеки случай направихме компромис — заведох ги в ресторанта на Тони Тайландеца на „Уорф стрийт“ — недалеч от старото пристанище. И какво да видим?! През две маси от нас се хранят Самсън и Дойл — онези две момчета от ФБР, които срещнах пред апартамента на Рита, плюс канадското ченге Елдрич. Погледнаха ни с интерес, но и неприязнено и пак забиха носове в кърито, което си бяха поръчали.

— Тия да не са ти приятели? — попита Ейнджъл.

— Тези, Ейнджъл, са федерални агенти, плюс братовчеда на север от границата.

— Че кой фебереец ще те хареса тебе, бе, Птицо, кажи ми само? Не че те по принцип са обичливи копелета.

Пристигна и поръчаната от нас храна. „Парадайз чикън“ — пиле по райски за Луис, и два специалитета на заведението за Ейнджъл и мен — говеждо с чушки, ананас и грах, доста подправки, лимон и чесън плюс чили. Супер. Луис подуши чесъна и гнусливо сбърчи нос. Абе, няма какво толкова да се целуваме тази вечер — намигнах му аз. Нали винаги ми чете мислите? Той се ухили.

Хранехме се мълчаливо. Онези от ФБР и канадецът излязоха още по средата на нашия обед. Непрестанно имах чувството, че скоро ще си объркаме шапките. Или по-точно те ще ме потърсят за нещо неприятно. Когато си тръгнаха, Луис замислено попи устни със салфетката и отпи от тайландската бира.

— Имаш ли някакъв план за действие около Били? — попита ме той.

Свих рамене.

— Поразпитах тук-там, но видно никой не знае нищо определено, освен това, че се е спотаил някъде надълбоко. Иначе имам предчувствие, че е тръгнал на север. Ако наистина е усетил колко е загазил, предполагам, че се е насочил към хора, които са били добри към него в миналото. А такива се броят на пръсти. Има един, живее някъде около Музхед Лейк, в място на име Дарк Холоу. Този тип му е

бил осиновител. Възможно е той да знае повече неща или пък да е във връзка с него от по-рано.

Разказах за разговора си с Уилфърд, за последвалото му изчезване и как съм разбрал за него.

— Смятам да посетя Шерил Лансинг и да разбера дали знае повече от казаното на Уилфърд.

— Май любопитството те мъчи, а? — попита Ейнджъл.

— Може и това да е, но...

— Какво, но?

Изобщо не исках да му разказвам какво бях преживял предната нощ. Независимо от това колко бяхме близки и колко много му вярвах. Моите изпълнения си бяха на ръба на лудостта. Бог само знае как би ги възприел той. Или Луис.

— Виж сега, дължа нещо на Рита и на хлапето. Отбележи още факта, че някои хора са решили да ме набъркат в играта, без да ме питат дали аз самият желая или не.

— Че то в човешкия живот винаги е така.

— Да бе, именно. Само гледай!

Извадих портфейла, измъкнах сметката на складовата фирма за доставката на мебелите и останалите вещи и я размахих под носа на Ейнджъл.

— Виж тук и не питай как е в човешкия живот.

Ейнджъл се усмихна широко и щастливо.

— Ти заложил на този подход и глей как ще си имаш вечни гости!

— Не ми дрънкай подобни дивотии, Ейнджъл — рекох уморено.

— И вземи плати сметката, това поне го можеш.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Събудих се късно, станах и започнах приготовления за пътуването до Бангор. Ейнджъл и Луис още спяха, та реших да не ги чакам, а да свърша някоя и друга работа. Тръгнах към Оук Хил с намерение да се отбия в банката и да изтегля пари. Сетне хванах по „Олд Кънтри Роуд“, минах на „Блак Пойнт Роуд“, покрай „Уайт Капе Сандуич Шоп“ и така стигнах до „Фери Роуд“. Отляво се пада игрището за голф, отдясно — летните вили, а точно отпред е паркингът, където бе станала престрелката. Дъждът отдавна бе отмил следите от кръвопролитие, но тук-там духащият откъм разбуненото, ревящо море вятър развяваше парчета от жълтата полицейска лента, с която се маркират местопрестъпленията.

Загледах се в мястото и се опитах да си представя драмата. Внезапно до мен спря полицейска патрулна кола. На волана бе местно ченге.

— Всичко наред ли е, сър? — попита ме полицаят, когато излязох от колата.

— Няма проблем, просто гледам — обясних аз. — Живея на „Спринг стрийт“.

Той ме огледа изпитателно, сетне кимна.

— Да, познах ви. Съжалявам, но след станалото трябва повече да си отваряме очите.

Махнах му, но на него, изглежда, му се говореше. Бе почти момче, доста по-млад от мен, русоляв, с меки, сериозни очи.

— Нетипичен случай — рече ми той. — Тук обичайно е много тихо и мирно.

— Вие от тукашните ли сте?

— Не, сър. Аз съм от Флинт, Мичиган. Семейството ми се премести на изток след фалита на „Джи Ем“. Тук започнахме наново, така да се каже, и ни потръгна. Най-доброто решение, което съм вземал досега.

— Хубаво, но тук невинаги е било така мирно — отвърнах и му разказах неща, които бях чувал от дядо.

Старият твърдеше, че семейството се е заселило по тези места някъде към средата на XVII век, може би двадесетина години след основаването на Скарбъро през периода 1632–1633 година. По онова време наричали района Блук Пойнт, а коренните местни племена няколко пъти нападали селището и прогонвали заселниците. През 1677 година индианците уабанаки на два пъти връхлетели върху английското укрепление в Блук Пойнт; убили около четиридесет войници и двадесетина индианци от друго племе, които живеели в протестантското село при Натик, недалеч от Бостън. Може би на десетина минути път с кола от мястото, където стояхме, се намира езеро, наречено Масакър Понд поради станалото там кръвопролитие: двадесетина войници, водени от офицера Ричард Хънуел, били зверски избити от индианците през 1713 г.

Днес може би хората трудно си представят насилието в миналото на този край — лесно е да се забравят онези ужасии, когато човек гледа китните вили и яхтклуба, птичия резерват и десетките тенис кортове. Но тукашната земя е попила немалко човешка кръв — тя сигурно все още лежи нейде дълбоко в недрата ѝ, пласт връз пласт, подобно на скалните образувания, наслагани едно подир друго от изчезнали преди хилядолетия морета. Понякога си мисля, че всяко място си има спомени, те са запечатани в геоморфологията му; по същия начин и къщи, земи, градове, планини могат да носят в себе си призраците на минали събития. Затова и историята се повтаря и често определени места действат като магнитни сили, привличащи злощастие и насилие. Затова и има логика в старата приказка, че там, където някога се е ляла кръв, рано или късно пак ще се лее.

Е, ако това е вярно, значи няма нищо нетипично във факта, че осмина мъже бяха намерили смъртта си именно тук. Нищо нетипично, нищо странно, просто закономерност.

Върнах се у дома и направих голяма кана кафе. Препекох кифлички и приготвих скромна закуска, докато Ейнджъл и Луис се къпеха и бръснеха.

Предната вечер бяхме обмислили план за действие, изобщо стратегия. Луис ще остане в къщата, ще излиза на разходки из Портланд и ще си държи очите отворени — може би ще засече някъде

наоколо Ейбъл и Стрич или поне единия. Ако нещо важно се случи, винаги ще може да ми се обади по клетъчния телефон.

Бангор е на около 125 мили северно от Портланд, ако караш по магистралата Ай-95. Ние с Ейнджъл потеглихме веднага след закуската. Аз бях на волана, а той незабавно завря нос в колекцията ми от касети и започна да ги прослушва. Не можеше да изтърпи повече от една-две песни; вадеше касетите и ги захвърляше на задната седалка. Така отзад набързо заминаха *The Go-Betweens*, *The Triffids*, *The Gourds*, любимите ми Джим Уайт и Док Уотсън, а колата заприлича на детска стая. Нарочно си пуснах песните на *Lampchor* и в купето прозвуча нежната тъжна мелодия на *Will Drive Slowly*.

— Кво е това, бе? — веднага се удиви Ейнджъл.

— Наричат се алтернативно кънтри — наставнически отвърнах аз.

— Абе, кви са тия откачени песни — подигра се той. — Чуй го само този: „когато камионът потегли, съпругата се завърне у дома и кучето ти възкръсне“. Кви са тия дивотии бе, Птицо? Ти в тази провинция съвсем си превъртял.

— Ако Уили Нелсън те чуе, вероятно ще те ритне в задника — предупредих го аз.

— Кой бе, онзи нещастник ли? Ти знаеш ли, че този същият Уили Нелсън веднъж жена му го вързала с чаршафа и го спукала от бой с метлата, а? Ега ти авторитета!

Сджафкахме се още малко за това-онова в съвременната музика и минахме на по-мирна тема: новините по местното радио. Говорех за някакъв земемер ли, за картограф ли на тукашна дърводобивна фирма, който обикалял северните райони и по едно време изчезнал, но не обърнах достатъчно внимание.

На Уотървил спряхме за по едно кафе и нещо леко за хапване. Ейнджъл си поръча гризини и супа, аз само кафе, свършихме и тази работа и докато чакахме сметката, той нещо се замисли. Досетих се, че ще има по-специален разговор, но го оставих сам да започне. Не се наложи да чакам много.

— Помниш ли, че в Ню Йорк... хм, те попитах за Рейчъл? — със запъване започна той.

— Помня.

— Май не ти се говореше за нея много-много, а?

— И сега не ми се говори.

— А може би е необходимо.

Ядосах се и замълчах. Питах се какво ли имат с Луис наум относно мен и Рейчъл. Реших, че са обсъждали този въпрос единствено от добро сърце и малко ми мина ядът.

— Тя няма желание да се вижда с мен — обясних на Ейнджъл.

— А ти какво мислиш по този въпрос?

— Слушай, я престани да ми досаждаш!

— Абе, не се горещи толкова, просто ми отговори.

— Ами, какво толкова, не ми е много приятно, пък си имам и други дертове.

Ейнджъл ми хвърли кос поглед и въздъхна.

— Знаеш ли, Птицо, тя веднъж ми се обади по телефона, за да пита как си.

— Обаждала ти се е? На теб? Че откъде ти има номера?

— Има ни в телефонния указател.

— Има ви, вятър!

— Е, добре де, значи ние сме й го дали тогава.

— Леле, какви сте ми приятели — въздъхнах аз и потрих лице.
— Не зная какво да ти кажа, Ейнджъл. Нещата са така объркани. Сам не зная дали съм готов за нов живот... пък и да ти кажа — тя се плаши от мен. Тя ме отблъсна и избяга — не помниш ли?

— Ти тогава беше в такова състояние, че едва ли е имало нужда някой да те отблъсква.

Дойде келнерката със сметката. Дадох й десетак и нещо отгоре.

— Е, добре, де. Така да е. И аз бях превъртял, но и тя не беше в ред.

Изправихме се и тръгнахме към колата.

— Жалко — рече Ейнджъл. — Жалко, че и двамата не можете да измислите нещо умно.

Върнахме се на Ай-95. Ейнджъл се отпусна удобно на седалката до мен и неволно повдигна разкопчания ръкав на широката си риза. Ръката му се разкри до лакътя и видях стар белег от рана — бял, кожата бе зараснала с грубо назъбени ръбове. Започваше от лакътя и стигаше някъде на два-три сантиметра от китката. Защо ли не бях го

виждал досега? Досетих се, че вероятно затова Ейнджъл никога не ходи по тениска, а винаги носи ризи с дълги ръкави. Пък и аз напоследък бях прекалено зает с моите си лични трагедии, с преследването на Пътника из луизианските блата, а Ейнджъл не бе човек, който ще говори за минали болки и наранявания.

Той забеляза, че гледам белега, и леко се изчерви, но не се опита да го прикрие. Дори сам се загледа в неравната бразда и застина, сякаш се върна в миналото.

— Искаш да ме питаш за него ли? — обади се след известно време.

— Само ако ти се говори на тази тема — отвърнах.

— Не особено.

— Тогава недей.

Той премълча, но след малко рече:

— В известен смисъл това те засяга, така че имаш право да знаеш.

— Но ако сега ще ми разказваш някаква си сърцераздирателна история и колко много държиш на мен и ме уважаваш, спирам колата, а ти се разходи пеша до Бангор — предупредих го аз.

Ейнджъл се разсмя искрено.

— Браво бе, Птицо, винаги си такъв един — дръпнат.

— Дори не знаеш колко много съм дръпнат.

— Е, както и да е — започна той. — Бил си на остров Райкърс, знаеш повечето неща.

Така си беше. Много пъти съм бил там по служба — разследвания, разпити на затворници. Бях също и когато самият Ейнджъл бе изпратен в тамошния затвор. Беше го заплашил друг пандизчия на име Ванс. Уилям Ванс, който се опитал да направи Ейнджъл свой любовник и след като бил отблъснат, се зарекъл да го убие. Бях се намесил лично в онази история и сега Ванс бе мъртъв. Бе починал в затвора миналия октомври от увреждания, получени, след като неизвестни „колеги“ бяха сипали в устата му значително количество перилен препарат. Това станало, след като научили, че на съвестта му тежат доста сексуални престъпления и издевателства над малолетни, за които никога няма да бъде съден, защото липсват доказателства. Последните липсвали, защото Ванс лично се погрижил за свидетелите — кого пречукал, коя изнасилил и заплашил със смърт

и прочие. Аз пък бях осигурил нужната информация за самозваните „съдии“ и те бързо бяха решили съдбата му. Направих го единствено за да спася Ейнджъл. Ванс не бе загуба за света, просто един тежък престъпник по-малко, но все още изпитвах угризения заради смъртта му.

— Първия път, когато Ванс ми налетя, аз му тряснах един и му счупих един зъб — продължи Ейнджъл тихо. — Дни наред ме бе заплашвал и продължаваше да се заканва, че щял да ми скъса задника от чукане. Много ми беше навито, копелето му с копеле. Ударът ми не бе кой знае какво, но надзирателят ни завари — него с кървяща уста, аз със свит юмрук. И ме набутах за двайсет дена в единичката.

Не всеки е наясно какво точно значи единичка на остров Райкърс. Това е помещение, голямо колкото ковчег, висиш вътре сам двайсет и три часа на денонощие, един час — на двора. Но дворът не е двор, а отворено отгоре помещение колкото малка затворническа килия и в нея имаш право да се разхождаш с белезници на ръцете. Може би заради едната гавра на стената има баскетболен кош. Но как да играеш баскет без топка, при това със закопчани ръце? Ако в „двора“ има и други като теб, най-много да успеете да се сбиете. Друго — здраве.

— Аз отначало не излизах от единичката — продължи Ейнджъл. — На Ванс му дадох само десет дни, може би заради разбитата муцуна. Сигурен бях, че ме чака да се появя на двора. Някой може да си мисли, че в единичката не е кой знае колко трудно — тихо, мирно, спиш, ядеш, пак спиш, ама съвсем не е така. В околните килии винаги някой крещи, пици, чуват се какви ли не други шумове — това е цяла система на психологическо мъчение. Тъмно е, вземат ти и дрехите и ти дават три гащеризона. Пушенето е забранено, но аз успях да прекарам тютюн в три презерватива, сетне си правех цигари с тоалетна хартия и си пушех.

Ейнджъл говореше, прехапал долната си устна. Знаех как е прекарал тютюна в единичката — скрит в ануса.

— За пет дни изпуших всичкия тютюн. Сетне вече не можех да издържам на шума и излязох на двора за пръв път. Ванс ме чакаше — както си и знаех. Преди да се усетя и очите ми да свикнат на светлината, той ме удари по главата няколко пъти с двете ръце и белезниците, свали ме на земята и започна да ме рита. Успя да ме срита поне пет-шест пъти, преди надзирателите да го спрат. Вече

знаех, че съм обречен. Нямаше начин да издържа, нямаше как да спра Ванс.

— След ритниците ме заведоха в лазарета. Нищо не ми беше счупено, прегледаха ме и ме откараха обратно. Само че аз успях да развия един винт от вратичката на шкафчето с лекарските инструменти, налапах го и си го отнесох с мен. В единичката се опитах да си разрежа вената на ръката.

Сега ме погледна и за пръв път от началото на разказа се усмихна.

— Ти някога да си се опитвал да режеш нещо с винт?

— Никога.

— Е, много е трудно. Винтовете не са правени за такава работа. Във всеки случай след доста мъчения успях да разкъсам кожата и сетне се получи сериозна рана — кръв потече, надявах се да кървя до смърт, ама тези работи така не стават. Те, изглежда, са ме наблюдавали, защото дойдоха, спряха ме и хайде пак в лазарета. Ето тогава ти се обадох за помощ.

Превързаха ме, прегледа ме психиатър, говори ми разни неща, подложи ме на тестове и какви ли не щуротии и може би благодарение на твоята намеса после ме върнаха в нормалните килии.

Скоро след разказаното бях говорил с Ванс. Казах, че зная всичко за миналото му и го предупредих, че ако отново закачи Ейнджъл, ще съобщя фактите на другите затворници. Само че това не му подейства — веднага щом излязъл от единичката, се опитал да убие Ейнджъл в банята. След това вече съдбата му бе решена.

— Ако ме бяха върнали в единичката, сто на сто щях да намеря начин да се самоубия — добави Ейнджъл. — Може би дори щях да се оставя на Ванс — той да го стори вместо мен. Има неща, които не се забравят, Птицо, и това е едно от тях. Човек има дългове, които цял живот не може да изплати, но това си има и добрата страна. Зная го, а и Луис го знае. Длъжници сме ти. Ако някой ден решиш да се заемеш с нещо голямо — та било дори и да взривиш Конгреса — аз и Луис сме насреща. Той ще подпали фитила на бомбата, аз ще му държа палтото.

Майтапеше се тарикатът му с тарикат, но знаех, че биха направили всичко за мен.

Шерил Лансинг живееше в красива бяла двуетажна къща в западния край на Бангор. Наоколо имаше спретнати морави и борове на възраст поне двадесетина години. Районът бе тих, къщите говореха за благосъстоянието на собствениците си, пред тях бяха паркирани само скъпи коли. Ейнджъл остана в мустанга, аз излязох и позвъних на вратата. Никой не отговори. Опитах се да погледна през остъклената врата, но не видях нищо. Къщата немееше.

Заобиколих и влязох в просторната градина с плувен басейн. След малко и Ейнджъл се присъедини към мен. Държеше малка черна чантичка: носеше си инструментариума човекът.

— За всеки случай — рече той ухилен.

— Bravo на теб — сопнах му се аз. — Само да се появят местните ченгета и веднага им казвам, че току-що съм задържал крадец. Граждански арест, нали знаеш — частен детектив може да задържа такива негодници като теб.

Задната част на дома бе остъклена веранда. Шерил Лансинг сигурно обича да гледа зеленината на лятото и падащия сняг през зимата. Огледах празния басейн — не бе чистен от доста време, не бе и покрит, затова в него се валяха изсъхнали листа и най-различни нечистотии. Не бе голям — около метър на плиткото и два-два и половина откъм дълбоката страна. Всъщност там бяха натрупани поголеми купчини листа.

— Птицо!

Погледнах към Ейнджъл. Бе застанал отдясно на верандата, откъдето се виждаше кухнята и голяма дъбова маса, заобиколена от пет стола. Отзад се виждаше врата, очевидно водеше към вътрешността на къщата. На масата имаше чаши, чинии, голяма кафеена кана и купа с кифли и хляб. По средата бе поставена друга купа с плодове. Дори и от мястото, където бях, се виждаше, че храната е мухлясала.

Ейнджъл извади от джоба дебели найлонови ръкавици и опита плъзгащата се врата. Тя се отвори веднага.

— Няма ли да поогледаш това-онова?

— Май ще трябва.

Влязох. Вонеше на киснатото мляко и развалена храна. Пресякох кухнята, надникнах в съседната стая. Оказа се всекидневната — обширно помещение с големи кресла и канапета, тапицирани в цветни

мотиви. Повиках Ейнджъл, казах му да огледа горния етаж; аз поех долния. След малко ме повика. Тръгнах по стълбите по посока на гласа.

Намерих го в малък кабинет с дървено бюро, компютър и два шкафа за документи. На рафтове по стените бяха подредени дебели архивни папки, всяка маркирана със съответна година. Две от тях, белязани с годините 1965 и 1966, бяха свалени, а съдържанието им се валяше разпръснато по пода.

— Били Пърдю е раждан в началото на 1966 г. — казах тихо.

— Мислиш, че той е бил тук?

— Всичко е възможно. Все някой е бил.

Дали Били наистина толкова много се интересуваше от миналото, от корените, родителите си? Чак дотолкова, че да дойде тук и да разтури документацията на Лансинг по този начин?

— Провери шкафовете, ако обичаш — рекох на Ейнджъл. — После виж дали по пода има нещо за Били Пърдю, което можем да вземем. Аз ще претърся останалата част на къщата. Може да намерим още нещо.

Минах по всички стаи най-методично — спалните, банята, отново долния етаж. На масата в кухнята бяха поставени посуда и прибори за четирима — в две от чашите имаше кафе, в другите две — вмирирано мляко.

Отново излязох на двора. В долния край на градината се издигаше малък навес, чиято врата бе затворена. Ключалката бе най-обикновена. Извадих носната си кърпичка, опитах дръжката — беше отключено. Вътре намерих моторна косачка за трева, празни саксии, кутии със семена и всякакви градинарски инструменти. По лавиците бяха подредени стари кутии от боя, буркани с четки и пирони. На тавана висеше празна птича клетка. Затворих навеса и отново закрачих към къщата.

Поя ветрец, разклати клоните на дръвчетата, разроши стръкчетата трева. Разшумяха се натрупаните листа и боклуци на дъното на басейна. Течението отвя част от тях, насъбрани в жълтеникави, кафяво-зелени купчини най-вече в дълбоката част. Мярна ми се нещо яркочервено.

Приклегнах на ръба на басейна и се загледах надолу. Различих главата на кукла с огненочервена коса. Виждаха се и стъклените

оченца, и рубинените устни. Помислих за миг да се върна в навеса и да взема някое по-дълго гребло, за да извадя куклата. Но там нямаше инструмент с нужната дължина. Разбира се, куклата може би не означава нищо особено. Децата си захвърлят играчките къде ли не. Особено в градините. Но пък кукла... Обикновено момичетата си пазят куклите. Дженифър имаше една на име Моли — с черна коса и глезено изпъкнали устнички. Спеше с нея, слагаше я на масата до себе си, когато се хранехме. Моли и Джени — приятелки до гроб...

Станах и заобиколих басейна. Откъм плиткото имаше стъпала. Слязох по тях и внимателно тръгнах към дълбоката страна, като гледах къде стъпвам и внимавах да не се подхлъзна. Сложих листа ставаше все по-дебел, дълбок и плътен. Постепенно стигна чак до коленете ми. Усецах влагата на гниещата материя, а краката ми заджвакаха в кал. Сега вече трябваше да се движа съвсем внимателно, а и не бе лесно — наклонът бе по-голям, дъното доста хлъзгаво.

Стъклените очи се взираха в небето, листа и мръсен пясък покриваха част от кукленското лице. Предпазливо разрових листата, и вдигнах главата. Играчката се показва, очите се затвориха, клепачите с дългите мигли тихичко тропнаха. Беше облечена в синя блуза и зелена пола. Крачката бяха зацапани с кал и гниещи листа.

Малко по малко изтеглих куклата, тя се отдели от мократа материя наоколо с тих съскащ звук — освободеното пространство всмука въздух. Но заедно с нея се подаде нещо съвсем друго. Мъничка ръчица стискаше крачетата над обувките. Мъничка наистина, но подпухнала и подута от разложението на оцветената в грозно зеленикав цвят плът. Два от ноктите бяха почти паднали, кожата бе разкъсана и се виждаха влакната на мускулите. На лакътя се бе образувал пълен с газ мехур, а над него висеше загнилият някога червен плат на ръкава, сега почернял от мухъл, мръсотии и съсирена стара кръв.

Потръпнах и отстъпих, но задържах куклата в ръка. В следващия миг, доста стреснат, вече падах назад в листата — обувките ми поднесоха на хлъзгавите плочки. Краката ми отидоха напред и се удариха в нещо меко, влажно, безформено. В устата си усетих воднистата шума, в ноздрите — силна воня на разложение. Падайки, без да изпускам куклата, бях изтеглил и трупа на момиче с мокра коса, посивяла кожа и очи с цвят на мляко. Шокиран и немалко изплашен,

инстинктивно захвърлих куклата и силно отблъснах детското тяло, което щеше да падне върху ми. Воня на разплута плът се понесе наоколо, под листата нещо остро ме бодна в крака. Знаех, че там има и друг труп — просто интуитивно бях сигурен. Внезапно си представих как мъртвите пръсти се сключват около глезена ми. Смъртта бе там долу, отново застанала на пътя ми. Помислих, че ако вляза под тези листа, може би никога вече няма да се изправя жив. Глупости, разбира се — но шокът бе достатъчно силен.

Изглежда съм изкрещял, защото чух гласа на Ейнджъл:

— Спокойно, Птицо, спокойно!

Погледнах нагоре и разбрах, че съм почти на края на басейна. Залових се за грапавините по стената, сетне за перваза и с помощта на Ейнджъл, който лежеше горе по корем и надвесен над мен ми подаваше ръка, се изкачих при него. Изпълзях далеч от басейна и легнах на хладната мокра трева. В напразно усилие триех длани в нея с надежда да отстраня от кожата си миризмата на онова бедно, загубено създание и да премахна усещането за допир с отвъдното.

— Те са долу — повтарях глухо. — Те всички са там — долу.

Ейнджъл се обади на Луис, после аз — на полицията в Бангор. Ейнджъл си тръгна преди ченгетата. С неговото минало и досие присъствието му тук само би усложнило нещата. Посъветвах го да повърви пеша, сетне да спре някое такси и да отиде в един мотел на име „Дейс Ин“. Да вземе стая и да ме изчака. След това застанах до басейна и се загледах в мъртвото момиче, проснато върху листата. Ченгетата не закъснях много.

Четири часа по-късно бях при Ейнджъл в мотела. Бях разказал на полицаите всичко, включително и факта, че бях претърсвал къщата. Те не се зарадваха много от това, но Елис Хауард макар и неохотно бе гарантирал за мен в телефонен разговор с тях. Бях дал името му, за да потвърди думите ми, и след техния разговор бе поискал да ме чуе.

— Нали не криеш нещо и този път? — гласът му кънтеше в мембраната в неудържим гняв. — Трябваше да ги оставя да те набутат

в дранголника заради това, че си бърникал уликите на местопрестъплението, бунак такъв!

Нямаше смисъл да се извинявам в този момент, затова и премълчах. Вместо това рекох:

— Уилфърд ми разказа за Лансинг. Тя е била посредник при осиновяването на Били Пърдю. Аз пък лично се запознах с нея в апартамента на Рита Ферис два дни преди онова убийство.

— Първо жена му и сина му, сега и още хора... Този Били май има да отмъщава на целия свят.

— Ти сам не вярваш, че е така, Елис.

— Не ми казвай какво да вярвам и какво не! Ако искаш да плачеш на нечие рамо, иди някъде другаде, при мен е навалица!

Все още бе ядосан и с мъка затвори телефона — чак след като ме наруга още няколко пъти.

Ченгетата бяха записали телефонния ми номер, после ме пуснаха с уговорката да бъда подръка евентуално за допълнителни сведения.

Разказах на Ейнджъл какво бе станало в къщата на Лансинг. Общо четири трупа бяха намерени в басейна. Шерил Лансинг бе на дъното в дълбокия край, точно, под трупа на снаха си Луиз. Двете внучки — Софи и Сара — бяха малко встрани, и двете в нощнички. Убиецът ги бе захвърлил в басейна, а след това бе събрал и натрупал стари и нови листа върху им. Най-накрая бе изсипал и куп боклуци и загнила слама, престояли доста време зад навеса с инструментите.

И на четирите бяха прерязани гърлата. Отляво надясно. Челюстта на Шерил бе счупена с удар в лявата страна на лицето, устата й зееше страшно. Така я бях зърнал, докато екипът лаборанти правеше първоначалната обработка на трупа. Убиецът се бе изгаврил по странен начин с нея — езикът ѝ бе отрязан. Това според лекаря е било сторено преди да настъпи смъртта.

Можеха да се направят очевидни заключения. Щом Шерил Лансинг е мъртва, значи някой — евентуално Били Пърдю, Ейбъл и Стрич или някой друг, засега неизвестен — е тръгнал да проследява живота на самия Били — път, видимо свързан с несполучливото разследване на корените му от страна на Уилфърд. Реших да проверя няколко други неща и те бяха свързани все със северните райони.

Ейнджъл предложи да дойде с мен, но аз отказах. Взех мустанга, а на него предложих следващата сутрин да хване местен полет за Портланд. Преди да тръгна, той попита:

— Птицо, не разбирам едно нещо. Онази жена... като е знаела що за стока е Били Пърдю, как се е омъжила за него?

Свих рамене. Труден въпрос. Тя самата бе от разбито семейство и вероятно в нейния случай се повтаря същият житейски цикъл. Но не беше само това: у Рита Ферис имаше нещо фундаментално добро и благородно и тя го бе съхранила въпреки гнусния жребий, който съдбата ѝ бе отредила. Може би — само предполагам, — може би тя е усетила нещо подобно дълбоко скрито в Били и се е надявала, че може да го извади на бял свят и да го развие. Вярвала е също, че може да го спаси, да направи от него нов човек. Вероятно се е нуждаела от силен мъж като него, нуждаела се е от любов и закрила. Че кой не се нуждае от това? Хиляди и хиляди изоставени съпруги и зарязани приятелки, поругани и самотни жени, малтретирани деца биха я посъветвали да не се свързва с човек като Били, но в живота е така. Рядко някой успява да спаси друг, да го измъкне от калта, да му изкупи греховете. Всеки трябва сам да се освободи от тях. Има всякакви хора — повечето не се и опитват да го направят, та дори и шансът сам да застане на пътя им.

— Тя го е обичала, Ейнджъл — отговорих най-сетне. — В края на краищата това е имала, това е могла да му даде — любовта си. И го е направила.

— Не ме задоволява този отговор.

— Аз не съм всезнайко, Ейнджъл. Така го чувствам, така ти отговарям — сопнах му се аз и се качих в колата.

Излязох от паркинга и хванах по Ай-95 и Ай-5 към Довър-Фокс Крофт и Грийнвил, а оттам за Дарк Холоу. Когато си спомням изминатия път, мога да кажа, че в този момент съм бил в началото на дълго пътуване, което тепърва щеше да ме изправи не само пред собственото ми, а също и пред дядовото минало. Щеше да разбуди древни, отдавна прогонени демони, да извади на бял свят стари греховни дела. И накрая щеше да ме сблъска с онова, което дебне отколе в мрачните покои на Големите северни гори.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дълго време в миналото Мейн е бил просто конгломерат от рибарски селища по Атлантическото крайбрежие. А под дъното на океана, чиито води мият бреговете на нашия щат, се крият останките на цял един отколешен свят — загинал, когато водите се надигнали и го залели някъде преди хилядолетия. Мейн е високата част на този потънал свят — островите му са планински върхове, отдавна забравени полета лежат днес на океанското дъно. Миналото е потопено под милиони тонове вода, на места с километри дълбочина, далеч от милувките на животворните слънчеви лъчи. Настоящото се е зародило на повърхността, на бреговете на миналото. Хората се заселили изключително по крайбрежието. Малцина дръзвали да навлязат навътре в пустошта — далеч от океанския бряг. Изключение са френските мисионери, нагърбили се с нелеката задача да покръстват местните племена, които не били чак толкова многобройни, но дори и те предпочитали да се държат по-близо до водата. Друго изключение са траперите, които ловували във вътрешността и постепенно развивали бизнеса с кожи. Крайбрежната почва била добра и плодородна; местните индианци се занимавали със земеделие и я обработвали, като за тор използвали загнила риба. Вонята се носела по брега, смесена с уханието на дивите рози и гърлицата, от която правят подобно на лавандулата ароматно масло. По-късно възникват и солниците, фермите за миди и големите хладилни инсталации по пристанищата, откъдето предприемчиви местни люде търгували с лед с близки и далечни места.

Постепенно хората проумели предлаганите от горите възможности. Тогава започнал постепенен процес на преселване към вътрешността — все по-навътре и по-навътре, в северна и западна посока. В съответствие с кралски наредби започнал и дърводобивът. Разрешено било да се секат само дървета с диаметър на ствола не по-малък от 60 см на височина 30 см от земята. Използвали ги за корабни мачти. В Мейн са правени мачтите на кораба на адмирал Нелсън

„Виктъри“, с който той участва в Трафалгарската битка срещу Наполеоновите сили.

Във всеки случай чак в началото на XIX век заселниците напълно осмислят финансовите възможности, които предлага горското богатство на Мейн. И тогава започва цялостното картографиране и опознаване на вътрешността на територията и съответно на Големите северни гори. Започва трескав строеж на дъскорезници, фабрики за хартия, целулоза и леки дървени конструкции. По река Пенобскот заплавали шхуни, които товарели трупи от най-отдалечените северни точки и ги сваляли към морето. Най-много били бичкиджийниците, никнели като гъби по бреговете на големите реки като Меримак, Кенебек, Сен Кроа и Мачиас. Реки и потоци били използвани като естествен превоз на греди и трупи и не малко хора загинали в усилията за подобряване на тази дейност. Накрая дошло времето и на промишлената техника, въжените линии и другите човешки изобретения, които сложили край на примитивното прехвърляне на дървения материал. Територията била моделирана и преомоделирана на няколко пъти, за да отговори на целите и нуждите на дърводобивните барони. Руслата на повечето реки претърпели корекции, били построени язовири и баражи, издълбани нови езера. Понякога избухвали буйни пожари и съсипвали труда на хиляди работници; саждите и сгурията замърсявали реките, изтравяли рибите и другите водни обитатели. Борове по тези места има вече от две столетия, с по-къса история са дъбовите, кленовите и брезовите дървета.

Днес по-голямата част от северната територия е индустриална гора. Собственици са дървопреработвателните компании и техните гигантски камиони денонощно превозват големи товари пряко нарязан дървен материал. Те не спират дейността си и през зимата — тогава дървосекачи с модерна техника пробиват просеки в горите, откъдето по-късно ще минат всъдеходните камиони, планират определени микрорайони за сеч и натрупват поваления материал на готови за товарене купчини. През март и април по тези места можете да видите огромни камари добре подредени стволоче. Дървесината е природното богатство на Мейн. Даже и дядо отглеждаше елхички и борчета и от ноември до декември ги продаваше за коледни дръвчета.

И все пак още има места, където древната гора се простира девствена и непробродена. Само дивите зверове проникват там по

тайните си пътечки и местата за водопой, подхранвани от мънички водопади, чиято бистра вода звънливо ромони по скали, морени и отдавна повалени от времето дървета. Може би само там са се запазили вълците, рисовете и карибуту. В Мейн и днес има поне десет милиона акра незаселена земя и щатът е по-зелен, отколкото преди стотина години, тънкият слой почва се износва, земеделието запада и горите постепенно завладяват пустеещата територия. Затова там, където някога е имало ферми, дрънчали са звънците на кози и крави, ехтели са детски гласчета, днес стоят обрасли в растения порутени стени, заобиколени от високи и могъщи дървета, и гората е всевластен господар.

И в днешно време човек може да се изгуби в тези отколешни гори...

Дарк Холоу е на около пет мили път северно от Грийнвил, недалеч от източния бряг на Музхед Лейк и прострениа на двеста хиляди акра резерват Бакстър Стейт Парк, където Маунт Катадин извисява снажна снага в северния край на Апалачите. По едно време ми се прищя да се отбия да преспя в Грийнвил — пътят бе тъмен, вечерта — мразовита, но отлично разбирах, че е далеч по-важно бързо да намеря Мийд Пейн. Умираха хора — все близки на Били Пърдю: съпругата и синът му, жената, уредила осиновяването му. Падаха, посечени от нечия жестока ръка. Трябваше час по-бързо да предупредя Пейн.

Грийнвил е нещо като врата към северните гори. Местните жители изкарвали прехраната си само с помощта на дървения материал, дори в самия град е имало голяма дъскорезница, но някъде към средата на седемдесетте я затворили, защото станала нерентабилна. По онова време повечето жители се изселили, останалите се опитали да се преустроят и да развият местен туризъм, риболов и лов — като атракция за гостите. Но бедността все още мъчи Грийнвил и другите малки градчета, разпилени след него в северна посока — Бийвър Коув, Кокаджо и Дарк Холоу, където електропроводите свършват и започва царството на истинската пустош. Четох някъде, че голф клубът в Грийнвил бил принуден да

вдигне таксите си от десет на дванайсет долара за едnodневна игра и хората се разбунтували.

Карах по „Лили Бей Роуд“ — дългогодишна зимна артерия, по която минавал дърводобивният трафик. Сега пътят е пуст, неравен, заснежен, с високи преспи от двете страни, зад които застрашително тъмнееше гората. Не се оказа много трудно да се добера до Дарк Холоу — малък градец с не повече от няколко улици в центъра. Полицейският участък бе в северния му край. Знаех, че малка част от посещаващите Грийнвил туристи и ловци се отбиват и тук, но не са достатъчно за добър бизнес, езерото не се вижда от улиците, виждат се само гората и планината. Мотелът е един-единствен — „Тамара Мотър Ин“, подобен на антика от петдесетте години с висока арка отпред и надпис, на който името свети в червени и зелени неоновы букви. Има няколко сувенирни магазинчета, където можете да си купите ароматизирани свещи и разни дрънкулки от които по ръцете ви ще остане смола. Книжарница-кафене, ресторантче и дрогерия оформят градския пазарен център. Канавките по улиците са покрити от замръзвал сняг.

Когато пристигнах, ресторантчето все още работеше. Реших да хапна и влязох. Стените бяха нашарени в ярки, причудливи цветове и психеделични арабески. Представих си насядали по масите хипита с не по-малко крещящи дрехи, заслушани в любимата си музика. Само дето отвън нямаше паркирани фолксвагени с водно охлаждане от шейсетте години, нашарени в същия стил.

По стените висяха стари концертни плакати и пейзажи, вероятно от местни художници. В единия ъгъл забелязах уголемена снимка на младеж в армейска униформа, застанал до по-възрастен мъж. Широка избеляла лента в червено, бяло и синьо опасваше рамката, но не се застоях особено дълго, макар че огледах лицата на двамата. Лентата бе от медал на морската пехота. В едно сепаре двама застаряващи чичковци пиеха кафе и си говореха тихо. На барчето седяха четирима пълчиви младоци, намусени, сериозни, стареещи се ужасно много да внушават страх на такива като мен.

Поръчах си двоен сандвич и чаша кафе. Последното се оказа много хубаво и за миг забравих случилото се в Бангор. Помолих келнерката, Ани, името ѝ бе изписано на етикетче, да ме упъти за къщата на Пейн. Тя ми се усмихна сладко и ми обясни как да стигна

там. Добави, че било много заледено, пак щяло да вали, а пътят поначало бил лош.

— Вие вероятно сте приятел на Мийд? — попита накрая.

Изглежда, много ѝ се говореше с някого, поне повече, отколкото на мен самия. Бе червенокоса, носеше ярко червило и тъмосин грим около очите, иначе бе доста бледа и общият ефект бе на недовършена картина или на рисунка на разсеяно дете.

— Не съм — отвърнах. — Търся го да поговорим по един въпрос.

Усмивката ѝ леко помръкна.

— Не му носите лоши новини, нали? Той, горкичкият, се напати напоследък...

— Не, не — побързах да отвърна. — Няма нищо лошо. И искрено съжалявам, че е имал неприятности.

Тя сви рамене и усмивката отново разцъфна на бледото и лице.

— Преди две години почина съпругата му, сетне в Персийския залив убиха племенника му. Оттогава си седи у дома и почти не излиза. Вече не го виждаме много често.

Ани се наведе да прибере чинийката с останките от сандвича и гърдите ѝ се докоснаха до ръката ми.

— Нещо друго да искате? — попита и незабавно усетих двусмислието на въпроса ѝ.

По-добре бе да се направя на разсеян. Така животът винаги е по-лесен.

— Не, благодаря — рекох учтиво.

Тя скъса листчето със сметката и отново ми се усмихна сладко.

— Тогава ви оставям... И да се пазите, чувате ли? — рече и си тръгна с разлюлени бедра.

— Ще се пазя — отвърнах по инерция и когато се отдалечи, почувствах облекчение.

Мийд Пейн нямаше телефон или пък името му не бе записано в указателя. Помислих малко и неохотно реших да оставя посещенията си за следващия ден. Взех си стая в мотела. Преспях на старо високо легло с дебел матрак и голяма табла с дърворезба. Посред нощ се събудих — усещах нетърпима воня на загнили листа и нещо разлагащо се под тях...

Келнерката се оказа права. Сутринта, когато излязох от мотела, пътят бе заледен. Стърчащите над снежната покривка стръкчета трева бяха замръзнали — пукаха и се трошаха като тънки кристалчета — толкова бе студено, макар че грееше слънце. Колите по улиците пъплека едва-едва, хората вървяха тромаво — като на кокили — и пуфтяха като парни машини. Оставих колата на паркинга, където си беше, и отидох пеша до ресторанти ето. Още отвън забелязах, че повечето сепарета са заети, а хората си говорят през масите — познавах се всички до един. Келнерките сновяха като пеперудки около тях, но Ани май не бе на смяна. На касовата машина седеше едър, брадат мъж и говореше с клиент. Почти бях стигнал до вратата, когато зад мен познат глас възкликна:

— Чарли!?

Лорна Дженингс бе шест години по-възрастна от мен и живееше на около миля от дядовата къща. Бе дребна и стройна, не по-висока от метър петдесет и нещо и тежеше около петдесетина кила. Черната си коса носеше на кок, а устните ѝ сякаш бяха създадени за целуване. Имаше големи зелени очи и бяла порцеланово гладка кожа.

Съпругът ѝ се казваше Рендъл, приятелите му викаха Ренд. Бе висок и силен, някогашна надежда в хокея. Беше ченге, все още униформено, но с надежди за назначение в детективския отдел. Отнасял се с внимание и се грижел за нея до деня, когато признал, че си има любовница. Единствената, както ѝ казал. Но това бе преди ние с нея да се залюбим.

Случи се през едно лято у дома точно след дипломирането ми. Завърших Университета в Мейн — първа специалност английски език и литература. Бях на 23 години и опитал различни нископлатени професии след гимназията. Точно преди да ме приемат в университета се бях отдал на пътуване; по западното крайбрежие най-вече. Въпросното лято се прибрах в Скарбъро за последно. Вече бях подал документи за постъпване в нюйоркската полиция с помощта на неколцината стари и верни таткови приятели. Вероятно съм хранел някакъв идеализъм как с достойна служба ще премахна петното от името му. Вместо това бях събудил неприятни спомени у някои хора, изплавали като мътилка от дъното на отдавна забравеното минало.

Междувременно дядо ми бе намерил работа в една застрахователна фирма, където изпълнявах ролята на момче за всичко. Правех кафе на служителите, метях пода, отговарях на телефоните, лъсках бюрата, бях куриер и всичко останало, за което можете да се досетите. От опита си в застрахователния бизнес мога да ви кажа със сигурност едно; онзи, който вярва на приказките и обещанията на застрахователните агенти, е или много наивен, респективно глупав, или отчаяно безразсъден човек.

Лорна Дженингс бе личен помощник, разбирайте секретарка, на главния директор. Държеше се извънредно учтиво с мен, но така или иначе почти не разговаряхме, поне в началото. Веднъж-дваж бях усетил любопитния ѝ поглед, отправен косо към мен, но това бе всичко. За пръв път се разговорихме по-сериозно на един купон по повод пенсионирането на друга секретарка — висока жена с боядисана в синьо коса. Година след пенсионирането я прибраха в психиатрията — бе превъртяла и претрепала едното си куче с брадва. На онзи купон Лорна започна разговора. Аз си седях на барчето, пиех бира и се опитвах да изглеждам достатъчно възрастен и печен.

— Здравей — весело ме поздрави тя. — Изглеждаш много самотен. Да не би да се опитваш да пазиш дистанция от колегите?

— Здравей — отвърнах и се смутих. — Не, не се опитвам...

Тя вдигна вежди и аз си признах.

— Ами, вероятно се стеснявам. Но не и от теб.

Лорна Дженингс ме погледна право в очите и аз съвсем се забърках.

— Днес те видях да четеш нещо — заяви тя и седна на съседното столче.

Носеше дълга рокля в тъмен тон, която прилепваше по нея като змийска кожа. Ухаеше на цветя — по-късно научих, че причината е специалният ѝ лосион за тяло. Парфюми не употребяваше.

— Та каква е онази книга? — попита тя, без да сваля поглед от очите ми.

Бе ме зърнала да чета купения неотдавна роман „Добрият войн“ на Форд Мадокс Форд. Очаквах едно, оказа се съвсем друго: студии на човешки характери и описание на поведението на хора, които си изневеряват един на друг и изобщо са неверни в брака, всеки по свой си, специфичен начин. След известно време, когато започна връзката

ни, тази книга се превърна в настолно четиво или по-скоро нещо като учебник за нас двамата.

— Авторът се казва Форд Мадокс Форд. Познаваш ли го?

— Не. Само съм чувала името. Трябва ли да го зная?

— Предполагам — рекох неуверено.

Всъщност от автора като литературен критик поне по мое мнение можеше да се очаква много повече. Усецах, че се държа сковано, затова се опитах да го дам по-светски. Без да знам защо, добавих:

— Ако ти се чете за слаби мъже и провалени бракове.

Тя примига, сякаш получи шамар. Тогава не знаех нищо нито за нея, нито за съпруга ѝ, но така или иначе подразбрах, че съм сгрешил, и ми идеше да потъна вдън земя от срам за издънката. Ако подът можеше да се отвори и да ме погълне, бих скочил в дупката само и само да скрия недодялаността си. Бях я обидил или наранил, без да съзнавам как и защо.

— Така ли? — рече тя след малко. — Може пък да ми я дадеш да я прочета?

Поговорихме за това-онова, за службата, за хората, за дядо ми, сетне тя си тръгна. Преди да слезе от високото столче, изтръска някакъв несъществуващ боклук от коляното си и роклята се опъна още повече по тялото ѝ. Материалът бе еластичен и не прикриваше почти нищо, поне що се отнася до формата на бедрата и задника ѝ. Усецането бе извънредно еротично. Сетне ме изгледа с любопитство, наклонила глава на една страна, а в очите ѝ имаше нещо, което не бях виждал досега. Никой не ме бе гледал по този начин преди; хрумна ми, че и никой повече (странно защо именно такава мисъл?) няма да ме погледне по същия начин. Докосна ме с пръсти по ръката и сякаш ме изгори.

— Не забравяй за книгата — поръча и си тръгна.

Просто си излезе.

Така започна всичко. Дадох ѝ „Добрият войн“ и дни наред изпитвах странното удоволствие, че ръцете ѝ докосват моята книга, пръстите ѝ гальовно обръщат страниците. Седмица по-късно напуснах фирмата. По-точно ме уволниха след спречкване с директора, който ме нарече „мързеливо копеле“, а аз него — „духач“, какъвто наистина си беше. Дядо отначало се нацупи, но аз си го познавах и по лицето му

четях вътрешното удовлетворение, че бях нарекъл директора именно „духач“. Защото и старият бе на същото мнение.

Мина още седмица, преди да събера достатъчно смелост, че да се обадя на Лорна. Пихме кафе заедно в едно малко заведение до Моста на ветераните. Каза ми, че се влюбила в книгата, толкова много ѝ харесала. Бе я донесла, за да ми я върне, но аз настоях да я запази като подарък. Сигурно тогава съм си представял, че като я задържи, често ще си мисли за мен. Такива са младежките пориви — сами виждате какво прави с хората едно юношеско увлечение. Така беше в началото, после то се превърна в нещо много по-дълбоко.

Излязохме от кафенето и аз предложих да я откарам до къщата ѝ с новото ми емджи — подарък от дядо за дипломирането. Колата бе онзи спретнат и красив американски модел, дето ги правеха навремето — преди „Бритиш Лейланд“ да купи компанията и да го прецака. Може би женски автомобил, но летеше като песен. Лорна ми отказа.

— Имам среща с Ренд — рече тя.

Сигурно по лицето ми се бе изписала обида и разочарование, защото тя се наведе към мен и ме целуна по бузата.

— Обади се пак. И не се бави чак толкова...

Обадих ѝ се на другия ден.

Започнахме да излизаме заедно сравнително често, но минаха дни преди да се целунем истински. Бе топла юлска вечер след посещение на някакъв тъп филм. Вървахме към паркинга. Ренд не харесвал киното, независимо какъв е филмът — тъп или не. Тя не му бе казала, че отива с мен. Сетне ме попита дали е постъпила правилно. Защо ли ме попита? Бях отговорил положително, което вероятно не бе правилният отговор. Поне Ренд не виждаше нещата по този начин, което си пролича веднага щом връзката ни излезе наяве.

— Виж какво — рече тя онази вечер, след филма, като гледеше някъде встрани. — Не искам да ти преча да се виждаш с някое хубаво младо момиче...

— Няма да ми пречиш — излъгах аз.

— Защото не искам нищо да застава между мен и Ренд — излъга ме и тя.

— Ами добре тогава — пак излъгах аз.

Стояхме на паркинга, застанали на метър и нещо разстояние един от друг. Тя до нейната кола, аз — до моята.

— Ела тук — помолих я тихичко.

И тя дойде.

За пръв път се любихме в моето легло, в моята спалня, един петъчен следобед, когато Ренд бе заминал за Бостън за нечие погребение. Дядо бе на среща със старите си колеги от полицията. Бяхме съвсем сами, къщата бе притихнала.

Тя дойде пеша от дома си. Така се бяхме разбрали по телефона. Гледах я да стои на прага и не вярвах на очите си. Носеше тениска, мъжка риза и джинси. Не каза нищо, когато, задъхан и целият треперещ от нетърпение и нерви, я поведох към спалнята. Целунахме се леко отначало, ризата ѝ бе закопчана. Сетне се зацелувахме все попламенно и по-горещо. В стомаха си чувствах нещо като топка. Усещах присъствието ѝ до полуда, уханието ѝ, твърдите гърди под блузата, собствената си неопитност, дивото си желание да я притежавам, а може би — както си дадох сметка малко по-късно — и любовта си към нея. Тя отстъпи леко, разкопча ризата, смъкна фланелката. Нямаше сутиен, гърдите ѝ леко потрепваха. Сграбчих я и тромаво започнах да ѝ свалям джинсите, а тя — да разкопчава моята риза. Целувахме се ненаситно, притиснати с все сила един в друг.

И в онази мека слънчева светлина на юлския следобед аз се загубих целият в нея, потънах в горещите ѝ милувки и сладката ѝ плът, която се разтвори, когато проникнах в нея.

Май че изкарахме четири месеца в диво блаженство, преди Ренд да научи за нас. Срецахме се, когато тя можеше да кръшне от дома. По онова време вече работех като келнер — следобедите ми бяха свободни, а и поне две вечери на седмица, ако не бях прекалено алчен за печалбарство. Любехме се, когато и където можехме, пишехме си кратки писъмца, говорехме скришом по телефона. Веднъж отидохме на Хигинс Бийч и там се любихме дълго под открито небе, което може би бе компенсация за отказа на Беки Бъруби навремето да легне с мен на същото място. Скоро пристигна писмо от Ню Йорк, в което се даваше положителен отговор на молбата ми за постъпване в полицията. Усещах болката и съжалението, които предизвика то у Лорна.

Връзката ми с нея бе съвсем различна от всички други мимолетни приключения с най-различни жени — до едно кратки и приключени набързо. И винаги ограничавани от тесногърдието и

еснафщината на малък градец като Скарбъро, където всеки простак може да те потупа по рамото в бара и да ти каже, че е чукал твоето момиче и колко печено е било в духането. Лорна стоеше високо над тези неща, макар и да не бе съвсем независима от тях. Това, последното, бе демонстрирано по най-категоричен начин в брака ѝ — провал на първата любов на две училищни гаджета.

Всичко свърши, когато приятел на Ренд ни видя в едно кафене. Държахме си ръцете и безмълвно се гледахме в очите, та не го забелязахме. Толкова просто и елементарно се случи. Лорна и Ренд имали голям скандал и той обещал да се поправи, да заздравят брака си с дете, за което тя мечтаела още от гимназията. В крайна сметка тя реши да не захвърля седемте години брачен живот заради едно момченце като мен. Мисля си, че е била права, поне за себе си, макар че ме болеше поне още две години след факта. Да не говорим, че споменът за нея ме измъчваше доста време и след тези две години. Лорна не дойде на дядовото погребение, въпреки че му бе съседка поне едно десетилетие. Обаче се оказа, че те с Ренд напуснали Скарбъро, а аз не пожелах да проверявам къде са отишли. Просто не ми бе до това.

Това обаче не е цялата история. Трябва да ви кажа още един факт. Около месец след раздялата бях в барче на „Фоур стрийт“, имах среща със стари приятели, които не бяха напуснали Скарбъро, както повечето от съучениците — женени, заминали да следват, намерили по-добре платена работа на други места. Пийнахме и отидох до тоалетната. Тъкмо си миех ръцете, когато вратата се отвори и в огледалото зърнах Ренд Дженингс. Беше без униформа, с него бе и друг човек — едър, плещест, с белези по лицето. Този, вторият, облегна гръб на вратата и ми се ухили.

Кимнах му в огледалото. Какво друго бих могъл да направя? Избърсах се в кърпата и се обърнах, за да получа силен удар в меката част на корема. Ренд професионално се погрижи да ме заболи истински — зад удара седеше цялото му телесно тегло и той с лекота издуха въздуха от дробовете ми. Паднах на колене и се хванах за стомаха; тогава той ме ритна зверски в ребрата. След това помня, че рухнах върху мръсотииите и урината на пода, а той ме зарита жадно — отново и отново — в краката, задника, ръцете, гърдите. Внимаваше само да не ме удари в главата, но накрая не издържа: хвана ме за косата

и ми вдигна главата само и само да ме зашлеви няколко пъти поред отдясно и отляво. През целия побой не каза и дума. Срита ме още веднъж-дваж и със сумтене излезе, придружен от другаря си. По-късно приятелите ме намериха, потънал в кръв, неспособен да се изправя сам. Бях извадил късмет, макар и тогава да не се усещах. Много лоши неща са се случвали на хора, които задирят полицейски съпруги.

И ето ме тук, в този мъничък градец, почти на края на света, годините се изтъркаляли набързо, а тя — Лорна — стои пред мен и отново ме гледа изпитателно. Очите ѝ изглеждат някак помръкнали, бръчките около тях — повече на брой. Около устата ѝ също забелязвам ситни гънки. Усмивка ми се предпазливо, в очите ѝ проблясват същите светлинни и аз разбирам: тя усеща силата си. Все още е красива жена и човек може лудо да се влюби в нея. Ако не е внимателен, разбира се.

— Ти си, нали, Чарли? — попита и аз кимнах утвърдително. — Какво, за Бога, дириш в Дарк Холоу?

— Търся един човек — отвърнах и видях в, очите ѝ скрито желание този човек да бъде тя. — Пие ли ти се кафе?

Тя потрепна, замисли се за миг и веднага се заоглежда, сякаш Ренд наистина дебнеше от някой тъмен ъгъл. Сетне се усмихна пленително и каза:

— О, да, с удоволствие.

Намерихме празно сепаре, което не гледаше към улицата, и си поръчавме кафе. Донесоха ни го вряло, димящо и дъхаво. Поръчах и бекон с препечени филийки и тя си взе макар и колебливо. Само за няколко секунди сякаш десетина години се изтриха от живота ми. В съзнанието ми изплава картина: седим с нея в малко кафене в южен Портланд, държим си ръцете и говорим за бъдеще, което никога няма да дойде.

— Как си? — попитах аз пръв.

— Е, добре, мисля. Тук се живее приятно. Вярно, доста изолирано от големия свят, но пък чисто и красиво.

— Кога се преместихте?

— През осемдесет и осма. Нещата в Портланд не вървяха. На Ренд все му отлагаха назначаването в детективския отдел, затова му писна и дойдохме в Дарк Холоу. Сега е началник.

Стори ми се доста тъпо човек да се забие в най-голямата пустош, като се залъгва, че го прави в името на брака си, но си премълчах. Те

бяха живели заедно толкова много време, значи е имало защо. Така си помислих, но не се оказах прав.

— Значи сте си все така двамата?

Тя потръпна, сенки пробягаха по лицето ѝ, останах с впечатлението, че я заболя. Съжаление ли изпитваше или просто я беше яд? Или си даваше сметка, че годините ѝ с онзи човек са минали ей така, за нищо? Възможно беше и да съм ѝ предал моите спомени от онова време (такива неща стават, вярвате или не) — като усещане за наранено самолюбие.

— Да, все така сме заедно.

— Деца имате ли?

— Не — сега тя се изчерви и болката в очите ѝ бе съвсем видима.

Помнех обещанието на Ренд, когато двамата се бяха сдобрили, решени да закърпят онова, което бе останало от брака им, но пак премълчах. Тя отпи от кафето и когато заговори отново, лицето ѝ бе напълно прояснено.

— Съжалявам, Чарли. Имам предвид случилото се със семейството ти в Ню Йорк. Приеми съболезнованията ми.

— Благодаря ти.

— Но все пак някой си плати, нали така?

Помислих си: интересен начин за излагане на подобни мисли.

— Доста хора си платиха — отвърнах глухо.

Тя кимна, наведе глава на една страна и подхвърли:

— Променил си се. Изглеждаш по-възрастен... и някак по-корав. Не съм свикнала да те виждам такъв.

— Много време мина — рекох и свих рамене. — Много неща са се случили, откакто бяхме заедно за последен път.

Помълчахме, сетне сменихме темата: заговорихме за живота в Дарк Холоу, за работата ѝ като учителка в Довър-Фокскрофт, за завръщането ми в Скарбъро. Всеки случаен минавач би си помислил, че сме двама стари другари, които си говорят за миналото или за разни свои си неща, най-приятелски и непосредствено. Но между нас се бе настанило напрежение и то не се дължеше на общото ни минало. Усещах, че я мъчи вътрешна нужда — нещо нерешено, неопределено, което се стреми да намери отдушник.

Изпи чашата докрай на един дъх и докато я оставяше, ръката ѝ се разтрепери.

— Знаеш ли, когато се разделихме, аз продължавах да мисля за теб. Интересувах се какво правиш, къде си, търсех информация оттук-оттам. Дори говорих с дядо ти. Той каза ли ти?

— Не, никога нищо не ми е казвал.

— Аз го помолих да не го прави. Страхувах се, да — страхувах се да не би да си помислиш нещо...

— И какво би било то?

Казах го ей така, без да влагам нещо особено като мисъл за обидата или болката, които ме измъчваха доста време след раздялата, но тя го прие съвсем сериозно.

— Знаеш ли колко пъти съм стояла на скалите край Праутс Нек и съм се молила да дойде някоя огромна вълна, да ме грабне и да ме отнесе завинаги — рече тя задъхано, а в очите ѝ блестяха и гняв, и мъка. — И съм мислила за теб и за Ренд, и за цялата проклетата история, и за това, че ми идва да скоча и да се удавя. Знаеш ли какво е това агония? Не знаеш, нали?

— Напротив — отвърнах тихо. — Зная, и то много добре.

Тогава тя се изправи, загърна се в палтото си и дори ми се усмихна, преди да си тръгне.

— Да, може би знаеш. Е, Чарли, довиждане. Приятно ми бе да се видим пак.

— И на мен.

Лорна тръгна към остъклената врата, отвори и излезе. Станах и отидох до прозорците, загледан след нея: тя пресече улицата, като се огледа наляво и надясно — подтичваше, пъхнала ръце в джобовете. Пресече и тръгна по тротоара с ниско наведена глава.

Представих си я застанала на ръба на черните скали на Праутс Нек: крехка и стройна фигурка, вятърът развява косите ѝ, навява солен привкус в устата ѝ. Една тъмна сянка, сякаш изрязана на фона на нощното небе, седи и чака морето да я призове по име.

Мийд Пейн живееше в дървена къща току над Регид Лейк. Към предното дворче водеше дълга, зле поддържана алея. Отпред бе паркиран пикап, стар и доста прояден от ръжда. Май бе от първите доджове. Къщата немееше, не се обади и куче. Спрях до пикапа, снегът изпраця под гумите на мустанга.

Почуках, никой не отговори. Тъкмо се наках да заобиколя и да проверя задната врата, когато предната неочаквано се откряна. Надзърна младежко лице. Човекът не бе на повече от тридесетина години, чернокож, с бледа, но видимо често брулена от ветровете кожа на лицето. Не беше слаб — напротив, когато се подаде по-навън, забелязах яките му ръце, осеяни с дребни белези чак до пръстите. Не носеше пръстени, нито часовник, дрехите му сякаш не бяха негова мярка: ризата доста тясна на раменете, а джинсите — възкъси. Забелязах дебелите му вълнени чорапи, подаващи се от тежки кожени боти с метални върхове.

— Помощ ли търсите? — попита с тон, който говореше, че не би ми помогнал дори и да може.

— Търся Мийд Пейн.

— Защо?

— Трябва да говоря с г-н Пейн. За едно осиновено от него преди години момче. Тук ли е той?

— Не ви познавам — бе отговорът, а тонът още по-враждебен.

Преглътнах, наложих си спокойствие.

— Не съм тукашен. Идвам от Портланд. Много е важно да поговорим.

Онзи помисли малко, сетне затвори вратата и ме остави да чакам отвън. След няколко минути отстри на къщата се появи възрастен мъж. Бе приведен, вървеше много бавно и сковано, тътреше крака, изглежда го боляха коленете. Прецених, че изправен ще да е най-малкото колкото мен на ръст, може би дори по-висок. Носеше широки платнени панталони, червена риза на карета и замърсени бели маратонки. Бе нахлупил шапка с емблемата на „Чикаго Беърс“, изпод нея и отстри стърчаха кичури сива коса. Очите му бяха сини, блестящи и съвсем ясни. Спря на известно разстояние с ръце в джобовете и ме огледа, леко наклонил глава на една страна. Опитваше се да прецени дали ме е виждал преди.

— Аз съм Мийд Пейн. Какво мога да направя за вас?

— Името ми е Чарли Паркър. Частен детектив от Портланд. Става дума за момче, което сте осиновили преди години — Били Пърдю.

Щом споменах името на Били, очите му леко се разшириха. Махна към два стари люлеещи се стола на края на верандата. Преди да

седне на своя, извади кърпа от джоба си и грижливо избърса седалката.

— Извинете ме, тук много хора не идват. Винаги съм се опитвал да отклонявам посетителите. Заради момчетата, нали разбирате.

— Не съм сигурен, че ви разбрах.

Пейн махна към къщата и леко извърна глава към нея. Кожата му все още бе опъната, цветът ѝ — загорял, кафеникав, ръцете му яки, здрави.

— Някои от момчетата, които осиновявах през всичките тези години, си бяха доста буйни. Винаги готови да направят белята, нали разбирате. Имаха нужда от твърда ръка — да ги ръководи по правия път и да ги възпира от изкушения. Тук, по нашите места... — той направи пауза и с ръка описа широка дъга към езерото и дърветата — ... единствени изкушения са ловът на зайци и биенето на чекии. Не зная точно как Господ Бог гледа на тях, но си мисля, че едва ли са сериозни прегрешения в големия порядък на нещата.

— Кога се отказахте от осиновяването?

— Преди време — отвърна той неопределено и не добави нищо повече.

След малко протегна ръка и потупа облегалката на моя стол.

— Сега, господин Паркър, вие ми кажете: Били да не е загазил нещо?

Разказах на Мийд Пейн всичко, което можеше да му се каже: че съпругата и синът на Пърдю са били убити; че самият той е в кръга на заподозрените от полицията; че аз пък не вярвам във вината му в това отношение; че някои хора извън закона го търсят заради присвоени от него техни пари според тях. Добавих още, че тези хора не биха се спрели пред нищо, включително и пред убийство, само и само да си приберат парите. Старият изслуша думите ми извънредно внимателно. Междувременно вратата се отвори и враждебно настроеният млад мъж се опря на рамката със скръстени на гърдите ръце. Гледаше ни и слушаше.

— Знаете ли къде е Били сега? — попита Пейн накрая.

— Надявах се, че може би вие имате някаква идея — отвърнах аз.

— Не съм го виждал отдавна, ако това намеквате — рече той. — Пък и ако изобщо зависи от мен, едва ли бих го предал на властите. Бих го направил само в краен случай, и то ако съм сигурен, че ще се отнесат с него справедливо.

Откъм езерото се чу шум на работещ двигател. Моторна лодка пърпореше по повърхността и плашеше птиците по пътя си. Но беше доста далече, едва ли бих могъл да различа човека на кормилото.

— В тази работа може да има още неизвестни — рекох, като внимателно си мерех думите да не изпусна нещо, което не бе за казване. — Помните ли Шерил Лансинг?

— Помня я.

— Тя е мъртва. Убили са я заедно с още трима членове на семейството ѝ. Не зная точно кога — някъде преди два-три дни може би. Ако има връзка с Били, и вие сте в опасност.

Старият скептично поклати глава. Пощипна устни с пръстите на дясната ръка и помълча. Сетне каза:

— Благодаря ви, че сте си направили труда да дойдете чак до тук, господин Паркър, но както вече казах, отдавна не съм виждал Били, а пък ако го видя, ще трябва да се позамисля здраво как точно да постъпя. За опасността не се безпокойте, аз съм на ти с пушката, пък и момчето е с мен.

— Ваш син ли е?

— Каспър се казва. Приятелите му викат Кае. Грижим се един за друг. Мен от жив човек не ме е страх, господин Паркър.

Е, едва ли имаше какво повече да си говорим. Оставих на Пейн номера на клетъчния си телефон, той набута листчето в джоба на панталоните. Стиснахме си ръце и той си тръгна все така сковано и бавно към вратата на дома. Тананикаше си нещо тихичко под нос. Стара песен. Помнех я отнякъде, но не можех да си спомня откъде. Беше нещо за нежни девойки и красиви мъже. И спомени, спомени, терзаещи и болезнени спомени за нещо изгубено, изведнъж усетих, че и аз си тананикам същата мелодия. Докато се качвах в колата, зърнах Каспър да помага на стария да прекрачи високия праг. Никой от тях не се обърна и аз потеглих.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прибрах се в Дарк Холоу и веднага отидох в ресторанчето. Нужен ми бе телефонен указател. Порових се из него и намерих адреса на Ренд Дженингс. Готвачът ме упъти как да стигна до дома му. Ренд и Лорна живееха, на около две мили път извън градчето в двуетажна къща със спретната градинка и черна ограда. От комина излизаше дим. Зад къщата минаваше река; тя водеше начало от езерата и течеше на запад от града. Забавих, когато се изравних с дома, но не спрях. Защо изобщо бях тук? Разбудени стари спомени ли, що ли? Все още имаше нещо между мен и Лорна, но то не бе любов. Струваше ми се, че е съжаление. Направих маневра по-надолу на пътя и се върнах обратно, но тръгнах направо за Грийнвил.

Там спрях пред полицейския участък, който бе в сградата на общината в центъра, на „Миндън стрийт“. Тя бе грозна постройка в светлокафяво, със зелени дървени капаци по прозорците, а по тях вече се кипреха коледни венчета. Наблизо бе и пожарната команда, а отпред бяха паркирани полицейска кола и камион на службата за опазване на горите.

Влязох и се представих на две любопитни и приветливи секретарки, сетне седнах на пейка пред вратата на шефа. Минаха двадесетина минути. По едно време от другия край на коридора се зададе едър, набит мъж с черна коса, мустаци и кафяви, наблюдателни очи. Синята му униформа бе чиста и добре изгладена. Подаде ми ръка и рече:

— Съжалявам, че сте чакали толкова дълго. Ние отговаряме и за реда в Бийвър Коув, та ми се наложи досега да бъда там. Аз съм полицейският началник Дейв Мартъл.

Покани ме на кафе в едно заведение недалеч от евангелистката църква. Отсреща имаше паркинг с две коли, по-нататък се виждаше езерото и белият корпус на параход на име „Катадин“. Над водата се стелеше мъгла и създаваше впечатление, че улицата е преградена от бяла стена, през която от време на време изскачат коли. Като в детска

приказка. Седнахме, недалеч от масичката ни бяха поставени компютри. Тук хората си правеха абонамент за електронна поща.

— Познавахме се с дядо ви — каза Мартъл. — Аз бях още момче в Портланд, когато Боб Уорън служеше в полицията. Свестен човек беше.

Странно е какви връзки съществуват в малките градчета понякога.

— Отдавна ли сте тук?

— Вече десет години.

— Харесва ли ви?

— О, да. Необичайно е това градче. По тези места има доста хора, които и пет пари не дават за закона. Дошли са, защото смятат, че той няма много сила тук. Странното е, че все пак тук съм аз, горските надзиратели, областният шериф, трафик полицията и всички ние си вършим работата. В общи линии ужким се разбираме, но престъпност има и често пъти съм доста зает.

— Има ли по-тежки случаи?

— Е, ако питате горските, тежък случай е например да убиеш лос извън ловния сезон.

Чак примигнах. Фазани, дребен дивеч като зайци, това го разбирам — те се движат доста бързо и представляват предизвикателство за стрелеца, но пък лосовете? Техният брой в щата достига около 30 000 животни, след много усилия от страна на компетентните органи да ги запазят и умножат от около 3000 през тридесетте години. Отстрелването им е разрешено само за една седмица през октомври. В градчета като Грийнвил, макар и кратък, сезонът носи добър доход, но наред с нормалните туристи привлича и доста негодници. Бях чел, че същата година около 100 000 регистрирани ловци са подали молби за разрешителни, чиято квота е не повече от 2000. Всички мечтаят да си окачат над камината глава на лос.

Лошото е, че съвсем не е трудно да убиеш това животно. Всъщност единствено по-лесно е да уцелиш мъртъв лос, както се шегуват ловците. Тези тромави същества имат слабо зрение, макар че за сметка на това особено остри са обонянието и слухът им. Не се движат много, освен когато им се налага. Повечето стрелци убиват лос още на първия или втория ден от сезона и до края се фукат на

останалите негодяи. Лично за мен няма нищо по-приятно от края на сезона, когато тези мръсници натоварват плячката си на скъпите джипове и се разкарват по живо, по здраво. Тогава тръгвам по любимите на лосовете места и се наслаждавам на красотата им най-вече когато излязат от затъntenите гори и се наредят покрай шосето да лижат насипаната там сол. Тя е сложена за топене на снега, но лосовете много я обичат — с нея си допълват диетата.

— А пък ако питате за текущата работа, сега се очертава нещо подобно, знаете. Един от картографите на дърводобива, иначе земемер на свободна професия, още не се е прибрал да си предаде доклада. Казва се Гари Шут.

Спомних си новините по радиото, които така и не доизслушах внимателно. Пък има и нещо друго. Човекът липсва, но това все още не значи, че е налице тежко престъпление. Нито налага спешност около издирването му. Може да има десетина логични обяснения за едно такова закъснение.

— Чух за този случай по радиото — казах на Мартъл. — Но всъщност извършено ли е престъпление?

— Трудно е да се каже — отвърна полицаят. — Съпругата му не го е виждала от известно време, но това не е чак толкова необичайно. Той работел по два проекта, имал да обиколи и обработи определена територия, която не е малка. Казал на жена си, че може и да се забави. Чух и слухове за някакво гадже в Трой, Върмонт. Като прибавим и факта, че си пада по бутилката — ето ти човек, на чиято точност не може да се разчита. Ще изчакаме още 24 часа и ако не се появи, май ще трябва да организираме търсене. Задачата се пада главно на горските и на шерифа от Пикатаки — в неговата юрисдикция е онзи горски масив. Но не с изключено да се включим всички. Между другото, разбрах, че търсите информация за Емили Уотс?

Кимнах. Смятах, че ще е по-удачно първо да говоря с Мартъл, а сетне с Ренд Дженингс, отколкото да разговарям само с втория. Разчитах, че Мартъл няма да се досети, но той съвсем не бе загубено ченге.

— А може ли да попитам защо за този случай не говорите с Ренд Дженингс от Дарк Холоу. Той е компетентното лице, знаете — подхвърли думите усмихнато, но в очите му прочетох съмнения.

— С Ренд трудно мелим брашно още от едно време — отвърнах му аз. — Вие разбирате ли се с него?

Още като спомена името му, усетих, че не съм единственият, който не се обича със съпруга на Лорна.

— Опитвам се — отвърна дипломатично Мартъл. — Не ми е най-симпатичният колега, но пък е съвестен в работата си. При него работи един сержант — Реслър се казва, той също си пада малко лайнар, всъщност е много по-противен от Дженингс. А Ренд не съм го виждал напоследък, което не ме натъжава особено. Те сега имат много работа около Емили Уотс и случилото се с нея.

Отвън мина кола — движеше се бавно и тромаво, шофьорът внимаваше да не му поднесе задницата. Пешеходците изобщо не се виждаха. Мъглата леко се вдигаше и различавах формите на покритите с борове островчета в езерото, но само като неясни силуети.

Кафето пристигна и Мартъл ми разказа за инцидента с Емили Уотс същата нощ, когато Били Пърдю бе отмъкнал двата милиона долара, за които умряха толкова много хора. Странно си е отишла тази шестдесетгодишна жена наред горите, мислех аз. Ако онези хора не са я настигнали, щяла да умре от измръзване, но пък да се самоубие по този начин?

— Кофти работа — продължаваше Мартъл. — Но такива неща се случват понякога и няма начин човек да ги предвиди или предотврати. Ако онзи пазач не е носел оръжие или дежурната сестра не се е заяпала в телевизора, ако вратите на приюта се заключваха по-добре и ако не са били налице още десетина фактора... ако, ако... прекалено много условности. Бихте ли ми казали защо се интересувате от този случай?

— Заради Били Пърдю.

— Били... така значи. Като чуя името на това момче, и ми се стопля сърцето, знаете — саркастично рече полицаят.

— Имало е неприятности с него, така ли?

— Как да нямаше! Където и да отиде, белята е по петите му. Неотдавна се наложи да го окошарят. Надрънкал се като тараба, сложил във всеки джоб по едно шише уиски и застанал пред „Света Марта“ — реве, заканва се, псува — иска да говори с майка си. Никой там не го познава, нито се досеща коя ли ще да е майка му. Хората на Дженингс го прибрали, изчакали да изтрезнее, па го пуснали. Но го

предупредили, че ако пак се появи, ще му нахлузят сто обвинения. Дори местните вестници писаха за него. И както чувам, напоследък пак се е проявил, и то доста сериозно, а?

Изглежда, Били е тръгнал да проверява събраната от Уилфърд информация, помислих аз.

— Знаете ли, че жена му и детето са убити?

— Зная — кисело рече Мартъл. — Макар че лично аз не го смятам за убиец. И като гледам, май и вие мислите като мен?

— Така е. Имам доста съмнения. Не мислите ли, че е търсил жената, която се застреля?

— Защо да мисля така?

— Ами защото има прекалено много съвпадения. Господ по този начин показва на хората, че се заглеждат в дребното и не виждат голямата, общата картина. Не е ли така?

Досещах се, че Уилфърд е дал името на Емили Уотс на Били. За добро или лошо.

— Е, вие ако я виждате тази картина — голямата, — моля да ми я покажете — рече той с усмивка. — Защото аз със сигурност не зная защо старицата постъпи така. Най-вероятно кошмарите ѝ са я довели до това дередже.

— Какви кошмари?

— Казвала е на сестрите, че вижда човешка фигура да дебне под прозорците ѝ и че някой се опитва да влезе насила в стаята ѝ.

— А има ли следи от опити за насилствено проникване там?

— Има, вятър. Няма нищо. Стаята ѝ е на четвъртия етаж. Необходимо е човек да се катери по водосточната тръба. В началото на седмицата някой може наистина да се е навъртал около приюта. Хора всякакви. Пияници, които се чудят къде да се изпикаят, деца, които си играят къде ли не, такива неща. Смятам, че старицата накрая съвсем бе изкукала, просто друго обяснение няма. Както и за онова име, което спомена, преди да се застреля. Само шантав човек ще каже такова нещо.

Това ме сепна.

— Какво име спомена?

— Онова, с което майките плашат децата — засмя се Мартъл. — Че ако не слушат, ще ги отнесе онзи лошият с торбата, караконджулът или кой знае как още го наричат, знаете.

— Кажете ми името! — настоях аз и тръпки ме побиха.
Усмивката на Мартъл замръзна и той ме изгледа удивено.
Изглежда, на лицето ми се бе изписало нещо нередовно.
— Калев — рече той. — Спомена Калев Кайл.

ВТОРА ЧАСТ

*Защото онова, от което се
боех, случи ми се,
И онова, от което треперех,
дойде върху мене.*

Книга на Йов,
глава 3, 25–26

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Времето лети, годините прехвърчат като отбрулени от вятъра листа; месец след месец, ден след ден, богати на събития и стремежи, на спомени, които бледнеят и бавно вехнат — остава само крехкото ехо на далечното минало. Поглеждам назад и се виждам като дете, юноша, млад мъж, любовник и сетне горко опечален съпруг и баща на най-милото си. Виждам около себе си само стари хора, потънали в грижите на своята възраст; старци в овехтели дрехи, които танцуват, местят крака внимателно и бавно в сложни и непонятни за младите стъпки; старци, които разказват отколешни истории, поднесли съсухрени ръце над огъня, кожата им досущ набръчкан пергамент, гласовете им като шумолене на изсъхнали царевични листа.

Ето, върви старец през буйната августовска трева, носи наръч дърва, облечените в ръкавици пръсти белят дървесната кора; той е възрастен, но висок и изправен, бялата му коса се вее като ореол на древен ангел; след него върви куче; и то е старо, в кучешката си възраст дори може би по-старо от мъжа, посивялата му муцуна е запенена, езикът — увиснал, опашката — лениво размахана. Вечерта е топла. В околната зеленина вече се виждат червени кръпки, жуженето на рояците насекоми заглъхва. Ясените, които напролет първи разлистват клони, сега първи ги ронят. По горския килим се ваят множество борови иглички, зрелите къпини протягат клонки и сякаш подкачат мъжа, който крачи сред тях в хармония и ритъм с околната природа.

Това е животът му — част от околното битие. С разкопчано сако и твърди стъпки той крачи, без да се обръща. Досега е въртял острата брадва, изпробвал е отдавнашни умения — ловък замах и точно попадение, съвършено око и усет за време и място. Дървото пращи, клонът се цепи където трябва, отново замах, отново пукот, старите мускули играят като гъвкави влечуги под шарената риза. Сетне наглася наръча: дръвце връз дръвце, размества едно, слага друго, окото му е вездесъщо — купчинката расте и се оформя добре сглобена. Ще ги носи и нищо няма да падне, няма да му убива, нищо няма да загуби

или забрави. Методичен човек. Ще дойде зима и време за огън — той ще отиде в навеса и ще намери онова, което му трябва — на същото място, в същия ред и изправност. Когато се наведе, коланът ще стегне поомекналия корем, все пак минали са доста години. Ще въздъхне и ще си каже, че е бил млад, макар и отдавна. Тогава на колана са висели кобур и белезници, палка. А значката му е светела като сребристо слънчице.

И аз ще остаря и ще стана като този мъж. Ако, разбира се, Бог ми даде тази възможност. Ако ме пощади, може би ще намирам същата радост и упование в същата рутина, движения, нагласа. И ще чувствам как кръгът се затваря — като се превръщам в него, който е направил онази, дете е създала мен. И така ще го възпоменавам, с тези негови всекидневни действия — по-могъщи от хиляда молитви: ще правя същото, което дядо е вършил — пред и в същата къща, в същите гори, със същата брадва, а вятърът ще носи спомена за него, ще го нашепва в ушите ми и аз ще бъда щастлив. Дядо ми ще живее в мен и чрез мен, а духът на кучето му все така ще броди някъде наоколо, понякога ще чувам радостния му лай.

Ще ме попитате какво точно виждам сега? Виждам онези ръце, за които споменах — ръцете на дядо, поднесени над огъня, и чувам гласа му да разправя за Калейб Кайл и за дървото със странен плод някъде на прага на пустошта. Дотогава не ми е казал тази история и никога няма да ми каже как завършва, защото тя няма край — поне не и за него. Аз ще бъда онзи, предопределен да я завърши вместо него и да затвори цикъла.

Първа изчезнала Джуди Гифън — от Бангор, през 1965 г. Била висока, стройна, деветнайсетгодишна. С дълга черна коса и сочни устни, създадени сякаш само за целувки. Работела в шапкарски магазин и една топла априлска вечер не се завърнала у дома. Търсили, питали, претърсвали, но така и не я намерили. Снимката ѝ била поместена във всички вестници и така си останала — замръзнала като в кехлибар за вечни времена, усмихната от страниците на хилядите броеве.

Рут Дикинсън от Корина, стройна русокоса красавица, изчезнала втора — някъде в края на май, малко преди 21-вия си рожден ден.

Трета била Луиз Мур от Източен Коринт, последвали я Лорън Трълок от Скохигън и Сара Рейнс от Портланд — всичките през интервал от няколко дни през септември и всичките от красиви по-красиви. Сара била учителка, на 22 години и най-възрастната от всички. Баща ѝ Самюъл Рейнс е съученик на дядо ми Боб Уорън, който пък бил кръстник на Сара. Последна изчезва осемнадесетгодишна студентка на име Джудит Мънди — след като ходила на гости в Монсън в началото на октомври. За разлика от другите тя била обикновено, възпълно момиче, но по онова време полицията, а и обществеността били доста загрижени и никой не обърнал внимание, че по нещо се различава от останалите изчезнали, а и по почерка на извършителя. Защото вече всички се досещали, че случилото се не може да бъде поредица от случайности. Както и в предишните случаи, и за Мънди организирали издирване в северните райони. Доброволно се включили много хора и между тях имало и доста мъже от най-южните части, такива като дядо. Той се присъединил към група, която обикаляла около езерото Себек, на десетина мили източно от Монсън. По това време вече загубвали надежда, че ще я намерят, и участниците малко по малко се разотивали. Останал само дядо.

Същата вечер той отседнал в едно хотелче и отишъл да вечеря в извънградски бар. Имало доста хора, и журналисти, и униформени полицаи. Всички приказвали за едно и също. Дядо си поръчал бира и изведнъж някой зад него попитал:

— Знаете ли за какво е цялата тази дандания?

Дядо се извърнал и видял висок, чернокос мъж с уста като разцепена с нож рана и жестоки, неподвижни очи. Акцентът му напомнял леко на южняшкия или така си помислил дядо ми. Носел тежки черни боти, светлокафяви кадифени панталони и тъмен пуловер, целият осеян с дупки, а отгоре му разкопчан кафяв гумиран шлифер почти до прасците.

— Търсят изчезналото момиче — отвърнал дядо.

Човекът му се сторил подозрителен. Имало нещо нередовно в него. В гласа, в поведението. Сладко-горчиво — така го определи дядо — като сироп, в който е сипан арсеник. Миришел на прясна земя и мухъл и още нещо неуловимо.

— Дали ще го намерят, как мислите? — отново попитал непознатият.

В очите му играели странни огънчета. Дядо помислил за миг, че на онзи му е весело.

— Може би — отговорил.

— Но другите не са намерени, нали?

Сега вече гледал дядо в очите, а лицето му придобило сериозно изражение, ако не смятаме играещите в зениците му пламъчета.

— Не, все още не са ги намерили.

— Вие полицай ли сте?

Дядо кимнал, нямало смисъл да отрича. То си личало достатъчно ясно.

— Но не сте оттук, нали?

— Не съм, служа в Портланд.

— Чак от Портланд? — запитал онзи, очевидно впечатлен от нещо. — И къде търсите?

— Около Себек, най-вече по южните части.

— Хм, езерото, значи. Добре, добре. Аз пък бих огледал около Литъл Уилсън, тя реката се пада недалеч от „Елиътсвил Роуд“. Заслужава си човек да надникне из онези места, ако има време, разбира се. По бреговете се намират доста скришни места.

Непознатият си поръчал уиски, хвърлил няколко монети на бара, сетне пресушил чашката до дъно.

— Утре пак ли ще търсите?

— Вероятно.

Онзи кимнал, избърсал устни с опакото на ръката. Дядо забелязал белезите по дланите и нечистотията под ноктите.

— Е, може би вие ще имате повече късмет от другите, щом сте от Портланд и прочие. Хората по моя край казват: „На стара къща й дай нов майстор.“

Изрекъл тези думи и си тръгнал.

На другия ден било неделя и дядо открил онова дърво със странния плод. Утрото било свежо и слънчево, птички чуруликали по дърветата, водите на Себек блестели. Оставил колата на една поляна край езерото, показал на местните значката си и се включил в издирването. Търсели по северния бряг заедно с малка група от двама братя и техен братовчед. Обикаляли до обед, сетне онези тримата

тръгнали у дома за обед. Поканили и дядо, но той си носел храна, пък имал в раничката и термос с горещо кафе, та им отказал. Върнал се на поляната при колата и похапнал, седнал на една скала покрай водата. Леки вълни плискали в краката му, във високата трева пробягвали зайци.

Почакал, почакал, но другите не се върнали. Тогава дядо хванал пътя на север с колата и се движил, докато стигнал металния мост на река Литъл Уилсън. Той е решетъчна конструкция и като вървиш по него, отдолу се вижда мътният речен поток. От другата страна на моста пътят се раздвоява. Лявата част води за Онтуа и планината Борстоун на запад успоредно на „Елиътсвил Роуд“, който остава отсам моста, дясната — към Лейтън на изток. Речни птички прелитали ниско над водата и тръстиките. Отнякъде се обадило коприварче.

Но дядо не прекосил моста, а паркирал от същата страна и тръгнал пеша по брега — по едва забележима камениста пътечка. Реката течала пълноводна и бърза, по брега стърчали оголени скали; имало свлечена пръст и паднали клони. Дядо оглеждал склона, търсел навсякъде, където би могло да има нещо като скривалище. От време на време нагазвал във водата, за да заобиколи скала, по-дебело дърво или клон. Така малко по малко и най-отдалечените ферми и къщи останали далеч назад. Природата тук била съвсем дива и все по-често му се налагало да нагазва в реката, за да преодолява различни препятствия по бреговия скат.

Вървял вече близо тридесет минути, когато чул бръмченето на мухите.

Точно пред него се извисявала остра отвесна скала. Но имало достатъчно грапавини и дупки, че да се покачи по нея и да се добере до равното покрай отвесния бряг. Така реката останала отдясно, отляво имало просека в гъстата гора, откъдето идвало и жуженето на насекомите. Тръгнал по просеката, над нея дърветата сплитали клони досущ катедрален свод. Скоро стигнал малко сечище и дъхът му секнал. Гледката била ужасяваща, дядо повърнал и дълго време не успял да си поеме дъх.

Момичетата висели от клоните на дъб. Огромно, старо и зряло дърво с дебел, чворест ствол и здрави, протегнати във всички посоки като разтворени пръсти клони. Лекият ветреца бавно люлеел почернели на слънцето тела, с почти допиращи земята боси нозе, безжизнено

провиснали ръце и глави с пречупени вратове. Огромни рояци гадни черни мухи се въртели наоколо, подлудени от вонята на гниеца плът. След като се съвзел, дядо прекрачил напред — вече различавал цвета на косите, заплетените в тях листа и дребни клонки, пожълтелите зъби, спуканата кожа, обезобразените кореми. Някои тела били голи, по останалите висели разкъсани рокли. Под струите на лекия бриз труповете гротескно танцували някакъв неземеен танц, призраци на пет танцьорки, които никога вече няма да познаят силата на земното притегляне. Здрави, груби въжета държали телата за клоните. С клупове на шиите.

Били пет. Когато дошла полицията, свалили телата и ги разпознали. Джудит Мънди не била сред тях. Не я намерили и по-късно и накрая решили, че тя няма нищо общо със случая и убиецът на петте момичета не е отговорен за нейното изчезване. Трябвало да изминат повече от тридесет години, за да се разбере, че тази логика е погрешна.

Дядо ми разказал на колегите за мъжа в бара и думите му. Излязла заповед за незабавно издирване и било установено, че човек, отговарящ на дядовото описание, е бил забелязан в Монсън в деня на изчезването на Джудит Мънди. Сигнализирали и от Скохигън — само че описанията на очевидците били доста противоречиви. Един твърдели, че бил висок, други, че бил нисък, различавали се и относно цвета на очите и прическата. Този анонимен мъж останал заподозрян номер едно, докато в случая се появили нови улики.

В барака в Корина, собственост на семейство на име Флечър, намерили дрехите на Рут Дикинсън, окървавени и окаляни. Синът се казвал Куентин, бил на 28 години и страдал от някакво психическо заболяване. Съседите твърдели, че бил бавноразвиващ се, но припечелвал малко пари, като продавал дървени играчки, направени от самия него от любопитно оформени клони, които намирал из гората. Обикалял целия щат с автобусите на фирмата „Грейхаунд“, носел сандъче с играчките си — куклички, камиончета, свещничета. Оказало се, че Рут Дикинсън се е оплаквала и на семейството му, а по-късно и на полицията, че той многократно я задирял, вървял след нея, подхвърлял намеци и мръсни приказки. На един панаир опипвал гърдите ѝ и се наложило полицията да предупреди бащата, че следващия път Куентин ще бъде задържан. Когато тези факти излезли

наяве в хода на следствието, Куентин Флечър бил тутакси задържан. Отначало рутинно.

Но след като го разпитали, претърсили къщата и намерили въпросните дрехи. Куентин твърдял, че няма нищо общо с тях, разплакал се, кълнял се, че никога не е наранявал жив човек. Задържали го за процеса в килия на Мейнския щатски затвор. Всъщност опасявали се, че ако го държат в участъка, местни хора могат да се опитат да се доберат до него и да го линчуват. И вероятно и досега щеше да си е там и да си прави детските играчки за затворническия магазин, ако по време на преглед в лазарета не го нападнал един от старите затворници — далечен роднина на Джуди Гифън — и го намушкал три пъти във врата и гърдите със скалпел. Този, въпросният, лежал при смекчен режим заради добро поведение и помагал на затворническия лекар. Куентин Флечър починал от раните 24 часа по-късно, само два дни преди делото му да влезе в съда.

Това се оказало достатъчно за повечето хора. Случаят с онези убийства бил приключен фактически със залавянето на Куентин Флечър и скорошната му кончина в затвора. Но дядо не бе забравил човека от бара, огънчетата в очите му и подмятането за „Елиътсвил Роуд“ и реката. Месеци наред по-късно той се бе борил с човешките предразсъдъци и тъпо упорство, със скръбта на семействата и тяхната неприязън и бе продължил да обикаля и разпитва. С типичната за него кротка настойчивост и последователност. Единственото, до което се бе добрал, е едно име. За което мнозина били чували, но без да си спомнят къде, кога и как. И, разбира се, разкази на очевидци за видян от тях човек, който отговаря на даваното от дядо описание, във всеки град, където е имало жертва. Дядо успя да организира цяла кампания, даваше интервюта на журналисти вестникари, на радиостанциите и къде ли не и навсякъде лансирал идеята, че истинският убиец все още е на свобода. Но накрая омръзна на всички, дори и на семейство Флечър и хората се настроиха против него, та дори и старият му приятел Сам Рейнс.

Така постепенно човешката враждебност и безразличие му донесоха само неприятности. В службата упражниха натиск срещу него да напусне. Видя се принуден да се занимава със строителна дейност и лесовъдство, за да прехранва семейството си. Освен това правеше столове, маси и лампиони и ги продаваше на един магазин,

поддържан от монахините францисканци в Орланд. Гледал съм го как работи — той не дялаше, а просто извайваше всеки отделен предмет с такова постоянство и любов, с такава всеотдайност и чувствителност, с които търсеше убиеца на петте девойки. За този случай той ми говори само веднъж. Онази вечер пред огъня, за която се опитах да ви разкажа. Вечерите бяха пропити с мирис на прясно отсечено дърво и смола, дядо си грее ръцете, в краката му кучето сладко похърква. Разкритието, направено от него, за жалост бе белязало живота му завинаги. Той не можеше да забрави петте обесени тела, картината не го оставяше на мира, преследваше го в съня му нощем. Не можеше да понесе мисълта, че убиецът ходи по земята ненаказан.

След като ми разказа тази история, аз вече знаех защо той често стои на верандата, загледан нейде с невиждащи очи, лулата му угаснала между зъбите. Това беше проклятието му — да мисли постоянно за случилото се преди десетилетия. Случвало се е да прочете във вестниците за някое изчезнало дете, да избута настрана недоядената храна и мислено да се зарее някъде из онези гори над „Елиътсвил Роуд“, а в ушите му не секва шепотът на убитите момичета.

А името, така или иначе, постепенно, години по-късно се бе превърнало в легенда и страшилище за децата в северните градове. Макар и никой да не помни защо и как точно. С него плашат непослушните деца: онези, които не искат да заспиват нощно време, онези, които обичат да ходят навътре из горите, без да се обадят на възрастните. Това име, което и аз самият бях забравил, се шепне вечер, преди да се загасят лампите, когато майчината ръка галювно разбърква косата на малкия немирник и парфюмът ѝ оставя приятно ухание в детската спалня след целувката и тихите думи: „Бъди добро момче и заспивай. И повече да не ходиш в гората, за да не те вземе Калеп!“

Все още виждам как дядо разбърква с ръжена тлеещите въглени в камината, подрежда ги както само той си знае, за да сложи отгоре им нови дървета. Искри като светулки летят нагоре в комина, а избилата по нарязаните клони смола пращи и със съскане капе в огнището.

— Калеп, Калеп Кайл — съска огънят и припява думите на популярна по този край детска песничка — „Калеп Кайл иде веч,

зърнеш ли го, беж далеч!“, а пламъците хвърлят сенки върху дядовото лице.

Дървото пука, искрите хвърчат, а кучето в дядовите крака се стряска в съня си, надига глава и се оглежда, сетне пак заспива...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Приютът „Света Марта“ притежава парцела, на който е построен. Заобиколен е с близо двуметрова каменна ограда с големи порти от дебело ковано желязо, боядисани в черно. Боята е стара и се лющи, а околният сняг чернее. Орнаменталният басейн е пълен с листа и всякакви боклуци, моравата е занемарена, дърветата — също. Клоните им са прекалено дълги, преплетени едни в други — много отдавна никой не ги е подкастрирал и под тях невидялата слънце трева е пожълтяла. Самата сграда сякаш нарочно е строена за старчески дом. Или може би за лудница — липсват само решетките на прозорците. Четири етажа от сив камък, фронтони, двускатен покрив и само големият кръст издава религиозния произход на постройката.

Спрях пред главния вход, паркирах и тръгнах нагоре по гранитните стълби. Отдясно на вратата е будката на охраната. Някъде тук старицата бе ударила Джъд по главата, преди да тръгне към смъртта си. Влязох и закрачих към администрацията. На гишето седеше жена в бяла престилка и преглеждаше куп книжа. Зад нея зееше отворена към неголям офис врата — там стените бяха отрупани с подредени на рафтове книги и папки. Администраторката бе млада, обикновена, с пълни, подпухнали бузи и грим на очите, с който лицето ѝ приличаше на карнавална маска. На престилката липсваше обичайната карта с името. Когато се приближих съвсем, забелязах петната по белия плат и разнищената яка. Уилфърд ми бе казал истината — приютът смърдеше на преварени зеленчуци и стара урина, а още по-силно на дезинфектанти, с които очевидно местните хора се опитваха да замаскират вонята. Може би е имала право Емили Уотс, когато е решила да побегне оттук.

— С какво мога да ви бъда полезна? — попита жената на гишето.

Лицето ѝ бе безизразно, но гласът носеше същата интонация както при момчето на Мийд Пейн. От думите лъхаше неприязън и нежелание за каквато и да е помощ.

Казах си името и че полицейският началник Мартъл се е обаждал за мен. Добавих, че искам да говоря с някого относно смъртта на

Емили Уотс.

— Съжалявам, но директорът — доктор Райли — е на среща в Огъста и ще се върне утре — отвърна тя.

Сега ми замириша на фалш, а лицето и говореше, че тук не се гледа с добро око на онези, които се интересуват от покойната Уотс.

— Аз обясних на началника Мартъл, че директорът го няма, но вие, изглежда, не сте разбрали — още по-неприятно добави тя и ме изгледа победоносно.

Сега и гласът, и лицето ѝ бяха вече в унисон — жената видимо злорадстваше, че съм се разкарал напразно.

— Чакайте да позная — рекох аз спокойно, — вие няма да ми разрешите да говоря с когото и да било в отсъствието на директора, самият той не е тук и няма начин да се свържем с него сега, така ли?

— Точно така — усмихнато отвърна тя.

— Ето това се казва гостоприемство — още по-усмихнато изтърсих аз.

Мисълта не ѝ хареса, тя се смръщи и стисна писалката, сякаш искаше да я счупи.

— Тази писалка е направена от чуплива материя — продължих аз дребното си отмъщение и тя позеленя.

От будката пред входа излезе дебелак в евтина униформа, която на всичкото отгоре му стоеше много зле. Нахлупи фуражка, но колкото и бързо да го направи, забелязах остриганата част на главата и белега от прясна рана. Приблужи се и попита:

— Всичко наред ли е, Глед?

Боже мой, какъв цирк само!

— Сега вече ще се уплаша, ама наистина — рекох. — Ето го и големия страшен здравеняк от охраната и тук няма нито една старица да ме защити.

Шкембелията почервения силно и се опита да си прибере корема. След малко събра сили и каза немощно:

— Мисля, че е най-добре да напуснете. Както ви каза и дамата, тук няма никой, който може да ви окаже помощ.

Кимнах с глава и посочих кръста му с пръст.

— Виждам, че си имаш нов патлак. Най-добре го закопчай за колана с верига и катинар, че всяко минаващо дете може да ти го свие.

Зарязах ги и двамата нацупени и си тръгнах. Много дребнаво се бях зайл с онзи нещастник Джъд, но бях ядосан и уморен, а споменаването на името Калев Кайл бе събудило в съзнанието ми старите кошмари. Застанал до колата, отново се загледах в омърсената и възгрозна фасада на приюта. Според Мартъл стаята на Емили Уотс е била крайната на най-горния етаж в западното крило. Сега пердетата ѝ бяха спуснати, первазът бе осеян с курешки. В съседната стая някой се раздвижи, на прозореца зърнах побеляла женска глава, чиито очи любопитно ме наблюдаваха. Усмихнах ѝ се, но тя не отвърна на усмивката. Седнах в колата и потеглих. Гледах я в огледалото за задно виждане — остана все така заглеждана в мене, неподвижна, опряла ръце на прозоречната рамка.

Бях планирал да остана в Дарк Холоу поне още ден, за да говоря и с Ренд Дженингс. Срещата със съпругата му бе събудила у мен чувства, които отдавна смятах за погребани: гняв, съжаление, задрямали стари желаниа. Не бях забравил жестокото унижение на изтърпяния побой на пода на мръсната тоалетна — валящите върху ми ритници на Дженингс, гадно ухиленото лице на подпрелия гръб на вратата негов приятел. Вероятно ви се вижда странно, но нещо в мен все още желаше да се изправим лице в лице с него след всичките тези години.

По пътя към хотела се опитах да се свържа с Ейнджъл по клетъчния телефон, но, изглежда, бях извън обхвата. Спрях на бензиностанция и позвъних от обикновен автомат. Изчаках пет дълги сигнала на новопоставения в къщата в Скарбъро апарат. Накрая някой вдигна слушалката.

— Да?

— Говори Птицата. Какво става?

— Много неща и все кофти. Докато ти на север се правиш на Пери Мейсън, ченгетата засекли Били Пърдю в един квартален супермаркет. Той им се изплъзнал, но все още е някъде тук — из града.

— Засечен ли е веднъж, значи скоро ще го спипат. Ами Тони Чели?

— Нищо за него, но ченгетата намерили онзи кадилак в един стар хамбар край Уестбрук. Луис подслуша техен разговор по

полицейските УКВ. Изглежда, онзи ненормалник си е сменил возилото с друго — не толкова крещящо.

Канех се да му разкажа аз какво съм свършил, но той продължи.

— И още нещо — имаш гостенин тук — пристигна тази сутрин.

— Не думай. Кой е?

— Гостенка — Лий Коул.

Това направо ме изненада. При явното нежелание на съпруга ѝ да има нещо общо с такъв боклук като мен, какво ще търси тя у нас? Помислих. Сигурно е решила да ни сдобрява с Уолтър? Бог знае.

— Каза ли за какво е дошла?

Ейнджъл осезаемо се поколеба преди да отговори и стомахът ми се сви в познатата твърда и болезнена маса.

— Ами... виж кво, Птицо, изчезнала е дъщеря ѝ Елън.

Подкарах към къщи незабавно. Пътят бе хлъзгав, но бързах колкото можех, а веднъж като стъпих на Ай-95, подгоних с поне осемдесетина мили в час. Почти бях стигнал Портланд, когато записука клетъчният телефон. Чудех се за какво ли ми се обажда Ейнджъл пак, но ме очакваше нова изненада.

— Паркър?...

Незабавно познах гласа.

— Били, откъде се обаждаш?

Беше уплашен, дори силно паниран.

— Загазил съм, човече, яко съм го загазил. Жена ми, тя ти вярваше, затова аз сега на тебе... Не съм ги убивал аз, Паркър. Кълна ти се. Как бих могъл, човече, та те... не мога да я убия аз нея, Паркър, нито детенцето, аз...

— Зная, Били, зная — нарочно повтарях името му с надеждата да го успокоя и да развия създалото се доверие.

Опитах се за момента да забравя проблема на Елън Коул. С него ще се занимава веднага щом имам възможност.

— Ченгетата са ме подгонили. Те мислят, че аз съм ги убил. Ама аз ги обичах, никога не бих им посегнал... аз само исках да се приберем всички заедно... — говореше в скоропоговорка и плетеше език, направо на прага на истерията.

— Успокой се, Били, чуваш ли ме, успокой се — продължавах аз.
— Кажи ми къде си и ще дойда да те взема. Ще те скрием някъде и ще я оправим тази работа, чуваш ли ме?

— Там, пред тях имаше някакъв дърт тип, Паркър. Видях го, че ги следи — онази вечер, когато ченгетата ме прибраха. Аз само се мъчех да се погрижа за тях, но не можах, чуваш ли ме...

Не бях сигурен дали изобщо чу предложението ми за помощ, но го оставих да приказва колкото иска. Бях вече на около три мили и нещо от града.

— Ти позна ли го, Били?

— Не. Не съм го виждал преди, но ще го позная онзи гад, само да го видя пак...

— Добре, Били. Казвай къде си, за да дойда да те прибера!

— Говоря от телефонен автомат на „Комършъл“, ама тук не мога да остана. Минават хора, коли. Крия се в онзи комплекс на „Форстрийт“, при локомотивния музей, на пристанището, бе. Там има една празна сграда — точно до главния вход. Сещаш ли се?

— Да, Били. Отивай там. Ще дойда веднага щом мога.

Обадих се на Ейнджъл и помолих веднага да тръгват с Луис. Да ме чакат на ъгъла на „Индия“ и „Комършъл“. Да вземат Лий Коул и да я отведат в кафенето „Джава Джо“. Не биваше да я оставям вкъщи сама. Защото ако Тони Чели с главорезите си реши да ми направи посещение...

Когато пристигнах на уречения ъгъл, там все още нямаше никой. Влязох в съседния паркинг и спрях в сянката на стара триетажна сграда. Излязох от колата и усетих първите студени пръски. Дъждът скоро се усили. Тежки капки забарабаниха по покрива на колата, по стъклата потекоха малки поточета, цял потоп се изсипа отгоре ми. Завъртях се наоколо, огледах недалечния терминал, минах покрай останали от пикник маси и стигнах до едноетажно здание с офиси в червено. Съвсем близо бе вълноломът с чернеещата се долу вода. Проехтя силен гръм, мощна светкавица освети замръзнал в Каско Бей кораб. Пред мен бе възстановената неотдавна отсечка на старата теснолинейка, която с гордост показват на туристите. Началото и бе маркирано с дълъг открит вагон, върху който бе монтиран голям

цилиндричен резервоар. Зад него симетрично бяха подредени заключени товарни контейнери. Отдясно остана фериботната спирка на Каско Бей, а над нея като грозен синкав динозавър се извисяваше мощното тяло на осемнадесеттонен кулокран на четири крака, доста тънки за носената от тях грамада. Движех се максимално близо до червената сграда, за да се пазя от дъжда — поне доколкото това бе възможно.

Вече се канех да се връщам към колата, когато зад мен се чу шум и глас, който отлично помнех, рече:

— Кофти време за птички. Ти защо не си седиш в гнездото — на топличко?

Прозвуча и добре познат металически звук — някой запъна петлето на пистолет.

Бавно вдигнах ръце и се обърнах. Мифлин, биячът на Чели с разцепената устна, ми се хилеше злобно, а в ръката му блестеше патлак.

— Тази история започна много да се повтаря — обадих се аз. — Май за в бъдеще ще трябва да си намеря друг паркинг.

— Ти бъдеще нямаш. А въпросът с паркинга ще го решим съвсем скоро. Перманентно. Боли ли те главицата, Пиленце? — каза Мифлин все така гадно ухилен.

— Малко ме стяга, знаеш, нали е много твърда — ухилих му се и аз. — Дано не те е заболял кракът много от ритниците.

— Купил съм си патъци специално за такива цели — да не ми се натъртват краката — отвърна той вече съвсем близо до мен.

Откъде бе изникнал така неочаквано като призрак? Може би ме бе изчакал, притаен някъде из сенките на сградите? Или ме бе проследил? Но, за Бога, как бе научил за срещата с Луис и Ейнджъл тук, ето това не можех да го проумея? Дъждът валеше все така проливно и плющеше по водата долу.

Мифлин махна с пистолета към паркинга.

— Гледам, че си си поправил количката.

— Ами да. Нали затова са застраховките.

— Глупаво си постъпил. Трябваше да си похарчиш парите по курви. Кола вече няма да ти трябва. Освен ако в ада не организират състезания със стари брички като твоята.

Насочи пистолета, пръстът му побеля на спусъка.

— Хайде на бас, че застраховката не покрива ей това тук.

— Хайде пък на бас, че го покрива — тихо откликна гласът на Луис.

Черният гигант изникна като нощна сянка иззад червената сграда. Движеше се като фантом — безшумно, безплътно и светкавично. Лявата му ръка се стрелна и сграбчи китката на Мифлин, изви я вдясно. Аз бързо пристъпих вляво, но това бе ненужно, защото дясната вече притискаше зигзауер в брадата на убиеца.

— Леко — измърмори Луис. — Лекичко, че този спусък е много мек.

Мифлин внимателно махна пръст от своя спусък и още погрижливо свали петлето. От сенките се появи и Ейнджъл и взе оръжието от ръката му.

— Здравей, красавце — обади се той. — Такова дребно момченце, а пък какъв голям пищов, а?

Мифлин премълча. Луис прибра зигзауера в джоба, но хвана Заешката устна здраво за лакътя. Движението, което последва, бе толкова светкавично, че очите ми не успяха да проследят какво точно стана. Чу се остро изпукване и ръката на Мифлин увисна счупена. Сетне Луис блъсна главата му два пъти в стената на червената сграда и онзи се свлече на земята. Ейнджъл се скри в мрака и след малко пристигна с кола. Отвори багажника, Луис набута безжизненото тяло в него. Сетне Ейнджъл потегли, а ние го последвахме пеша до края на паркинга. Спря пред отвор в ниската метална ограда, който водеше към близкия вълнолом. Луис извади Мифлин, отнесе го на ръба и го хвърли във водата. Той цопна с плясък, завъртя се и потъна, а дъждът все така ритмично плющеше по водната повърхност.

Потръпнах, но премълчах. Луис щеше да ме сметне за много мекушав, ако започнех да оплаквам участта на убиеца. В края на краищата бе видно, че Тони Чели ме смята вече за напълно ненужен и изчерпал полезността си... щом бе изпратил главореза си да ме ликвидира. Логиката е безпощадна: оставим ли го жив, той ще се върне да си довърши работата. А може би с него ще дойдат и другите негодници. Така си беше, но сцената с потъващото тяло не ми излизаше от съзнанието.

— Колата му е паркирана през една пресечка, а в нея намерихме ето това — рече Ейнджъл и ми показа портативен високочестотен

приемник, който може да се захранва от автомобилен акумулатор.

Щом има приемник, значи трябва да има и предавател.

— Те са поставили подслушвателни устройства вкъщи — ударих се по главата аз. — Може би дори още докато бях „на гости“ при Чели. Трябваше да се досетя, след като тогава не ме убиха.

Ейнджъл сви рамене и захвърли приемника в морето.

— Щом той е надушил играта, значи приятелчетата му са вече на път за насам — рече той безизразно. — Сигурно скоро ще цъфнат тук.

Огледах се. От лявата ми страна се падаше „Фоур стрийт“, която свива на север, успоредно на пристанището. Въпреки дъжда отлично различавах силуетите на сградите на компанията „Портланд“. Едва ли имахме много време.

— Най-добре е да тръгнем по жп линията откъм вълнолома — казах им аз.

Извадих си пистолета и свалих предпазителя, но Луис ме потупа по рамото и от десния джоб на лодена измъкна колт — модел „Гъвърнмънт — 380“. Сетне от другия му джоб се появи и заглушител. Постави го и рече:

— Прибери си своя — той е официално регистриран на името ти, лесно ще го засекат. Вземи този, по-късно ще го хвърлим на безопасно място. Пък е и обезшумен.

Луис знае всичко, което човек може да научи за оръжията. Всичко старо, всяка новост, кой автоматичен, кой полуавтоматичен с какви патрони и заглушители върви и прочие. Ако застрахователите му научат какви нещица само носи в металния сандък в багажника на колата, сигурен съм, че сън няма да ги хване.

Луис подаде своя зигзауер на Ейнджъл и измъкна близък на онзи, който даде на мен, сетне и на него постави заглушител. Тази му видимо предварителна подготвеност би трябвало да ми подсказва нещо, но нали бях загрижен за Били Пърдю и така не се усетих поне да поразпитам.

Тръгнахме по линията — аз и Луис отпред, Ейнджъл — отзад. Отстрани на трасето бяха подредени купчини ръждясали релси, траверси и железни скоби. По-назад имаше и складове с тежка машинария, остарели вагони и кранове, чиито стрели стърчаха самотно в мрака като глави на антични чудовища.

Комплексът на компанията „Портланд“ опасва цялото пристанище. На входа му се кипри реставриран локомотив с два боядисани във весели цветове вагона. С тях разкарват туристите насамнатам. Комплексът е обслужвал и пристанището, и железниците навремето, когато компанията е строяла локомотиви, но през седемдесетте години тази дейност затихва и оттогава сградите се използват за други видове бизнес. Пред жп музея стои и стар парен трактор с висок комин. Повечето сгради са триетажни и строени с червени тухли. Най-високата е четириетажна и принадлежи на нова машиностроителна фирма; тя и съседният ѝ музей са съединени със закрит висящ коридор. Отляво на музея е дългата и по-ниска постройка, където е бил яхтклубът, поне доколкото аз си спомням. Наблизо има още една подобна постройка — на фирма, която навремето произвеждаше плексиглас.

В южната част на комплекса, почти до главния вход, се издига по-голяма, също триетажна сграда; прозорците на приземния ѝ етаж са заковани с дъски, а на по-горните са затворени с гъсти мрежи. Според описанието на Били това бе мястото, където би трябвало да се е скрил. Откъм пристанището вход нямаше, но откъм северната страна забелязах прилепена към портала дървена пристройка. Отпред минаваше улица, която води към „Фоур стрийт“. Мястото изглеждаше занемарено и пусто, а дъждът безмилостно продължаваше да чука по покриви, прозорци и всяка друга достъпна за него плоскост. Капките по равния покрив на музея тропаха като падащи камъни. Чак сега видях, че страничната му врата е отворена. Мълком я посочих на Луис, той кимна и тримата тихо се насочихме натам.

Влязохме. Под високия сводест покрив бяха подредени стари жп вагони от най-различни периоди и марки: „Уикасет“, „Квебек“, зелени и червени „Ривър Кар“, жълто-зелени „Брайтън и Сако“. Отдясно забелязах и един „Рейлбъс“ и още много други.

Точно до вагона марка „Рейлбъс“ лежеше свито на кравай тяло, завито като пашкул с дълго, тъмно на цвят палто. Наведох се и със свито сърце го преобърнах, пригответен да зърна лицето на Били. Но не беше той. Оказа се Беренд, плещестият партньор на Мифлин. Лицето му бе разкривено в предсмъртна гримаса на болка и ужас, на челото зееше грозна назъбена рана — изходна. Смърдеше на изгоряла вълна и коса. По пода наоколо прахта се бе смесила с изтеклата кръв.

Сянката на приближилия се Луис падна върху трупа.

— Как смяташ — това работа на Били ли е? — попита ме той.

Преглътнах, гласът му прозвуча от нейде далече, кух и празен. Поклатих глава отрицателно, той ме изгледа и премълча.

Тръгнахме вляво, между два вагона — към административната част на музея. В сградата видимо нямаше никой, само вятърът тежко блъскаше предната врата, а дъждът упорито не спираше.

Различих тъмна форма в мрака под висящия коридор между музея и машиностроителната фирма. Оказа се черен форд, страничните му прозорци запотени, сякаш дъждът им бе сложил дискретни перденца. Веднага го познах: бе колата, от която слязоха федералните агенти пред дома на Рита Ферис.

— ФБР е тук — рекох на Луис. — Вероятно вървят по момчетата на Чели.

— Или и те са ти сложили майmunки у дома — кисело отвърна той.

— Супер — рече Ейнджъл. — Май всички играчи са тук. Този Били Пърдю трябва да е най-популярното копеле във вашия край. Що не наречете някой празник на него?

Задната врата на форда се отвори и излезе фигура в черно палто. Тихо затвори след себе си и бързо тръгна към нас, като междуременно разтвори чадър. Една от лампите на корпуса на голямата сграда го освети за няколко секунди.

— Тоя пък кой ли ще е? — изпъшка Ейнджъл.

— Елдрич — канадското ченге. Вие стойте тук — казах тихо и излязох от сянката.

Онзи ме зърна, спря и с озадачено лице се опита да ме разпознае.

— О, Паркър? — рече след малко. — Защо не кажеш на твоите хора също да излязат?

Ейнджъл и Луис пристъпиха напред и застанаха зад мен. Луис разгледаше Елдрич с нещо като академичен интерес.

— Хайде да се скрием от дъжда, а? — предложи канадецът.

— Вие пръв, ние след вас, господин полицай — предложих учтиво.

Бях забелязал нещо странно, докато Елдрич излизаше от колата и вътрешната лампа освети земята до нея. Нещо като подобна на кръв черно-червеникава локвичка точно под шофьорското място. Освен това

вратата на водача не бе плътно затворена и ми се струваше, че нещо капе от самата кола — като например масло от разбит картер. Само дето не беше масло.

Елдрич мина покрай мен, протегнатата му ръка държеше чадъра, виждаше се краят на маншета на снежнобялата риза и златното копче на ръкавелите. На маншета забелязах тъмно петно, което бавно растеше. Тръгнах към колата и през рамо хвърлих многозначителен поглед на Луис.

И Елдрич, и Луис се извърнаха към мен, а вторият рече тихо:

— На яката имате нещо.

Яката на ризата му стърчеше над палтото и до възела на вратовръзката чернееше петно, подобно на размазани сажди. В същия миг Елдрич свали чадъра и с него се опита да прикрие от мен движението на другата си ръка. Но зърнах пистолета още докато го измъкваше от джоба. Луис мигом извади своето оръжие, а Елдрич захвърли чадъра и се извъртя. Ейнджъл бе зяпнал, но ръката му също се стрелна към джоба. Всичко стана за няколко секунди и ми се стори като в забавен филмов стоп кадър. Във всеки случай изпреварих всички. Моят куршум проби чадъра и попадна в бедрото на Елдрич. Звук почти нямаше — заглушителят и дъждът свършиха добра работа. Вторият куршум го удари в гърдите, той изпусна пистолета и политна назад. Опря се на музейната сграда и бавно започна да се свлича надолу, като скърцаше със зъби от болка, поставил ръка върху растящото отпред на палтото петно. На две стъпки от него Луис се наведе и вдигна оръжието му професионално — с писалка в отвора зад спусъка. Гледаше го внимателно, сякаш щеше да го изучава.

— „Таурус“ — обади се след малко. — Бразилски. Това приятелче май шава из Латинска Америка.

Тръгнах към колата. На предното стъкло имаше две дупки като малки кървави слънчица. Пръски кръв имаше и в цялата предна част на купето. Отворих вратата, но само след като си сложих найлонови ръкавици. Отдавна си нося такива за всеки случай. Агент Самсън политна към мен, наложи се да отскоча, а трупът се просна на земята в краката ми. Точно над носа му зееше грозна назъбена дупка. Изходна рана — бе убит с изстрел в тила. Агент Дойл бе захлупил чело отдясно на контролното табло, в краката му тъмнееше локва кръв. И двамата бяха още топли.

Внимателно вдигнах трупа на Самсън и го върнах в колата, затворих вратата и се върнах при Ейнджъл и Луис, които се бяха надвесили над кървящия мъж.

— Запознай се с Ейбъл — рече Луис.

Въпреки болката мъжът не отговори, само го изгледа с омраза.

— Значи така — кимнах му аз. — Я да го поставим в багажника на форда. Като дойдат ченгетата, да си го оправят.

Но нито Ейнджъл, нито Луис ми обърнаха внимание. Ейнджъл продължи да го гледа внимателно и по едно време зацъка:

— Тц, тц, тц, човек на твоята възраст да си боядисва косата. Какво нещо е това суетата, а...

— Знаеш ли какво казват за суетата? — обади се и Луис.

Ейбъл вдигна помътнени очи към него.

— Суетата убива. Това казват — довърши Луис и го застреля. Колтът подскочи в ръката му, главата на Ейбъл избумка в стената отзад, очите му се затвориха, тялото падна странично.

За пръв път в живота си налетях на Луис. Бях вбесен: не можехме да действаме като Ескадрон на смъртта! Блъснах го с все сила в гърдите. Той отстъпи, но не направи нищо.

— Защо! — изревах с все сила. — Защо го уби? За Бога, Луис, нямаме право да избиваме така наред, който ни падне!

— Не който ни падне, Птицо. Само Ейбъл и Стрич — търпеливо отвърна той.

Чак сега в замътеното ми съзнание проблясна действителната причина за идването на Ейнджъл и Луис. Истината ме блъсна по-силно от юмрук в корема.

— Значччи така — леко заекнах аз. — Тебе са те наели да ги убиеш...

Сега разбрах защо е ликвидиран Лио Вос и защо Ейбъл и Стрич са избрали точно този момент да се оттеглят от активна дейност и да се прикрият. Възможността, която предлага Били Пърдю и откраднатите от него пари, са само второстепенна част от общата картина. Ейбъл и Стрич бяха да си спасят живота. Бяха от Луис.

Той кимна само веднъж. Изправен до него, Ейнджъл ме гледаше с разбиране и симпатия, но и леко предизвикателно. Отлично знаех на чия страна ще застане.

— И за колко пари се спазари? — попитах горчиво.

— За един долар — просто отвърна черният гигант. — Щях да взема и петдесет цента, ама човекът нямаше дребни.

— Хайде бе! Един долар?

Бях удивен, но само след секунда проумях и се усмигнах. Бе взел един жалък долар, но техният живот и толкова не струваше. Обърнах очи към трупа на Ейбъл, сетне и към колата с убитите в нея агенти. Ами истинският Елдрич? Той вероятно не бе стигнал по-далеч от Мейн.

— Тези хора са най-големият боклук на цялото земно кълбо, Птицо — тихо се обади Ейнджъл. — Истинска измет. Нека тяхната смърт да не застава между нас, чуваш ли ме?

Поклатих глава.

— Не съм такъв човек, Ейнджъл. Но трябваше да ми кажете. Така си е редно. Иначе излиза, че ми нямате доверие...

Луис пристъпи напред и ме погледна право в очите.

— Така е, Птицо, прав си. Изборът беше мой. Постъпих неправилно. Моля за извинение.

Стоеше и чакаше да му отговоря. Ясно беше защо не ми е казал. Аз съм бивше ченге с приятели ченгета колкото искаш. Може би Луис все още има резерви в това отношение. Вярно, бях спасил живота на Ейнджъл в затвора, но пък те двамата впоследствие си бяха изплатили дълга стократно. Колко пъти след смъртта на Сюзън и Дженифър бяха рискували живота си, докато ми помагаха да преследвам убиеца, който се оказа палач и на още много други люде. И никога не бяха ми искали нищо. Нямах нито причина, нито право да не им вярвам. От друга страна, те двамата — един крадец и един убиец — заслужаваха пълната ми прошка, че за миг са се усъмнили в мен.

— Напълно разбирам — рекох просто и това бе всичко.

Луис кимна в отговор, но този пестелив жест и очите му говореха достатъчно.

— Е, добре — добавих след малко. — Хайде сега да се опитаме да намерим Били Пърдю.

Тръгнахме, но след няколко крачки не можах да се стърпя и се обърнах да погледна назад. Свитата форма на Ейбъл на земята и трупът на Беренд в музея говореха само едно: че Стрич едва ли е много далеч. А може би вече ни дебне отнякъде? Тръпки полазиха по гърба ми.

Нагоре по „Фоур стрийт“ забелязахме две паркирани коли. Бяха точно срещу нов строеж — на няколко полуготови дървени къщи; вече бе започнало обличането им в червени тухли. Прекалено тъмно бе да се види със сигурност дали в колите има хора. Когато стигнахме до празната сграда, някой вече бе разбил катинара на главния вход и вратата зееше открената. Залепих гръб на стената и надзърнах. Нищо. Обиколих сградата. Прозорците бяха заковани с дъски. Дървено скеле с груба стълба водеше до заключена врата на втория етаж.

Върнах се при Ейнджъл и Луис. След кратко съвещание решихме Ейнджъл да докара колата — за да можем да потеглим светкавично, в случай че излезем заедно с Били Пърдю.

Ние с Луис влязохме, отсреща се откри стълбище. Беше мръсно, прашно, навсякъде се валяха стари вестници. Стъпалата водеха към втория етаж, както изглежда, складово помещение. На приземния етаж отляво и отдясно бяха вратите на стари офиси и работни зали — пусти, неосветени. Миришеше слабо на мокро дърво, макар че основната миризма бе на загнило и мухъл. Луис носеше фенерче, но не посмя да го запали, за да не привлечем вниманието на нечакани гости.

Отзад под стълбата забелязах натрупани стари дъски — бяха влажни, може би те миришеха. На тавана се бяха набрали капки и от време на време някоя тупваше на пода отдолу. Разходихме се из приземните помещения — повечето приспособени за работилници, но иначе празни с изключение на дървени пейки и овехтели пластмасови столове. И тук се чуваше барабаненето на проливния дъжд и на падащите капки. Вървахме бавно и се оглеждахме. Тогава чух шум — идваше от стаята пред нас, чиято врата бе отворена. Магнах с ръка на Луис да застане отляво, аз прилепих гръб на стената отсреща и бавно тръгнах напред с лице към вратата. Всеки миг очаквах някой да гръмне, но не. Помещението бе обширно — бивш двоен офис, виждаше се разделителната стена. Сега ми замириса на дим. Вгледах се — на пода в ъгъла димяха нацепени парчета дърво и боклуци. Нещо около тях се раздвижи. Влетях с насочен пистолет и пръст на спусъка.

— Не стреляте, моля, недейте... — изписка немощен, дрезгав гласец и от ъгъла изпълзя дребна човешка фигура, обути в овързани с връв найлонови торби. Бе възрастен мъж с дълга и разрошена сива

коса и боядисана в жълто от никотина брада. Носеше мръсни брезентови панталони и завързано на кръста с въженце палто без ръкави.

— Моля ви, не стреляйте... не съм искал да паля сградата... студено беше! — извика отново мъжът.

— Мини вдясно! По-живо! — магнах му с пистолета.

Исках да го огледам. Между закованите върху десния прозорец дъски проникваше лъч светлина от улична лампа. Човекът се помести, както му бях наредил, и тя освети разрошената му глава. Бе възрастен, с малки и мътни очички. И от близо два метра разстояние вонеше на алкохол и нещо друго неприятно. Скитник някакъв.

Свалих пистолета чак когато Луис влезе.

— Изчезвай — наредих на стареца. — Намери си друг подслон, тази сграда не е сигурна, възможно е да се срути.

— Може ли да си взема вещите? — помоли той и обърна глава към завързан върху рамката на детска количка кашон.

— Вземи каквото можеш да носиш и заминавай.

Клошарят благодари и започна да рови в кашона. Извади кожени боти, няколко кутийки кола, макара. Измъкна и една-единствена маратонка и се замисли. В същия миг избумтя гърленият глас на Луис.

— Хей, старо, имаш още пет секунди, иначе ще си оглеждаш вещите на оня свят!

Заплахата придаде невероятна пъргавост на човека. След две секунди вече тичаше покрай нас, притиснал повечето неща към гърдите си.

— Нали няма да ми конфискувате другите вещи? — попита през рамо на вратата.

— Ти нали взе всичко ценно — ухили се Луис.

Скитникът се усмихна щастливо и преди да изчезне в мрака, подхвърли:

— Те, другите, се качиха на горния етаж...

Спогледахме се и бързо се разбрахме с погледи и жестове. Тръгнахме по коридора, който на края се раздвояваше в две успоредни стълбища. Отгоре чухме стъпки — някой внимателно се придвижваше. Между стълбите имаше врата към двора. Бе полуотворена и подпряна

с парче разбита тухла, а до нея се валяше стара ръждива верига. Луис хвана по дясното стълбище, аз — по лявото. Държах се плътно до стената, за да намаля максимално риска да стъпя на изгнило стъпало. Но нямаше защо да се безпокоя, че ще вдигна шум. Дъждът плющеше с подновена сила, а старата постройка пъшкеше като човек — сякаш я боляха старите греди.

Срещнахме се с Луис след секунди — на нещо като мецанин. От него към втория етаж тръгваше широко стълбище. Луис тръгна напред, аз нарочно изостанах — да го прикривам. Горе той отвори първата врата, сетне втората и тръгна методично да претърсва етажа. И двамата вървахме колкото може по-безшумно, макар и барабаненето на дъжда да бе доста силно. Тъкмо се канех да се кача на по-горния етаж, когато чух изщракване отдолу. Наведох се над парапета на стълбата и зърнах пламъче — един от хората на Чели, помнех го от хотела, си палеше цигара. Явно е бил оставен да пази в двора, а сега е влязъл да пуши на сухо. Затова вратата е била отворена. Над мен изпука дъска — един път, сетне още веднъж. Горе явно имаше друг или други негови колеги.

Пак погледнах надолу. Онзи пушеше, но сега вниманието ми привлече нещо вляво от мен. И тук всички прозорци бяха заковани с дъски. Мъждиво светлееше единствено през наръбена и влажна по периметъра си дупка в стената, където някога е бил монтиран вентилаторът на старомодна климатична инсталация. Сега гипсовата замазка бе изпадала, а с нея вероятно и самият вентилатор. От отвора влизаше сноп слаба светлина и разделяше пространството под него на две тъмни полета. В едното — лявото — почувствах нечие присъствие. Мярна ми се бледа фигура, изшумоля вестник. Пристъпих леко в същата посока, сърцето ми заби силно, пистолетът натежа в ръката ми.

Изведнъж от мрака изплава лице. Очите му бяха черни, не се виждаше бялото, около врата май че висеше огърлица. Постепенно се очерта и лицето и тогава... тогава зърнах минаващия на зигзаг по устата черен конец и видях, че онова не е огърлица, а клуп, а под него личи оставената от въжето вдлъбнатина в плътта. Тя ме погледна за миг с кървясали очи и сетне бавно изчезна, сякаш се разтопи във въздуха. Студена пот ме изби по гърба, прилоша ми. Пак се вгледах в мрака, но там вече нямаше нищо, нямаше никой. Извърнах се и тогава отдолу някой тихо изстена.

Тръгнах, на първото стъпало замръзнах неподвижно.

Дъждът валеше все така, из цялата сграда ехтеше звукът на капеща вода, но ми се стори, че долу някой пристъпва тихо и не се излъгах: в следващия миг на дясното стълбище се появи плешив мъж в кафеникав шлифер. Стрич вдигна към мен странната си, направена сякаш от разтопен восък физиономия и сивкавите му, безцветни и безизразни очи ме изгледаха за миг. Сетне восъкът се разля в нещо като невесела усмивка и той се върна назад, за да се скрие в пространството под мецанина. Дали знаеше за смъртта на Ейбъл? Дали ме сметна за опасен или отстъпи по други съображения?

Отговорът дойде след миг с куршум, който разби прогнилото дърво на парапета и свирна край главата ми. Бързо се хвърлих назад, подгони ме порой от куршуми: Стрич имаше отличен нюх и стреляше по звука на стъпките ми. Почувствах, че нещо перна палтото ми, сега куршумите идваха и през тънкия дървен под и последният изстрел бе на косъм от целта.

Затичах в посоката, където смятах, че е Луис. Помещенията бяха прекалено много, повечето празни, други отрупани с мебели, вехти бюра, счупени столове, загнили навити матраци, разпилени мокри документи отпреди петдесетина години, че и повече. Пред мен коридорът се раздвои — напред и вдясно. Продължих направо, извърнах глава да видя дали Стрич не е вече на моето ниво.

Някъде отпред проехтяха няколко изстрела, отвърна им тих плющящ звук — стреляше оръжие със заглушител, много вероятно колътът на Луис. Чух и гласове и нечии бързи, тичащи стъпки, сега вече шумотевницата надвиваше барабаненето на дъжда. В отворено помещение отдясно зърнах просната на пода фигура в черно кожено яке, от главата ѝ струеше кръв. Луис бе открил резултата, но не знаеше, че Стрич е тук. Беше изключително важно да му кажа. Обърнах се точно навреме — чист инстинкт, — за да мярна кафеникавия шлифер и куршумът свирна точно там, където беше главата ми преди секунда. Прескочих тялото на убития (беше от главорезите на Чели) и пак погледнах назад, но този път не зърнах Стрич. Хвърлих се към следващата врата и се блъснах с нещо едро, черно, силно, в дясното слепоочие усетих пистолетно дуло.

— Мамка му, Птицо, за малко да ти пробия главата — тихо изруга Луис.

В черните си дрехи в мрака бе невидим като фантом, чак сега различих бялото на очите му и зъбите.

— Стрич е тук — рекох задъхано.

— Зная. Мярнах го малко преди да налетя на теб.

Някой отново загърмя вдясно от нас. Бе един и същи пистолет — три изстрела, без ответен огън. След малко пак последваха гърмежи и за пръв път им отговори автоматен огън. Нечии стъпки проехтяха над нас, изглежда, по стълбището. Разменихме си погледи с Луис. Тръгнахме към задната част на сградата, по стената, проверявахме всяка стая и коридор по два пъти. Не биваше да рискуваме с убиец като Стрич. В мрака необитаемото здание се бе превърнало в нещо като лабиринт на смъртта. На следващия завой попаднахме на отворен сервизен асансьор. В него лежеше още един убит — също човек на Тони. Срещу асансьора започваше ново стълбище — може би последното към върха. Вероятно Стрич бе там. Вероятно... Бяхме на второто стъпало, когато отчетливо чух познат до болка звук — изщрака заредена чупеца се пушка помпа. Двамата с Луис се обърнахме бавно и вдигнахме ръце с пистолетите — да се виждат добре. Беше Били Пърдю, намазал лице със сажди, с мокри дрехи и черна раница на гърба.

— Оръжието долу — махна той с пушката.

Беше успял да оцелее — да се скрие и от преследвачите си, и от нас. Как, Бог знае. Сложихме пистолетите на пода, без да отделяме очи от пушката в ръцете на Били и стълбището над нас.

— Ти ми ги докара тези гадове — рече той и гласът му затрепера от гняв. — Продаде ме, мамка му...

Сега по бузите му потекоха сълзи.

— Не е вярно, Били — рекох аз. — Ние дойдохме да те изведем. Свали пушката и ще се опитаме да те измъкнем от тази история...

— Да я сваля ли? Мамка ви... — изрева той и пусна два бързи.

Не се целеше в нас, по-скоро стреля над главите ни, но ние мигом се хвърлихме по очи на пода. По нас заваляха парчета мазилка и мръсотии.

Когато вдигнахме глави, Били вече го нямаше, но чувахме тежките му стъпки — бягаше в посоката, откъдето бяхме дошли преди малко. Луис скочи, грабна пистолета и хукна след него.

Някъде отгоре проехтяха изстрели. Станах и си взех оръжието, а някой пак пусна автоматен откос, последван от единичен изстрел. Тръгнах бавно по стъпалата нагоре, приведен, дланите ми мокри от пот. На края на стълбището — на площадката пред асансьора — лежеше още едно от момчетата на Чели, а от врата му шуртеше кръв. Имаше още нещо — необичайно, отблъскващо.

Ципът на панталоните бе разкопчан, членът му — изваден.

Пред мен тъмнееше входът на врата, а навътре мракът бе непроницаем. Нещо ми шепнеше, че Стрич се е спотаил там. Струваше ми се, че надушвам евтиния му, гаден одеколон, с който се опитва да прикрие излъчващата се от него воня на мухъл и земна гнилоч. Усещах погледа му върху себе си, напрежението в околната атмосфера бе осезаемо като статично електричество, въздухът сякаш натежа, задръстен от невидимите пипала на смъртта. Стори ми се, че усещам и гнусното му желание, перверзното сексуално удоволствие, което получава от болката на други и последните им мигове. Онази садистична психопатия, заради която бе разголил младежа пред асансьора в смъртния му час.

Някак знаех, бях сигурен, че ако прекрача прага на тази врата, ще умра: Стрич ще ме убие и ще постъпи с мен по същия начин. Сенките наоколо се раздвижиха и проехтя детски смях. Той, изглежда, се опитваше да ме върне, да ме предпази от онази фатална стъпка, която се канех да направя. Или не? Вероятно въображението отново ми играеше редовните си номера. И тогава внезапно реших да оставя Стрич в мрака, а аз да се върна в светлината...

Тръгнах обратно и в подножието на стълбището се срещнахме с Луис. Куцаше леко, крачолът на панталона му бе раздран.

— Спънах се и паднах — изръмжа той. — Онзи избяга. А Стрич? Посочих с пръст нагоре.

— Там някъде е. Може би пък момчетата на Тони Чели ще ти направят тази услуга, а?

— Така ли мислиш? — скептично рече Луис.

Погледна ме и вероятно усети вътрешната ми борба.

— Какво се е случило, Птицо?

Срам ме бе да си призная за проявената слабост. Обърнах му гръб, за да не ми гледа лицето. Само аз си знаех какво съм прочел в кръвясалите очи на мъртвата.

— Най-вече съм загрижен за Били Пърдю — рекох на глас. — Така или иначе, когато Стрич разбере за убития партньор, няма да си тръгне, докато не си разчисти сметките. Значи ще имаш и друга възможност.

— Предпочитам сегашната — тежко рече Луис.

— Гор е тъмно като в рог. Щом стъпиш на последното стъпало, и ще те убие.

Той премълча, загледан в мен, непроницаем. Тогава чухме сирените. Звучаха отдалече, но нямахме много време. Луис се поколеба, разбираше отлично: при евентуален двубой в мрака горе полицията вероятно ще ни завари тук. Махна с пистолета, погледна за последно нагоре и тръгнахме по коридора към изхода.

Слязохме на най-долното ниво, където бяхме заварили клошаря.

— Ако излезем от предния вход, може да налетим или на хората на Чели, или на ченгетата — рекох аз. — А пък ако Били е минал оттам, най-вероятно вече е мъртъв.

Луис кимна и тръгнахме към вратата, водеща към двора. До нея с ръка на очите лежеше трупът на мафиота, който бе влязъл да пуши. Надзърнах, огледах терена. Както и очаквах, колата на Ейнджъл бе в паркинга встрани. Хукнахме към нея, той вече отваряше вратите. Двигателят работеше, веднага потеглихме.

— Не видя ли Били?

— Не, никой не е излизал. Вие двамата как сте?

— Добре — рекох, но веднага замълчах — още бях разтресен от изпитания на горния етаж страх.

— Стрич е тук.

— Изглежда, всеки си знае работата освен вие двамата — подхвърли Ейнджъл и подгони колата по „Индия“.

На горния ѝ край удари спирачки и ловко се намести в другия паркинг, като незабавно загаси габаритите. След малко по „Фоур стрийт“ се зададоха черно-белите полицейски коли със запалени дълги светлини и надути сирени. Изчаквахме с надежда отнякъде да се появи Били Пърдю.

Мълчахме, опитвах се да си подредя мислите и да анализирам случилото се. Феберейците или са подслушвали телефона ми, или са вървели по екипа на Чели. Това поне бе достатъчно ясно. Ами Ейбъл и Стрич? Видимо и те са имали някаква информация, вероятно са следили самите федерални агенти. При три екипа по следите му Били Пърдю пак бе съумял да се измъкне. Или не бе успял? Не можех да съм сигурен в това.

Ами аз? Отново бях общувал с призраци. Рита Ферис бе мъртва и може би снегът вече отдавна е покрил гроба ѝ. Въображението продължава да ми върти номера. Дай, Боже, само това да е.

Почакахме петнадесетина минути, никой не се появи откъм комплекса. Ако някой от хората на Чели бе оцелял, той сто на сто би тръгнал на север, вместо да се върне към града и да рискува да налети на ченгетата.

— Мислиш, че все още е там — вътре, а? — попитах Луис.

— Кой да е вътре? Стрич ли? Ако е там, значи е убит, а това едва ли е по силите на онези нещастници, дето са на заплата при Тони. При това много се съмнявам дали някой от тях самите е оцелял.

Отново зърнах непроницаемите му очи, които ме гледаха замислено от огледалото за задно виждане.

— В едно съм сигурен — добави той. — Вече е научил, че Ейбъл е извън играта и е ужасно пищисан.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Закараха ме при мустанга и с двете коли потеглихме към „Джава Джо“. Чувствах се премазан, главата ми — като изпразнена, непрестанно пред очите ми бе лицето на Ейбъл преди екзекуцията му и разголените гениталии на убития младеж — все едно изнасилен в предсмъртния му миг. Виждах и онзи несретник — стария скитник с уплашените очи, с притиснати към гърдите боклуци да бяга навън — в мрачната и мразовита нощ.

Когато пристигнахме в кафенето, Луис и Ейнджъл си купиха мока и се върнаха в колата, аз се насочих към Лий Коул, която се бе настанила на масичка до прозореца. Джинсите ѝ бяха напъхани във високи ботуши с кожата навън, носеше дебело бяло вълнено яке, закопчано до шията. Изправи се да ме поздрави, прегърна ме и ме целуна по бузата. Сетне се притисна в мен и се разплака; цялото ѝ тяло се разтресе, скри лице в рамото ми. Внимателно я отдалечих от себе си, поставил ръце на раменете ѝ и я загледах в очите. Тя засрамено поклати глава и затърси кърпичка по джобовете си. Дадох ѝ моята. Все още беше много красива. Уолтър винаги си е бил късметлия.

— Няма я, Птицо, изчезна — рече сломено, когато седнахме. — Не можем да я намерим. Моля те, помогни ми.

— Та тя беше у нас само преди няколко дни — рекох ѝ аз. — Отби се да ме види за малко. С едно гадже.

— Зная това — кимна Лий. — Тя ни се обади от Портланд и каза, че са заедно с Рики. По-късно позвъни пак и рече, че отиват на север и това беше последно. Бяхме се разбрали да ни се обажда всеки ден, тя е човек, който държи на думата си — ти знаеш, нали, Птицо? И като не я чухме повече...

— Говорихте ли с полицията?

— Уолтър се обажда. Полицайте предполагат, че вероятно е избягала с Рики. Уолтър имаше леко спречкване с него миналия месец. Каза му, че Елън трябва да отделя повече време на учението, а не само да ходи насам-натам с приятели — нали го знаеш той какъв е... пък и пенсионирането не му подейства кой знае колко благотворно.

Кимнах. Как да не знам какъв е Уолтър. Аз ли?

— Когато се върнеш, обади се на специалния агент Рос от Манхатънското бюро на ФБР. Кажи му, че аз съм те насочил към него. Той ще вкара името ѝ в компютрите на НЦИП и програмите за издирване.

ФБР има Национален център за информация за престъпността (НЦИП), където разполагат с невероятни данни, включително всички случаи на безследно изчезнали — млади, стари, всякакви, стига за тях да е докладвано в полицията. Следят всяко развитие, реагират навременно и бързо.

Тя се поуспокои, лицето и се отпусна.

— Ще помоля Уолтър да свърши тази работа.

— Той знае ли, че си тук?

— Не. Когато му предложих да ти се обадим, отказа. Вече бе идвал тук, дори упражнил натиск върху местните. Каза ми, че е най-добре да се поизчака малко, но той не е такъв човек, нали го знаеш. Припрян е, пък и става дума за нашето момиче, Птицо. Обикалял околните градове, разпитвал навсякъде, но нищо не научи. Вчера се прибра, но надали ще го свърти на едно място. Предложих му да се махне за малко от къщи, за да се поразсее. И веднага пристигнах при теб — предварително си бях резервирала самолета. Обаждах ти се по клетъчния телефон, но не успях да се свържа. Не зная защо... — замлъкна за миг и пак продължи: — Честно да ти кажа, не зная за всичко, което е имало между вас двамата с Уолтър. Той какво ти е говорил, ти какво си му казал. Той ми е разказвал някои неща, за други сама се досещам, но онова е минало и няма нищо общо с дъщеря ми, нали така? За всеки случай му оставих бележка на хладилника. Сигурно вече я е намерил.

Загледа се навън през прозореца, сякаш си представяше как Уолтър чете бележката и се ядосва, че тя е тук — при мен.

— Ти как мислиш, има ли някаква вероятност ченгетата да са прави — тя наистина да е избягала с онова момче Рики? — попитах я внимателно. — Доколкото я познавам, тя не е такъв човек, нито пък изглеждаше притеснена или обидена, но младите понякога реагират съвсем неочаквано, особено когато отношенията станат съвсем интимни. Поне аз помня собствените си реакции в такава светлина. Сексът променя човека, знаеш...

Тя се усмихна — за пръв път, откакто се видяхме.

— Отлично знам какво е сексът, Птицо. Може да съм по-стара от теб, но не съм и бабичка.

Усмивката ѝ внезапно изчезна, лицето ѝ помръкна. Изглежда, се опитваше да прогони черните мисли относно онова, което би могло да се е случило с Елън.

— Не е избягала, сигурна съм. Познавам си детето, то не би постъпило така с нас, независимо дали сме се скарали или не.

— Ами онзи хлапак — Рики? Той ми се видя доста дръпнат.

Лий очевидно не знаеше много за Рики, освен факта, че майката е напуснала семейството, когато той бил тригодишен. Бащата останал сам и с големи усилия отгледал и него, и трите си дъщери; работел на две места, и двете нископлатени. Цялото си образование Рики получил благодарение на стипендии, добави тя, бил малко необуздан и възгруб, но иначе имал добро, беззлобно сърце и според нея не би се възползвал от положението, за да принуди Елън да избягат.

— Нали ще я потърсиш, Птицо? Не мога да се отърва от мисълта, че е загазила някъде... Може би са тръгнали на туризъм и нещо непредвидено се е случило, може би някакъв инцидент или що ли... — тя рязко спря, очите ѝ се наляха и протегна ръка към мен. — Моля ти се, Птицо, намери ми детето!

Без да ща, се сетих за Били Пърдю и онези, които го гонеха, за да го убият, за Рита и Доналд, за внучката на Шерил Лансинг, която намерих в онези гниеци листа. Имах дълг към мъртвите, към онази нещастна млада жена, която бе поискала толкова дребно нещо — само да уреди своя и на детето си живот малко по-добре. Но тях вече ги нямаше, а Били стремглаво вървеше към някаква развръзка, в която едва ли можех да му помогна. Може би пък истинският ми дълг бе към живите, към Елън, която се бе грижила за моето момиченце през краткия му живот?

— Ще я потърся, обещавам — обърнах се към Лий. — Каж ми обаче къде се канеха да ходят, когато Елън ти се обади за последен път?

Тя заговори, а светът сякаш промени оста си на въртене; странни сенки паднаха върху познати сцени; нещата се очертах в нова перспектива, съвсем различна от досегашната. И ми идваше да прокълна Били Пърдю, макар и да не можех все още да кажа защо

точно. Струваше ми се, че той е отговорен за редица преплетени едно с друго събития. Няколкото думи на Лий дадоха ново тълкуване на стари факти: някога далечни светове влязоха в една обща орбита; неясни форми, досущ раздвижени нейде дълбоко под земната кора невидими плата, се сляха, за да създадат нов, потънал в мрак континент. Защо ли? Неизвестните бяха много, прекалено много.

— Каза ми, че се канят да посетят градче на име Дарк Холоу.

Закарах я на Портландското летище навреме, за да хване полета за Ню Йорк. Сетне се прибрах у дома. Ейнджъл и Луис бяха седнали във всекидневната пред телевизора: гледаха някакво кабелно шоу и се надсмиваха над актьорите и репликите им.

— Чуи само — обърна се към мен Ейнджъл, — „не мога да се ожена за теб, защото не си девствена“, а! Супермисъл! Ама тя поне не го лъже, нали, Птицо? Иначе той ще трябва да й каже: „Не мога да се ожена за теб, защото си лъжкиня!“ Ха, ха!

— Има по-добра реплика — въздържано се обади Луис, — „Не мога да се ожена за теб, защото си грозна!“

Луис отпиваше от бутилка местно пиво, бе се настанил удобно, с качени на съседния стол крака.

— Как намират публика за тези дивотии, само Господ Бог знае. И докарали хора в студиото, моля ти се! Сигурно им плащат добре — за да стоят и слушат тези простотии — добави Ейнджъл.

Луис протегна ръка с дистанционното и отне звука на апарата.

— Какво стана с Лий? — попита Ейнджъл, изведнъж напълно сериозен.

— Абе, държи се, ама не й е лесно. Качих я на самолета.

— И какво й обеща?

— Ще се наложи отново да ходя нагоре — по северните места. И ще ви помоля да дойдете с мен. Елън им се е обадила за последен път с информацията, че отиват в Дарк Холоу — същото място, където е израсъл Били Пърдю. Освен това имам чувството, че в момента Били пътува точно за натам.

Луис сви рамене.

— Значи ще отидем и ние. Готова работа. Настаних се на съседното кресло.

— Само че може да възникне един проблем.
— За Бога, Птицо, ти си царят на проблемите. Кво има пък сега?
— оплака се Ейнджъл.
Луис го изгледа и запита:
— Проблемът има ли си име?
— Да — Ренд Дженингс.
— А той пък кой е?
— Шеф на полицията в Дарк Холоу.
— И май не те обича много-много, така ли? — незабавно позна Ейнджъл.
— Имах любовна връзка с жена му.
— Птицо, и ти си един скрупульозен — добродушно се обади Луис. — Ти и да кихнеш, пак ще кажеш, че са се получили усложнения.
— Във всеки случай беше доста отдавна — обясних аз.
— Достатъчно отдавна, че Дженингс да ти прости и забрави ли?
— попита Ейнджъл.
— Може би не.
— Защо не му напишеш извинително писмо? — заяде се той. — Или да му изпратиш цветя, а?
— Нямам нужда от тъпи майтапи — намръщих се аз.
— Да не би аз да съм спал с жена му. Сам си си виновен — язвително продължи Ейнджъл.
— Последния път като беше там, видя ли се с човека? — попита Луис.
— Не.
— А с жената?
— Да.
Ейнджъл високо се разсмя.
— Абе, Птицо, ти си бижу човек, а! Нали ще въздържаш сексуалния си нагон, докато сме там? Или възнамеряваш да подновиш връзката?
— Срецнахме се съвсем случайно. Не беше подготвена работа.
— Да, да. Ти го кажи това на оня там — как му беше името — Ренд Дженингс. Кажи му: „Здрасти, Ренд, случайно беше. Препъгнах се и паднах върху жена ти!“ Ха, ха...

Ейнджъл се заля в кикот и тръгна към спалнята. Луис допирата, изправи се и понечи да го последва, сетне се спря и ме погледна.

— Ние с теб тази нощ се издънихме.

— Нещата се объркаха. Направихме колкото и каквото можахме.

— Тони Чели няма да се откаже от играта. Още по-малко пък Стрич.

— Зная.

— Искаш ли да ми разкажеш какво ти се случи на най-горния етаж?

— Почувствах го, че е там, в мрака, Луис. Просто го усетих как ме дебне. Изпълнен бях с вътрешното убеждение, че ако вляза, ще умра. Ето, това е истината. Зная, че съм правил множество щуротии, но самоубиец не съм. Срам или не, но не ми се умираше на сляпо в мрака от неговите ръце... нито там, нито където и да е на друго място.

Луис се замисли, след известно време рече:

— Щом си имал това чувство, значи точно така е било. Понякога едно просто усещане се превръща в граница между живота и смъртта. Но следващия път, когато го срещнем, аз ще го довърша.

— Не и ако аз го видя пръв — рекох и си вярвах, макар че отлично помнех изпитания на площадката животински страх.

Устните му потрепнаха леко. От опит знаех, че това е любимият му професионален начин да се усмихва.

— Хайде на бас на долар, че няма да си ти.

— Хайде на петдесет цента — възразих аз. — Ти вече си заработи половината хонорар.

— Така си е — рече той тихо. — Точно така.

На следващата сутрин Ейнджъл и Луис тръгнаха много рано. Луис за летището, а Ейнджъл — към караваната на Били Пърдю. Решихме да огледа там — възможно е да забележи някоя пропусната от ченгетата следа. Тъкмо се канех да заключа къщата, когато неочаквано пристигна Елис Хауард. Слезе тронаво от колата и веднага забележа пътната ми чанта. Махна с дебелия палец към нея и запита:

— Къде си тръгнал?

— Ще пътувам.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш къде?

— Имам.

Той се облегна на покрива на паркирания пред къщата мустанг и плясна с длан по него. Сякаш да прехвърли раздразнението си върху студения метал.

— Къде беше снощи?

— На пътя. Връщах се от Грийнвил.

— По кое време се прибра в града?

— Около шест часа. Ще ми е нужен ли адвокат?

— Направо у дома ли се прибра?

— Не, паркирах и се срещнах с едно лице в „Джава Джо“. Пак да попитам: да си търся ли адвокат?

— Не и ако си готов да си признаеш нещо. Тъкмо се канех да ти разкажа какво се е случило в комплекса „Портланд“ снощи, но ти май вече знаеш. Като се има предвид, че колата ти е била край пристанището по същото време.

Значи това беше. Елис хвърля въдички — ако се хвана. Няма нищо конкретно, само подпитва. Аз да не съм вчерашен, че да се хвана на такива номера.

— Нали ти казах каквото си беше. Имах среща с един човек.

— Той в града ли е още?

— Не.

— А ти не знаещ какво е станало в комплекса снощи, така ли?

— Старая се да не слушам новините. Влияят ми зле на нервите.

И на кармата.

— Ти не се прави на много хитър. Защото ако намеря за нужно, твоята карма ще си рита задника в някоя моя килия. Четири трупа извадихме от комплекса: до един момчета на Тони Чели. Плюс двама убити феберейци. И един мистериозен посетител.

— Мистериозен посетител ли? — неволно попитах аз, но си мислех за съвсем друго.

Там трябва да е имало повече трупове. Значи поне един от хората на Чели е оцелял и избягал. А това означава, че е напълно възможно Тони вече да е уведомен за снощното ни присъствие в сградата.

Елис ме гледаше внимателно в лицето. Опитваше се да разбере какво знам и очакваше реакция от мен, но остана разочарован. Тогава продължи с информацията:

— Намерихме и канадския полицаи Елдрич — също мъртъв. Три куршума, два различни пистолета. Единият изстрел в главата — чиста

проба екзекуция.

— Имам чувството, че е налице едно „обаче“ — подметнах му аз.

— Вярно е — измери ме той с очи и поклати глава. — Много знаеш. Има „обаче“ и то е, че Елдрич не е Елдрич. Документите са негови, но пък отпечатъците на пръстите и лицето — не са. Изобщо лош ден имам. От полицейската служба на Торонто цяла сутрин ми крещят по телефона да намеря техния човек, дошли са цяла тумба разлютени агенти на ФБР, които си умират да закопчат убиеца на двамата им колеги. А в моргата четирима бостънски експерти са ми заели цялото пространство, което аз просто не мога да си позволя да отстъпя за продължително време. Има и други клиенти, знаеш. Титулярът на „Съдебна медицина“ възнамерява да се премести при нас за постоянно — като ни гледа какви сме производители на трупове и така нататък. А моите хора не са виждали Тони Чели от онази вечер, когато са го мярнали в „Риджънси“.

— Избягало и не си платило сметката копелето, а? — подметнах аз ухилен.

— Моля ти се, Птицо, не се прави на много умен, недей. Не съм в настроение. Казах ти, че имам отвратителен ден. И не забравяй, че Уилфърд все още не се е появил. Ти си последният, който е говорил с него за Били Пърдю, нали така беше?

Премълчах си. Хич и не смеех да помисля какво ли съм навлякъл на Уилфърд. Без да искам, разбира се. Вместо за него попитах друго:

— В Бангор открили ли са нещо около Шерил Дансинг?

— Не. Пък и вече не отговаряме за разследванията около убийството на Рита Ферис и сина ѝ. Коего ме подсеца за втората причина за идването ми. Няма ли да ми кажеш какво си търсел в Бангор? Че и в Грийнвил?

— Както обясних на бангорската полиция, Били Пърдю е наел някого да търси родителите му. Смятам, че е напълно вероятно той да се опита да проследи разкритото, колкото и малко да е то. Особено сега, когато е загазил.

— Значи той върви по въпросната следа?

— Или той, или някой друг.

Елис пристъпи към мен с цялата си огромна маса. Изглежда ме заплашително, очите му захвърляха искри.

— Слушай ме добре, Птицо. Или ще ми кажеш закъде си се запътил, или ще наредя да те арестуват! Ето, още сега и тук и незабавно ще огледам най-внимателно личното ти оръжие!

Знаех, че не се майтапи. Макар и двата колта със заглушителите да лежах на дъното на Каско Бей някъде до Мифлин, в никакъв случай не можех да си позволя да забавям издирването на Елън Коул.

— Тръгнал съм за Дарк Холоу. Сигурно го знаеш — на север е. Изчезнала е дъщеря на близък приятел. Налага се да я потърся. Длъжен съм. С майката говорих снощи в „Джава Джо“.

Лицето му загуби част от червенината. И гневът му видимо поутихна.

— Случайно ли е или е съвпадение, че Били Пърдю е отрасъл в Дарк Холоу?

— Аз в съвпадения не вярвам, Елис.

Той отново плясна покрива на мустанга и, изглежда, взе решение.

— И аз не вярвам. Виж, Птицо, трябва да държиш връзка с мен. Ясен ли съм?

Обърна се и си тръгна към колата. Не повярвах, че ми се разминава толкова леко.

— Това ли е всичко? — попитах, защото бях направо удивен.

— Не, едва ли. Просто не виждам в момента какво повече може да се направи.

Застана пред отворената врата на автомобила и ме загледа.

— Честно ще ти кажа, Птицо. Питам се от доста време вече кое ще е по-добре: дали да те прибера и да те натиснем едно хубаво в участъка — това при положение, че от цялата работа ще излезе нещо и ти ще изпееш каквото знаеш. Или да те оставя да ходиш насам-натам и да се ровиш под този и под онзи камък. Засега везните се накланят в полза на второто. Само че внимавай — балансът е нещо много деликатно! Помни това!

Изчаках секунда — колкото един удар на пулса.

— Думите ти означават ли, че си се отказал от предложението да ме вземеш на работа?

Той не отговори. Поклати многозначително глава, седна си в колата и замина. Аз останах, замислен за Тони Чели, Стрич и онзи

възрастен мъж в пристанищния бар, който пиеше бира след бира и чакаше нещо да се случи.

Естествено, че казах на Елис истината — част от истината, не цялата. Отивах в Дарк Холоу и щях да съм там преди да е паднала нощта, но първо с Луис трябваше да направим едно посещение в Бостън. Имаше известна възможност Тони Чели да е отвлякъл Елън Коул с надеждата да я използва като разменна монета, ако аз намеря Били Пърдю преди него. Но това бе само един от вариантите; дори и без него пак трябваше да изясним някои неща, преди отново да ни се наложи сблъсък с Тони. Той бе достатъчно силен човек, с положение и стабилни връзки в мафиотските среди, важно бе да разберем основните му намерения.

Преди да тръгна за срещата с Луис на летището, отбих се до фирмата, където бях оставил на съхранение част от старите дядови мебели и мои вещи. Бях си предплатил за цяла година — за три съседни помещения, където освен мебелите държах малка библиотека, сребърните прибори на баба, медния параван с красиво изработените инструменти за старата камина и десетина кашона с документи — целия дядов архив. Отне ми четвърт час да се ровя, но сравнително бързо намерих онова, което търсех, и го отнесох в колата. Бе канцеларска папка с дебели корици и машинка за подвързване на документи. Кориците бяха завързани с червена лентичка. На етикета със ситния си четлив почерк дядо бе написал две думи: Калев Кайл.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ал Зи имаше офис над книжарничка за комикси на „Нюбъри стрийт“. Помещението не бе нещо особено, но пък местоположението си имаше своите достойнства: сградата разполагаше с няколко изхода, наоколо имаше кафенета, чайна и барчета, магазини за дрехи, сувенири и картини; блъсканицата бе постоянна: въртяха се прекалено много хора по всяко време — предимно туристи, любители на екзотичен чай, зяпачи и прочие. Освен това винаги можеше да се поръча кафе, ядене или напитки.

Настанихме се с Луис на масичка пред специализираната за сладолед сладкарница „Бен и Джери“, точно срещу офиса на Ал. Поръчахме си шоколадова мелба и големи кафета. Бяхме единствените отвън, вероятно защото бе достатъчно студено и сладоледът не бе подходящ за сезона.

— Мислиш ли, че вече са ни забелязали? — попитах Луис, а пръстите ми трепереха от студа въпреки героичните усилия да не почуквам с лъжичката по чашата.

Луис бавно отпиваше от кафето. Изглежда ме и измърмори:

— Висок, красив абаносов джентълмен и бялото му момче са седнали да похапнат сладолед на открито в разгара на шибаната зима, нали? И никой няма да ги забележи? Видели са ни и още как!

— Не съм сигурен, че ми харесва да ме наричаш „момче“ — звучи ми като прислужник — ухилих се аз.

— Че то точно това си значи, белчо. Затваряй си устата и си трай. Сегрегацията в Америка води началото си отпреди триста години.

Зад пердето на прозореца отсреща нещо помръдна. Силует на човек ли беше?

— Хайде да тръгваме — изправи се Луис. — Ако не беше този шибан студ, чернокожите братя тук отдавна да са взели властта.

Влязохме във входа до витрината на книжарничката. Изкачихме се по десетина стъпала и спряхме пред дебела дървена врата със звънец. Натиснах го, от говорителчето на домофона прозвуча глас:

— Да?

— Търся Ал Зи — рекох аз.

— Тука нема Ал Зи — отвърна ми гласът с доста тежък акцент и скоропоговорка, която прозвуча като „тунелзи“. Сетне домофонът изпращя и замлъкна.

Луис ме избута встрани и на свой ред натисна бутона.

— Да? — прозвуча същият глас.

— Слушай, човече, просто отвори шибаната врата.

Чу се изщракване, сетне релето избръмча и вратата се отвори. Влязохме, блиндираната порта се затвори зад нас автоматично. Изкачихме още четири стъпала и пред нас се откри преддверие, а зад него отворена дървена врата. На стената до нея се бе облегал нисък, плещест мъжага с ръка близо до пистолета на колана, готов за мигновени действия при нужда. Единственото украшение по стените бе евтин часовник в черно и бяло, който тихичко отмерваше секундите. Предположих, че зад него е камерата за наблюдение. Оказах се прав — когато влязохме в големия офис, мониторът на бюрото на Ал Зи показваше празното стълбище.

В офиса бяха общо четирима. Първи — ниският набит здравеняк с пистолета. В лицето бе жълт като восъчна свещ. На тежко канапе с кръстосани крака се бе отпуснал по-възрастен, пълен мъж с увиснали като на ловджийски басет бузи. Бе облечен в черен костюм с бяла риза и червена връзка, а очите му бяха скрити зад тъмни очила. На стената до него лениво се подпираше младо конте, с палци в гайките на панталона отпред и достатъчно разтворено сако, че да забележим автоматичния патлак на кръста. Сивите му панталони бяха тесни като кюнци на глезените, където се спускаха върху каубойски ботуши с метални върхове. Бе картинка като рекламите за сапун от петдесетте години, ама сякаш току-що слязъл от страниците на някое тогавашно списание.

Луис пристъпи напред, като че не забеляза тези тримата. Гледаше четвъртия зад бюрото с монитора. До него на зелена подложка стояха черен телефон, писалка и бележник. Вероятно никога не гасяха мониторния екран.

Ал Зи приличаше на отлично коафиран погребален агент в отпуска — с изтъняла сребриста коса, грижливо сресана назад и полепнала по темето, за да открива високото чело. Лицето му бе мрачно, сбръчкано, очите като тъмни опали, устните — тънки и сухи,

носът дълъг с широки и отворени ноздри, сякаш правени по поръчка за подобро обоняние. Носеше строг официален костюм с жилетка, но бялата риза бе разкопчана на врата, вратовръзка нямаше. В дясната ръка държеше димяща цигара, лявата бе отпусната на бюрото. Ноктите й бяха чисти, добре подрязани, но без маникюр. Знаех, че Ал Зи е буферът между горния ешелон на организацията и по-ниските чинове. И изобщо отговаряше за спешното разрешаване на внезапно изникнали проблеми и неприятности. Това му бе специалността, а мнозина казваха, че направо имал Божи дар за този тип работа. Та това ме наведе на мисълта, че наистина не му трябва маникюр — защо ще му е нужен на човек, чиито ръце са почти непрестанно омърсени?

Пред бюрото столове нямаше, онзи на канапето се бе разположил по господарски, та останахме прави. Ал Зи кимна на Луис, сетне продължително се загледа в мен. Преценяваше ме. След известно време подхвърли:

— Я виж ти, я виж ти — прочутия — Чарли Паркър ни удостоил с посещение. Ако знаех, че ще идвате, щях да си сложа вратовръзка.

— Тебе май всички те знаят — измърмори Луис. — Ще пукнеш от глад като частно ченге. Как да те наеме човек за дискретна работа, като си известен колкото Джей Лено?

Ал Зи търпеливо изчака тирадата на Луис и тогава се обърна към него.

— Съвсем не очаквах толкова изискана компания, и вас имам предвид, иначе щях да помоля колегите да се стегнат най-официално, а така сме малко по домашному...

— Отдавна не сме се виждали — подметна вместо отговор Луис.

— Нещо съм закъсал с дробовете. Не ми понася въздухът на Ню Йорк, тук се чувствам по-добре — кимна Ал Зи и театрално размаха цигарата.

Всъщност истината бе малко по-различна: синдикатът вече не беше мощната стара организация. Светът на „Кръстникът“ бе рухнал много отдавна — още преди прочутият филм да се появи по екраните. Всичко бе останало в историята и имиджът на италианските семейства бе силно увреден — особено поради ролята им в хероиновата епидемия на седемдесетте години, а дейността на мафиоти като Джон Готи-син го бяха довършили окончателно. Появи се и пакетът закони РИКО — против рекета и организираната престъпност — и той нанесе

мощен удар на мафиотския монопол в строителството, администрацията и навсякъде другаде. Хероиновият трафик по улици, ресторанти, сладкарници и пицарии бе спрян от ФБР още през 1987 г. Старите босове измряха или отидоха по затворите.

Междувременно обаче живна азиатската мафия. Тя напусна тесните рамки на нийоркския китайски квартал, пресече „Канал стрийт“ и посегна на „Малка Италия“, а чернокожите и латиносите се добраха до кокала на множество места извън Харлем. Ал Зи бе подушил смъртоносната заплаха още в зародиша ѝ и дискретно се бе отдръпнал от деликатните операции, премествайки бизнеса на синдиката все по на север и по на север. Сега го бяхме заварили в този опърпай офис над книжарницата за комикси в опит да запази колкото бе останало от едновременните стабилност и достойнство. А цялата тази обстановка показваше защо Тони Чистия е толкова опасен. Чели вярваше в някогашните митове и все още се надяваше да спечели лична прослава сред разпердушинените останки на стария ред. А всъщност крайните му действия вредяха на старите партньори, привличаха вниманието на полицията към тях и това ставаше точно в момент, когато организацията бе отслабнала и в уязвими позиции. На практика подвизите на Тони застрашаваха оцеляването на всеки около него.

Контето отляво отлепи гръб от стената и подхвърли:

— Тези мухълъвци са въоръжени, Ал. Да им помогна да се поразтоварят, а?

С угълчетата на очите зърнах Луис да повдига вежди на половин сантиметър. Опитното око на Ал Зи също долови движението и той усмихнато рече:

— Желая ти късмет, само че нашите гости не са от хората, които лесно се отказват от играчките си.

Младият фукльо загуби част от самоувереността си и, изглежда, се досети, че тази работа може да има и неприятен завършек.

— Не ми изглеждат толкова печени — отвърна той несигурно.

— Я ги огледай пак — посъветва го Ал Зи.

Контето ни загледа, но очевидно не видя нищо особено. Изобщо прозорливостта едва ли бе силната му страна. Пак метна един поглед на шефа си, сетне пристъпи към Луис.

— На твое място не бих... — тихичко го предупреди последният.

— Ама не си на моето място — захлупи го контето, но в гласа му прозвуча неувереност.

— Вярно е. На твое място нямаше да се обличам като евтин сводник.

Това реши въпроса. Очите на младия светнаха гневно и той направи фаталната крачка.

— Мамка ти, шибана чернилк... — само тези думи успя да каже.

Сетне изхлипа и захърка. Защото тялото на Луис светкавично се изви, лявата му ръка сграбчи гърлото на младежа, дясната измъкна пистолета от кобура му на кръста и го захвърли на пода. Контето започна да се дави като риба на сухо, от устните му потече слюнка. Краката му бавно се отделиха от пода и ботушките с металните носове се заклатиха безпомощно във въздуха, докато желязната ръка на Луис постепенно го вдигаше нагоре. Лицето му порозовя, сетне почервеня силно. Луис не отпусна хватката, докато устните и ушите на онзи не започнаха да синеят. Тогава изведнъж разтвори пръсти и младокът тупна на пода като презрял плод. Отчаяно се давеше и мъчеше да разкъса копчетата на ризата си, сякаш това щеше да увеличи притока на въздух към дробовете му.

По време на въпросното представление никой в стаята не помръдна. Защото Ал Зи не бе дал знак, че е нужно. Той изгледа младия си войник с мимолетно съжаление и се обърна към Луис:

— Ще ви помоля да го извините. Днешните момчета се учат бавно. Израстват в мизерия, липсват им маниери и възпитание, изразните им средства са заучени от долнопробни филми и утайката на обществото.

Сетне кимна към niskия до вратата и нареди кратко:

— Заведи го в банята и му обясни грешките.

Заповедта бе изпълнена незабавно: с помощта на другаря си младият се изправи и с мъка тръгна към вратата. Човекът с костюма на канапето мълчеше. Ал Зи стана, отиде до прозореца и се загледа в улицата долу. Сетне се обърна и се облегна на перваза. Сега и тримата бяхме прави — това бе традиционен жест на уважение от негова страна.

— Е, господо, кажете ми с какво мога да ви бъда полезен?

— Едно момиче, моя близка, дойде у нас преди няколко дни... — започнах аз.

— О, вие сте късметлия. Мен ми отидоха пет стотача последния път, когато ме посети момиче — рече Ал Зи и сам се засмя на плоската си смешка.

— Момичето е дъщеря на мой приятел — бивше ченге.

Ал Зи сви рамене.

— Моля да ме извините, но не виждам нищо общо...

— Ще видите. След нейното посещение имах среща с Тони Чистия. Бе малко болезнена за мен, но не мисля, че той получи голямо удовлетворение.

Ал Зи ме измери внимателно с очи, запали цигара, дръпна силно и учтиво ме подкани:

— Продължете, моля.

— Момичето е изчезнало. Искам да зная дали Тони я е отвлякъл. Възможно е да го е направил — като форма на натиск срещу мен. Ако е така — нека я върне. Мисля, че най-малко има нужда от сериозни неприятности от страна на полицията. Особено пък точно сега. Пък и вие също — рекох внимателно.

Ал Зи уморено потри чело и кимна мълчаливо. Сетне изгледа пълния на канапето. Онзи кратко мръдна глава, очите му си останаха все така непроницаеми зад очилата.

— Чакайте да се уточним — започна Ал Зи. — Вие искате да питам Тони дали е отвлякъл дъщерята на бивше ченге и ако е така, да му кажа да я върне. Така ли?

— Иначе ние ще трябва да свършим тази работа — обади се Луис.

— А знаете ли къде е? — попита Ал Зи. Сега вече усетих невидимо напрежение в стаята.

— Не — отвърнах. — Ако знаехме, може би нямаше да идваме при вас. Смятаме, че вие знаете.

Нещо в тона на Ал Зи при последния въпрос ми подсказваше, че и той не знае къде е Чели. Възможно бе Тони да действа в области извън неговия контрол; от друга страна, усещах, че самият Ал Зи е обсъждал положението точно преди ние да дойдем. За това говореше и присъствието на дебелия с очилата на канапето. Тези неща се усещат, въпрос на опит и рутина. Пълният не бе от хората на Ал Зи, поне не му бе подчинен. И със сигурност не бе нисък в йерархията, а от онези,

които дават нареждания и задават въпросите. Може би нещата на Чели не вървяха. Ал Зи май че потвърди това със следващите си думи.

— При създадените обстоятелства би било неразумно вие да се намесвате — тихо каза той.

— Какви обстоятелства? — попитах го аз.

Той пусна две кръгчета дим и подметна:

— Частни бизнесдела — от онзи тип, в който странични хора не бива да се бъркат. И ако настоявате, ще се наложи да ви разубеждаваме.

— И ние също.

— Мъртъв човек не може да разубеди никого.

— Лесно е да се каже — свих рамене аз.

Стараех се да говоря непукистки, но заплахата си беше налице — ясна и пряка. Ал Зи загаси цигарата в пепелника и разтри фаса с далеч повече от нужната сила.

— Да разбирам ли, че ще настоявате да се бъркате в нашите дела?

— Не се интересувам от делата ви. Бях ясен — имам определен проблем.

— За момичето ли става дума? Или за Били Пърдю?

Това вече ме учуди. Дори ме стресна. Но след кратък размисъл си рекох: че какво пък толкоз? Ако има игра, защо Ал Зи да не е в нея? Какво му пречи. Този тип хора винаги ще протегнат ръка към търкаляща се по улиците плячка. Въпросът бе за отношенията с Тони. И за липсващите пари. Чии бяха те?

— Защото ако става дума за Били Пърдю, нещата може и да загрубеят — продължи той.

— Изчезналото момиче е приятел, а Рита Ферис — съпругата на Били — ми беше клиент.

— Този клиент вече не е сред живите.

— Нещата не се приключват така лесно.

Ал Зи стисна устни. Мъжът на канапето остана непроницаем, неподвижен, като истински Буда.

— Значи вие сте човек на принципите — подметна Ал Зи.

Произнасяше думата „принципи“ снизходително, като изтъркан термин. Но добави:

— И аз държа на принципите.

Не ми ги пробутвай тези приказки на мен, рекох си наум. Принципите са нещо скъпо и трайно. Едва ли Ал Зи притежава моралната устойчивост наистина да държи на принципи. Всъщност, ако съдим по делата му, той има морала на човек, който би се изпикал на горящ приют за сираци.

— Знаете ли, мисля си, че вашата и моята дефиниция за принципи се разминават — усмихнах му се.

— Може би да, може би не — усмихна ми се и той и сетне се обърна към Луис: — Вие къде седите в тази работа?

— До него — кратко кимна към мен Луис.

— Значи ще трябва да помислим за компромис — заключи разговора Ал Зи. — Аз съм прагматик. Ако действате внимателно, може би няма да се наложи да ви убивам.

— И ние също — отвърнах заядливо. — Благодаря за гостоприемството.

Сетне си тръгнахме.

Облаци се бяха сгъстили и беше още по-мразовито.

— Какво мислиш? — попита Луис.

— Че Тони действа соло и вероятно си вярва, че ще оправи бакиите преди Ал Зи да загуби търпение. Ти какво мислиш — дали Елън е при него?

Луис не побърза да отговори, очите му станаха далечни и студени.

— И да е, и да не е, пак всичко опира до Били Пърдю. И някой ще го отнесе много здраво.

Тръгнахме по „Бойлстоун“ и по-надолу спряхме такси. Луис се намести в колата и нареди на шофьора да кара към „Лоугън“.

— Може ли да направим едно отклонение? — намесих се аз.

И Луис, и таксиджията вдигнаха рамене едновременно. Луис ме изгледа.

— Искам да отида до Харвард — рекох и погледнах Луис. — Ти не идвай, ако не искаш. Ще се видим направо на летището.

— А, не, ще дойда — рече той и вдигна вежди. — Е, ако не смяташ, че ще ти разваля стила.

Таксито ни остави пред тежка сграда на име „Уилям Джеймс Хол“, недалеч от „Куинси“ и „Къркланд“. Оставих Луис да ме чака във фойето и взех асансьора до етаж на катедрата по психология. Стомахът ми се свиваше от притеснение, дланите ми се навлажниха. В канцеларията учтива секретарка ме упъти как да намеря кабинета на Рейчъл Улф и веднага добави, че тя самата днес ще отсъства от факултета. Била на семинар извън града и щяла да се върне на следващата сутрин.

— Ако желаете, оставете съобщение, ще го предам — предложи тя.

Понечих да си тръгна веднага, но не го направих. Извадих си портфейла, а от него една визитка. Написах новия си телефон в Скарбъро и помолих секретарката:

— Предайте й това, ако обичате.

Тя ми се усмихна. Аз благодарих и си тръгнах.

С Луис се разходихме до близкото площадче, оттам хванахме такси и потеглихме за летището.

— Досега не си ли опитвал да я намериш? — попита ме той с лека усмивка.

— Веднъж бях решил, но нищо не се получи.

— Ти си по изненадите, а? Ще се появиш изневиделица, все едно си я дебнал, и ще я стреснеш.

— Защо да я стряскам, та ние се познаваме отдавна, Луис.

— А, така ли? — той ме изгледа и поклати глава. — Добре тогава. И какво се опитваш да направиш, ако, разбира се, не е тайна?

— Опитвам се да се извиня.

— Искаш да се съберете пак, нали?

Замислих се.

— Може би просто не желая нещата да продължават така, както са сега. Честно казано, не съм сигурен какво точно искам да правя. Пък и не зная дали съм готов...

— Но я обичаш?

— Обичам я.

— Тогава животът просто ще ти подскаже, когато си готов — рече той и повече не говорихме за Рейчъл.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На летището ни чакаше Ейнджъл. Заведе ни да хапнем в един от най-големите комплекси за аламинути в обширния пазарен център „Мейн Мол“ наблизно. Не биваше да тръгваме на празен стомах.

— Боже, Боже, какво разнообразие — облизваше се той. — Глей тука — максисандвичи, дънкин донътс, пици-мици, палачинки, въобще каквото си пожелаеш. Ако живея тук, ще надебелея и само ще ме местят от една маса на друга.

— Ти и така си си дебел — с критичен поглед го измери Луис.

Ядохме китайски специалитети, междувременно разказах на Ейнджъл за срещата с Ал Зи. И той имаше новини — бе намерил писмо за Били Пърдю, адресирано до Роналд Стрейдиър и доста измачкано. Дал му го самият Роналд.

— Ченгетата и федералните са минали терена със ситен гребен и лупа, ама като нямат правилен подход към твоя стар другар Рони, аз получих голямата награда.

— Говори ли ти за кучето си? — засмях се аз.

— Говори ми цял час и ме почерпи с яхния.

— От какво? — попитах с интерес.

Отлично знаех, че Роналд прибира ударените и убити от автомобилисти диви животни по околните пътища и си ги готви. Така поне не плаща за месо, въпреки че щатският закон забранява тази практика. Бях опитвал приготвен от него еленов бифтек — адски вкусно беше — с консервирани моркови и цвекло, които той съхранява в сух пясък.

— Каза, че е от катеричка, но ми понамирисваше на друго — смръщи нос Ейнджъл. — Във всеки случай не съм го питал — не би било учтиво. Ама беше много вкусно, с различни подправки. Виж сега — за писмото. Дошло преди седмица, но Били бил вече изчезнал.

Пощенската марка бе от Грийнвил. Самото писмо бе кратко, малко повече от няколко изречения с пожелания за добро здраве, няколко новини за „къщата“ и за „старото куче“, които Били видимо

добре познаваше. Подписано бе с името на Мийд Пейн със старчески, леко разкривен почерк.

— Значи двамцата са поддържали връзка през изминалите години — забелязах аз.

Този факт потвърждаваше предишните ми предположения — че при нужда Били би потърсил помощ именно от Мийд Пейн.

Тръгнахме за Дарк Холоу с уговорката, че няма да спираме никъде. Ейнджъл и Луис пътуваха пред мен в златистия си мъркюри, аз отзад — в мустанга. Колкото повече навлизахме в северните райони, толкова повече се сгъстяваше и мъглата. Все едно пътувахме в странен, призрачен свят, осеян с разпилени без ред къщички с мъждукащи прозорчета в градове без център и без улици, а фаровете на колите приличаха на гигантски приказни мечове, готови да пронизат невидимо чудовище. Прогнозата предвещаваше обилни снеговалежи. Значи скоро щяха да пристигнат снегорините и да се захванат с почистване на магистралната мрежа. Но засега Грийнвил изглеждаше спокоен и незасегнат от зимата — ранният сняг бе посипан с пясък и пътищата бяха в задоволително състояние. В отсечката между него и Дарк Холоу срещнахме само два автомобила.

Аз бях поизостанал и когато пристигнах в мотела, Ейнджъл и Луис вече се нанасяха. На регистрацията стоеше същата жена със синкавата коса и дописваше данните им във формуляра. На плота до нея дремеше свит на геврек кафяв котак — носът му почти допрян до опашката. Ейнджъл обясняваше нещо на жената, а Луис встрани лениво прелистваше туристически брошурки. Хвърли ми кос поглед, но с нищо друго не показва, че сме заедно.

— Вие, господа, в една стая ли ще бъдете? — питаше жената.

— Да, госпожо — отвърна Ейнджъл и мъдро поклати глава. — Всеки спестен долар ни е добре дошъл.

— А вашият приятел свещеник ли е? — отново запита жената и с любопитство огледа високия Луис във великолепия му черен костюм.

— Да, госпожо, нещо подобно — откликна Ейнджъл. — От старозаветниците е, много държи на това, знаете. Око за око, зъб за зъб, нали се досещате?

— О, колко мило. Ние тук много рядко посрещаме вярващи.

Лицето на Луис се сви в многострадална гримаса, досущ светец, когото се канят да изтезават.

— Ако се интересувате, довечера ще имаме служба, ние сме баптисти. Добре сте дошли.

— Покорно ви благодарим, госпожо, но предпочитаме нашето си богослужение.

Тя се усмихна с разбиране.

— Разбира се, разбира се. Само ще ви моля да спазвате правилника за тишината. Нека да не безпокоим другите гости, нали?

— С удоволствие ще се съобразим с правилника — тържествено заяви Луис и пое ключа от ръката ѝ.

Доближих се и тя мигновено ме позна.

— О, на вас май ви хареса в Дарк Холоу?

— Надявам се да го опозная още по-добре — отвърнах в същия стил. — Може би вие дори ще ми помогнете за нещо?

— Разбира се, с каквото мога.

Подадох ѝ снимка на Елън Коул — от моменталните, каквито се правят на автомат. Само че аз я бях увеличил на цветен ксерокс до размерите на канцеларски лист хартия.

— Да сте виждали това момиче?

Жената пое снимката, внимателно си намести очилата и присви очи. Диоптрите ѝ бяха доста високи.

— Да, да, разбира се. Да не би да има някакви неприятности?

— Надявам се, че не, но изчезна и родителите ѝ ме помолиха да я потърся.

Тя пак се взря в лика на Елън и закима с глава.

— Да, помня я. Полицейският началник Дженингс разпитваше за нея. С един младеж бяха отседнали тук за една нощ. Мога да проверя и датата, ако ви интересува.

— Моля ви.

Тя порови в продълговатото архивно метално чекмедже, в което бяха подредени картони и формуляри. След малко извади един от тях и рече:

— Ето. Били са тук на 5 декември. Платено е с кредитна карта на името на Елън С. Коул.

— Да помните нещо за нея? Нещо необичайно?

— Не мисля. Идеята да дойдат по тези краища им дал автостопаджия, когото качили в Портланд. Това е всичко, което помня. Тя беше много мила — приветлива девойка, винаги усмихната, а не

нацупена като момчето. Да, на тази възраст децата понякога са много своенравни. Аз ли не зная — отгледала съм четири собствени — на същите години бяха като диви кози.

— Споменавали ли са ви къде се канят да отидат?

— Мисля, че все говореха за северните райони. Може би се канеха да се катерят по планината Катадин, знам ли? Не съм сигурна, но лично аз ги посъветвах, ако имат време, непременно да посетят тамошното езеро и да се насладят на залеза. Несравнима гледка, знаете. И много романтична — точно за млади хора. Й нарочно ги оставих на спокойствие да си съберат багажа и да тръгнат късно следобед, а не по обед, както изисква нашият правилник.

— Значи не споменаха името на автостопаджията? Онзи, който ги насочил насам?

Странен ми се виждаше този съвет. Какво толкова може да предложи Дарк Холоу на едни туристи?

— А, говориха за него. Някакъв възрастен мъж, когото срещнали по пътя и го докарали чак до града, както ви казах. Май че и тук се срещаха с него, но мога ли да бъда сигурна?

Сърцето ми трепна.

— А името? Помните ли името?

— Не, за съжаление. Но както го описвах, не ми се стори да е някой от нашите — местните — рече тя и челото ѝ се сбърчи в размисъл. — Ама вие да не мислите... Слушайте, онзи човек едва ли е бил опасен. Че какво може да им стори един безобиден старец?

Въпросът прозвуча реторично, но не и за мен. Във всеки случай я разпитах как да стигна до езерото. Тя ми даде туристическа карта на района — езерото бе на миля-две извън градчето. Благодарих и тръгнах към стаята. Бе съседна на онази, където се настаниха Ейнджъл и Луис. Почуках и влязох при тях. Луис закачаше скъпите си костюми в овехтелия стенен дрешник. Реших да не говоря за онзи старец — много бе рано за изводи.

— С какво ли се забавляват местните, а? — попита Ейнджъл и тежко се отпусна на двойното легло. — Тук е тихо като в манастир.

— Обличат се дебело, както подобава през зимата, и чакат да дойде лятото — пошегувах се аз.

— Ами като дойде лятото?

— Чакат зимата.

— О, Боже, че как познават кога е лято, кога зима?

— През зимата дъждът се превръща в сняг.

— Много гот, ама ако си дърво — рече Ейнджъл нажалено.

Луис привърши с костюмите и попита:

— Научи ли нещо?

— Онази жена помни Елън и гаджето. Посъветвала ги да отидат на залез-слънце на езерото — било много красиво. Смята, че са тръгнали на север. Туризм.

— Може би точно натам са тръгнали.

— Да, но според Лий Коул горските в района на Бакстър Стейт Парк не са виждали такава двойка. А като изключим резервата, какво ще правят по онези места? Има още нещо: казали на жената, че по пътя взели стопаджия — възрастен човек ли, старец ли — и той им дал съвет да дойдат в Дарк Холоу.

— Това според теб лош знак ли е?

— Честно казано, не зная. Зависи кой е бил. Може да няма нищо лошо.

Но не можех да забравя онзи възрастен мъж с Рита Ферис в хотела, а и човека, който Били Пърдю бе забелязал пред апартамента й малко преди двойното убийство. Изведнъж се досетих и за разговора с Роналд Стрейдиър при караваната, когато той недочу въпроса ми и отговори: „Да, може да е бил и стар.“

— Е, какво ще правим сега?

— Първо ще трябва да говоря с Ренд Дженингс.

— Искаш ли да дойдем и ние?

— Не — за вас имам други планове. Разходете се до къщата на Пейн и огледайте как са нещата там. Внимателно, разбира се.

— Искаш да кажеш да проверим дали се е появил Били Пърдю, така ли? — попита Ейнджъл.

— Каквото и да е.

— Ами ако е дошъл?

— Тогава отиваме направо при него.

— Ами ако не е?

— Ще чакаме, докато се уверя, че Елън Коул не е някъде тук, и то в беда. Сетне... — свих рамене.

— Пак ще чакаме, няма какво друго — довърши вместо мен Ейнджъл.

— Вероятно е така — признах аз.

— Това е добре — рече Луис. — Поне ще зная какво да обличам.

Полицейският участък на Дарк Холоу е на миля и нещо от най-крайната северна част на града — едноетажна тухлена сграда със собствен генератор, поместен в бетонена пристройка от източната ѝ страна. Участъкът е почти нов, построен след като преди две години пожар унищожил стария, който се намирал в центъра на градчето.

Вътре бе топло и светло. Зад бюро близо до входа седеше сержант по риза и попълваше някакви формуляри. На етикет на ризата му бе изписано името — Реслър. Предположих, че е същият Реслър, присъствал на самоубийството на Емили Уотс. Представих се и помолих да вляза при началника му.

— Мога ли да попитам по какъв повод, сър?

— Елън Коул — просто отговорих аз.

Челото му се смръщи леко, но веднага вдигна телефонната слушалка и набра вътрешен номер.

— Един човек те търси във връзка с Елън Коул, шефе — рече той, изчака две секунди и като постави длан върху мембраната, ме запита: — Бихте ли си повторили името, ако обичате.

Повторих му го, той също — в слушалката.

— Точно така, шефе. Паркър. Чарли Паркър.

Отсреща му дадоха някакви нареждания, защото той ме огледа съсредоточено от главата до петите и рече:

— Да, ясно, шефе, слушам. Точно така. Веднага, разбира се.

Сетне сложи слушалката на място и отново ме изгледа, без да каже нищо.

— Е, помни ли ме? — попитах аз.

Реслър не отговори, но останах с впечатлението, че сержантът добре познава началника си и в гласа му вероятно е доловил нещо, което го е накарало да внимава.

— Последвайте ме, ако обичате — рече той и се изправи.

Отключи вратата зад себе си и я задържа, за да мина пръв. Сетне отново заключи и пресякохме следващото помещение, за да влезем в неголяма, преградена със стъклени плоскости кабинка. Зад метално бюро с компютър и куп документи седеше Рендъл Дженингс.

Не се бе променил много. Вярно, бе посивял и леко напълнял, лицето му бе по-бузесто и под брадичката личеше начало на втора гуша, но все още изглеждаше добре — привлекателен мъж с остри кафяви очи и широки, силни рамене. Вероятно навремето егото му бе здраво пострадало от случилото се между мен и съпругата му.

Изчака Реслър да излезе и чак тогава отвори уста. Не ме покани да седна и, изглежда, не го дразнеше фактът, че застанал прав, го гледах отгоре.

— Никога не съм и помислял, че ще ти видя мутрата пак — това бяха първите думи.

— И аз така си мислех, като помня как се сбогувахме. Чудя се само защо не накара сержанта да остане и да държи вратата.

Той премълча, размести книгата по бюрото. Не бях сигурен дали го прави заради себе си или за да ми отвлече вниманието от някакъв трик, който се готви да пробута.

— Значи си дошъл заради Елън Коул?

— Точно така.

— Нищо не знаем за нея. Била тук, поседяла, заминала си — вдигна рамене, разпери ръце в жест на недоумение.

— Да, ама майка и не е на същото мнение.

— О, пет пари не давам за мнението на майка й. Аз ти казвам ясно какво знаем ние — същото, което казах и на баща и, когато беше тук.

Значи така. Уолтър е бил в Дарк Холоу — може би по същото време, когато съм бил в градчето и аз. Разминали сме се, както много пъти досега. Стана ми мъчно и тъжно: бил е принуден, горкият, да дойде, загрижен за съдбата на дъщеря си и да се моли на този тиквеник. Всячески бих му помогнал, само да знаех как.

— Семейството е завело молба и уведомило федералните власти за случая.

— Отлично зная факта. Онзи ден един от ФБР ми проби тъпанчетата да ме плаши с някакво досие на НЦИП. Най-вероятно несъществуващо. Казах му, че от Вашингтон до Дарк Холоу е много, много далеч. Ние тук си имаме собствен стил на работа, не като някои...

Изгледа ме свирепо, без да довърши изречението. Реших да не отговарям на предизвикателствата му.

— И все пак няма ли да направите нещо?

Дженингс се изправи и подпря свити в юмруци огромни ръчища на малкото бюро. Изглежда, бях забравил какъв едър мъжага е той. На колана му висеше огромен револвер — мисля, че бе „Кунън.357 — Магнум“, производство на завода в Сейнт Пол, Минесота. Блестеше като нов и май си бе такъв. За какво му е тук на Ренд Дженингс такова страшно пушкало? Освен да седи на верандата и да гърми по зайците.

— Абе, какъв ти е проблемът на теб? — рече той сравнително тихо, но със сподавен гняв. — Ти ли бавно загреваш, аз ли зле се изразявам? Направили сме всичко по силите си. Реагирали сме на молбата за издирване. Нашето мнение е, че момичето и момчето са решили да избягат и сигурно да се оженят. И засега нямаме никакви основания да мислим друго.

— В хотела допускат, че може да са тръгнали на север.

— Може да е така.

— На север са само резерватът и планината.

— Значи са отишли някъде другаде.

— А с тях може да е имало и трети човек.

— Възможно е. Аз само зная, че са напуснали града.

— Сега разбирам защо никога не те приеха в детективския отдел. Той скочи от стола, лицето му пламна.

— Нищо не разбираш ти, боклук такъв!

Така се разгневи, че почти запелтечи. В интерес на истината успя да се овладее за броени секунди и следващата му реплика бе казана с ледено спокоен тон:

— Сега, ако обичаш да ме извиниш: тук имаме работа и по истински престъпления.

— Истински, вятър — не се въздържах аз. — Някой откраднал коледното дръвце на млекаря, а? Друг се опитал да изчука кучката на съседа!

Дженингс излезе иззад бюрото и пристъпи към мен. Вероятно мислеше, че ще се отдръпна ужасен. За миг реших, че ще ме цапардоса, но той ме заобиколи и отвори вратата.

— Надявам се да не се забъркаш в нещо тук — каза със същия заплашителен тон и ме измери с очи предизвикателно. — Внимавай, не си търси белята!

Съвсем явно намекуваше за Лорна. Елън Коул ряпа да яде.

— Няма нужда да си търся белята — рекох не по-малко предизвикателно. — Щом остана някъде за по-дълго време, и тя сама ме намира.

— Защото си тъпанар — откликна той и още по-широко разтвори вратата. — Не проумяваш уроците, които ти дава животът.

Тъкмо излизах и ръчището му за миг блокира изхода.

— И запомни едно нещо, Паркър. Тук е моят град, а ти си гост. Внимавай и не злоупотребявай с тази привилегия.

— Гостоприемството да върви по дяволите, а?

— Точно така. В твоя случай, да!

Излязох от участъка и тръгнах към колата. Вятърът виеше в околните дървета, а студът щипеше пръстите и лицето ми. Небето горе тъмнееше. Тъкмо отварях вратата на мустанга, когато в паркинга влезе датсън. От него излезе Лорна Дженингс, облечена в голямо кожено яке с мъхната яка и напъхани в ботуши джинси. Същите ботуши, с които беше, когато се видяхме миналия път. Отначало не ме забеляза, но като тръгна към сградата, ме видя и се спря. След миг колебание и бегъл поглед към входа бързо тръгна към мен.

— Какво правиш тук?

— Говорих със съпруга ти. Не беше много учтив.

— И това те учуди, така ли? — вдигна тя вежди.

— А, не, ни най-малко, но не става дума за мен. Изчезнали са девойка и младеж и си мислех, че някой тук трябва да знае какво се е случило. В участъка явно не са чули нищо, но аз ще се навъртам из града, докато намеря някой, който може да ми помогне.

— Кой са тези хора?

— Дъщерята на приятел и нейният приятел. Тя се казва Елън Коул. Не си ли чувала Ренд да споменава нещо по въпроса?

— Казваше, че е направил всичко възможно. Смята, че вероятно са избягали, за да се оженят — кимна тя.

— Залюбили се млади, избягали от любов — усмихнах ѝ се аз. — Красиво нещо е това любовта, а, Лорна?

Тя преглътна и прокара пръсти през косата си.

— Мрази те, Птицо. Мрази те заради онова, което направи. Кое то направихме.

— О, та то беше преди много години.

— Не и за него — отвърна тя и ме изгледа в очите. — Не и за мен.

Съжалих за издрънканите набързо приказки за любовта. Хич не ми хареса тъмният и влажен огън в очите ѝ. Правеше ме неспокоен. И без да мисля, изтърсих въпрос, който изненада дори и мен самия:

— Защо си още с него, Лорна?

— Защото ми е съпруг. И защото нямам къде другаде да отида.

— Това не е вярно, Лорна. Винаги има къде да отидеш.

— Предложение ли ми правиш?

— А, не, просто излагам общопознати факти. Е, остани със здраве. И се пази — казах аз и понечих да си вляза в колата.

— Не, Птицо, ти се пази — възкликна тя и ме хвана за ръката. — Нали ти казах — не е забравил, не ти е простил и няма да забрави. Чу ли?

— А на тебе прости ли?

— Аз нямам нужда от неговата прошка — тъжно отвърна тя и си тръгна.

В гласа ѝ прозвуча нещо особено, нещо, което ми напомни за първия ни интимен миг и за топлата ѝ копринена кожа, притисната в моята.

Следващия час прекарах из магазините на Дарк Холоу. Показвах снимката на Елън на всички, които имаха желание и готовност да ме изслушат. Спомнях си за нея в ресторанчето и в дрогерията, но никой не беше виждал Елън и Рик да си тръгват от градчето. Никой не можа да потвърди дали с тях е имало и трети човек или да ми даде поне идея какъв би могъл да бъде онзи възрастен мъж. Минавах от едно място на друго, студът все повече се засилваше, светлините на магазинчетата боядисваха снега в жълто пред прозорците си. Закопчах си палтото, вдигнах яката и продължих да питам тук и там.

Така или иначе обиколих почти всички възможни източници на информация и чак тогава се прибрах в мотела. Взех един душ, преоблякох се и се приготвих да похапнем с Ейнджъл и Луис. Първият бе вече отвън, пиеше кафе в пластмасова чашка и пухтеше като парен локомотив на студа.

— Абе, тук е по-топло, отколкото вътре — махна ми с ръка той.
— В банята е същински ледник, плочките студени, кожата ми остана по тях.

— Много си изнежен. Сигурно всички гейове сте такива.

— Да, бе, да. И свиря на цигулка, а в клозета пиша или чета класическа литература. Тези тъпи стереотипи ни разгонват фамилията...

— Да, да, разгонват, вятър работа. Че кой някога ви е забранявал нещо на вас, а? Митинги правите, закони искате да си прокарате и прочие. Какво ти е забранено, хайде кажи ми?

— Да се върна в Ню Йорк например!

— Защото си гей ли?

— Не, защото трябва да стоя тук при теб и да те бавя, ето защо.

— Аааа, видя ли? Значи това, че си гей, няма нищо общо с факта. И още значи, че може да си си съвсем нормален и пак да си тук по същата причина.

От майтап за малко щяхме да се скараме. Ейнджъл ядно затупа с обувки по снега и запремества чашката от една ръка в друга, като си духаше пръстите, за да ги стопли.

— Хайде стига вече, че ще докараш още сняг — усмигнах му се аз. — Забелязахте ли нещо около къщата на Мийд Пейн?

— Тц. Нищо особено освен самия Пейн и онзи младеж. Бяха си само двамцата. Ти постигна ли нещо при Дженингс?

— Не.

— Е, изненадан ли си?

— И да, и не. Той лично на мен няма причини да ми прави услуги, но тук работата е по-сложна. Става въпрос за безследно изчезнали граждани и това е работа на полицията. А в очите му прочетох, че е готов да ги пожертва като едното нищо само и само да ми направи мръсно — лично на мен. Не мога да го разбера. Добре, зная, че е страдал — жена му се хванала с друг зад гърба му, с някой си десетина години по-млад от него, но той все още си е с нея и май че съвместният живот хич не им понася. Нито е грозен, нито е дърт или импотентен — всичко си му е на място. Ама на — случва се. Взел съм нещо от него и той не може да ми го прости. И затова ще накаже и Елън, и Рик, че и семействата им дори. Само за да си го върне на мене. Извинявай, Ейнджъл, аз май доста се раздрънках.

Той замахна и изля кафето в близката преспа. Снегът изсъска и в него се отвори черна дупка.

— Не е в страданието въпросът, Птицо — тихо рече Ейнджъл. — Ясно, че е страдал. Е, и? Голям праз! Огледай се и виж как са другите — ето това е философията на живота. Виж какво им е на ближните — може би те страдат повече от самия теб? И ако можеш да им помогнеш с нещо, напрани го! Ето това е номерът, според мен поне. Няма нужда да размахваш собственото си страдание като знаме, че всички да го видят. Ако правиш нещо, направи го, защото е достойно и правилно. Като те слушам, разбирам, че онзи тип Дженингс е някое безсърдечно и жестоко копеле. Самовлюбено, унесено в самосъжаление, не вижда нищо освен собствения си задник. Я им виж и брака. Тия сигурно са мазохисти — тя нещастна, той нещастен, ама са се скрили в черупките си и нищо не е в състояние да промени нещата. Егоист е онзи Ренд. Мисли само за своята мъка и болка и вини жена си за всичко. Че и тебе, а сигурно и целия свят. И ето — така стигаме до Елън Коул — какво му пука за нея, за баща ѝ, за майка ѝ, за другите? Той мисли само за едно: че е изтеглил кофти билетче от лотарията, че животът му е прецакан и така ще бъде до края на дните му.

Изгледах го ококорен — небръснат, изпод вълнената скиорска шапка стърчи рошавата му коса, размахал празната пластмасова чашка — същински оратор. Стана ми още по-интересен — пустият му Ейнджъл, целият изтъкан от противоречия. А аз слушам от него уроци по житейска философия, от него — бившия пандизчия и ужким пенсиониран крадец, чийто любовник преди 24 часа бе екзекутирал човек пред тухлена стена. Странно наистина. Във всеки случай какво ли пък не ми се е случвало в живота.

Ейнджъл сякаш прочете мислите ми. Погледна ме в очите и продължи лекцията:

— Ти и аз... приятели сме от много, много отдавна, може би без дори да сме го осъзнавали тогава. Мисля, че те познавам, навремето и ти бе на път да се превърнеш в нещо като този Дженингс и милиони други като него, но сега съм сигурен, че никога няма да бъдеш такъв. Не зная как точно се промениха нещата при теб, пък и за много неща не искам и да зная. Но с очите си видях как преди време ти се промени изцяло и се изпълни с милост и състрадание към хората. Птицо, то не е същото като съжаление или чувство за вина и угризения, или опит да

изплатиш някакви си дългове към съдбата или към самия Господ Бог, не. Това е нещо много особено — чуждата болка да е и твоя болка и опит да освободиш някого от нея, че дори и тя да налегне теб самия... Понякога дори постъпваш зле, за да постигнеш тази цел, но кой може да каже със сигурност кое е зло и кое добро? Труден с житейския баланс, кантарът на Съдбата е много деликатно нещо, знаеш. Човек може да е фундаментално добър и пак да върши лоши неща, такава е човешката природа. Има хора, които не мислят така, но те са слуги на собствената си съвест, те са нейни доживотни затворници, които се борят само с нея и никога не свършват нищо добро и праведно, дори и за два цента, не е ли така? А Злото съществува и нищо не се променя, вечните му жертви са беззащитните и невинните, все те страдат — лошите никога! Човек трябва да прави добро, колкото може, но само в името на доброто. Не че винаги е лесно, както казах. Твоите добрини, Птицо, ще бъдат зачетени в един следващ живот, сигурен съм, дори повече от сигурен. Господ сто на сто си води бележки за хората, иначе всички ние ще се озовем в Ада, нали?

И изведнъж се усмихна, някак по детски и дяволито. Усмивка, която искаше да каже, че той отлично знае цената на тази философия. Знае, защото собственоръчно я практикува. Понякога спрямо мен или спрямо Луис, но винаги, винаги в името на онова, което смята за честно и добро. Не бях убеден, че казаното за мен е точно. В делата си всякога съм се мъчил да съдя хората по доброто и лошото в тях, но пък кой ми бе дал това право и доколко можем да бъда точен? Усещах в същото време, че не съм успял изцяло да се отърся от чувството за вина и мъката — мои неизменни спътници. Стараех се да облекча собствената си болка и в тези усилия може би смекчавах и чуждата. Дали това е качеството, наречено състрадание?

Някъде отдалече се разнесоха полицейски сирени, приближаваха се бързо и ето — мярнаха се червени и сини светлини и озариха къщите по главната улица. С голяма скорост профуча патрулна кола, за миг удари спирачки на главната пресечка и продължи, а след нея се зададе друга — без отличителни знаци. В първата безпогрешно разпознах Рендъл Дженингс.

— Олеле — засмя се Ейнджъл, — този герой сигурно е подушил разпродажба на понички.

— И безплатно кафе — добавих аз.

Извадих ключовете от джоба и побутнах облегатия на мустанга Ейнджъл.

— Аз ще прескоча да погледна какво става. Идваш ли?

— Тц. Ще изчакам Чернокожия Нарцис да привърши с разкрасяването. Тук ще те чакаме. Макар че е студено и току-виж сме си запалили огън с наличната мебелировка в стаята.

Тръгнах по сирените и след около миля настигнах колите. Караха на дълги светлини и току-що навлизаха в изсечена в гората алея. Фаровете ми осветиха оголени клони, разперени като мъртвешки ръце над разчистеното пространство. Пътят беше частен, на дърводобивна компания; в началото имаше тежка бариера, вдигаше я мъж с вълнена шапка и дебело яке. Алеята се виеше навътре към още по-широко разчистена площ с малка къща на края. Сигурно същият човек се бе обадил на полицията.

Следвах колоната на известно разстояние. Ориентирах се лесно по стоповете на последната кола, които проблясваха по тесния, неравен терен с дълбоко врязан в него коловоз. Скоро излязохме на поляната. До къщата бе спрян товарен форд с малка платформа за ски на покрива, а до него стоеше едър брадат мъж с шкембе като бременна жена. От патрулката слезе Дженингс, от втората кола — Реслър и друг полицай. Оставиха мигащите светлини да работят и се насочиха към задната част на колата. Взех си фенера от колата, слязох и тръгнах след тях. Почти веднага чух гласа на брадатия:

— Нямаше как да го зарежа там. Очакват се обилни снеговалежи и това значи, че ще остане горе до пролетта, когато снегът започне да се топи...

Групата извърна лица към мен, когато наближих. Едрите черти на Дженингс се изкривиха във враждебна физиономия:

— Ти пък какво на майната си дириш тук?

— Бера боровинки — отвърнах със същия тон. — Какво има в автомобила?

Без да чакам разрешение, пристъпих и осветих товарното помещение. Съдържанието нямаше нужда от осветление.

Нужен му бе мрак и покой дълбоко под земята, а отгоре му надгробен камък.

Да, беше мъжки труп, положен на брезент — устата широко отворена, пълна с листа, очите — склопени, а главата извърната под

неестествен ъгъл. Първото ми впечатление бе, че виждам парцалена кукла, опърпана и сякаш пречупена. Тялото лежеше сред пластмасови контейнери и разхвърляни инструменти, главата почти опряна в стойката за пушки на гърба на кабината.

— Кой е той?

За миг реших, че Дженингс няма да благоволи да ми отговори. Но той въздъхна тежко и рече:

— Прилича на Гари Шут — земемер от дърводобива. Дарил — ей този тук — ходил да проверява заложените капани и го намерил. Открил и колата му — на около две мили и нещо от трупа.

Дарил потрепна при споменаването на капаните и отвори уста да възрази. Капаните са чиста проба браконьерство. Но Дженингс го изгледа смразяващо, онзи сви опашка и сведе очи. Братият не изглеждаше особено умен. Очичките му бяха малки, мътни, челото ниско, устните стиснати и в постоянно движение, сякаш непрестанно дъвче долната си устна.

Застанал до него, Реслър проверяваше съдържанието на портфейла на мъртвеца.

— Шут е, няма грешка — обади се той. — Парите май липсват, кредитните карти са си на място. Ти ли ги взе, Дарил?

Дарил заклати глава енергично, очичките му диво заиграха на всички страни.

— Не бе, не съм... нищо не съм пипал.

— Сигурен ли си?

Човекът закима още по-бързо.

— Сигурен съм, сигурен... аз...

— Как го намери? — попитах Дарил.

— Какво? — той видимо не ме разбра.

— В каква позиция бе тялото и къде точно?

— Беше на дъното на една урва, цялото посипано с листа и сняг. Стори ми се, че се е подхлъзнал и се е свлякъл надолу. Удрял се е в скалите и дърветата и сигурно си е счупил врата. Пречупил се е като клонче — Дарил се усмихна глупаво, усетил може би, че е казал нещо неподходящо.

Но на мен тази версия не ми звучеше добре, особено с липсата на пари в портфейла.

— Значи върху му имаше сняг и листа, така ли, Дарил?

— Да, сър — загледа ме той притеснено. — И клонки имаше също.

Кимнах, пак осветих трупа с фенера. На китките му имаше нещо, което привлече вниманието ми, и задържах лъча върху тях.

— Жалко, че е преместен.

Дори и Дженингс трябваше да се съгласи с този очевиден факт.

— Дявол те взел, Дарил, какво имаш вместо мозък в главата, а?! Трябваше да го оставиш на място и да се обадиш на горските.

— Как да го оставя там горе сам... — заекна Дарил. — Не е по християнски...

— Може би така е по-добре — обади се Реслър. — Ако завали, а то сто на сто ще вали, може би нямаше да успеем да се доберем до мястото навреме и щеше да се наложи да чакаме до пролетта.

Според Дарил трупът бил до Айлънд Понд. Той го завил с брезента, завързал го за носилка от клони и я влачил на рамо десетина мили до колата. Айлънд Понд е езерце доста далеч от мястото, където се намирахме, а път дотам кажи-речи няма — само скали, преспи и малко равна пътека. Замислих се и сега погледнах Дарил с уважение. Колко хора биха направили това за непознат мъртвец?

— Има нещо такова — побърза да се съгласи Дженингс. — Пък и как бихме стигнали дотам в мрака, при положение, че изобщо уцелим мястото? Във всеки случай това си е работа на шерифа, може би и на горските. Утре сутринта ще уредим транспорт за Огъста — там да си го гледа съдебният лекар.

Вдигнах глава към небето — прихлупено, натежало, сякаш отгоре бе надвиснало нещо и се канеше да се стовари върху ни. Реслър забеляза погледа ми.

— Да, да — рече той. — Ще вали. Може би Дарил наистина е постъпил правилно.

Дженингс изгледа Реслър тежко. Погледът му означаваше едно: повече да не се говорят излишни неща пред Дарил и особено пред мен. Сетне плясна с ръце и нареди:

— Хайде да се измитаме оттук.

Изведнъж се досети за нещо и се върна при колата. Зави трупа с отнетата част на брезента и я затисна с различни инструменти. Посочи третия полицаи с пръст и заповяда:

— Стиви, ти се качи тук и внимавай тялото да не изпадне.

Стиви бе съвсем млад, почти момче. Не му хареса задачата, но как да възрази на шефа? Покатери се отзад, а Реслър тръгна към немаркираната полицейска кола. Останахме Дженингс и аз.

— Благодарни сме ти за съдействието, Паркър — рече той и ме измери с очи.

— Не съм сигурен, че си искрен — отвърнах.

— Дяволски си прав — не съм. Стой далеч от мен и от работата ми. За последен път те предупреждавам. Повече няма да го правя.

Блъсна ме в гърдите с облечената в ръкавица ръка и си тръгна. Трите коли потеглиха почти едновременно — товарният автомобил с трупа остана в средата. Гари Шут отиваше в Дарк Холоу.

Значи върху трупа е имало листа и клончета, а и сняг. Това — според Дарил. Ако смъртта е настъпила в резултат на нещастен случай и ако Дарил е взел парите от портфейла, тази версия съвсем не се връзваше. Дърветата бяха съвсем оголели, а през последната седмица редовно валеше сняг. Трупът би трябвало да е затрупан със сняг, а не с листа и клонки. Тяхното присъствие подсказваше, че някой друг — не Дарил — може би се е опитвал да скрие тялото на Шут.

Влязох в колата и помислих за още нещо: с помощта на фенера бях забелязал червеникави следи от протъркване на китките на мъртвеца. Те не бяха нито от падането, нито от намесата на диви животни, нито от мраза.

Бяха си чиста проба следи от здраво завързани въжета.

Прибрах се в мотела, но се оказа, че Ейнджъл и Луис ги няма. Под прага на вратата ми бе пъхната бележка, написана със ситния (да се чуди човек защо толкова красив) почерк на Ейнджъл. Пишеше, че отишли да похапнат. Щели да ме чакат в ресторанчето. Реших да не ходя. Вместо това прескочих до регистрацията, взех си две големи чаши кафе и се прибрах в стаята.

Продължаваше да ме озадачава смъртта на Шут. За нещастие Дарил бе преместил тялото, макар че може би наистина го бе направил от добро сърце и с най-добри намерения. Колата на земемера бе някакъв ориентир за местопрестъплението, но Дарил я беше местил. И да е имало важни следи и улики, иди че ги търси. Вятър работа.

Може би си губех времето, но взех карта и на нея грубо маркирах местоположението на трупа някъде около Айлънд Понд. Езерцето се пада на североизток от Дарк Холоу. Единственият път — по-скоро пътека — натам, и то само за малка част от разстоянието, е в частна собственост и за него трябва да се иска разрешение. Ако Шут е жертва на убийство, тогава убиецът може би е минал по този път, а сетне е вървял доста време по диви, неравни терени, за да се добере до него. Другата възможност е да го е изчаквал в пустошта. Или...

Или Шут е имал нещастieto да види някого или нещо, изобщо неволно да се набърка в някаква история, в която не е трябвало да се намесва. Може би убиецът не е отивал на онова място, а по-скоро се е връщал отнякъде и е налетял на земемера. Което значеше, че първата му спирка след това би трябвало да е Дарк Холоу. Друга възможност просто нямаше.

Да, но всичко това бяха само хипотези. Трябваше да си подреда мислите. Взех бял лист и грижливо и последователно записах всичко, случило се след онази нощ, в която Били Пърдю заби ножа си под окото ми. Имената и събитията, които имаха отношение едно с друго, свързах с пунктирна линия. Били Пърдю бе обединително звено на почти всичко, с изключение на изчезването на Елън и смъртта на Гари Шут.

В центъра на листа остана празно място. Имена и събития се въртяха около него като планети в различни орбити около нечие слънце. Гъделичкаше ме някакво смътно усещане, нещо се въртеше из съзнанието ми — интуицията някаква ми шепнеше, че събитията са свързани с особена връзка, но не можех да я осъзная добре. Трябваше да намеря обяснения на няколко неща и това постепенно щеше да ме поведе към истината. Като детектив в Ню Йорк често бях разследвал смъртта на непознати хора, с които никога не съм бил свързан, следвах различните нишки и улики, на които попадах в хода на следствието, и отведяха ли ме в задънена улица, се връщах в началото, за да тръгна отново. И винаги съм бил подготвен за грешка с надеждата, че в края на краищата ще стигна до верния отговор.

Този лукс обаче, защото това наистина е лукс — да бъдеш безпристрастен и незасегнат от случилото се, ми бе отнет със смъртта на Сюзън и Дженифър. Сега, в този случай, някак бях свързан емоционално с всички изгубени и убити, но на първо място сред тях,

разбира се, бе Елън Коул. Ако тя бе в беда, нямах време и право на грешки. От ума ми не излизаха Рита Ферис и синът ѝ; при всяка мисъл за Рита неволно усещах хлад на бузата — допир на позната в миналото жива ръка.

Прекалено много събития и трупове се въртяха около празното място в центъра на моя лист. Тогава нарисовах голяма въпросителна, оградих я с пунктир и го продължих до долния край на страницата.

Там написах още едно име: Калев Кайл.

Може би тогава трябваше да зарежа всичко и да ида да похапна. Да намеря Ейнджъл и Луис в ресторанчето, да разговаряме и да се посмеем, за миг да забравя проблемите и гадостите на живота. Може би да пийна чашка алкохол, само една... Наоколо ще минават жени, разлюлели бедра, с дълги коси и красиви лица. Може би поне една ще ми се усмихне, аз също, и помежду ни ще прехвъркне искрата, която разпалва желанията между един мъж и една жена. Един мъж и една жена... Съблазнителна мисъл. А може би след първото питие да поръчам второ, трето — за да забравя всички и всичко и завинаги да потъна в спасителния мрак на забравата.

Наближаваше годишнината. Усещах близостта ѝ като тъмен облак на хоризонта, защото тя щеше безпощадно да ме потопи в болката на спомена и загубата. Боже, само как копнеех да се върна в нормалното битие, но то продължаваше да остава извън възможностите ми. Сега дори не можех да си обясня ясно и точно защо бях отишъл да търся Рейчъл. Може би подсъзнателно желях да бъда с нея, макар че чувствата ми към нея бяха свързани с угризения и болезнени усещания, като че бях изневерил на паметта на Сюзън. Не биваше да оставам сам в такъв момент: с подобни мисли в главата, след всичко случило се през последните няколко дни, след продължителните ми размишления върху естеството на убийствата — и сегашните, и онези в по-далечното минало. Да, не биваше да оставам сам.

Уморен и гладен до такава степен, че нормалният глад се бе изострил и превърнал в глождещо стомаха безпокойство, аз се съблякох и си легнах. Завих се през глава и се замислих отново. Колко

ли време щеше да ми е нужно да заспя? И с тази, същата мисъл вероятно съм заспал.

Събуди ме шум и слаб, почти неуловим, неприятен мирис. Малко време ми бе нужно да разбере какъв точно. Да, вонеше на гниеща зеленина, листа и стара слама, застояла вода. Надигнах глава от възглавницата и потрих очи, за да се разбудя, ноздрите ми засмъдяха още по-силно. Вонята се усилваше. На нощното шкафче имаше радиочасовник със светец циферблат. Показваше 24:33 часа. Вгледах се отново в цифрите — да, така беше. Дали алармата ме бе разбудила? Погледнах пак — не, тя си бе изключена. Огледах се и различих странни мъждиви светлини, слаби, непознати цветове, каквито в хотелската стая не бе нормално да има.

А в банята някой пееше.

Пееше тихо и мелодично. Всъщност бяха два гласа в дует, а мелодията приличаше на приспивна детска песен. Не различавах думите — затворената врата заглушаваше звука.

А изпод вратата — през цепката над прага — струеше зеленикава светлина. Струеше и се разливаше на вълни по евтиния килим на пода. Отхвърлих завивките, стъпих с боси нозе. Странно, но не чувствах студ. Пристъпих към вратата на банята, а миризмата се засили още повече и сякаш прилепна по кожата и косата ми — като шампоан. Сега чувах гласовете доста по-добре. Детски, момичешки по-точно. Думите се състояха от няколко постоянно повтарящи се срички:

Калѐб Кайл, Калѐб Кайл, Калѐб Кайл...

Замръзнах, бях току на ръба на зеленикавата вълна. Постоях така секунда-две, сетне нагазих в нея.

В същия миг пеенето секна, но светлината остана, някак зловещо полази напред и като че заля стъпалата ми. Пресегнах ръка, внимателно отворих вратата. Пристъпих и ето ме на плочките.

Банята — празна. Чисти бели повърхности, стъкло, порцелан, искрящ метал, грижливо сгънати кърпи и хавлии по рафтовете, тоалетната чиния затворена, евтините сапунчета на мивката все още в целофановите опаковки, чашите до огледалото с хартиените салфетки непокътнати, найлоновата завеска на ваната с десен на цветчета затворена почти докрай...

Светлината идеше иззад завеската — бледа, призрачна и зеленикава. Мъждива, но припламваща от време на време с нова сила, сякаш някой нейде далеч оттук ѝ даваше част от своята мощ. За да проникне през пластове и пластове препятствия и да засвети каквото трябва. Беше тихо, адски и зловещо тихо, като изключим кроткото припляскване на вода зад завеската. Тогава чух и тих кикот, сетне нечия ръка като че запуши нечия уста, защото долових приглушено кискане и нещо като негово ехо, а водата се разплиска по-силно. Сграбчих края на завесата и рязко я дръпнах, за да я отворя. Отвътре някой оказа известна съпротива, но аз я преодолях.

Ваната бе пълна две трети с вода, в която плаваха много, много листа — зелено-златисти, жълто-кафяви, почернели. Листа от брези и трепетлики, кедър и череша, клен и смокиня, липа и ела, залепени едно в друго, в различна степен на загиване и разложение, откъдето идваше най-вече и вонята.

Под листата се размърда някаква форма, забълбукаха мехурчета. Всичко се раздвижи, нейде надолу се мярна нещо белезникаво и бавно тръгна да се издига към повърхността, сякаш ваната бе дълбок воден басейн. Тези неясни контури се приближаваха и ето — вече се очертаха две фигурки, хванати за ръка, с дълги, разпилени встрани, сякаш развети коси, отворени уста и слепи очи.

Отхвърлих завесата и се опитах да избягам, но мокрите плочки ме подлъгаха и се подхлъзнах — също както онзи път в басейна с мъртвите момичета. Паднах, а силуетите зад прозрачната завеса се надигнаха; трескаво залазих назад на ръце и колене, с пръсти и нокти отчаяно се мъчех да напипам по-здрава опора... и тогава отново се събудих. Завивките бяха сритани в единия край на леглото, чаршафът под мен — смачкан на топка, а на матрака лъщи алено петно — бях разкъсал тапицерията с нокти и се бях порязал.

По вратата някой задумка.

— Птицо! Птицо, обади се!

Изпълзях от леглото и усетих, че треперя неконтролируемо — неистова, дива паника ме тресеше целия. С мъка се изправих и отидох до вратата, всячески се опитвах да се овладеея. С усилие на волята свалих верижката, с още по-голямо усилие — отключих. И, о, облекчение! Над мен се надвеси гигантската фигура на Луис по анцуг и тениска, с пистолет в ръката.

— Птицо, какво става?

В очите му прочетох загриженост, загриженост и топлина.

— Какво става с теб?

Нещо заклокочи в гърлото ми, усетих жлъчен сок и вкус на кафе.

Неразбрано дори и за самия мен изломотих:

— Те идват! Видях ги... всичките идват...

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седнах на леглото и скрих глава в ръце, а Луис отиде до регистрацията и донесе кафе от вечно пълната термофорна кана. На връщане се отби в тяхната стая и размени няколко думи с Ейнджъл, сетне влезе при мен и затвори вратата след себе си. Подаде ми чаша и тази течност ми се стори най-животворното питие, което някога бях опитвал. Мълчаливо отпихме и двамата, благодарих му с поглед. Отвън валеше сняг — виждах го на фона на нощното небе през разтворените завеси на прозореца. Дълго време мълчахме, той ме поглеждаше замислено и накрая попита:

— Аз разказвал ли съм ти за моята баба Луси?

Това ме удиви.

— Луис, та аз дори фамилията ти не зная.

Луис се усмихна, сякаш той самият не я помнеше. Всъщност дали изобщо помнеше какъв е бил някога?

— Няма значение... та тя — Луси, — баба ми, значи майка на майка ми, запомнил съм я на тази възраст, на която съм аз сега. Голяма красавица, висока, шоколадова, с дълга вълниста коса. Все така я носеше — дълга до раменете, разпусната. С нас живя до смъртта си, а почина млада — от пневмония. Мъчително си отиде, непрекъснато се потеше, онази невярна болест постоянно я тресеше цялата. Та в нашия град имаше един човек на име Ерол Рич. Голяма работа беше — никога не прекланяше глава. Такъв си беше: не спазваше казаното в Библията — ако те ударят по едната страна, обърни и другата, не и Ерол. А нали знаеш как е с чернокожите в малките градове? Винаги вървиш с наведена глава и никога не отвърщаш на бял човек, защото никой не може да те спаси, решат ли веднъж онези бели боклуци да ги метнат въже на шията и да го завържат за диференциала на някой камион. Ще те теглят по улици и черни пътища, докато кожа не остане по тебе и никой бял шериф, нито бели съдебни заседатели, нито никой, ти казвам, ще се застъпи за теб. Всички ще кажат: „Я го виж този черньо, самозабравил се, дава лош пример на другите чернилки, я да му дадем един хубав урок как да се държи с белите!“ А нощем се събират на

глутници като хищни зверове, сякаш си нямат друга работа, и обикалят да търсят непокорните по домовете им. И който хванат, Бог да му е на помощ!

— Но този Ерол, дето ти казвам, той не беше от покорните. А и здравеняк на това отгоре, огромен мъжага, като се зададе по улицата и я задръсти. Поправяше автомобили, двигатели, косачки — с една дума, всичко механично. Живееха с майка му и сестрите в голяма колиба на края на града — до един от старите пътища. Срещне ли бял човек, все право в очите го гледа и знае, че белчовците се страхуват. Та ето какво се случи с него. Минава той един път с камиончето си покрай крайпътен бар на шосе 5 и чува вик: „Ей, черньо!“, а в следващия миг нещо удря предното му стъкло и го разбива, а стъклата, заедно с цяло шише урина — право в лицето му. Събрали се четирима бели задници, казвам ти, и се напили, та събрали кураж да се закачат с него. Спрял той камиона, слязъл, седнал, лицето му цялото в кръв. Сапикасал се след малко и както си бил омазан с кръв и пикня, тръгнал към тях. Те седели на площадката пред бара начело със собственика му на име Литъл Том Ръдж — един гаден тип, — не човек, а истинско прасе. Като приближил, онези направо се втрещили от страх.

— Кой хвърли това? — пита ги Ерол. — Ти беше, Литъл Том, нали? Ако си ти, направо си кажи веднага, иначе ще ти подпаля свинския бар.

Онези мълчали, занемели и разтреперани, оглупели от алкохола. Ерол ги гледал, гледал, па се изхрачил в краката им, взел една цепеница и я хвърлил през прозореца в бара. Това било всичко — сетне си отишъл.

— Дошли за него следващата нощ — три камиона с бели. Разбудили всички и го завързали пред майка му и сестрите му. Отвели го на една нива, в средата ѝ растеше вековен кестен. Там се бил събрал почти половината град — с жените, дори и по-големите деца. Белите. Седели по камионите, ядели сандвичи, пиели бира и разхладителни напитки, говорели за времето, за приближаващата жътва и бейзболния сезон. Изобщо като на панаир — чакали голямото представление да започне. Най-малко стотина бели.

— Довлекли Ерол и го качили на кабината на един линкълн, спрял току под дървото. Навлекли му примка на шията, някой излял

цяло тенеке бензин върху му. Тогава Ерол вдигнал очи към небето и проговорил — последните думи в живота си.

— Не ме изгаряйте — казал.

Само това. Не ги молил за пощада или да не го бесят. Не се страхувал от смъртта, не се боял от белите. Но не искал да изгори като факла. Сетне ги погледнал в очите и разбрал какво ще стане. Навел глава и започнал да се моли. Е, затегнали примката и прехвърлили въжето през най-дебелия клон, няколко мъже се хванали за другия край и го опънали. Ще не ще, Ерол се изправил на пръсти, а те преместили камиона и той увиснал. Гърчел се и извивал във въздуха — краката му без опора. Тогава се приближил един с горяща факла и Ерол пламнал. А онези мръсници стояли наоколо и ухилени слушали писъците му. Докато дробовете му изгорели и той млъкнал. Така умрял...

Беше юлска нощ, часът — девет и петнайсет, лобното място на Ерол, както научих по-късно, било на около три мили, че и повече от нашата къща. Точно тогава баба Луси скочи от стола, бе се настанила до радиото. Другите се хранеха в кухнята, по-малките спяха, само аз бях при нея. Баба прекрачи прага, излезе навън, както си беше само по нощница и шал около врата, и се загледа към близката гора. Тръгнах след нея и само я питах:

— Мамо Луси, какво има?

Но тя мълчеше и вървеше към дърветата. И така стигнахме почти до края на гората. Там спря, на места растителността бе разрежена и се виждаше някаква светлина. Нещо като частица от луната, само че нощта беше тъмна и луна изобщо нямаше. Погледнах баба в очите...

Тук Луис направи пауза и по лицето му пробягаха сенки, сякаш си припомняше стара болка.

— Значи погледнах баба в очите, а те горяха! Огънчета имаше в зениците и — точно в центъра ти казвам! А в огъня имаше човек, целият пламтеше, сякаш пред мен самия... истина ти казвам, Птицо, като че пред нас самите! После се обърнах и се загледах между дърветата, но там имаше само ивица светлина, далечна и неясна. А баба Луси повтаряше само:

— Бедният човечец, бедният човечец...

И ридаеше. Когато й потекоха сълзите, огънят започна да гасне, сякаш мъката ѝ го задавяше, а горящият постепенно изчезна. После се

обърнах и онази светлина вече също я нямаше. Тя никога не каза нищо за това на никого, а мен ме закле да си мълча. Ама усещах, че мама знае. Поне знаеше, че майка ѝ има някакъв дар, нещо като необикновена сила, незнайна за другите. Баба знаеше какво става в разни тайни места, дето човешки крак не е стъпвал, виждаше от разстояние, разпознаваше сенките, които се движат нощем, минаващите живи и неживи...

— Това ли видя, Птицо? — изведнъж запита Луис. — Сенките на неживите, нали?

Тръпки ме побиха, а пръстите на ръцете и краката ми направо се вкочаниха от мраз.

— Не зная, Луис, не зная...

— Понеже помня какво се случи в Луизиана, Птицо — продължи той. — Ти там виждаше неща, които никой друг не можеше да види. Знаем го, нали го усещах. Бях с теб, ти се уплаши и тогава.

Бавно поклатих глава. Не можех да призная нещо, в което самият аз не смеех да повярвам. Понякога си мисля — дори се надявам да е така, — че чивиите ми са изхвъркнали от тъга и жал по загубените близки. Че съм превъртял, откачил емоционално и психически, че не съм с ума си, измъчван от чувство за вина и хиляди угризения, от образите на мъртвите, които ме посещават. Да, надявам се, че болният ми мозък ги създава, а не че ги виждам в действителност. Защото ако е така, Бог да ми е на помощ...

И въпреки всичко след посещението си при леля Мари Агиляр в Луизиана наистина ми се явиха и Сюзън, и Дженифър. Първо те, сетне и други. И това стана, след като Мари ми бе разказала за смъртта им, без в действителност да е присъствала на нея, без да е имала възможност да научи подробности. И така: сенките идваха в сънищата ми и понякога ми говореха, друг път — не.

Сега, когато онзи ден зърнах Рита и Доналд, моята Джени, когато усетих ръката на Сюзън на рамото си, имах само една надежда: че приближаващата годишнина от смъртта им, мъката и болката по загубата отново объркват мозъка ми и въображението ми създава тези образи и възприятия. Или че причината са угризенията, особено във връзка с това, че желая Рейчъл Улф, че се стремя към нея физически и духовно.

В медицинската литература е описана болест на име нарколепсия. Страдащите от нея често получават неконтролируеми пристъпи на дълбок сън с видения, подобни на фантазиране в будно състояние, където действителното и въображаемото се сливат в едно, а световите на съня и будното състояние се сблъскват. Известно време си мислех, че вероятно съм жертва на нещо подобно. И в същото време знаех, че случаят не е такъв. Аз наистина се движа в два свята, но те не са тези на съня и будното състояние. В моите светове никой никога не спи, нито почива.

Разказах страховете си на Луис. Той мълчеше и замислено ме гледаше от стола. Изведнъж се засраших. Защо ли му разказвам за халюцинации и блънувания на болен мозък?

— Може би пък съм имал кошмари, това е всичко. Но ще се оправя, Луис. Всичко ще се оправи. Ще видиш. Благодаря ти.

Той ме изгледа продължително в очите, стана и тръгна към вратата. Там се спря и се извърна.

— Няма защо да благодариш. Нали сме приятели. И виж какво, Птицо... аз не съм суеверен. Не ме бъркай с ония налудничави типове — дето вярват във всякакви небивалици. Обаче онази нощ — с баба ми — усетих миризмата. Миришеше на горяща плът, Птицо... човешка.

Излезе и тихо затвори вратата след себе си.

А снегът навън си валеше все така тихо, но вече на парцали. Снежинки полепваха по стъклата, разтапяха се и почти веднага замръзваха. Гледах ги и противно на волята си се замислих за внучките на Шерил Дансинг, за Рита Ферис, за Гари Шут. Не биваше да позволявам и Елън Коул, и Били Пърдю да се превърнат в отвъдни сенки...

Опитах се да чета в напразен опит да прогоня черните мисли. Прелиствах любимата си биография на Рочестърския граф^[1], който пиянствал и задирял курвите — това става по времето на английския крал Чарлз II, — но в същото време създаде и неповторима поезия. Бях стигнал почти на края и се взирах в ситния текст под слабата жълтеникава стенна лампа. Изглежда, че през 1676 г. Рочестър се замесил в убийството на полицаи и се криел от властите. Пътувал преоблечен под името на самозван лекар на име Александър Бендоу и продавал на лондонските балами лекарства, приготвени от слама, сажди, сапун и стрити на ситно парчета от стенна мазилка. Повечето

от пациентите и клиентите му никога не прозрели що за мошеник е той и му доверявали здравето си, а някои и телата на собствените си съпруги, както и най-интимните им части.

Старият тарикат Сол Ман сигурно много щеше да хареса Рочестър. Особено способностите му да се дегизира, да се превъплъщава в един или друг човек, артистичността и способността му да се пази, да подушва опасността, да заблуждава изпратените по следите му копои. Това малко ме развесели и успях да заспя. Сънувах самия Сол, наметнал плащ на звездички и полумесеци — същински маг с разпилени на масата карти — съсредоточено изчаква играта да започне...

[1] Джон Уилмът (1648–1680), втори граф на Рочестър, известен с разгулния си живот и поетичното си творчество, патрон на големия поет Джон Драйд. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нощният снеговалеж беше първият обилен за сезона. Много сняг се изсипа над Дарк Холоу и Бийвър Коув, Музхед Лейк, Рокуд и Таратайн. Побеляха планинските грамади Биг Скуо и Кинио, Бейкър и Елефант. Река Лонгфелоус замръзна и заприлича на бял белег от рана, който разсича котловините. Студът скова и по-малките езерца, но ледът все още бе тънък и опасен, същински нож в ръката на предател. Посребряха и вечнозелените дървета, клоните им, натежали от белия си товар, тихо въздишаха. Загледаш ли се в тях, ще видиш как тъжно ронят снежинки върху старите преспи наоколо.

В неспокойния си, объркан сън виждах всичко това и усещах промените във времето: светът се покриваше в бяло, нощем зимната му одежда дискретно блести под лунните лъчи, а мразовитото сутрешно слънце я превръща в изящна светла премяна.

Рано сутринта чух снегорина по главната улица и бавното, несигурно пърпорене на първите коли по разчистения терен. Някои водачи караха с вериги — отлично познат ми бе типичният им звук. В стаята бе станало ужасно студено, заскрежените прозорци създаваха илюзията за напукано стъкло. Станах и се разкърших. Надникнах през прозореца и огледах новия бял свят, първите хора и колите по улицата. Минувачите вървяха бързо, с вдигнати яки и напъхани дълбоко в джобовете ръце; един от друг по-дебело навлечени със зимни якета, плътни пуловери, терморизи и шалове. От моя прозорец силуетите изглеждаха смешно тромави, пристъпящи несигурно върху хлъзгавата улица, като за пръв път облекли нови зимни дрехи деца.

Тръгнах към банята с тежко чувство на несигурност, но всичко в нея си бе съвсем нормално и чисто. Взех душ, пуснах горещата вода с все сила, чак ми попари кожата. Избърсах се набързо и започнах да се обличам — зъбите ми вече потракваха. Носех си вълнена риза и черен вълнен пуловер, навлякох джинси и тежки обувки, палто, взех и ръкавиците. Въръжен подходящо срещу студа, излязох с бодра стъпка. Почуках на съседната врата — силно, два пъти.

— Хей, човече, разкарай се — долетя съненият глас на Ейнджъл най-малко изпод четири одеяла.

Налегнаха ме угризения — нали ги бях разбудил предната нощ.

— Птицата е — обадох се гузно.

— Знам, че си ти. Хайде чупката.

— Добре, добре, отивам в ресторанта — там ще ви чакам.

— Какъв ресторант, бе човече! Навън е ужасен студ.

— Не е вярно, тук е по-топло, отколкото в стаите.

— Абе, разкарай се, ти казвам.

— След дваайсет минути ви чакам.

— Добре, само се махни!

Огледах се и закрачих към ресторанта. Тогавя нещо насочи вниманието ми към паркирания отпред мустанг. От прозореца на стаята го бях зърнал — частично покрит от снега, червената боя се вижда на тънки ивици, сякаш дете е минало и с пръсти е свлякло снега от страни. Но защо пък ще има червени капки по цялата кола?

Приближих се и застинах. Кръв. Кръв на предното стъкло, на покрива, една дълга ивица от радиатора към шофьорската, а сетне и задната врата. И на земята — алена локвичка под багажника. Сетне видях и кафеникавата козина, и обезобразеното тяло да се подава иззад дясната задна гума. Котакът на администраторката. Устата му разчекната, езикът провиснал над остриите зъбки. Коремът — разпран, кръвта се събрала в локва. Но по-голямата част от нея — върху колата.

Отляво се чу шум от отваряне на врата. Появи се администраторката и тръгна към мен. Очите ѝ бяха зачервени, леко подпухнали. Бе плакала.

— Обадох се в полицията — рече тя. — Отначало помислих, че сте го ударили, без да искате, но сетне видях и кръвта върху колата и разбрах, че това е невъзможно. Кой е този изверг, дето е заклал бедното невинно животно? Какви са тези хора, какви са тези жестоки, безмилостни убийци, нищо не разбирам!

И отново се заплака.

— Не зная — отвърнах глухо.

Но се досещах. Върнах се пред стаята на Луис и Ейнджъл и затропах силно по вратата. Отвори ми вторият и мълчаливо, зъзнейки, изслуша думите ми. Зад него Луис също слушаше безмълвно.

— Значи е тук някъде — рече той.

— Не е съвсем сигурно — възразих, но усещах, че е прав. Някъде отблизо ни дебнеше Стрич.

Оставих ги и тръгнах към ресторантчето. Беше осем и десет и почти всички маси се оказаха заети. Вътре бе топло, приятно ухаеше на прясно кафе и бекон, от кухнята долитаха високи гласове. За пръв път забелязах празничните украшения: Дядо Коледа — реклама на „Кока-Кола“, кадифени драперии, сребристи звезди и гирлянди. Втора Коледа без най-милите ми... Изпитах едва ли не благодарност заради Елън Коул и Били Пърдю: търсенето им заглушаваше мислите за загубените близки. Цялата енергия, която бих излял в гняв, болка, угризения и страх от приближаващата годишнина, сега се трансформираше в усилия за намирането им. Но такава благодарност е мимолетно, несигурно чувство, което минава и оставя усещане за предателство, за омерзение от самия себе си. Човек не може, а и не бива да използва чуждите страдания, за да заглушава своите собствени.

Седнах в крайното сепаре до прозореца и се загледах в минаващите хора. Келнерката дойде — поръчах само кафе. Не бях гладен — гледката на кръвта и мъртвия котак ми бе съсипала апетита. Усетих се, че внимателно разглеждам лицата на посетителите в заведението. Като че Стрич може да мутира или приеме нечия друга форма и физиономия. В отсрещното сепаре седяха двамина — видимо работници от дърводобива и здраво нагъваха от чинии, пълни с пържени яйца и шунка. Чувах ги, че говорят за Гари Шут.

От разговора им разбрах, че тукашната северна пустош е на път да претърпи радикална промяна. Европейска фирма за производство на хартия купила около сто хиляди акра гори и се готвела да ги изсече. За последен път голяма сеч по нашите места е имало през тридесетте и четиридесетте години, а оттогава дърветата са достатъчно пораснали. Компанията вече подготвяла старите пътища, строяла нови, ремонтирала мостовете, набирала работници. Готови били и мощните всъдеходни камиони с хидравлични високоповдигачи и яки зъбати челюсти, без които е немислим транспортът на трупите.

Законът за сечта бе коренно променен през последните години. Преди компаниите нанасяха сериозни екологични щети и съсипваха

природата: измираще рибата в реките, животните напускаха вековните си убежища, прогонени от техниката и разрухата, почвата страдаше от ерозия. Сега законът регламентира начините за изсичане — обикновено се спазват шахматни модели на сеч, като се внимава поне петдесет на сто от гората да бъде оставена да узрее. Това отнема двадесетина до петдесет години, за да успее да се възстанови естествената среда на флората и фауната.

Така или иначе дните на голямата северна горска пустиня бяха вече преброени. Предния път бях забелязал и първите признаци на предстоящата сеч: тук-таме съборени дървета, разчистени терени за технологична дейност. На тях, в непрестанната борба в природата за светлина и слънце, незабавно бяха избуяли малинажи, елша и върбовка — любима храна за сърни и елени. Природата си знае работата. Но по тези места скоро щяха да плъпнат мъже и машини и постепенно да нарушат вековното спокойствие на девствената пустиня. Гари Шут бе просто един от най-първите. Хрумна ми, че именно той е един от пионерите, а работата му сигурно го е отвела на места, където никога преди не е стъпвал човешки крак.

Неволно отместих очи към прозореца и отвън на улицата зърнах Лорна Дженингс да излиза от зеления си нисан. Носеше закопчано до врата бяло яке, черни джинси и високи ботуши. Учуди ме откога ли е там: следите от гумите ѝ бяха вече почти заличени от други минали коли, макар че трафикът бе съвсем мижав, а и двигателят не изглеждаше топъл. Все пак не можех да твърдя това със сигурност — бях на известно разстояние.

Тя застана на бордюра и с ръце в джобовете на якето се загледа в ресторанчето, сякаш се колебаеше дали да влезе или не. Погледът ѝ обходи прозорците и спря на моето място. Размисли за секунда, сетне пресече улицата, влезе в заведението и се запъти към моето сепаре. В движение разкопча якето и се настани на седалката срещу мен. Отдолу носеше червено поло, което чудесно подчертаваше високите ѝ гърди. Неколцина я огледаха с интерес и зашепнаха помежду си.

— Привличаш внимание — подхвърлих аз.

Тя се изчерви.

— Много важно. Да вървят по дяволите.

Устните ѝ бяха дискретно начервени в бледорозово, косата ѝ се вееше свободно, един кичур бе паднал над лявото око.

— Повечето хора са научили, че си бил на местопроизшествието снощи. И задават въпроса: защо си тук.

Дойде келнерката — Лорна поръча кафе, кифличка и няколко резена бекон в отделна чинийка. Жената си записа поръчката, метна ни любопитно-дяволит поглед и пъргаво се завъртя на пети, за да тръгне към кухнята. Когато храната пристигна, Лорна взе кифлата с пръсти, без да я маже с масло, и отхапа. С другата ръка пощипна от бекона.

— И защо съм тук?

— Говори се, че търсиш някакво момиче. Сега се опитват да разберат каква е причината за интереса ти към изчезналия земемер.

Замълча, отпи от кафето. Аз също мълчах.

— Е, Чарли, каква е причината?

— Ти ли се интересуваш или Ренд?

— Е, това сега е удар под кръста — сбърчи устни тя. — Знаеш, че Ренд е достатъчно голям сам да си задава въпросите, нали?

Свих рамене. Е, какво пък толкова. Нека чуе.

— Не мисля, че смъртта на Шут е нещастен случай. Но това е работа за съдебния лекар. Иначе засега не виждам връзка между него и Елън Коул.

Казаното не беше съвсем вярно. Двамата безсъмнено бяха свързани: общ знаменател бе Дарк Холоу и неизвестната нишка на нечий път през пустошта, където смъртта на Шут изпъкваше като капка кръв на белия сняг.

— При това има още убити, донякъде свързани с човек на име Били Пърдю. Едно време, преди много години, е бил отгледан от Мийд Пейн.

— И ти смяташ, че той е тук?

— По-скоро мисля, че може да се опита да се свърже с Пейн. Преследват го опасни хора, убийци. Взел е чужди пари и сега бяга и се крие. При това е уплашен. Смятам, че един от малцината, на които има доверие, е Мийд Пейн.

— А ти какво отношение имаш към всичко това?

— Вършех една работа за съпругата му. Бившата. Името ѝ бе Рита Ферис. Имаше и син.

Челото на Лорна се сбърчи, тя затвори очи, след малко кимна, като че си спомня името.

— Това са жената и детето, убити в Портланд, нали? А този Били Пърдю е бившият ѝ съпруг?

— Точно така.

— Говори се, че той е ликвидирал собственото си семейство.

— Не е вярно.

— Ти май си прекалено сигурен в това, което твърдиш — рече тя след известна пауза.

— Не е такъв тип.

— А ти откъде познаваш „типа“?

Сега Лорна ме гледаше внимателно. Усещах нещо в нея, но какво точно, Бог само знае. Любопитство, съжаление, но и нещо друго, нещо, приспивано години наред, потискано, за да се събуди внезапно и да се прояви тъкмо в този момент? Знаех, че трябва да се отдръпна от нея. Старите неща са си стари — нека си останат в миналото...

— Просто така, познавам го — нали съм ченге. Срещал съм го.

— Знаеш, защото си убивал.

Сърцето ми подскочи в гърдите, затупа лудо. Изчаках секунда-две. И рекох:

— Да.

— И сега ли го правиш?

Усмихнах се празно.

— Изглежда, че се движа в същата орбита.

— А тези хора — те заслужават ли да умрат?

— Сигурен съм, че не заслужават да живеят.

— Това не е все едно и също.

— Зная.

— Ренд е научил всичко за теб — рече тя и отблъсна храната пред себе си. — Говорихме снощи. Всъщност... той ми се развика, и аз също. Мисля, че го е страх от теб...

Отпи от кафето, извърна се към прозореца и вместо да ме погледне в лицето, се загледа в отражението ми в стъклото.

— Разбрах какво ти е сторил в онази тоалетна. Още тогава го научих. И съжалявам.

— О, това бе отдавна. Бях млад. Тези неща се изживяват.

— Не и в моя случай — рече тя и сега ме погледна в очите. — Но тогава не можех да го изоставя. Не и тогава — все още го обичах или поне така мислех. Пък и бях достатъчно млада да повярвам, че можем

да опитаме отново. Искахме да имаме деца — мислехме, че нещата ще се подобрят, ще потръгнат. Загубих две деца — едното само преди три години. Изглежда, не мога да ги доизносвам. Разбираш ли? Оказах се безполезна — дори едно дете не можах да му родя...

По бузата и се търкулна сълза, тя прехапа устни и отметна падналите над лицето ѝ коси. Лицето и постепенно се вкамени, а очите ѝ станаха някак безжизнени.

— Сега си мечтая да се махна оттук, но ако си тръгна, ще бъде без нищо. Така сме се разбрали и може би то е единствено правилното решение. Той твърди, че ме обича и иска да съм с него, и може би дори си вярва. През последните години научих много неща за мъжете. С времето физическото влечение отслабва и започват да се заглеждат по чуждото. Нали съм виждала Ренд с какви жадни очи гледа други жени, как похотливо се визира в тесните рокли на младите момичета. И си мисли, че в тях ще намери онова, което му липсва. Но то е невъзможно и след поредната изневяра се връща у дома гузен и обещава, че ще му е за последно. Но издържа само докато угризенията му са още пресни, сетне забравя думи и клетви и пак хуква след поредната фуста.

Изобщо мъжете са такива глупаци, такива егоисти... Всеки си мисли, че е по-различен, че е единствен, а онова, което изпитва, е уникално и то извинява всичките му действия. Но нещата от живота не стоят по този начин и тогава той започва да вини партньорката си, че го задържа и му пречи, сякаш без нея ще бъде по-добре и ще стане нещо повече. А желанията му растат и рано или късно се превръщат в разрушителна самоцел. Тогава вече е късно, нещата са безнадеждно загубени.

— А жените не изпитват ли подобни влечения? — попитах я аз.

— О, да. И жените могат да имат същите желания, но в повечето случаи съумяват да се въздържат. Особено в градчета като нашето. И ти си като другите мъже, Чарли Паркър. Същият, дори и нещо повече. Желаете ме, защото бях различна, защото бях по-стара от теб и от морална гледна точка не би трябвало да ме имаш, а ти искаше. Искаше ме, защото изглеждах недостижима. Нали?

— Желаете те, защото те обичах.

Лорна се усмихна.

— Рано или късно щеше да ме оставиш. Може би не веднага, дори може би щяха да минат и години. Но със сигурност щеше да ме

зарежеш. Щом една жена остарее, щом се появят бръчките, щом кожата ѝ увехне, а и още повече — не може да има деца... край! Появили се първото закръглено маце с тясна поличка, започваш да си мислиш: „Аз съм още млад, животът ми с тази жена е свършен...“ И какво? Хукваш след въпросната хубавица и повече не ти виждам очите или пък се връщаш след някой и друг ден — гузен, с опашка между краката и онази работа в ръка, и нещата се повтарят и потретят, отново и отново, нали така, Чарли? Така става обикновено, така щеше да стане и с теб и мен. Само че аз не бих изтърпяла това от теб, не и от теб, Чарли. Бих умряла. Бих се самоубила.

— Тези приказки не оправдават оставането ти при него — рекох и веднага млъкнах, защото от подобен разговор можеше да последват само неприятности. — Във всеки случай всичко това е в миналото. Каквото било, било — добавих, за да загладя нещата.

Тя извърна лице, но преди това в очите ѝ прочетох огорчението.

— Ти изневерявал ли си на съпругата ти?

— Само с бутилката.

Тя тихо се разсмя и ме погледна иззад падналата отново над очите коса.

— Не съм сигурна кое от двете е по-доброто за една жена. С бутилката май е по-зле.

Усмивката ѝ изчезна, появи се нещо като състрадание и нежност.

— Ти още тогава беше някак изпълнен с вътрешна болка, Чарли. Дори още в онези години. Много ли си страдал оттогава насам?

— Изборът не беше мой, но имам вина за онова, което ми донесе болката.

В същия миг изпитах странно усещане — сякаш околните повече не съществуват. Двамата останахме в нещо като изпълнен със светлина оазис, а наоколо ни плъпнаха само неясни сенки. Отвъд масата започваше някакъв друг свят — свят на призрачни и неясни форми и фигури, които играеха и проблясваха като призраци на мъртви звезди.

— А какво си правил, Чарли? — рече тя и усетих ръката ѝ нежно да докосва моята.

— Нали ти самата каза — връщал съм със същата монета, убивал съм, наранявал съм. А сега се опитвам да изкупя вината си.

Стори ми се, че наоколо мракът се сгъсти, сенките се приближиха, но те не бяха вече местните хорица, които похапваха и

говореха за своите си проблеми, за битието на малкото градче. Приближаваха се фигурите на загубените и прокълнатите, а сред тях бяха и онези, които преди време бях наричал съпруга, любов, дете.

Лорна се изправи и нормалният свят се върна на място.

Околните хора и предмети отново застанаха пред очите ми, а духовете на миналото се стопиха в неведомото. Тя ме погледна отгоре, а ръката ми гореше там, където я бе докоснала.

— Е, каквото било, било, Чарли — повтори тя думите ми. — Така ли стоят нещата между нас?

Отлично разбирах, че границата между нашето общо минало и настоящето все по-силно избледнява. И двамата може би неволно отваряхме стари рани, а те отдавна би трябвало да са зарасли и потънали в забрава. Не биваше да го правим. Премълчах, а тя рязко разтвори чантата, извади пет долара и ги остави на масата. Сетне се обърна и си тръгна. Остана усещането от докосването ѝ и бледият аромат на парфюм. Досущ обещание — дадено и все още неизпълнено.

Не можеше да не знае, че съпругът ѝ незабавно ще научи за случилото се в ресторанчето. Че сме стояли и продължително разговаряли на една маса и че тази среща едва ли може да се нарече случайна. Тогава си казах, че тя го предизвиква. Всъщност Лорна предизвикваше не само него, но и мен. НеЙде отдалеч дочух тиктакането на часовник — отмерваше оставащите до разпадането на брака им часове и минути.

Още не бе стигнала до изхода, когато вратата се разтвори и влязоха Ейнджъл и Луис. Потърсиха ме с очи и аз им кимнах. Лорна забеляза или по-скоро усети сигнала помежду ни и когато се разминаха, им се усмихна като на стари познати. Двамата седнаха срещу мен — на освободеното от нея място, — а аз се загледах през прозореца. Лорна пресече улицата, но не се качи в колата, а закрачи по улицата с дълбоко наведена глава.

Ейнджъл поръча две кафета и закуска, хвърли ми бърз поглед и засвирука с уста. Засвирука една стара песен — „Когато се обичахме“, копелето му недно.

Изчаках ги да похапнат, а междувременно им разказах за намерения предната вечер труп на земемера Шут. Обсъдихме положението и си поделихме задачите. Луис ще тръгне на обиколка около езерото и ще намери подходящо място за наблюдение на дома на

Пейн, тъй като предишният съвместен опит с Ейнджъл се бе оказал безрезултатен. Преди това ще откара Ейнджъл до Грийнвил; разбрахме се от тамошната бензиностанция той да наеме стара кола и да обиколи поред Рокуд, Себумук, Питстън Фарм и Джакман, Уест Форкс и Бингам — все градчета на запад и югозапад от Музхед Лейк. Аз пък ще се заема с тези на юг и югоизток: Монсън, Абът Вилидж, Гилфорд и Довър-Фокстрот. Щяхме да показваме снимката на Елън Коул и да питаме в магазини, мотели, хотели, кафенета, ресторанти, барове и туристически агенции. Ако е уместно, да се потърси и помощ от местната полиция и най-вече от стари коренни жители, които добре познават местните хора и обстановка. Този тип люде най-често забелязват всяко необичайно нещо или непознат човек. Това бе тежка и уморителна работа, но бе необходимо да я свършим, тъй като можеше да ни донесе успех.

Забелязах, че Луис е неспокоен: очите му прекалено много играеха наоколо, спираха се по лицата на хората в ресторанта и отвън.

— Няма да ни нападне посред бял ден — рекох.

— Можел е да се опита снощи — отвърна той.

— Да, но не го направи.

— Причината е една: иска да ни предупреди, да очакваме смъртта си в постоянен страх. Това го възбужда най-вече — страхът.

Повече не говорихме за Стрич.

Преди да тръгна по моя маршрут, реших да проследя друга карта — въображаема. Да посетя местата, където би могло да са се отбили Елън и гаджето ѝ, когато са напускали градчето. Първо спрях в един сервиз и помолих механика да ми сложи вериги на гумите. Не знаех какво ме очаква по северните пътища.

Шофирах и непрестанно поглеждах в огледалото за задно виждане. Опасявах се, че Стрич може да е тръгнал след мен. Но не забелязах нищо подозрително, пътищата бяха съвсем пусти. На около две мили извън града имаше знак за природни забележителности — красива планинска верига. Към нея водеше стръмен път и на завоите се поизмъчих. По-нататък два второстепенни пътя се отделяха на изток и на запад, но аз си останах на главното шосе, докато стигнах до широк паркинг, откъдето се откриваше прекрасна гледка над хълмиста равнина и след нея планина. На запад просветваха водите на езерото Регид Лейк, до тях се ширеше зеленото море на щатския Бакстър

Стейт Парк, а планината Катадин се падаше на североизток. Всъщност паркингът бе и краят на шосето за обикновени автомобилисти. Понататък пътищата принадлежаха на дърводобивните фирми и би било смърт за амортизьорите на обикновен автомобил да мине по тях. Тук всичко бе побеляло от снега. Природата бе студена и много красива. Сега разбрах защо жената в мотела им бе препоръчала да посетят тези места. Колко ли великолепно ще изглежда окъпаното в златото на изгрева езеро?

Върнах се към двойното разклонение. Източният път бе покрит с дълбок сняг, пък и в далечината се виждаха паднали дървета и гъсти храсти. Отстрани също имаше гъста гора с дебели черни стволове. Поех по западната отсечка, която постепенно променяше посоката си и тръгваше на северозапад, за да заобиколи неголямо езеро, може би миля дълго и половин — широко. По бреговете му растяха борове и букове с оголени клони. На западния бряг забелязах тясна пътека, която навлизаше навътре в гората. Оставих колата и тръгнах по нея. Съвсем скоро крачолите на джинсите ми се понамокриха и натежаха.

Бях вървял може би десетина минути, когато подуших дим, а се разлая и куче. Зарязах пътеката и тръгнах нагоре между дърветата. Не след дълго на върха на склона зърнах малка къща със силно скосен покрив, тясна веранда и бели квадратни прозорци. В миналото и къщичката сигурно е била боядисана в бяло, но сега старата боя се лющеше и цветът бе мътен, неясен, запазен само под стрехите и около прозорците. Отпред стърчаха три-четири гумени кофи за боклук — от типа, който използват за рециклиране. Отдясно бе спрял стар жълт форд. До него стоеше ръждивото купе на много по-стар олдсмобил, който някога е бил син, а сега бе само по джанти и с непрозрачни от мръсотия прозорци. Отвътре изскочи неголямо куче с оголени зъби и вирната опашка. Затича се към мен, спря на метър и нещо и яростно залая.

След миг се отвори вратата на къщата и се показа възрастен човек с рядка брада. Носеше син работен комбинезон, а отгоре — дълъг червеникав шлифер. Косата му бе дълга и сплъстена, а лицето и ръцете — мръсни. Държеше насочен към мен ремингтън. Бе пушка помпа модел А-70, с рязана цев, ловна. Когато кучето усети, че господарят му се е появил, лаят му стана още по-висок и лют, та чак

щеше да се задави. Задницата му се тресеше, а дебелият опашка бясно подскочаше ту наляво, ту надясно.

— Ти по ква работа? — неприязнено запита старият с пушката. Говореше завалено — фъфлеше и съскаше.

Едната страна на лицето му оставаше неподвижна — като при парализа или неврологично увреждане, а може би след прекаран инсулт.

— Търся млада жена — възможно е да е минала по тези места преди два-три дни.

Лицето му се разкриви в нещо като усмивка, разкриха се жълти изпочупени зъби, помежду им имаше дупки.

— При мен отдавна не идват млади жени — дърт съм, не ссссьм и голем красавец — изфъфли той, а пушката си остана все така насочена в гърдите ми.

— Говоря за русо момиче, високо метър шестдесет и нещо. Името ѝ е Елън Коул.

— Не съм ги виждал — изръмжа дъртият и махна с пушката. — Аре ссссега чупката от моята ссссобственост.

Не помръднах. Кучето се стрелна и ръфна левия ми крачол. Изпитах диво желание да го сритам, но знаех, че тогава ще ухапе крака ми. Не отделях очи от мъжа. Беше се изпуснал — бъркаше числото.

— Какво значи „не съм ги виждал“? Говорех за момиче — тя?

Очите му се свиха — разбра грешката си. Пушката изщрака — онзи вкара патрон в цевта. Този звук направо подлуди псето. Сега то ухапа мокрия крачол на джинсите ми и с все сила задърпа с белите зъби. Ръмжеше и се давеше от злост.

— Ссссушай, господинчо, майтап нема — обади се онзи. — Казах чупката и да не ссссьм те видел повеше. Ще те застрелям като едното нищо и после ще ссссе оправям сссс закона.

Свирна на кучето и то отстъпи.

— Тук, мойто момше, ела тук.

Псето се извърна, затича се и се шумгна в олдсмобила. Показа глава през счупения прозорец на задната врата и изръмжа предупредително.

— Не ме карай да идвам пак, старче — процедих аз.

— Никой не те е викал тука на първо месесто. Немам какво да ти кажа. Разкарай ссссе — казвам ти за посссследен път!

Свих рамене, неохотно се извърнах и си тръгнах. Нищо нямаше да постигна — най-много щеше да ми пръсне главата. След няколко крачки се извърнах — стоеше на същото място с пушката в ръце. Трябваше да се видя и с други хора. Но тук щях да се върна. Рано или късно.

Така направих и първата си грешка.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Върнах се при колата и потеглих на юг. Думите на онзи дъртак не ми излизаха от ума. Разбира се, може би имаше най-обикновено обяснение. Например чул е новините за изчезналата млада двойка — по тези затънтени места такива неща се разчуват удивително бързо и най-надалеч. Пък може да е бил в града и да ги е видял. Дявол знае! Да, ама не. Във всеки случай успокоявах се с едно — ако впоследствие излезе нещо важно, винаги зная къде да го намеря.

Минах през Гилфорд и Довър-Фокстрот, най-настойчиво обикалях и разпитвах — нищо. От автомат се обадох на Дейв Мартъл в Грийнвил и се разбрахме да се видим в „Света Марта“. Вече си говорехме на ти — изглежда, ни движеше взаимна симпатия. Беше ми нужна неговата помощ — иначе едва ли щях да стигна до доктор Райли — директора. Налагаше се да говоря с него за Емили Уотс.

И за Калев Кайл.

— Чух, че си разпитвал за онова момиче, Коул — неочаквано рече Мартъл, тъкмо когато се канех да затворя.

Стреснах се. Не се бяхме виждали, откакто се бях върнал в Дарк Холоу. Той усети недоумението ми.

— Хей, човече, светът е малък, ти какво си мислиш! Тези неща се разчуват за нула време. При това ми се обадиха днес от Ню Йорк. И също питаха за нея.

— Кой ти се обади?

— Бащата — отвърна Мартъл. — Той пак е тръгнал за насам. Изглежда, здраво са се сджафкали с Ренд Дженингс и последният му се заканил — казал, ако иска да помогне на дъщеря си, да забрави пътя за Дарк Холоу. Та Коул ми позвъни с надеждата, че аз мога да му съобщя нещо, което Дженингс не желае да му каже. Вероятно се е обаждал и на областния шериф.

Въздъгнах. Познавах Уолтър, най-трудното нещо на света е да му поставиш ултиматум — все едно да заповядаш на дъжда да вали нагоре.

— Каза ли кога пристига?

— Сигурно утре. И май ще отседне при нас, а не в Дарк Холоу. Да ти се обадя ли, когато пристигне?

— Не, няма нужда — отвърнах бързо. — И така ще науча веднага.

Разказах му каквото знаех за случая и обясних, че работя по молба на майката — Лий Коул, а не на бащата. Мартъл се засмя — ясно чух смеха в мембраната.

— Чух, че си се появил и когато намерили Гари Шут. Ти, човече, наистина живееш сложно.

— Около Шут има ли нещо ново?

— Дарил завел горските на мястото, където открил трупа. Бая път са извървели, както чувам. Ще докарат колата на Шут за оглед и анализи, ама това ще стане, когато успеят да проправят пъртина в снега. Трупът е откаран в Огъста. Чух още нещо: Дженингс открил белези по трупа — изглежда, Шут са го били, преди да го убият. Ще разпитват съпругата му. Някои хора подхвърлят, че може да ѝ е писнало от похожденията му и е намерила човек да се погрижи за него.

— Глупости — не се сдържах аз.

— Вярно — съгласи се той. — Значи ще се видим в приюта. Чао.

Когато пристигнах пред „Света Марта“, колата на Мартъл бе вече до главния вход. Самият той ме очакваше на регистрацията заедно с доктор Райли.

Докторът бе човек на средна възраст със здрави зъби, добре ушит костюм и сервилните маниери на продавач на ковчези. Дланта му бе мека и влажна. С мъка се въздържах да не си изтрия ръката в джинсите след ръкостискането. Не бе трудно да разбере защо Емили Уотс му е пуслала един-два куршума.

Райли надълго и нашироко разказа за случилото се, а сетне и за новите мерки за сигурност, които бе наредил в приюта. Те обаче не предвиждаха нищо друго, освен заключване на вратите и прибиране на всички предмети, с които може да бъде ударен един охраняващ. След доста увъртаници и обстоятелственост директорът се съгласи да удовлетвори молбата на Мартъл — да ми разреши да разпитам госпожа Шнайдер, съседка по стая на покойната Емили Уотс. Мартъл реши да ме изчака във фойето — смяташе, че повече хора могат да

изплашат възрастната жена. Още преди да тръгна по стълбите, той седна на един стол, качи крака на друг и се унесе в сън. Или поне така изглеждаше.

Госпожа Ерика Шнайдер се оказа немска еврейка, избягала в Америка заедно със съпруга си през 1938 година. Той бил бижутер, изобщо заможен човек, а и донесъл със себе си достатъчно скъпоценности, че да започне бизнес в Бангор. Според думите и живеели добре, но съпругът починал и тогава на бял свят излезли неплатените сметки, които той пък криел от нея през последните няколко години. Госпожата била принудена да продаде къщата и повечето от личните си вещи, а това я разболяло. Доста ѝ се насъбрало за кратко време, изкарала и нервен припадък. Децата и я изпратили в приюта. Казали ѝ, че там ще се чувства най-добре, още повече, че живеели доста далеч. Не че си правели труда да идват на посещения достатъчно често според думите ѝ. Шнайдер прекарвала времето си пред телевизора и с книгите. При хубаво време обичала да се разхожда из градината.

Седнах срещу нея в малката ѝ спретната стая, с грижливо оправено легло, малък дрешник със стари рокли в тъмни цветове и тоалетка с козметика, която видимо използваше всяка сутрин. Тя ми разказа всичките тези неща и неочаквано добави:

— Надявам се, че скоро ще умра. Иска ми се да се махна от това място.

Не отговорих. В края на краищата какво можеш да кажеш на такива думи? Мълчах, мълчах, накрая изтърсих:

— Госпожо Шнайдер, обещавам да запазя нашия разговор в тайна, но трябва да ми отговорите: обаждали ли сте се на човек на име Уилфърд в Портланд? Говорили сте с него за Емили Уотс, нали?

Тя премълча. За миг помислих, че ще се разплаче, защото извърна глава, а очите ѝ се навлажниха. Тогава отново рекох:

— Госпожо Шнайдер, нуждая се от помощта ви. Убити са няколко души, изчезнало е младо момиче. Струва ми се, че тези събития са свързани по някакъв начин с госпожица Емили. Ако има нещо, което можете да ми кажете и което ще помогне за разкриването на престъпниците, моля ви, направете го! Моля ви, много ще съм ви благодарен.

Тя мълчеше, а ръцете ѝ нервно играеха с коланчето на халата. Примигна няколко пъти и изведнъж започна:

— Да, говорих. Мислех си, че ще ѝ помогна. Беше толкова сломена.

Сега започна да усуква колана и да го затяга, а в гласа ѝ звучеше страх, сякаш той стягаше не кръста, а врата ѝ.

— Защо? Защо беше сломена?

— Заварих я да плаче една вечер, може би още преди година. Прегърнах я, опитах се да я успокоя. Тя ми разказа някои неща. Първо каза, че на същата дата е рожденият ден на детето ѝ — имала син, но се разделила с него... така се наложило, а и защото я било страх.

— От какво?

— От мъжа, бащата на детето — отвърна Шнайдер и преглътна няколко пъти.

Обърна се към прозореца и прошепна — повече на себе си, отколкото на мен:

— Каква вреда има, ако кажа истината? Какво значение имат тези неща сега? — направи пауза и продължи: — Когато била млада... баща ѝ... Баща и бил много лош човек, господин Паркър. Биел я и я принуждавал да върши разни неща, нали ме разбирате? Секс. Дори и в по-късни години не я оставил да си иде, защото я искал при себе си.

Мълчах и кимах, а думите се нижеха една подир друга и скоро тя говореше в скоропоговорка, сякаш бързаше да свали някакъв товар от плещите си.

— После в града се появил друг мъж и той я ухажвал, накрая ѝ станал и любовник. Тя не смеела да му каже за баща си, но един път се изпуснала за побоите. И този мъж — новият, намерил баща ѝ в един бар и го пребил. Предупредил го повече никога да не я докосва.

Шнайдер махаше с пръст и правеше пауза след всяка дума за максимален ефект.

— Заканил се да го убие, ако нещо се случи на госпожица Емили. И тогава тя го обикнала. Но нещо с него не било наред — ей тук и тук — Шнайдер докосна челото и гърдите си. — Емили не знаела откъде е той, къде живее. Появявал се, когато си искал. Понякога изчезвал и тя не го виждала дни, дори седмици наред. Дрехите му миришели на дърво и смола, земя и мръсотия и веднъж, когато се върнал след продължително отсъствие, тя видяла засъхнала кръв по тях, а и под

ноктите му. Казал ѝ, че с камиона си неволно е ударил сърна. Сетне се изпуснал и казал, че е ходил на лов. Дребна лъжа, господин Паркър, но тя се усъмнила и започнала да се страхува от него.

По същото време започнали да изчезват момичета. На първо време — две. Веднъж, когато Емили била с него, подушила мирис на друга жена. А на врата му имало одраскано като от нокти. Тогава тя го запитала направо в очите откъде му е драскотината и той се развикал, че тя си въобразява разни неща. Сетне обяснил, че се одраскал на клон. Но Емили започнала да се съмнява и постепенно съмненията ѝ се превърнали в сигурност: че той е отвлякъл онези девойки. Но защо? А вече била бременна от него. Отначало се страхувала да му каже, но сетне се изпуснала. Той се зарадвал — искал син. Така ѝ казал: „Искам да е момче!“

Емили решила, че не може да си даде детето на такъв човек — така поне ми каза онази вечер. А се страхувала все повече и повече. Той все я питал кога ще ражда и настоявал да се пази, да не навреди на плода, който носи. Но то не било любов, господин Паркър, поне не в истинския смисъл на думата, а пък ако е било — ще да е била лоша, белязана любов. Емили подозирала, че той иска да вземе детето и тя никога повече няма да го види. По това време вече знаела със сигурност, че той е зъл човек. По-зъл дори и от баща ѝ.

Една нощ, когато била с него в камиона му, до бащината ѝ къща, се престорила, че има силни болки. Отвън, в тоалетната била скрила едно вързопче с... — Шнайдер се обърка и затърси думи: — ... със, хм, нали разбирате, животински вътрешности, кръв, такива неща... Нали се досещате? Излязла, намазала се с кръв, запищяла, въобще престорила се, че е загубила плода.

Сега госпожа Шнайдер се развълнува, стана, разходи се из стаята и взе одеяло от дрешника. Наметна се с него и отново седна.

— Като му казала това, очаквала, че ще я убие. Той ревял като истински звяр, господин Паркър, като демон, див бяс, скубел ѝ косите, удрял я и ругаел. Наричал я „боклук“, „безполезна твар“ и други такива, обвинявал я, че е убила детето. Сетне се извърнал и тръгнал нанякъде. След малко го чула, че рови в навеса с инструментите на баща ѝ. Досетила се, че търси брадвата, и хукнала. Скрила се в гората, но той бил вещ следотърсач и я проследил. Успяла да се притаи в една

яма, да спре дишането си за малко и той я отминал. Сетне изчезнал и повече не го видяла.

По-късно, може би сте чували, намериха момичетата убити, окачени на едно дърво. Емили знаела, че това е негово дело. Но той повече не се появил, а тя отишла при монахините в „Света Марта“. Вероятно им е казала от какво се страхува. Те я крили, докато родила, а после ѝ взели детето. Оттогава тя вече не била същата. Отишла си, не зная къде е ходила, какво е правила, но много години по-късно отново се върнала. Сестрите я приютили. Когато превърнали манастира в приют, тя използвала малкото си спестени пари, за да остане в него. Тук не е скъпо, господин Паркър. Сам виждате — завърши Шнайдер и разпери ръце.

— Госпожо Шнайдер, споменавала ли е госпожица Емили името на онзи човек?

— Не зная... — започна тя.

Въздъгнах. Боже мой, тази жена загарява ли какво говоря? Погледнах я и осъзнах нетърпението си — не бях изчакал да свърши.

— Да, госпожо Шнайдер? — подхвърлих окуражително.

— Не зная фамилията... само малкото му име — продължи тя и тържествено вдигна ръка във въздуха, сякаш да призове нечий дух от ми налога — Калейб. Така го наричаше...

В главата ми едновременно забушуваха стотици мисли, нахлуха рояк спомени — същинска снежна виелица. Представях си разлюлените от вятъра тела на окачените девойки. И дядо ми — загледан в тях, изпълнен с гняв и мъка, потискащ погнусата си от нетърпимата воня на разложена плът. Какво ли е мислел в онзи миг, самият той съпруг и баща? Всъщност помня някои негови размишления. Тези млади жени никога няма да бъдат майки, никога няма да имат любовници и съпрузи, никога няма да бъдат целувани и те самите никого няма да целунат, към никого няма да се притиснат нощем, никого няма да приласкаят в омаята на горещите си тела. Колко струва един отнет човешки живот? Кой може да оцени отнетия потенциал за създаване на нов живот? Дядо никога не можа да забрави онази гледка: разкъсаните женски утробы...

Изправих се и пристъпих до прозореца. Снегът си вали все така кротко и сега градината отвън изглежда мирна и тиха, дърветата обкичени в празнично бяло. Но това е само илюзия, лъжа. Нещата си остават все същите и природните промени могат само временно да прикрият същността им. Представих си Кaleb, разярен, с брадва в ръка, тичащ в мрака на гората, освирепен от смъртта на неродения си син. Убеден, че е предаден от слабото, невярно тяло на една жена, която за известно време закрилял и в чиято утроба излял семето си. И тогава убил следващите няколко млади жени, задъхан от злоба и ярост, дал пълна свобода на разрушителния демон в себе си. Окачил ги като коледни украшения на едно горско дърво, за да ги намери коренно противоположен на него човек — толкова различен, че приемал смъртта на тези човешки същества като лична загуба. Светът на Кaleb ли? Свят, в който нещата мутират в своите противоположности — създанието в разрушение, любовта в омраза, животът в смърт.

Пет мъртви, но изчезналите са шест. Къде е последното момиче? В архивата на дядо то фигурира на цяло снопче листа: с описани до минутата действия в деня на изчезването, всъщност до самия му миг. На един от тях е прикрепена снимка на пълничка, семпла девойка на име Джудит Мънди. От онзи тип хора, които години наред трудолюбиво и с постоянство обработват тънката, не особено плодородна почва, за да създадат дом и семейство, да изкарват едната прехрана. Кой ли ще се сети днес за нея, кой ще пролее една сълза за тази отдавна изгубена и забравена Джудит? Само родителите. Само те помнят своето чедо, само те усещат липсата му, само те го зоват нощем в съня си — глас в пустиня, зов над бездънна пропаст — без отзвук, без ехо.

— Защо ли е сторил тези ужасни неща на онези момичета? — това е гласът на госпожа Шнайдер.

Чувам го нейде отдалеч и нямам отговор на въпроса и. Всъщност познавам хора — стоял съм лице в лице с такива, — които са убивали десетилетия наред безнаказано и до последния си миг не могат да дадат точен отговор защо са го вършили. С тъга се сетих и за загубата на приятеля си и колега Уолтър Коул. Уолтър — Праведния, който ми бе обърнал гръб. Уолтър, който интроспективно се вглежда в себе си и убеден в правотата на собствената си праведност, създава образа на Грешника. Последният е нещо, което се заражда като малък тумор от

злост и зла воля, като първата попаднала под властта на раковите образувания клетка, която тепърва ще се разраства и разсейва из тялото на жертвата. В по-късни години Уолтър ми приличаше на математик, зает с проста задача, която постепенно сам усложнява, превръща в нови и нови абстрактни измерения, изважда я от сферата на реалното и плоскостта на нормалното ѝ съществуване, за да ѝ придаде планетарни мащаби — докато самият той загуби представа за първоначалния проблем.

В това се крие и сила, но и голяма слабост. В крайна сметка той не се вглеждаше достатъчно дълбоко в самия себе си; може би защото се опасяваше и там да не открие някаква следа на Злото. Отхвърляше подтика да се самоопознае така, че да може да разбира другите. Да се самоопознаеш, според мен значи да си наясно със собствения си потенциал да вършиш добро, но и зло. А Уолтър Коул никога не поиска да допусне, че самият той е в състояние да извърши нещо лошо. На каквото и да е ниво. И когато аз извърших неприемливи според него неща от морална гледна точка, като например това, че наказах хора, които бяха сторили безчет злини, Уолтър ме откъсна от себе си и постави помежду ни бариера. Той смяташе, че моите постъпки ме причисляват към категорията на грешниците, а забравяше, че самият той ме изпрати по следите на престъпниците, като отлично съзнаваше как ще постъпя, когато най-сетне ги откроя. После ме лиши от приятелството си. Осъзнавам вината си, дълбоките си недостатъци и слабости: изгарящата болка, незарастващата рана, гнева, угризенията, пламенното желание за мъст. Тези фактори са ме движили и подтиквали често и аз си го признавам. Може би всеки пореден път съм убивал по нещо от себе си, отнемал съм частица от стария Чарли Паркър и най-вероятно това е цената, която съдбата ми е определила да плащам. Но фундаментално погледнато, Уолтър е добър и свестен човек, макар и да има една голяма грешка: смята се за много по-добър, отколкото е в действителност. Грешка, типична за повечето свестни хора.

— Изглежда, причината е била в майката — обади се отново госпожа Шнайдер.

Облегнах се на прозоречния перваз и нарочно премълчах — нека тя запази инициативата.

— Веднъж, когато този Калев бил пиан, той разказал на госпожица Емили за майка си. Тя била суров човек, толкова груба и властна, че бащата избягал от нея и по-късно загинал във войната. Тя, господин Паркър, биела собственото си дете много често, биела го със сопа или с верига. Но това не било най-лошото, не... тя... нощем идвала при него и го карала да върши разни гадости. Опипвала го, възбуждала го, изнасилвала го. Сексуално се гаврела с него, господин Паркър. А после отново го мъчела — скубела му косите, теглела го за краката, ритала го навсякъде, докато започвал да кашля кръв. Връзвала го с вериги извън къщата — също като куче — гол в дъжда, снега. Той сам разказал всичко това на Емили.

— А споменавал ли е къде е ставало това?

Шнайдер не знаеше тази подробност.

— Май че е било някъде на юг от тук. Не зная, но ми се струва...

Замълчах си — този тип хора веднъж като се разговарят — доста интересни неща може да чуе човек. Иначе и дума е трудно да измъкнеш от тях.

— *Медина!* — изведнъж възкликна Шнайдер, а очите ѝ пламнаха в триумф. — Изпуснал е нещо за Медина...

Записах името.

— Какво е станало с майката?

Госпожа Шнайдер се завъртя на стола, поколеба се, заекна, сетне изплю камъчето.

— Ами той... тттой я убил.

Вратата зад мен се отвори и влезе една от сестрите. Донесе чайник с кафе и две чаши, заедно с поднос курабийки. Може би доктор Райли се бе разпоредил. Шнайдер видимо се изненада, но бързо се съвзе и пое ролята на домакиня — наля ми кафе, предложи захар, мляко. Започна да настоява да си похапна от сладките, но аз отказах. Бях сигурен, че по-късно ще ѝ дойдат много добре. Оказах се прав. Тя ме погледна въпросително още веднъж, аз поклатих глава и когато сестрата вече я нямаше, Шнайдер събра остатъка в две салфетки и ги скри на дъното на едно чекмедже. Навън вече притъмняваше, макар че още беше почти ранен следобед. Натрупаха се снежни облаци, небесата се начумериха, а Шнайдер се разприказва още повече. Само че за Емили Уотс.

— Тя не беше от онези жени, които говорят много, господин Паркър. Поздравяваше, подхвърляше дума-две за времето и край. И само онзи път ми говори за своето момче — повече никога не стана дума. Всяка друга от пансионерките, отвориш ли дума за деца, ще ти наприказва куп неща за близки, внуци и правнуци, съпрузи или съпруги. Също както и аз самата, господин Паркър... аз много говоря, нали? Нямам мярка в приказките. Но не и госпожица Емили, не.

Шнайдер не бе съвсем загубила немския си акцент, тук-там изпускаше по някоя немска дума или израз, макар че явно се бе старала да усвои английския добре и в това отношение бе постигнала много.

Тъкмо щях да се обадя и да кажа, че всичко, което разказва, е много интересно, но тя вдигна ръка и ме спря.

— Не се опитвайте да ме придумвате, че ви е било много интересно. Недейте! Не съм младо момиче, което се нуждае от комплименти и навивки, нали?

Нещо в тона, лицето и усмивката ѝ подсказваше, че на млади години е била хубавица и вероятно е имала множество ухажори, които са се навъртали около нея с „комплименти и навивки“. Отново замълчах, а тя продължи:

— Така че Емили за такива работи почти не говореше. В стаята ѝ снимки нямаше, нито картини. Пет години съм тук, а тя само ще ми каже: „Гут морген, фрау Шнайдер“... ах, простете, аз пак на немски! „Какъв хубав ден, госпожо...“ и прочие. Онзи разговор бе нещо много изключително и мисля, че по-късно тя се срамуваше и съжаляваше за словоохотливостта си. Гости и посетители никога не е имала — освен тогава, когато дойде онзи младеж.

Аз за малко не подскочих и веднага се наведох към нея. Тя приближи глава към моята и заговорнически рече:

— Значи, той дойде няколко дни след като се бях обадила на господин Уилфърд — а то пък беше след като видях съобщението му във вестника. Вдигна се една тупурдия, не ти е работа — първо някой се развика на долния етаж, сетне чух шум от тичане. Беше едър младеж, с големи, обезумели очи — той притича покрай моята стая и нахлу при госпожица Емили. Уплаших се и за нея, а и за себе си, но като си взех ей онова там — тя посочи дебел бастун с глава, изваяна във формата на птица и метален шип на края, — ... и след него...

— ... значи, влизам аз в стаята, а госпожица Емили седи до прозореца, както аз сега, а ръцете ѝ, ach — ей така — Шнайдер допря ръце до бузите си и отвори уста в изражение на пълен шок.

А той, значи, я гледа, гледа я едно особено и изведнъж... „Мамо, мамо?“. Ама, разбирате ли, господин Паркър, това не е... не е твърдение, а въпрос. А тя клати глава и само казва: „Не, не, не...“ — пак и пак. А момчето, младежът де, протяга ръце към нея, тя се дърпа назад, назад и още назад, докато допира гръб на стената и се свлича на пода.

Сетне чувам, че сестрите тичат към нас и викат ли, викат. Пристигнаха с онзи дебелия пазач, същия, когото госпожица Емили цапардоса през нощта, когато избяга. Избутаха ме от стаята, избутаха и младежа. Аз го гледах право в лицето, докато го изблъскваха навън, господин Паркър, и ви казвам, че той бе преbledнял като смъртник, все едно, че му отнемаха най-скъпото на света, все едно, че е видял да умира най-любимият му човек. Лицето му, ach, herr Parker, ах, прощавайте, значи, само да бяхте видели лицето му тогава. Той пак викаше: „Мамо, мамо...“, но тя не се обади.

Сетне дойде полицията и го отведе. А две сестри се върнаха, за да я питат — Емили питаха — дали е вярно онова, дето той твърдял. А тя им каза „НЕ!“ и аз я чух, както сега чувам вас. Каза още, че нямала син, нямала дете и не разбирала какви ги дрънка онзи младеж.

Да, ама същата нощ плака дълго и сърцераздирателно и аз я чувах през стената. Помислих си, че няма да се спре и ще умре. Затова влязох при нея, прегърнах я и се опитах да я успокоя, но тя повтаряше само едно нещо...

Шнайдер замълча, а ръцете ѝ се раздрусаха силно. Стиснах пръстите ѝ успокоително, а тя сграбчи ръката ми и дълго не я пусна. Стоеше със затворени очи, цялата разтреперана и я стискаше. За миг ми се стори, че ме взема за свое дете, за някой от онези, които рядко идват или изобщо не идват на посещение, които я бяха оставили така — на доизживяване в този северен приют, зарязана почти на произвола на съдбата. След известно време отвори очи и ме пусна. Сега се бе успокоила, ръцете ѝ бяха стабилни.

— Госпожо Шнайдер — осмелих се аз, — какво повтаряше?

— Само едно: „Сега вече ще ме убие!“, „Сега вече ще ме убие!“... — отвърна старата жена.

— Кого е имала предвид? Младежа, който бе при нея ли?

Питах, но се досещах за отговора. А тя поклати глава и рече:

— Не, не той, а другия. Онзи, от когото винаги се е бояла — че ще я намери и довърши. И никой не е в състояние да я спаси от него... Онзи, който дойде по-късно — изведнъж добави Шнайдер. — Научил някак си и дойде...

Мълчах и изчаках. Снежинките тихо валяха отвън, меко докосваха стъклата и се натрупваха на перваза.

— Случи се онази нощ, когато Емили избяга. Помня, защото ми беше много студено и поисках още едно одеяло. С мъка заспах, а сетне ме събуди шум. Навън бе черна непрогледна тъма без луна. Чуваше се някакъв шум — нещо като драскане. Станах от леглото — подът бе ужасно леден, краката ми изтръпнаха, ach so! Отивам до прозореца, дърпам пердето, но нищо не се вижда. Сетне пак чувам същия шум — драскане, стържене. Погледнах надолу и...

Тя видимо изживяваше онзи неистов страх отново. Той сякаш се излъчваше от нея — ужас, плътен като физическа субстанция, примитивен страх, който тресе цялото ѝ немощно старческо тяло.

— ... видях онзи мъж! Той се катереше нагоре към нашите стаи по водосточната тръба. Главата му бе извърната надолу и не можах да му видя лицето, но в мрака и без това различавах само мъжка фигура и ръцете — с тях се катереше нагоре, ъ ето! Стигна съседния перваз и се опита да отвори прозореца — блъскаше рамката навътре. Тогава Емили изпищя... изпищях и аз! Хукнах към долния етаж да търся дежурната сестра, а Емили отзаде ми пищеше ли, пищеше. Но когато дойдоха разбудените от виковете ми сестри, онзи човек вече го нямаше — беше изчезнал. Нямаше го и в градината, изобщо никъде...

— Какъв бе той? Висок, едър? Дребен, нисък?

— Вече ви казах, беше много тъмно. Нищо не успях да видя ясно.

— Възможно ли е да е бил онзи младеж — той се казва Били?

— Не, не, съвсем не бе той. Този ми се стори по-дребен. Другият — дето го наричат Били — бе с широки рамене — госпожа Шнайдер разпери ръце, за да ми покаже колко едър е Били. — Когато казах на сестрите, че мъж се катереше по стената, те се разсмяха и се спогледаха. Едната ми рече, че сигурно съм сънувала или още по-лошо — въобразила съм си го. Че ние, двете старици, се плашим една друга.

Но това не е вярно, господин Паркър. Може би не го видях съвсем ясно — онзи човек, — но го усетих Той не бе някакъв си крадец, дошъл да вземе на две бедни старици евтините дрънкулки, не! Той искаше нещо друго, да, искаше да се докопа до госпожица Емили, да я накаже за онова, което му е сторила преди години. Как е научил къде е ли? Ами не зная... Всичко започна с идването на онзи младеж... а може би съм го предизвикала аз, след като се обадох на онзи Уилфърд. Може би аз съм виновна, а, господин Паркър? Кажете ми, моля?

— Не, госпожо Шнайдер, не сте виновна вие. Каквато и да е причината, тя е прекалено стара. Началото е някъде в отдавнашни години.

Шнайдер ме изгледа и с благодарност протегна ръка към мен, като същевременно рече:

— Много беше уплашена, господин Паркър. Толкова се страхуваше, че предпочете да умре.

След малко си тръгнах и я оставих сама в стаята — сама със спомените и угризенията си. Отвън бушуваше зимата — истински похитител на животворната дневна светлина. Като примигвахме срещу снежинките, ние с Мартъл тръгнахме към колите си. По пътя ме попита:

— Научи ли нещо, човече?

Не му отговорих веднага. Загледах се на север — към гората, към истинската пустош.

— Сам човек може ли да оцелее там? — посочих му с ръка към нея.

— Зависи от много неща — сбърчи чело Мартъл. — От дължината на престоя, дрехите, храната и екипировката...

— Тц, нямам това предвид — прекъснах го аз. — Може ли човек да свикне да живее там сам дълго време, години наред, изцяло да се приспособи към обстановката?

Мартъл ме изгледа и се замисли. Когато ми отговори, в тона му нямаше ирония или подигравка. Заговори съвсем сериозно и това още повече го издигна в очите ми.

— Не виждам защо не. Първите заселници по нашите места къде са живели? Нали именно там. Ако тръгнеш из горите, ще намериш

сумати разрушени стари ферми в най-затънтени места. Не е било лесно, няма да е лесно и сега — от време на време човек ще трябва да се връща към цивилизацията. Но пък на онези хора преди два века как им е било? Значи е напълно възможно.

— И няма кой да безпокои такъв човек в пустошта, нали?

— Никой не ходи по онези места вече повече от петдесет години. Ако навлезеш достатъчно навътре в горите, няма да видиш нито горски, нито лесничей, нито който и да е от местните ловци. Ти да не смяташ, че някой се крие там?

— Да, смятам — рекох и му стиснах ръка за довиждане. — Лошото е, че, изглежда, е решил да се върне в цивилизацията, както каза и ти.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Вече го бях надушил, практически вървах по следите му. Това бе добре. Опитвах се да се поставя на негово място, за да го разбера: какво мисли, какво чувства, как действа. Но имах нужда от още информация. Трябваше да науча повече за него, преди да е намерил Били Пърдю, преди да го е убил. Вече бях много близо, почти чувствах физическа връзка. Това е особено усещане, като полузабравена мелодия, чиито тонове се въртят из главата ви и аха да я изтананикате. Нуждаех се от помощник, който да сглоби полуоформените ми идеи и подозрения в едно. Познавах само една подходяща за такава задача личност, в чиито качества имах непоколебимо доверие.

Трябваше да се видя с Рейчъл Улф.

Върнах се в Дарк Холоу, събрах малко багаж в една неголяма чанта, а най-отгоре поставих дядовото досие на Калев Кайл. Тъкмо тръгнах и Луис и Ейнджъл се прибраха — всеки с отделна кола. Обясних им къде отивам и защо. Сетне потеглих към Бангор, за да хвана оттам самолет за Бостън.

Тъкмо излизах от Гилфорд и зърнах през три коли от мен жълт товарен форд, чийто ауспук бълваше гадно черен дим. Подгоних мустанга и го изпреварих, за да хвърля един поглед на водача. Оказа се, когото очаквах — същият старик, който ме бе заплашил с ловджийската си пушка. Задминах го и малко по-късно се отбих в бензиностанцията на Довър Фокстрот — за да го пропусна. През целия път до Ороно се движих на разстояние няколко коли зад него. Там той спря пред някакъв магазин с голям надпис на фасадата „Стъки — търговия“. Погледнах си часовника — ако се забавех още малко, щях да изпусна полета за Бостън. Колебаех се и го наблюдавах — извади два черни на цвят и неголеми найлонови чувала от багажника и влезе в магазина. Пляснах ядно волана и подгоних колата към Бангор и летището.

Знаех, че Рейчъл Улф има часове в Харвард, а междувременно колежът финансира изследователската ѝ работа по проблеми на връзката между мозъчните аномалии, психологията и поведението на

престъпника. Беше се отказала от частната практика и сътрудничеството с полицията.

Преди време помагаше на нюйоркската полиция по редица случаи, включително и този във връзка с извършените от Пътника убийства. Така се срещнахме, обикнахме, а накрая и се разделихме с нея. Рейчъл, чийто брат — по професия полицаи — бе случайно загинал от ръката на психопат, вярваше, че изследванията ѝ в областта на психологията на престъпника могат да помогнат извънредно много в полицейската работа и най-вече да предотвратяват подобни трагедии. Заедно бяхме вървели по следите на Пътника, но престъпникът му мозък се бе оказал прекалено изобретателен и тя за малко не загина от ръката му. Впоследствие Рейчъл ми даде да разбере, че повече не желае да се среща с мен, и аз бях уважил желанието ѝ. Не биваше да ѝ причинявам повече болка. Сега обаче обстоятелствата ме принуждаваха да я потърся за помощ. Нямахме към кого друго да се обърна.

Но това май не бе цялата истина. Вече на два пъти през последните три месеца си бях намирал поводи за отбиване в Бостън. Бях ходил до университета с надеждата да я намеря и подновя прекъснатата връзка, да възстановя разрушеното, загубеното. И на двата пъти се бях връщал с празни ръце. Последният път си бях оставил визитката. Може би сега Калев Кайл ще се окаже онова свързващо звено, от което толкова много имах нужда? Може би професионалното начало щеше да даде рамо и на личното?

В самолета записах всичко важно от разговора с госпожа Шнайдер и го добавих към досието. Отново прегледах снимките на жертвите — отдавна мъртви млади и хубави жени — и всички грижливо документирани от дядо ми факти във връзка с престъпленията. Излизаше, че той ги е познавал добре, може би почти колкото и родителите им; бе жалил за тях колкото най-близките им, а може би и повече.

Дядо живя тринадесет години след смъртта на баба и дванадесет след смъртта на майка ми. Прехвърляйки тези прости факти из ума си, ми хрумна, че през живота си на съпруг, баща и полицаи той е оплакал немалко жени.

До ден-дневен помня нещо казано от него почти веднага след назначението ми в полицията. Седяхме на масата в Скарбъро, пиехме

кафе, а той дълго въртя в ръце блестящата ми чисто нова значка и я разглежда, сякаш не бе виждал такава. Навън грееше слънце, но в къщата бе хладно и тъмно.

— Странно призвание е това — нашето — рече накрая.

— Представи си всички онези вилнееци по улиците насилници, убийци, крадци и продавачи на дрога... Хубаво да знаеш, че ние се нуждаем от тяхното съществуване. Без тях нашето собствено би било безцелно, безсмислено. Те осмислят нашия професионален живот. И в това се крие голямата опасност, Чарли. Защото някъде, някога, рано или късно, ще попаднеш на някого, който ще те обсеби. Да, истина е. Някой, който няма да можеш да забравяш вечер, когато се прибираш у дома при близките, когато дойдат празници или неделя и ти е време да отидеш на църква и да се пречистиш. Трябва да се бориш с тази опасност, Чарли, защото иначе сянката на престъпника ще падне върху твоето семейство, върху приятелите ти — те ще бъдат дамгосани завинаги. Ти ще се превърнеш в негов роб, той — в твоя самоцел. Животът ти ще бъде продължение на неговия, ще мислиш за него ден и нощ и ако не го откриеш и не сложиш край на цялата работа веднъж завинаги, той ще те преследва до края на дните ти. Разбираш ли какво ти говоря, Чарли?

Казах, че разбирам, или поне така си мислех. По онова време дядо беше вече към края си и бе жива илюстрация на собствените си думи — защото той самият така си и отиде — обсебен от Калев Кайл. Надяваше се това да не се получи при мен, но, изглежда, съдбата не бе решила така. Първо ми се случи с Пътника и сега се повтаряше. Сполетяла ме бе дядовата участ — преследваха ме неговите демони, призраците на неговата младост.

Преглеждах досието отново и отново, опитвах се да мисля, както дядо е мислил навремето, да следвам неговите пътища на разсъждение и логика, да надникна в тайните кътчета на мозъка на Калев Кайл. На края на папката бе прикрепен сгънат лист от вестник. Бе страница от „Мейн Сънди Телеграм“ от 1977 година — дванайсет години след като човекът, известен на дядо като Калев Кайл, беше изчезнал яко дим. На нея бе поместена правена в Грийнвил снимка: представител на „Скот Пейпър Кампъни“, която притежава горите северно от това градче, подарява парахода „Катадин“ на морския музей на Музхед за реставрация. На снимката се виждаха много усмихнати и махащи с

ръце хора, а малко встрани — отделена от тълпата — изпъкваше обърната с лице към камерата фигура. Дори и от перспективата на някогашната фотография личеше, че човекът е висок и жилив. Той държеше в ръце няколко кутии, които вероятно са съдържали провизии, муниции или нещо подобно. Лицето бе съвсем мъгливо и размазано, а дядо грижливо го бе обградил с червен маркер.

И го бе увеличавал множество пъти, всяко поредно увеличение беше закачено зад предишната снимка. Така лицето постепенно растеше — ставаше все по-голямо и по-голямо — за да стигне размера на човешки череп. Печатарското мастило бе превърнало очите в тъмни кладенчета, а лицето се разпадаше на черни и бели точки, лице на призрак — с размазани черти, неразпознаваемо за никого, освен за дядо ми. Защото е седял в бара съвсем близо до онзи човек, усещал е излъчващата се от него миризма, слушал е думите му и получил онова странно указание как да стигне до дървото, на чиито клони висели, разклащани от вятъра, телата на умъртвени момичета.

И дядо вярваше, че същият човек е Калев Кайл.

От летището се обадох в катедрата по психология в Харвард и попитах дали Рейчъл Улф има часове същия ден. Любезно ме уведомиха, че да — има лекция — в 18:00 часа за студентите от същата специалност. Часът бе 17:15. Трябваше незабавно да тръгна за университета; ако я изпуснех, имаше начини да намеря и домашния ѝ адрес, но това щеше да отнеме време, а тъкмо времето беше най-важно. Взех такси и през цялото време навивах водача да бърза с обещания за голям бакшиш. Успяхме да пристигнем за добро време. Минахме през тунела „Тед Уилямс“, за да избегнем по-тежкия трафик, и трябва да ви кажа, че с този шофьор извадох късмет.

Студентската кръчма „Графтън“ бе цялата обкичена с плакати и знамена за предстоящите академични избори, повечето младежи и девойки по улицата носеха съответни значки, а аз забързах през моравите към пресечката на „Куинси“ и „Къркланд“. Поседнах в сянката на тамошната църква, точно срещу „Уилям Джеймс Хол“, и търпеливо зачаках.

Някъде в шест без една минута по „Куинси“ се зададе облечена в черно вълнено палто фигура. Носеше черен панталон, а червеникавата

коса бе завързана на тила с панделка. Влезе в сградата. Дори и от това разстояние успях да забележа, че Рейчъл е все така хубава, а и младежите все по същия начин се извърщат след нея. Хукнах подире ѝ, докато скъся разстоянието, а сетне тръгнах по стъпките ѝ, като спазвах неголяма дистанция. Тя пресече фойето и хвана стълбището за семинарна зала номер 6 на първия етаж. Проследих я, за да се уверя, че няма да анулира лекцията. Тя влезе в залата и затвори вратата след себе си, а аз се настаних на пластмасова пейка в коридора — на подходящо разстояние с идеален изглед към входа.

След първия час вратата се отвори и заизлизах студенти. Почти всички носеха големи, дебели тетрадки, подвързани с метална спирала. Този тип тетрадки бе отдавнашна слабост на Рейчъл — знаех това великолепно. Търпеливо изчаках и последния студент, сетне влязох в залата. Оказа се неголяма — с огромна маса по средата, на нея седеше Рейчъл и дописваше нещо. Бе останала по тъмнозелен пуловер, а под него бяла мъжка риза. Както винаги гримът ѝ бе пестелив и нанесен с вкус, червилото — тъмночервено.

Вдигна очи към мен въпросително с полуусмивка, която замръзна, когато ме разпозна. Затворих тихичко и седнах на най-близкия до вратата стол — срещу нея. Всъщност седнах на най-отдалеченото място.

— Здравей — рекох.

Тя извънредно грижливо събра писалките и бележките си и ги прибра в кожено куфарче, след това се изправи и посегна към висящото зад гърба ѝ палто.

— Помолих те да не се опитваш да се срещаш с мен — рече ледено и напъха едната ръка в ръкава му.

Изправих се и бързо се приближих. Хванах палтото и го поднесох, за да може да се облече по-лесно. Едновременно почувствах две неща: някак ми бе гадно така подлизурски да ѝ се слагам, но ме хвана и малко яд. Тя не бе единствената пострадала от сблъсъка с Пътника в Луизиана. Второто чувство бързо изгасна, защото ме заляха цял куп спомени, които буквално прелетяха през съзнанието ми като пусната на двойно по-високи обороти кинолента. На един от тези кадри се видях притиснал я нежно към себе си, а тя се тресе от истеричен плач — току-що бе застреляла човек в гробището „Метари“. Съзнанието ми върна кадъра — видях я да насочва оръжието, пръстът

на спусъка да се опъва, огън да изскача от дулото. Някакъв див, неистов импулс за оцеляване ръководеше действията ѝ онзи ужасен летен ден, когато на луизианското гробище се проля доста кръв. Първата ми мисъл в сегашния миг бе, че вероятно още с влизането ми Рейчъл се е върнала в миналото и е изпитала истински ужас — най-вече от онова, което аз символизирам — насилие и кръв, убийства и отнет човешки живот, способност да заразявам околните с падналото върху ми проклятие.

— Не се безпокой — излъгах бързо. — Тук съм по професионални причини, не по лични.

— За тях не желая дори и да чувам — тя грабна куфарчето и закрачи към вратата. — Извини ме, имам много работа.

Препречих ѝ пътя, протегнах ръка към лакътя ѝ, а тя ми метна люот поглед.

— Рейчъл, моля те! Имам нужда от помощ!

— Моля, искам да мина. Застанал си ми на пътя.

Нямаше как, отдръпнах се и тя отвори вратата. Вървеше с наведена глава и аз събрах сили за още няколко думи:

— Рейчъл, много те моля, изслушай ме — само за миг. Ако не заради мен, поне заради Уолтър Коул.

Тя се спря, извърна глава, но не ме погледна.

— Какво за Уолтър?

— Дъщеря му Елън е изчезнала. Без да съм стопроцентово сигурен, мисля, че има връзка с един случай, по който работя. Може да е свързано и със смъртта на студентката Фани Фо.

Рейчъл въздъхна, върна се и затвори вратата. Сетне седна на току-що освободения от мен стол. Аз пък седнах на преподавателското място. Вероятно ми се е сторило, че го правя за равновесие.

— Давам ти две минути — рече тя с леден глас.

— Моля да прочетеш едно досие и да си дадеш мнението.

— Вече не се занимавам с тези неща.

— Разбрах, че работиш по изследване на връзката между особено тежките престъпления и мозъчните разстройства, неща, които предполагат и сканиране на мозъка.

Малко спестявах от истината. Бях научил със сигурност, че научно-изследователската ѝ работа обхваща някои по-особени мозъчни дялове. В поместена в списанието на дружеството на психолозите

статия бях прочел, че Рейчъл Улф изследва една от най-специфичните области, където се генерират емоциите, с особено ударение върху породените от страдания на околните уплаха и смущения, страх и агресия. Работи и върху регистрирането на чужди емоции, включително и подсъзнателните аспекти на същия проблем, а също изследва и някои мозъчни зони, които ръководят планирането, осъзнаването на важните неща, с които се сблъсква личността. Някъде там четох и за работата ѝ върху онази мозъчна зона, която контролира човешките импулси.

Специалистите отдавна са на мнение, че мозъкът на психопата не реагира адекватно на емоционалната ситуация, а това най-вероятно се дължи на смущения в някоя от мозъчните структури или в процесите, чрез които сигналите стигат до мозъчната кора. Рейчъл, както и множество други нейни колеги, настояват за разрешение да бъдат изследвани мозъците на осъдени престъпници. Те твърдят, че вероятно ще бъде разкрита връзка между мозъчните увреждания и психопатното криминално поведение.

Във всеки случай Рейчъл се намръщи.

— Прекалено много знаеш за мен. Не съм сигурна дали ми харесва идеята да ме следиш какво правя и с какво се занимавам.

Сега отново ме бодна жилото на гнева. Само тя ли пострада от онзи психопат, по дяволите! Неволно потрепнах, вероятно и лицето ме е издало. Без да мисля повече, изтърсих:

— Няма нищо такова, но пък както виждам, егото ти е все така доволно силно, а и реагира напълно здравословно.

Вместо да се ядоса, тя изведнъж се усмихна, но то бе мимолетна усмивчица. Показа се и се скри като есенно слънце.

— Вероятно. Но останалата част от мен не е в такава блестяща форма. Вероятно съм белязана за цял живот, Птицо. Ходя на терапевтични процедури два пъти седмично, наложи се да се откажа от частната практика. За сведение: все още мисля за теб и все така ме плашиш... понякога.

— Искрено съжалявам.

Може би въображението ми работеше, но в онази пауза усетих нещо. В думата „поякога“ се криеше по-друг смисъл. Може би мислеше за мен и другояче?

— Зная. Разкажи ми за въпросното досие.

Незабавно започнах да говоря. Накратко описах историята на убийствата, добавих някои аспекти от казаното ми от госпожа Шнайдер, изразих собствени подозрения, предположения, съмнения.

— Но най-важното е тук — рекох и побутнах на масата към нея оваляната дядова папка. — Молбата ми е да го прегледаш и да дадеш мнение.

Тя протегна ръка, аз тласнах досието още по-силно. Рейчъл го пое, прелисти написаните на ръка бележки, пресниманите материали, индиговите копия, снимките. Една от тях бе панорамна фотография на местопрестъплението, направена навремето от полицейски експерт на брега на Литъл Уилсън.

— Боже мой! — възкликна тя шокирано и закри очи с ръка.

След малко ги отвори и в тях грейше особена светлина, може би на първо място професионално любопитство, но и още нещо — същото, което навремето ме бе привлякло в нея.

Нещо като съчувствие, състрадание, съпричастност.

— Ще ми отнеме поне един-два дни — рече тя тихо.

— Не разполагам с такова време. Трябва да ми кажеш нещо определено още тази вечер.

— Това не е възможно. Съжалявам, но за това време няма да мога дори да се ориентирам добре.

— Рейчъл, изслушай ме: никой не ми вярва. Никой не приема, че този човек наистина съществува. Дори още по-лошо — че би могъл да е жив все още, дори и да е съществувал. А той е там — в пустошта! Чуй ме, Рейчъл: аз *го усещам*, разбираш ли? И трябва да се опитам да разбера какво го движи, намеренията му... дори и това да е в съвсем ограничен план. Нуждая се от нещо, за което да се хвана, за да го извадя от това досие и да го материализирам, да го оживя, да го направя реален. Ако не, поне да си създам добра представа за него. Моля те! В главата ми е пълен хаос, но зная доста неща, за още много се досещам... имам нужда от експерт, който да ме ориентира и насочи. Няма към кого друго да се обърна, а и ти си най-добрият криминален психолог, когото познавам...

— Аз съм *единственият* криминален психолог, когото ти познаваш — рече тя и онази мимолетна усмивка грейна отново.

— И това е вярно.

Тя се изправи и прибра папката.

— Виж, тази нощ няма да имам нищо за теб, но нека се срещнем утре в университетската книжарница, ти я знаеш, нали? Да речем в единадесет часа. Тогава ще се опитам да ти кажа каквото мога. Устройва ли те?

— Благодаря ти — рекох.

— Няма защо — отвърна тя и си тръгна.

* * *

Когато съм в Бостън, винаги отсядам в „Нолън“ на „Джистрийт“, в южната част на града. Тихо хотелче, закуска към цената на нощувката, стари мебели и два ресторанта съвсем наблизо. Обадих се на Луис и Ейнджъл — при тях новини нямаше.

— Видя ли се с Рейчъл? — веднага попита Ейнджъл.

— Да, говорихме.

— Е?

— Не беше много очарована, че ме вижда.

— Събуждаш в нея кофти спомени.

— Така ми било писано. Може би някой ден ще се намери жена, която като ме види, ще си спомни нещо хубаво и ще се зарадва.

— Тц, едва ли — рече Ейнджъл и се засмя. — Не се връзвай много-много. Кажи ѝ много здраве от нас и че мислим за нея.

— Ще ѝ кажа. Няма ли раздвижване около къщата на Пейн?

— Младежът прескочи до града да купи мляко и продукти — това е всичко. Няма ни кост, ни вест от Били Пърдю, нито от Тони Чели, а Луис все така се послушва — Стрич се спотайва някъде наблизо, в това сме сигурни и двамата. Колкото по-бързо се върнеш, толкова по-добре.

Взех едни бърз душ, облякох чиста тениска и нови джинси и прескочих до фойето. На влизане в хотела наред с друга туристическа литература и рекламни брошурки бях забелязал дебел географски атлас. Прелистих го: Медина имаше в Тексас, Тенеси, Уошингтън, Уисконсин, Ню Йорк, Северна Дакота, Мичиган и Охайо, че и още една — в Илинойс, само че тя се пишеше с „Б“ на края. Реших да изключа северните градове с надеждата, че хипотезата на дядо за южняшките корени на Калев е вярна. Значи оставаха Тенеси и Тексас.

Хванах телефона и започнах да въртя. Първо в Тенеси: никой в шерифството на окръга Гибсън не можа да открие нищо в досиетата или да се досети за Калев Кайл, още повече за човек със същото име, който убил майка си в някаква ферма някъде около 1940 година. Е, един от заместник-шерифите ми даде надежда.

— Слушайте, като го няма в нашия архив, това не значи, че не се е случило — рече ми той.

Тогава се обаждах и по полицейските участъци, но получавах все същия отговор: никой не помнеше името Калев Кайл.

Вече приближаваше осем и половина часа, когато позвъних в Тексас. Тамошната Медина се оказа в окръга Бандера, а не в едноименния окръг. Така че загубих време, докато ми обясниха кое къде е. При второто обаждане обаче извадих късмет. Наистина извадих голям късмет. И незабавно помислих за дядо: как ли би се почувствал на мое място, ако бе научил истината за Калев Кайл?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Гласът по телефона ме уведоми, че името на шерифа е Дан Танън.

— Изчакайте малко, ако обичате. Говори на друга линия — добави служителят.

Седях на леглото, стиснал клетъчния телефон в ръка. След по-малко от минута се чу изщракване:

— Говорете, моля.

— Ало? — гласът бе женски.

— Шериф Танън, ако обичате — рекох с известно съмнение.

Да не би шерифът да е жена? Или... Но бях познал.

— Аз съм шерифът — рече гласът. — Изненадан ли сте?

— Трябва ли да бъда?

— Често ме бъркат със секретарка, но такава няма. Дразня се, знаете. Дан е съкратено от Даниела — моя милост. Разбрах, че търсите Калев Кайл.

— Точно така — отвърнах. — Аз съм частен детектив от Портланд, Мейн. И...

Тя ме прекъсна:

— Къде сте чували това име?

— Калев ли?

— Да, Е, питам за цялото — Калев *Кайл*. В каква връзка го знаете? Откъде?

Добър въпрос, дявол го взел. Замислих се. Откъде да започна? С госпожа Шнайдер ли? Или с Емили Уотс? Може би с дядо ми? Или с Рут Дикинсън, Лорън Трълок и още три момичета, намерени увиснали на клоните на старо дърво край Литъл Уилсън?

— Хей, господин Паркър, попитах ви нещо? Не заспивайте!

Брей да му се не види, пустата му шерифка! И амбициозна, и нахакана.

— Съжалявам — отвърнах. — Доста е сложно. За пръв път съм го чувал още като дете — от дядо ми. А само през последната седмица го чух на два пъти.

Сетне приказката ми потръгна и ѝ разказах всичко, което знаех. Тя слушаше, без да ме прекъсва. Говорих дълго, а след това настъпи тишина...

— Тези неща са доста преди моя мандат — обади се Танън накрая. — Е, поне повечето от вашия разказ. Във всеки случай помня някои факти. Значи, без да съм правила скорошна справка в досието, чуйте следното: момчето е записано като Калев Брустър, живеело с майка си в Хил Кънтри — на около 4 мили югоизточно от тук. Родено е през 1928 или 1929 година. Бащата се казва Лайъл Брустър, мобилизиран е през Втората световна война, бил се срещу Хитлер, знаете, и загинал някъде в Северна Африка. Двамата — майка и син — останали сами да се оправят. Освен това Брустър така и не стигнал до официално сключване на брак с Бони Кайл — това е майката, както се досещате. Виждате ли, затова ви попитах как точно сте чували името — именно като *Калев Кайл* ли? Малцина го познават с тази фамилия. Всъщност аз самата никога не съм чувала да го наричат с презимето Кайл. Тук е известен като Брустър. И винаги си е бил Брустър — докато уби майка си.

А и тя била една дяволска кучка, поне според хората, които са я познавали достатъчно добре. Страняла от всички, държала момчето при себе си. А то било много умно. В училище имало само отлични бележки — четяло много, в математиката вървяло напред от класа. По едно време майката започнала да не харесва вниманието, което синът ѝ привличал. И го спряла от училище. Заявила, че ще си го учи сама у дома.

— Мислите ли, че е имало някакви извращения? От сексуален характер?

— Чувала съм най-различни истории. Веднъж го видели да се мотае чисто гол по пътя за Кервил — целият овалян в мръсотии и свински изпражнения. Полицията го отвела у дома — при майката — завит в служебно одеяло. По онова време ще да е бил на не повече от 14–15 години. А колегите още не затворили вратата след себе си, чули стонове — тя явно го е пляскала здравата. Но за сексуални извращения чак...

Тя замълча отново. Чух бълбукане, пиеше нещо.

— Вода е — рече изведнъж Танън. — В случай, че си помислите нещо.

— Нищо няма да си помисля — рекох и се усмигнах.

— Добре, както и да е. Във всеки случай аз лично нямам информация черно на бяло за изнасилване, сексуално малтретиране и прочие. Макар че на процеса се говориха подобни неща, но я вижте на колко други дела са изнесени подобни данни. Иди ги докажи, особено след смъртта на майката... А Калеб е бил умен, определено умен, господин Паркър. Още на шестнайсет, седемнайсетгодишна възраст е бил по-схватлив и по-умен от повечето хора в нашия град.

— Значи допускате самият той да ги е изфабрикувал тези неща?

— Нищо не мога да твърдя със сигурност. Само казвам, че е бил достатъчно умен да опита да си намери смекчаващи вината обстоятелства. Вероятно помните, господин Паркър, че в онези години темата за сексуално малтретиране не бе особено актуална. Необичаен е самият факт, че някой би се хванал за нея. И затова мисля, че никога няма да научим стопроцентовата истина.

Тя замълча, след малко добави:

— И друго нещо. Освен интелигентността си Калеб притежавал и други качества: хората го помнят най-вече с лошо. Бил подъл, гадняр, дори по-лошо. И жесток. Обичал да мъчи животните, а сетне да ги убива. Закачал останките им по дърветата: катерички, зайци, дори кучета. Никога не са го хващали на местопрестъплението, но местните знаели кой стои зад тези жестокости. Изглежда, че до едно време убивал животни, а после решил да вдигне мерника и на хората. Има и още...

— Какво е то?

— Е, чакайте да ви разказвам поред. Знаем, че убил майка си и я хвърлил на свинете да я изядат. Как станало? Няколко дни след онзи инцидент, когато го намерили гол на пътя, тогавашният шериф Гарет с един заместник се отбили у тях да проверят как вървят нещата. Заварили Калеб на верандата — пиел прясно мляко от кана. Цялата кухня била в кръв — по стените, на пода дъските били подгизнали. А ножът седял на видно място. Дрехите на Бони Кайл намерили в свинарника, заедно с няколко по-големи кости. Това било останало от нея. Това и годежният ѝ пръстен. Него пък открили сред свинските изпражнения. Мисля, че сега се намира в музея в Бандерас — изложен е заедно с други любопитни експонати като индиански стрели и препарирани двуглави агнета.

— Какво стана тогава с Калев?

— Съдили го като пълнолетен и отишъл в затвора.

— С доживотна присъда ли?

— Не, за двацет години. Мисля, че излезе някъде през 1963 или 1964 година.

— Бил ли е реабилитиран?

— *Реабилитиран ли?* Че защо? Не. Почти съм сигурна, че е превъртял още преди да убие майка си. Мислите, че после се е оправил ли? Едва ли. На някого му се видяло по-лесно да го пусне на свобода след излежаване на присъдата. Пък и не е било възможно да го задържат в затвора завинаги, макар че идеята не е лоша. Шантав или не, умен си беше. В затвора се е държал добре, имал образцово поведение. Някои хора вероятно са решили, че се е поправил. Поправил, глупости. Мене ако питате, просто се е преструвал и броил месеците.

— И се върна по тези места, така ли?

Сега шерифката се замисли. Мълча дълго време, чак ми стана неудобно.

— Онази къща, тяхната, си стоеше. Не я разрушиха, никой не я и купи — започна тежко Танън. — Спомням си, че един ден се прибра. Дойде си с рейс на „Грейхаунд“. Тогава може би съм била на десет-дванайсет години. Слезе и тръгна към къщата, а хората се споглеждаха и се отдръпваха от пътя му. Остана там... не помня, може би няколко ноци, но...

— Какво, но?

Ясно чух как въздъхна.

— Бе убито едно момиче. Лилиан Бойс. Казваха, че е най-хубавото момиче в целия окръг и сигурно е било така. Намериха я мъртва при заливчето Хондо, недалеч от Тарпли, цялата в порезни рани. И те едва ли са били най-грозното в цялата работа.

Мълчах и чаках. Досещах се за края на тази история.

— Била окачена на едно дърво — завърши Танън. — Сякаш по-лесно и по-бързо да я намерят. Все едно като предупреждение към всички нас...

Тя пак направи пауза. Стори ми се, че е тихо, ужасно тихо, само по линията имаше смътен шум, а телефонът в ръката ми сякаш пареше.

— Междувременно Калев Кайл изчезна. Все още е валидна заповедта за задържането му, само не вярвах, че ще се намери човек да го открие. Сега вече не съм толкова сигурна.

След края на разговора останах седнал на леглото още известно време. На лавица в стаята забелязах тесте стари карти за игра. Взех ги и започнах да ги бъркам. Владеея разбъркването до съвършенство: ръбовете бягат, картинките се нижат като на кинолента. Ето я и дама купа. Извадих я от тестето. Сол Ман знаеше куп трикове, умираше си да ги пробутва на баламурниците. Седи на масата със зеленото сукно и замислено реди картите, разбърква ги и пак ги реди, а устата му все повтаря:

— С пет печелиш десетарка, с десет — дваисетарка...

Прави се, че не забелязва събиращите се около него наивници, жадни за леки пари. Истински майстор бе Сол — умееше да примамва, умееше да изчаква, баламите сами падаха в капаните му. Знаеше човекът, че рано или късно жертвата му е сигурна. Както истински ловец дебне пресичащата пътя му сърна.

Аз пък не можех да извадя от мислите си Калев Кайл. Й пред очите ми все се изпречваха трупове на онези бедни разкъсани момичета. Изведнъж ми хрумна нещо — една от легендите за Нерон. Когато убил майка си Агрипина, той заповядал да й разпорят корема, за да види с очите си утробата, откъдето е излязъл. Дали това е вярно, не е важно. Интересното е какво би могло да мотивира подобно желание: вероятно някаква патологична мания или пък болезнена фиксация около кръвосмешенията, които му приписват древните историци. А може да е било и съвсем друго: стремеж да научи повече за самия себе си, за истинската си природа, като със собствените си очи съзерцава мястото на своя произход. Вероятно е обичал майка си, мислех си аз, преди любовта да се изроди в ярост и омраза, преди да намери в себе си силата да отнеме живота й и да нареди тялото й да бъде обезобразено. За един кратък миг дори изпитах съжаление към Калев Кайл — към онова момченце, което безсъмнено е бил, преди да го обземе разрушителна мъст. Сетне ме обзе омраза към мъжа, в когото се бе превърнал.

Затворих очи и видях падащи от дърветата сенки. И една смътна фигура, която върви все на север, постоянно и само на север, сякаш ръководена от стрелката на компас. Естествено, че е тръгнал на север.

Колкото се може по-надалеч от Тексас, след като си отмъстил на хората, намерили за целесъобразно да го изпратят в затвора за майкоубийство.

Има обаче още един аспект, който съм длъжен да спомена. Северът не е само противоположност на юга, така както го е възприемал южнякът Калев Кайл. Спомням си разказите на дядо за това, че свещениците често водели службата и проповядвали в северната част на църквата. Правели го целенасочено — защото според множество деноминации северът все още не е изцяло озарен от Божията светлина. Има такава теза. По същата причина и до ден-дневен погребват некръстените, самоубийците и убийците само в северните парцели и винаги извън църковните стени.

Защото северът е територия на Мрака.

На север са владенията на Нечестивия.

На следващия ден университетската книжарница бе претърпана със студенти и туристи. Седнах в малкото кафене в единия и край, взех си кафе и един брой на „Ролинг Стоун“, който намерих на съседен щанд. Рейчъл закъсна както винаги. Бе облечена в същото палто, само че сега панталоните ѝ бяха сини, ризата на бели и сини райета и закопчана на врата. Върху ѝ имаше небесносин пуловер. Косата ѝ падаше свободно по раменете.

— Ти някога ставаш ли рано? — попитах я невинно и поръчах кафе с любимата ѝ кифла.

— Легнала съм си на разсъмване. До 5 часа съм чела дяволското ти досие — отвърна тя. — Няма да ти стигнат парите да ми платиш, ако ти поискам хонорар за свършеното плюс нощния труд и екстра експресното изпълнение.

— Ужасно много се извинявам — рекох. — Те, парите, едвам ми стигат за кафе и кифлички.

— Сърцето ми плаче за теб — рече тя иронично, но след вчерашния леден прием отношението към мен положително се бе смекчило.

А може би само така ми се струваше? Или искаше.

— Готов ли си да слушаш?

Побързах да ѝ изредя накратко научените вчера от шерифката на Медина факти. Наблегнах на майчиното име, което Калев бе взел. Рейчъл закима в съгласие.

— Точно така — рече тя. — Всичко съвпада.

Закуската пристигна, Рейчъл си сложи захар в кафето и разкъса опаковката на кифлата, начупи я на части и отхапа. Сетне започна:

— Веднага трябва да ти кажа, че по-голямата част от заключенията ми се основават на предположения и догадки. И всеки свестен служител на закона би ми се изсмял, но пък ти не си нито свестен, нито служител на закона и затова ще приемеш каквото ти се дава. Освен това всичко представено от теб дотук също почива най-вече на предположения, а за добра мяра си добавил малко суеверия и немалко параноя.

Тя се усмихна и поклати глава, сетне лицето и стана сериозно и тя отвори любимото си тефтерче с металната спирала. Зърнах запълнените с дребния ѝ, красив почерк страници, тук-таме някои редове подчертани, на други места маркирани в жълто.

— Сигурна съм, че знаеш повечето от това, което ще ти кажа. Мога само да го коментирам и доизясня на някои места, може би да го подреда по малко по-различен начин.

Замълча, отпи от кафето и продължи:

— Виж, Птицо, ако този човек наистина съществува... или нека да го кажа така: ако същият човек на име Калев Кайл е отговорен за всичките изброени тук убийства — тогава имаш работа с учебников пример на психопат садист. Дори и по-лошо от това, защото досега в литературата не съм срещала описано нищо подобно... нито пък в клиничната работа. Е, поне не в подобна комбинация. Между другото в твоето досие не фигурира убийство, извършено след 1965 година. Дори и да вземем предвид вестникарската снимка, ти не си ли се замислял за възможността този човек да не е вече сред живите? Не е ли възможно също да е арестуван отново, осъден и да се намира в затвора? И двете вероятности веднага обясняват внезапното секване на убийствата.

— Възможно е да е мъртъв — признах аз. — В такъв случай просто си губим времето и нещата изцяло се променят. Но я си помисли за миг, че онази шерифка е права и Калев е извънредно умен и интелигентен. Тогава той никога вече няма да допусне отново да го

отведат в затвора. Но това дядо го е проверявал по неговото си време — и го казва в досието. Макар че е питал за Кайл, а не за Брустър, и то едва ли е правил методични проверки.

Рейчъл сви рамене.

— Тогава налице са две други възможности: или е продължил да убива, но жертвите са регистрирани като безследно изчезнали, ако изобщо са регистрирани някъде...

— Или?

Рейчъл потупа с писалката по тефтерчето и продължи:

— Другата възможност е да е в латентен период. Известни са подобни явления, те са описани в специалната литература, от специализираните звена на ФБР, експертите на програмата за профили и консултации. Някои серийни убийци влизат в подобни периоди, наричаме ги латентни. Разказвала съм ти за това още навремето. Има няколко теории в тази връзка: най-общата е, че убиецът достига състояние, в което нуждата му да си намери жертва не е така акцентирано спешна и убийствата спират.

— Ако е бил в латентно състояние, значи нещо току-що го е извело от него — настоях аз.

Не преставах да мисля за онзи земемер, навлязъл в древните гори със задачата да подготви картографска документация за масово изсичане. С какво ли се е сблъскал там? Повтарях си и редица факти от разказа на госпожа Шнайдер; от различни публикации във вестниците; от старомодното разследване на Уилфърд — той бе от онези детективи, които тропат по вратите поред и разпитват, разлепват съобщения и чакат реакции, надяват се онова, което правят, да се разчуе и да стигне до ушите на търсената от тях личност; от вестникарската информация за ареста на Били Пърдю в „Света Марта“. Така е в живота: ако разсипеш мед, няма какво да се чудиш, че скоро върху него ще накацат осите.

— Малка ни е базата, но това са възможностите — продължи Рейчъл. — Хайде да започнем с първите убийства. Първо: важно е мястото, където са намерени труповете, макар и това може би да не е най-главното. Но фактически онзи Калев Кайл е определил точно кога — колко скоро — да бъдат открити те, къде и от кого. По този начин е контролирал търсенето и участвал в него. Разбираш ли? Самите убийства може да не са били организирани по определена схема —

това вероятно никога няма да го научим със сигурност, — но подреждането и излагането на труповете на показ определено е организирано. Убиецът е искал също да участва в някой от елементите на разкритието. Допускам той да е вървял по следите на дядо ти или тайно да го е наблюдавал отнякъде. До момента, в който той намира жертвите. Кайл е познавал района великолепно, това е повече от очевидно.

Има още нещо. Ако казаното от Шнайдер е вярно, а то на свой ред се базира на получена от Емили Уотс информация, то тогава Кайл е започнал да убива още по времето на връзката си с Уотс. Да си припомним също, че степента на разложение на намерените тела е била различна: първи са убити Джуди Гифън и Рут Дикинсън, но между тяхната смърт има цял месец. А Лорън Трълок, Луиз Мур и Сара Рейнс са ликвидирани бързо една след друга. Според протокола на съдебния лекар Трълок и Мур сигурно са убити в един и същи 24-часов отрязък, а Рейнс е загинала не повече от денонощие по-късно.

— Още едно предположение: тези момичета, с по-голяма сигурност последните три, физически са приличали на Емили Уотс. Били са слаби, високи, стройни, деликатни. Вероятно по-инертни от Емили, която, изглежда, е проявявала характер, когато се е налагало, но, общо взето, трябва да са били подобен тип. По време на полицейската си работа не си ли попадал на изнасилвания с цел отмъщение?

Кимнах. Как да не съм попадал. Отлично знаех психологията на този тип насилие.

— Скараш се с жена си или с приятелката, излезеш вбесен от дома и си изкараш яда на абсолютно невинно момиче — за това в най-общи линии говорим. Но нашият случай стеснява деянието и важи само за определена категория психически нестабилни хора. Според въпросния психопатен тип всички жени носят колективна отговорност за извършеното от един индивид. Следователно всяка жена може и би трябвало да бъде наказана или поругана за истинска или въображаема обида или престъпване на определени граници, които насилникът възприема като допустимо за една жена поведение. „Предимство“ имат онези жени, които физически наподобяват въпросния индивид.

Е, Калев Кайл е ръководен от същия тип психопатия, но в дадения случай е стигнал много по-далече. При последните три

девойки полицейският лекар не е намерил следи от сексуално насилие, но пък има нещо друго. Тук имаме пример за класическия патологичен страх от женската сексуалност и нейната територия. Виждаш, че са разкъсани срамните органи, най-вероятно със същия инструмент, с който са нанесени прободните коремни рани и с който е разпрана утробата на всяка една от жертвите. Кое е най-забележителното? В случаите на Гифън и Дикинсън прободните рани са нанесени *след* смъртта им, поне един месец след нея. Може би след убийството на другите три момичета или малко преди него.

— Мислиш, че той се е върнал при тях, след като е повярвал, че Емили е загубила плода?

— *Точно така.* Мотивацията? Наказал ги е, защото тялото на Емили Уотс го е предало чрез загубата на плода: идеята е, че няколко жени страдат за въображаемата грешка на една. Допускам още нещо: той да е наказвал по същия начин и други жени преди случилото се, може би по други причини.

Рейчъл спря да говори и отново отхапа от кифлата, отпи от кафето.

— Сега искам да ти обърна внимание на други аспекти от лекарския протокол: налице са следи от мъчения. Кайл е измъчвал всяко момиче, преди да го умъртви. Вадил е ноктите им, късал ги е, и на ръцете, и на краката, има счупени пръсти, извадени зъби, изгаряния от цигара, следи от побой с метални закачалки за дрехи. Това може да ни наведе на определени мисли, но сега няма да се спирам на тях. При последните три жертви следите от мъчение са далеч по-силно изразени. Тези девойки са страдали много, преди да умрат, Птицо.

Рейчъл ме изглежда продължително и в очите ѝ съзрях болката: болка за онези девойки, но и за нея самата.

— Според характеристиките на дядо ти всички жертви са кротки, нежни създания от добри семейства. Повечето са били скромни и срамежливи, без сексуален опит. Изглежда, само Джуди Гифън е имала полови контакти преди убийството. Пак предположение: преди смъртта си те са го умолявали да ги освободи. Смятали са, че има надежда да ги пусне. А той е искал само едно: те да пицят и да плачат. Тук виждам връзка между агресия и реализация: техните молби са го възбуждали сексуално, а същевременно ги е мразел за това, че го умоляват, и затова ги е умъртвявал.

Очите на Рейчъл горяха с една особена светлина. Пораждаше я усилието да проникне в психологията и начините на мислене на онзи човек и това личеше дори и в нервните движения на ръцете, бързината на говора, в интелектуалното удовлетворение, което получаваше от резултата на заключенията и попаденията, неизбежно балансирано с отвращението, което изпитваше от физическите аспекти на описанията.

— Боже мой! — възкликна тя по едно време. — Почти виждам резултатите от ПЕТ^[1], свързаните със сексуалните отклонения аномалии и ниската активност в периферните дялове, и абсолютното отсъствие на чувство за вина или съвест. Но не за това ми е думата. И въпреки всичко този човек не е асоциален. Онези момичета може да са били срамежливи, но не и глупави. Той е бил достатъчно опитен да им вдъхне някакво доверие. Така че напълно приемам мнението за неговата интелигентност.

Сега за детството му. Пак повтарям, ако казаното от Уотс е вярно, той е бил малтретиран физически и сексуално от майка, която в самия акт на изнасилването или веднага след него му е казвала, че го обича, за да го наказва впоследствие отново и отново. Получавал е минимално количество родителско внимание и грижи и сигурно е станал самостоятелен още съвсем отрано, при това по най-трудния начин. Когато пораснал достатъчно, въстанал срещу мъчителката си и я убил, сетне започнал да търси и други обекти за отмъщение. При Емил и Уотс нещата стоят на малко по-друга плоскост — тя самата е била жертва на малтретиране, сетне забременяла. Предполагам, че и нейният ред щял да дойде — веднага след раждането на детето. Според казаното от нея това дете му е било особено нужно.

Рейчъл отпи от кафето, а аз използвах паузата да задам въпрос.

— Какво мислиш за Рита Ферис и Шерил Дансинг? Възможно ли е да е отговорен и за тяхната смърт?

— Напълно — отвърна Рейчъл и с лека усмивка ме загледа в очите.

Очакваше сам да намеря връзката. Замислих се.

— Нещо ми се губи — признах си след малко. — Затова ли ме гледаш така самодоволно?

— Би трябвало да се досетиш. Спомни си обезобразената уста — зашиването. Разкъсаните утробы на момичетата през 1965 година

носят типично послание. Всяко обезобразяване има специално значение и подсказва определен символ. Не сме ли виждали подобни неща заедно, а, Птицо?

Усмивката и изчезна, аз кимнах: да, точно така — Пътника.

— Ето, отново, тридесет години по-късно, пак попадаме на послание. Този път то е предадено чрез друг вид обезобразяване — защита уста. Какво означава то?

— Че е трябвало да си трае ли? Да си държи устата затворена?

— Много вероятно — рече Рейчъл. — Едва ли идеята е предадена по най-деликатния начин, но убиецът е далеч от всяка деликатност.

Замислих се върху казаното от нея.

— Тя се е оплакала на ченгетата и те арестували Били Пърдю, нали така?

Ами да! Оказваше се, че Кайл би трябвало да е онзи възрастен мъж, който наблюдавал къщата на Рита през нощта, когато пияният Били е вдигнал голяма патърдия и полицията го прибрала. Самият Били твърдеше, че е видял подобен човек пред дома на Рита. Може би същият е и нападателят на Рита в хотелската стая.

— При Шерил Дансинг имаме счупена челюст и отрязан език. Тук си позволявам по-голяма свобода на тълкуването, но мнението ми е, че тя е наказана за точно обратното: за *мълчанието си*.

— Във връзка с прикриването на детското раждане?

— Това звучи като добро обяснение. В крайна сметка Калев Кайл е една машина за убиване, в която няма съвест, няма угризения, няма мисъл за жертвата. Независимо от причините, които са го превърнали в толкова чудовище, независимо от символите и собствените му страдания той е убиец психопат.

— Но е страдал от загубата на детето си, нали?

Рейчъл почти подскочи от стола и ми се усмихна като учител на дал верния отговор ученик.

— Ами да Проблемът или ключът към всичко е шестата жертва — шестото момиче, което никога не е било намерено. По цял ред причини, за които сега няма да говоря и за чиято интерпретация колегите сигурно биха ме разкритиковали най-остро, мисля, че дядо ти е бил прав за нея. Жертва, но не същият *тип* жертва!

— Нищо не разбирам.

— Дядо ти е записал в досието, че и тя е убита, но по някаква специална причина не е изнесена на показ, както другите жертви.

— Май започвам да се досещам...

Наистина виждах накъде върви нишката на мисълта ѝ и в стомаха ми заседна познатата твърда буца на неприятното предчувствие. Тази идея се въртеше напоследък смътно и в моето съзнание, но не бях успял да я изясня и прецизирам. Изглежда, здраво е глождела и дядовия мозък и той се е надявал шестото момиче да е мъртво.

Защото другата възможност бе далеч по-неприятна.

— Така. Според мен шестата девойка не е убита, но нека се върнем към мъченията. Те не са били просто оръдие или израз на отмъщение и удовлетворение за Кайл. Те са били своего рода тест или нека го наречем проверка. Той е изпитвал силата и издръжливостта им. Може би е знаел, но не е признавал пред самия себе си, че те няма да издържат просто защото не са достатъчно силни физически.

Но я да видим сега описанието на шестото момиче: то е здраво, добре сложено, със силен характер. Сигурно е умеело да се защитава, не се разплаквало от две думи или един шамар. Тя вероятно е издържала всички изпитания и проверки на Кайл. Може би той дори и не я е измъчвал толкова, колкото другите. Защото не е било трудно да се види, че тя е замесена от по-друго тесто.

Рейчъл се наклони над масата към мен и на лицето ѝ се изписа тъга и съжаление.

— Той не я е отвлякъл, защото е била слаба и деликатна, Птицо. Точно обратното — заради силата ѝ.

Затворих очи. Сега вече знаех какво е станало с Джудит Мънди и защо не е била намерена. Видях, че Рейчъл ме гледа изпитателно: съзнаваше, че съм се досетил.

— Взета е за разплод, Птицо — тихо завърши Рейчъл. — Отвлякъл я е, за да ражда.

Рейчъл предложи да ме отведе до летището, но отказах. Беше ми помогнала достатъчно, повече не бих могъл и да искам. Нямах право. Вървахме рамо до рамо към площада пред Харвард и изведнъж

изпитах ужасно силен и мъчителен пристъп на любов. Боже, как само обичам тази жена, а тя ми се изплъзва все повече и повече.

— Ти смяташ, че Кайл може би е свързан и с изчезването на Елън Коул? — попита Рейчъл и ръката ѝ се допря до моята.

Тя не я отдръпна. За пръв път откакто бях в Бостън.

— Не мога да твърдя това със сигурност — отвърнах аз. — Може би онези ченгета са прави — просто е решила да избяга с гаджето си и в такъв случай защо ли толкова се тревожим всички ние? Но един вътрешен глас ми шепне друго: към Дарк Холоу ги е насочил някакъв старец, а аз в случайности не вярвам, никога не съм вярвал. Усецам го този човек, Рейчъл. Той отново е изплавал на повърхността — вероятно се е върнал за Били Пърдю и да си отмъсти на всички, които са участвали в прикриването на раждането и въобще на произхода му. Той е убиецът на Рита и нейното дете. Може да е било от ревност или да прекъсне тази връзка на Били, или пък защото Рита е искала да избяга и да си устрои нов живот. Във всеки случай не смятам, че е възнамерявал да убие детето, там нещата просто са се изплъзнали извън контрола му.

Бяхме вече на площада. Протегнах ѝ ръка за сбогуване. Не се осмелих да я целуна, страхувах се да не ме отблъсне. Тя стисна ръката ми здраво.

— Птицо, този човек смята, че има право да си отмъщава на всеки, който го е засегнал с нещо. И твърдо вярва, че са му сторени прекалено много злини. Казах ти точното определение: психопат, тежък психопат, особено опасен.

В очите ѝ прочетох загриженост. И нещо друго. Или така ми се струваше.

— С други думи, къде ми е извинението ли? Това подмяташ, нали? — усмихнах и се, но тази бе най-горчивата ми усмивка.

— Тях вече ги няма, Птицо. И Сюзън, и Дженифър са покойници; случилото се с тях бе голям и прекалено тежък удар за теб. Така е. Но всеки път, когато някой плаща за тяхната смърт, ти нараняваш сам себе си и рискуваш сам да се превърнеш в онова, което най-много ненавиждаш. Разбираш ли ме, Птицо?

— Не става дума за мен, Рейчъл — възразих тихо. — Или поне не съвсем. Някой трябва да спре тези хора. Някой трябва да поеме тази отговорност.

И ето го онова същото ехо в съзнанието ми: *всичките са твоя отговорност.*

Тя изведнъж ме хвана за ръката и я погали. Нейните пръсти върху моите. Палецът ѝ върху дланта ми. Сетне докосна лицето ми с другата си ръка.

— Защо дойде тук? Сам можеше да стигнеш до всичко, което ти казах днес?

— Не съм толкова умен, нито толкова начетен.

— Хайде сега, краставици на стар краставичар...

— Такива сте вие, психолозите...

— Само онези от „Ню Ейдж“. Но ти не отговори на въпроса ми?

— Така е. Права си: до повечето изводи вече бях стигнал или бях на път да стигна. Но имах нужда да го чуя от някой друг с твоя опит. Беше ме хванал страх, че вече откачам. Но съм тук и защото все още те обичам, защото когато си отиде, ти отнесе със себе си нещо от мен. Мислех си, че като те видя... че като се доближа до теб... Виж, исках да те видя пак. Може би това е отговорът — и той идва от нещо дълбоко вътре в мен.

Погледнах я и побързах да извърна глава.

Тя изведнъж силно стисна ръката ми.

— Видях какво направи в Луизиана тогава. Ти не отиде там да търсиш Пътника. Ти отиде, за да го убиеш. И пострадаха всички, които застанаха на пътя ти към тази цел. И то лошо пострадаха. Твоят потенциал за насилие ме плаши, Птицо. Ти ме плашиш.

— Тогава не знаех какво друго да сторя. Как да постъпя...

— А сега?

Тъкмо се канех да отвърна и пръстът ѝ полази по белега на бузата под окото. Онзи от ножа на Били Пърдю.

— Това откъде е? — тихо ме попита.

— Един човек ме убодe с нож.

— А ти какво направи?

Замълчах, сетне рекох:

— Разкарах се.

— Кой беше той?

— Били Пърдю.

Очите ѝ се разшириха и Рейчъл замълча. Имах чувството, че онова нещо, свило се в нея и настръхнало срещу мен, постепенно се

отпусна и изчезна някъде. И аз не зная къде отиде. Но я усетих друга, усещах го в допира й.

— Той е човек, дошъл на този свят без всякакъв шанс, Рейчъл. Още от началото всичко е било против него.

— Ако те попитам нещо, ще ми отговориш ли честно? — откликна тя.

— Винаги съм се опитвал да бъда абсолютно честен с теб.

— Зная, но това е много важно. Искам да съм сигурна.

— Питай.

— Изпитваш ли нужда от това насилие, Птицо?

Замислих се върху въпроса й. В миналото съм бил мотивиран от жаждата за лично отмъщение. Убивал съм, наранявал съм, най-вече може би заради стореното на Съюзън, на дъщеря ми, на мен самия. Сега това желание за мъст някак бе затъпяло, увяхнало, усещах го все по-рядко, а в мен отдавна говореха угризения и в тази посока. Но смятам, че притежавам потенциала на изкуплението. От друга страна, сам аз нося отговорност за случилото се със Съюзън и Дженифър. В тази връзка мисля, че никога няма да намеря спокойствие и изкупление, но пък може да се опитам някак да си изплатя греховете — може би с дребни нещица и жестове. Да призная грешки и слабости от миналото си, като го използвам да подобря настоящето. Доколкото мога.

— Поне в миналото, да.

— А сега?

— Сега нямам такава нужда, но мисля, че ако ми се наложи, бих го използвал. Никога не бих стоял безучастно встрани да гледам как страдат невинни хора.

Внезапно Рейчъл ме целуна. По бузата. Отдръпна се, а на мен ми се стори, че в очите й съзирам предателска влага.

— Значи си все така Ангелът на отмъщението — рече тя.

— Нещо подобно — съгласих се аз.

— Е, добре тогава, Ангеле мой, сбогом — прошепна тя и си тръгна.

Закрачи към библиотеката и света на своята работа. Повече не се обърна, но главата й бе наведена ниско. Силно ме заболя, но преди да се скрие в тълпата, почувствах огромната тежест на собствените й мисли. Е, това е...

Самолетът излетя от Логън, издигна се и сви в северна посока. Въздухът бе мразовит, тежки като сърдито Божие издихание облаци висяха над града. Замислих се за обещанието на шерифката Танън: каза, че ще издери по-нови снимки на Калев Кайл. Най-новите възможни, а това значеше с поне трийсетгодишна давност. Но и те щяха да бъдат много полезни. Извадих онази размазана снимка на Кайл от дядовото досие и се загледах в нея. Струваше ми се, че виждам череп, по който бавно се появява плът, коса, очи... Сякаш процесът на тленността може да бъде обратим. Една странна и мъглява фигура, забулена в загадки и неизвестни величини. Сянка в мрака, но сянка, която вече придобива обективни очертания. И измерения.

Познавам те, помислих си. *Познавам те.*

[1] Позитронна емисионна томография — техника за откриване на активните центрове на мозъка при подаване на важна информация. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кацнахме в Бангор рано следобед, взех си колата от летищния паркинг и веднага потеглих за Дарк Холоу. Имах чувството, че трябва да отида поне на десет други места, но всяко едно сякаш ме препращаше отново и отново именно към Дарк Холоу: Калев Кайл действа отново. До това заключение стигах по най-различни пътища и чрез най-разнообразни разсъждения. Беше убил момиче в Тексас скоро след излизането си от затвора, вероятно в акт на отмъщение към тамошните жители. Сетне бе приел майчиното име и бе потънал в мрака, за да се скрие някъде в голямата северна пустош — в гъстите и девствени северни гори.

Ако Емили Уотс бе казала истината на госпожа Шнайдер, а не виждах причина да не е така, то тя бе родила момче и го бе скрила от бащата с убеждението, че той е убиец и че иска детето за някакви си собствени нечисти цели. Логиката говореше, че въпросното дете е може би Били Пърдю, а бащата — Калев Кайл.

Междувременно Елвн Коул и приятелят ѝ все още бяха в неизвестност, както и Уилфърд. Тони Чели се бе скрил някъде, но неговите хора сто на сто продължаваха да търсят Били. Чели нямаше избор: ако не намери Били, няма да може да възстанови парите и тогава ще бъде ликвидиран като пример за други, за да няма подобни изпълнения в бъдеще. Подозирах, че така или иначе за Чистия вече е много късно; всъщност било е късно още в мига, когато е купил онези книжа, може би дори още когато му е хрумнало да използва чужди пари, за да осигури собственото си бъдеще. Тони ще направи всичко възможно, за да открие Били Пърдю, в това бях сигурен, но насилието, с което постоянно действаше, привличаше вниманието към него самия и към по-висшестоящите в мафиотската йерархия, а последните никога няма да му простят това. Чели бе като човек в тунел, който отчаяно се стреми към единствената светлина нейде напред, без да осъзнава, че тя е опасен огън, който неизбежно ще го погълне.

В играта, където за съжаление участвах и аз, имаше още един фактор, който съвсем не бе за подценяване. Стрич. Стрич ни

изчакваше, скрит нейде в мрака, готов да нанесе ненадеен удар. Сигурен бях, че и той се стреми към парите, но преди всичко гори от желание за мъст. Трябваше да отмъсти за своя партньор — такива бяха правилата в неговия свят, а и не само в неговия. Помислих за онзи мъртъв мафиот в Портландския комплекс, поруган дори в смъртта си от извратеността на Стрич. Отново изпитах същия страх, който ме бе обзел пред вратата на потъналата в мастилен мрак стая. Там бях усетил съдбовно предупреждение — влезеш ли тук, мъртъв си!

Ами онзи дъртак в гората? Налице бе вероятността той да знае нещо повече от онова, което ми каза. И още: допусках, макар и с неголяма увереност, че изпуснатото изречение за Елън и приятеля ѝ може да се основава на дочути в градчето приказки. Но нищо не бе абсолютно сигурно в това множество от неизвестни. Затова преди да се върна в Дарк Холоу, се налагаше да се отбия на още едно място.

Онзи магазин в Ороно все още бе отворен. Надписът над вратата — „Стъки — търговия“ — бе осветен. Влязох. Вътре миришеше на стар мухъл и бе потискащо горещо. Отоплителната инсталация издухваше спарен въздух, бръмчеше и скърцаше като допотопна машинария, в чийто зъбчат търбух някой е изсипал камъни и пясък. Няколко типа в кожени рокерски якета оглеждаха рязани пушки втора ръка, а жена в рокля от времето на рокфестивала в Удсток пък се ровеше в кутия с видеокасети. На остъклени щандове бяха изложени какви ли не стоки — стари и нови часовници, златни верижки, на стената висяха ловни лъкове.

Сам не знаех какво точно търся, затова тръгнах от щанд на щанд със заинтересована физиономия. Встрани бяха подредени стари мебели, върху тях поставени почти чисто нови калъфи за автомобилни седалки. В единия ъгъл зърнах нещо интересно — нахвърляни дрехи втора употреба, предимно шлифери, мушамы и два реда обувки и ботуши. Повечето бяха стари и изтъркани, но един чифт бе нов и видимо изпъкваше с елегантността си сред другите. Бяха скъпи маркови ботуши „Замбърлейн“, добре поддържани, а сега някой — вероятно собственикът на магазина — бе положил съвсем пресни грижи за тях: те светеха, току-що намазани с боя и лъснати. Взех единия ботуш и го поднесох към носа си. Миришеше на дезинфектант,

но и на още нещо — май на земя и загнило, разложено. Помирисах и другия — същата лека смръдня, явно потисната с химикала за дезинфекция. Приятелят на Елън — Рики — носеше подобни ботуши. Дявол го взел: човек не среща „Замбърлейн“ ей така под път и над път, те струват доста пари. Аз пък попадам на такива прекалено често: у дома неотдавна, днес — в магазин за употребявани вещи. Взех ги и ги отнесох на тезгяха при продавача.

Той бе дребен, с плътна, черна коса и тя очевидно не бе негова. Сякаш я бе задигнал от главата на манекен от нечия витрина. На врата му изпод перуката стърчаха кичурчета от собствената му обрасла и миша на цвят коса. Чифт очила с кръгли стъкла висяха на верижка на шията му и се гушеха в рошавата му окосмена гръд. Ярката червена риза бе разкопчана почти до пъпа. И как не — в тази жега. По гърдите му забелязах стари белези от рани. Ръцете му бяха тънки, но изглеждаха достатъчно жилести. На лявата му ръка липсваха малкото пръстче и безименният пръст. Ноктите на здравите пръсти бяха грижливо подрязани.

Усети погледа ми върху лявата ръка и я поднесе напред. Поради споменатата липса се създаваше гротескно впечатление: сякаш е свил пръсти в подобие на пистолет — както правят децата.

— Отряза ми ги механичен трион — рече непринудено.

— Не сте внимавали — отвърнах в същия тон.

Продавачът сви рамене.

— Онази шибана шайба за малко да ми отнесе и другите пръсти. Вие работили ли сте на такъв трион?

— Не. Много държа на пръстите си. Стоят ми добре на ръката, така както са си.

Дребният се усмихна криво.

— Веселяк, а? Сега имам странното усещане, че все още са си на място. Вие вероятно никога не сте изпитвали такова чувство.

— Божа работа. Вие ли сте Стъки?

— Да, господине. Лично. Това тук е моят магазин.

Поставих ботушите пред него.

— Добра стока — незабавно рече той и взе единия в здравата си ръка. — Ще ви струват поне шейсет долара. За по-малко няма да ги дам, нали разбирате. Току-що ги чистих, лъсках и лично ги поставих ей там.

— Я ги помиришете.

— Какво? К-к-какво рекохте? — заекна той, присви очи и наведе глава странично.

— Рекох да ги *помиришете*.

Той ме изгледа особено, сетне нерешително поднесе ботуша към лицето си.

Ноздрите му потрепнаха също като на заек, който влиза в капана.

— На нищо не миришат.

— На дезинфектант миришат. Май че е лизол.

— А, дезинфектант... може, може. Винаги дезинфекцирам стара стока, знаете. Такива са правилата. Никой няма да иска да купува ботуши, дето смърдят.

Поднесох втория ботуш пред носа му.

— Точно за това питам. На какво миришеха, *преди да ги дезинфектирате*?

Но онзи не бе човек, когото можеш да уплашиш и подведеш лесно. Той се наведе към мен през тезгяха, изгледа ме право в очите и мина на ти.

— На теб нещо да ти хлопа, а?

В огледалото зад главата му зърнах мъжете с рокерските якета. Бяха извърнали глави към нас и внимателно слушаха. Заговорих пониско, също на ти:

— По тези ботуши е имало пръст, преди да ги купиш, нали? Освен това миришат на разложено. Като от разложена човешка плът.

Той отстъпи назад.

— Кой си ти, бе?

— Никой. Обикновен човек.

— Обикновеният човек досега да си е купил онова, което търси, и да си е заминал.

— Кой ти продаде ботушите?

Дребният се ядоса и се настрои съвсем враждебно.

— Слушай, господинчо, това изобщо не е твоя работа! Остави стоката и се махай от моя магазин! Хайде метлата казах!

Не се помръднах.

— Ти слушай, приятелче! Или ще говориш с мен, или с ченгетата, ясен ли съм? Избери си сам. Нямам намерение да ти създавам главоболия, но ако се наложи, ще го направя.

Стъки смръщи чело и се загледа в мен с омерзение. Но отлично разбираше какво е положението. Още преди да ми отговори, нечий глас от рокерската група подвикна:

— Хей, Стък, проблеми ли имаш с тоя?

Стъки вдигна две ръце над главата в знак на отрицание и пак се загледа в мен. Оказа се прагматик, който усеща кога става напечено. В неговия бизнес човек трябва да бъде само такъв, иначе... Заговори без следа от враждебност в гласа:

— Има един старик. Живее в северните райони, горските. Идва от месец на месец, носи каквото е намерил. Повечето боклуци мъкне, аз му давам по някой долар, човещина, знаеш. Понякога намира и нещо по-свастно, като този път.

— Скоро ли ги донесе?

— Да, да... всъщност вчера. Дадох му трийсетак за тези тук. Донесе и чудесна раница. Веднага я продадох. И това беше, друго нямаше.

— Той откъм посоката на Дарк Холоу ли идва?

— Да, оттам. Откъм района на Дарк Холоу.

— Как се казва?

Очите му пак се присвиха.

— Я ми кажи, по дяволите, какво си се заял с мен, а? Да не си ченге? Или частно ченге може би?

— Както ти казах, просто човек.

— Ти сипеш едни въпроси, които не са току-така за просто човек.

Усетих, че сега вече ще се заинати. Извадих документа и значката и му ги показах.

— Просто съм любопитен. Е, как му беше името?

— Барли. Джон Барли.

— Това истинското му име ли е?

— Че откъде, по дяволите, ще знам?

— Не ти ли е показвал някакъв документ за самоличност?

Стъки щеше да се разсмее, ако не му бе напечено.

— Какъв ти документ за самоличност у човек, дето живее по горите, а?

Поклатих глава, извадих портфейла и отброих шест десетачки на тезгяха.

— Ще ми трябва разписка или касова бележка.

Стъки незабавно измъкна кочан, попълни нужното с главни букви, подпечата квитанцията и грижливо я сви.

— Ето, готово. Сега нали няма да имам излишни главоболия?

— Ако си казал истината, няма да има никакви проблеми.

Стъки постави ботушите и бележката в найлонова торба и ми я подаде.

— Не го приемай навътре, господине, ама си любезен колкото някой скорпион.

Взех торбата, прибрах портфейла.

— Защо, да не продаваш и любезност тук, а? Да си купя малко?

Сам се удивих на чувството си за хумор. Но и той продължи неуморно:

— Такава стока нямам. Ама и да имам, ти едва ли ще си купиш.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стъмваше се, когато потеглих за Дарк Холоу. Снежинки прехвърчаха над пътя за Бийвър Коув. След него шосето бе тясно, с дървета от двете страни и много завои. Карах бавно, снежната покривка искреше под светлините на фаровете, сякаш небето се разпада и над земята ваят дребни сребристи иглички. Опитах да се свържа с Ейнджъл и Луис по телефона, уви! — напразно. Но когато се прибрах, те бяха вече в мотела. Вратата ми отвори Луис, облечен в черни панталони с ръбове, на които можеш да се порежеш, и елегантна кремава риза. Толкова години така и не разбрах как винаги си поддържа дрехите в това изрядно състояние. Моите ризи все са намачкани, колкото и да ги гладя и окачвам на закачалки.

— Ейнджъл се къпе — рече той и се отстри, за да мина.

Телевизорът работеше, предаваха новини от Белия дом, само че Луис бе отнел звука и някакъв тип безмълвно движеше устни на моравата пред президентската къща.

— Рядко, ама качествено — ухилих се аз, имайки предвид къпането на Ейнджъл.

— Амин, дай Боже — откликна Луис. — Добре че не е лято. Така ще се размърдим, че мухите все по нас ще ходят.

Това, разбира се, бе просто майтап. Ейнджъл е забележително чистоплътен, независимо че вечно оваляните му дрехи създават обратното впечатление.

— Забелязахте ли нещо около Пейн?

— Тц. Дъртият излезе, влезе. Младият — също. Чак да ти писне. Били Пърдю изобщо не се е мяркал.

— Какво мислиш, дали са ви подушили, че сте там?

— Възможно е. Не се държат като хора, които усещат, че някой ги следи, но кой знае? Може и те да играят някаква игричка. А при теб?

Показах му ботушите, предадох разговора със Стъки. В същото време Ейнджъл излезе от банята, увит в няколко кърпи.

— Мамка му, Ейнджъл, ти на Махатма Ганди ли се правиш, а? За какво са ти толкова хавлии?

— Страшен студ — завайка се Ейнджъл. — А задникът ми е посинял от седалката на онази кола.

— Ще посинее още повече от един-два шута, ако не ми намериш хавлии. Аз с шкурка ли ще се бърша, а? Измокрил си ги всичките. Избърши си мършавия бял задник и бягай да кажеш на администраторката да донесе още кърпи, чуваш ли?

Разсмяхме се и тримата и им разказах последователно за свършеното с Рейчъл и разговорите с шерифката Танън и госпожа Ерика Шнайдер, както и наученото от нея за визитата на Били в „Света Марта“.

— Май си събрал огромно количество информация, но не знаем кое къде е — подхвърли Луис.

— Повечето го знаем — възразих аз.

— Значи вече си уверен, че Калев Кайл наистина съществува, така ли?

— Ами съществувал е достатъчно реално, колкото да убие майка си и едно местно момиче двамадесет години по-късно. И още нещо: онези момичета не са убити от някой слабоумник. Зад идеята трупове им да бъдат изложени на показ по такъв перверзен начин се крият разни неща: отмъщение, предизвикателство, желание да се шокира обществеността, но и опит да се представи убиецът като душевноболен или бавноразвиващ се човек. Та хората да мислят, че някакъв си хахо е свършил тази работа. Затова и са подхвърлени дрехите в дома на Флечър. Така на обществото се поднася търсената жертва, която да отнесе наказанието.

— А Кайл къде е отишъл?

Седнах на едното легло и свих рамене. Вече бях доста уморен.

— Честно казано, не зная със сигурност. Но мисля, че се е скрил в северните гори.

— Защо не продължава да убива? — сега питаше Ейнджъл.

— И това не зная. Но е възможно да е убивал, а жертвите да не са намерени.

Всъщност факт е, че в полицията разполагат с предостатъчно данни за убити и безследно изчезнали туристи в зоната на Апалачите по пътеките между Мейн и Северна Джорджия. Вероятно заблудени,

загубили пътя или тръгнали да търсят по-преки пътеки и намерили смъртта си. Кой ли е дебнел самотни пътници там?

— Може да е убивал преди още да стигне до Мейн, а престъпленията да са приписвани на други или просто останали неразкрити — добавих аз. — Рейчъл също допуска той да е влязъл в латентен период, а някои неотдавнашни събития да са го извадили от него.

Ейнджъл взе единия от ботушите и дълго го разглежда.

— Всичко е възможно — измърмори той. — Особено ако тези ботуши наистина са на приятеля на Елън...

Забелязах, че видимо се натъжи. Нямахше нужда да се доизказва. И сам усещах, че ако Рики е мъртъв, то съвсем близко до ума е същото да е сполетяло и Елън.

— Някаква следа от Стрич? — попитах най-вече за да сменя темата.

Луис веднага настръхна.

— Просто го надушвам. Някъде наблизо е. Онази администраторка вдигна страхотна патърдия за закланата котка, а ченгетата решиха, че е работа на някакви си деца.

— Е, какво решаваме? — попита Ейнджъл.

— Да взема да прескоча сега до Джон Барли, а? — предложих аз.

Но Луис енергично възрази.

— Не, Птицо, в никакъв случай. Идеята ти е кофти. Вече с тъмно, а той е на своя територия — познава тези места, особено горите, много по-добре от теб. Ще ти избяга, иди после го търси. Така ще загубим единствената възможност да проследим откъде идват ботушите. Плюс това нали каза, че имал куче: то ще го предупреди, онзи ще почне да стреля, ти също. Мъртъв не ни е нужен.

Разбира се, че беше прав, но това не ми помогна да се почувствам по-добре.

— Добре, ще отида утре рано сутринта — рекох неохотно.

Всички мислехме едно и също, но никой не посмя да го каже на глас: и тримата подозирахме, че Барли може да се окаже Калев Кайл. А аз пак се бях издънил — онзи ме заплаши с пушката и аз отстъпих.

— Хубава идея — щом се разсъмне — съгласи се Луис.

Оставих ги и се прибрах в моята стая. Първата ми работа бе да позвъня у семейство Коул. На третия сигнал слушалката вдигна Лий. В

гласа ѝ незабавно прозвуча онази позната смесица от надежда и страх, която години наред съм чувал от устите на стотици родители, приятели и роднини, очакващи някаква вест за изчезналите си близки.

— Ало, ало?

— Лий, Птицата съм.

Чух стъпките ѝ. Вероятно преместваше телефона по-далеч от някого. Сигурно не искаше Уолтър да чуе какво ще говори с мен.

— Птицо! Намери ли я?

— Не още, Лий. В Дарк Холоу сме и търсим, но засега няма нищо.

Не споменах за ботушите на Рики. Как да ѝ кажа? Ами ако греша? Неговите ли са или не? Освен това все още имах някаква надежда, че може би са живи и двамата с Елън. Ако ѝ кажа, Лий ще се поболее от мъка. Ами ако е истина? Е... ще научим достатъчно бързо.

— Ти с Уолтър видя ли се?

Казах ѝ, че не съм. Той вероятно вече бе стигнал в Грийнвил, но аз така и така не желяех да се срещам с него. Уолтър стопроцентово ще усложни положението, а пък самият аз вече с мъка удържах нервите си.

— Птицо, само да знаеш как се ядоса, като му рекох, че съм била при теб... — Лий захлипа силно. — Развика се, че щом ти се набъркаш в нещо, започва да шурти кръв и трупове колкото искаш... Моля те, Птицо, много те моля, не позволявай да ѝ се случи нещо, моля те...

— Няма да позволя, Лий — скръцнах със зъби. — Няма. Ще ти се обаждам. Дочуване.

Затворих и хванах глава с двете ръце. Разроших си косата, разтърках слепоочията, сетне вкочанените си рамене. Уолтър е прав. В миналото много хора около мен си отидоха от този свят. Но предимно онези, които сами си бяха избрали подобна участ. Вярно е, че един човек може да насилва друг, да го манипулира, да го подмята насамнатам, но всеки сам прави важната стъпка в живота си, инициативата за това си е негова.

Зная едно: Уолтър е човек с принципи, но никога не е изпадал в положение, когато се налага да правиш компромиси, за да спасиш онези, които обичаш, или пък да отмъщаваш, когато тях вече ги няма. Сега обаче той бе някъде близо до Дарк Холоу, а ситуацията, вече достатъчно трудна и сложна, бе на път да се влоши още повече. Седях

с глава между ръцете, замислен, скапан. След малко се съблякох и влязох под душа. Водата потече като мехлем по скованите ми рамене и врат и нежно загали уморените мускули.

Тъкмо се бършех и телефонът иззвъня. Беше Ейнджъл. Каза, че ме чакат да похапнем заедно. Не бях гладен, а най-различни опасения относно Елън направо замъгляваха мисловните ми процеси, но реших да изляза с тях. Отидохме до ресторантчето, но то се оказа затворено. На вратата висеше обява: имало някакво благотворително събитие в „Роудсайд бар“ — събирали пари за гимназиалния оркестър и целият град бил поканен. Ейнджъл и Луис си размениха разочаровани погледи.

— Що за град е това? — изръмжа Луис. — За да ядем, трябва да ръсим мангизи за детския им оркестър, ега ти изнудването. За една бира ще се разкарваме чак...

Той се зачете в надписа отново и възкликна:

— Щял да свири кънтри състав — „Лари Фулчър енд дъ Гемблърс“. Не е толкова лошо, значи.

— Боже мой! — развика се Ейнджъл. — Хайде стига с тази говняна музика. Ти нямаш ли си етнически предпочитания, нали си чернокож? Как може да предпочиташ кънтри пред соул, например Уилсън Пикет, Къртис Мейфийлд? Това са твоите хора, човече, а не разни кънтри чалгаджии. Ти не знаеш ли, че с такъв музикален съпровод са бесили черните ти братя, а? И не е било чак толкова отдавна, нали така, Птицо?

Премълчах.

— Ейнджъл — търпеливо възрази Луис, — никой никого не е бесил с музика на Джони Каш. Прав ли съм?

Нямаше как — върнахме се в мотела да вземем моята кола. Влязох в стаята за ключовете и когато се върнах, Луис бе нахлупил черна каубойска шапка със сребриста лента на слънца. Ейнджъл пък се бе хванал за главата и тихо псуваше.

— Оле, Луис — ухилих му се аз, — страшен си с тази шапка. Не знаех, че си падаш по такива неща — черен кънтри енд уестърн, а? Ако братята те скиват в тази светлина, дали ще одобрят, а, как мислиш?

— Чернокожите са солта и пиперът на тази велика страна, Птицо. Не забравяй това — рече Луис с достойнство и кимна към

Ейнджъл. — Същевременно цели поколения от нейни строители са я градили под звуците на въпросната „говняна музика“, както я нарича нашият културен теоретик тук. Кънтрито върви редом с негърския спиричуъл и Пол Робсън, нали така. То си е блусът на белите и аз го харесвам. Както харесвам и тази шапка.

— Виж какво, Луис — рекох примирително, когато вече бяхме в колата. — Просто се надявам да не се вдига много шум около вас двамата, поне докато сме тук, нали ме разбираш?

Луис въздъхна силно.

— Птицо, аз съм единственият черен брат тук, та чак до Торонто. Няма начин да не се набивам на очи, освен ако сега внезапно не хвана проказа и ме откарат в някоя изолирана колония. Затова си трай и си карай колата.

— Да, бе, Птицо, я по-добре си карай — обади се и Ейнджъл. — Иначе този тук ще извади колтовете и ще ти разкаже играта, а може и да изпее няколко песни за прерията, за мустангерите, бизонските стада и лайната, и за...

— Ейнджъл! — изрева Луис от задната седалка. — *Млъкни!*

„Роудсайд бар“ се оказа голяма стара кръчма, цялата в черно дърво, в крайната западна част на градчето. Сградата бе еднотажна, продълговата, с прозорци. Отпред имаше фронтони, а фасадата бе островърха като старите американски църкви. В паркинга забелязах доста коли, извън него — още толкова. Отзад веднага започваше мрачна гора.

Още на вратата ни поискаха по пет долара куверт.

— Хайде стига бе! — изсъска Ейнджъл, но плати. — Истински разбойници, ти казвам!

Влязохме. Отвътре помещението приличаше на хамбар и бе почти толкова тъмно, колкото и навън. По стените едва мъждукаха разноцветни светлини, а барът бе осветен достатъчно, че пиячите да различават етикетите и марките на шишетата с алкохола, но нищо повече.

Огледах се. Стори ми се много по-просторно, отколкото изглеждаше отвън; таванът бе доволно висок. Барът бе затворена цилиндрична конструкция на нещо като платформа в центъра на

дансинга, след него започваха радиално подредени маси, а до самите стени — по периферията — имаше сепарета. Осветен бе само барът, както вече казах, и централната част на дансинга. Извън него мракът се сгъстяваше и тук-таме с мъка различавах нечие бледо лице и неясни сенки, които като призраци витаеха наоколо.

— Мечтата на слепеца — засмя се Ейнджъл. — Менюто сигурно е на брайлово писмо.

— Доста тъмничко — съгласих се аз. — Тук ако загубиш 25 цента, докато ги намериш, инфлацията ще ги е убила.

— Да бе, като рейгъномиката в действие — подхвърли Ейнджъл.

— Не говори против Рейгън — предупреди Луис. — За бившите президенти добро или нищо. Пък и аз го харесвам добрия стар Рон.

— Ега ти дървеняка — озъби се Ейнджъл.

Луис намери свободно сепаре отдясно, близо до аварийния изход, който бе някъде по средата на стената. Отсреща, където бе импровизирана сцена, вероятно имаше още един подобен — така ги правеха навремето. Музиката кънтеше и Луис доволно потупваше с крак. „Лари Фулчър енд дъ Гемблърс“ вече действаха.

В интерес на истината шестимата музиканти си бяха достатъчно добри; самият Фулчър водеше, като редуваше мандолина с банджо и китара. Изкараха „Отстъплението на Бонапарт“, сетне две песни на Боб Уилс и тръгнаха с кавъри на „Картър Фемили“ и „Лувин Брадърс“, докато стигнаха и до самия Джони Каш. Добре бяха подбрали парчетата и свиреха чудесно с доста ентузиазъм. Луис бе впечатлен.

Поръчахме си сандвичи и пържени картопки. Донесоха ни ги в пластмасови чинийки, по чието дъно вече се бе насъбрала доста мазнина. Помирисах храната и си представих как ми се увеличават нивата на холестерина, а артериите ми се втвърдяват. Ейнджъл и Луис поръчаха бира, аз — бутилка минерална вода.

Съставът направи почивка и хората хукнаха към бара и тоалетните. Отпивах от водата и се мъчех да различа лица в тълпата. Не забелязвах Ренд Дженингс или съпругата му. Във всеки случай така май бе по-добре.

— Именно сега трябва да сме при къщата на онзи тип Пейн — рече Луис. — Защото ако Били дойде, то ще бъде точно по такова време...

— Там сега е ужасен студ, а видимостта извънредно слаба — възразих аз. — Каква ще е ползата от подобно наблюдение? Правим каквото можем, Луис.

Казах тези думи, но имах чувството, че нещата ми се изплъзват. А може би така си беше още от мига, когато взех от Били петстотинте долара, без да настоявам да разбере откъде би могъл да ги има. В същото време бях почти сигурен, че Били Пърдю рано или късно ще дойде в Дарк Холоу.

Вярно бе и друго: той винаги може да ни избяга, да се укрие някъде с помощта на Пейн и по-късно да се опита да пресече канадската граница. Но пък евентуалното му пристигане ще наруши установения ред в дома на Мийд Пейн, а аз имах високо мнение за способностите на Луис и Ейнджъл; те непременно щяха да усетят всяко непривично за рутината там нещо.

От друга страна, Били Пърдю бе по-малката ми грижа: първата бе Елън Коул. Макар и да ми се струваше, че между тях съществува връзка. Някакъв си възрастен мъж бе постоянна фигура в събитията: при пристигането на Елън и Рики, при Рита Ферис — в хотела, пред къщата ѝ. Все повече ми се искаше да вярвам, че той е същият онзи Калев Брустър. Дарк Холоу бе прекалено малко градче, за да има толкова много случайности.

Сякаш нарочно в същия миг в осветеното място пред бара се появи жена. Ами да! Бе Лорна Дженингс, а яркочервеният ѝ пуловер силно изпъкваше на светлината. С нея имаше още две жени — едната бе стройна със зелена риза, а другата — малко по-възрастна и чернокоса. Втората носеше бяла блузка на рози. Май бяха без придружители, но знае ли човек? Във всеки случай Лорна не ме видя или се направи, че не ме вижда.

Гръмнаха ръкопляскания, а Фулчър с момчетата се върнаха на сцената и засвириха „Синята луна в Кентъки“. Дансингът мигом се изпълни с танцуващи двойки. Динамика, въртящи се поли, усмихнати лица, бързи движения, смях и веселие. Наоколо се насъбраха правостоящи — групички приятели с чаша бира в ръка шумно споделяха впечатления и се усмихваха един на друг, изпълнени с добри чувства и съпричастие. Над бара висеше огромен надпис, изразяващ благодарности на всички, които подкрепят гимназията на Дарк Холоу и нейния оркестър. В периферните сенки по-младите двойки се

натискаха и целуваха, докато родителите им демонстрират майсторство на дансинга. Някой изду усилвателите: музиката стана прекалено висока, а танците като че по-бързи. От време на време долиташе звън на счупено стъкло, придружен с кръшен женски смях и ръкопляскания. Счупеното носи здраве! Давайте! Зърнах Лорна права до една колона; двете ѝ приятелки до нея, заслушани в песните. В сенките покрай стените се движеха фигури — някои от тях съвсем неясни, други — просто силуети, на трети различавах лицата, макар и като в мъгла. До ушите ми достигаха фрагменти от разговори за намерения труп на Гари Шут, за предстоящата сеч и други подобни, но не това бе доминиращата тема на вечерта. Категорично преобладаваше празничното настроение. На бара мъж и жена се целуваха жадно, дори и езиците им се мяркаха под червената крушка, а ръката на жената се плъзгаше надолу по бедрото на партньора, надолу, още надолу...

Надолу към едно дете, което стоеше току до тях, сякаш обляно от светлината на невидим прожектор. Танцуващите двойки почти го докосваха с разветите си дрехи, наоколо нервно сновяха келнери с подноси, а това дете бе като остров в множеството хора, застанало там само в някакво свое пространство, а огрялата го светлина бе като куполовидна и прозрачна непробиваема стена. Тя искреше в русата му косица, подчертаваше цвета на виолетовите ритайки, а ноктите на малката ръка бляснаха, когато то я вдигна и посочи към сенките.

— Дони? — чух собствения си глас.

А в мрака откъм далечния край на бара се мярна белезникава фигура. Устата на Стрич бе разцепена в усмивка, месестите, меки устни потрепваха, а плешивото теме мътно проблясваше в периферното осветление. Той се извърна към Лорна Дженингс, навлезе в тълпата, погледна ме и прокара по гърлото си показалеца на дясната ръка.

— Стрич! — изшептах аз остро и скочих от стола.

Очите на Луис за секунда пробягаха по тълпата отпред, а ръката му потърси зигзауера.

— Не го виждам. Сигурен ли си?

— Откъм далечната страна на бара — тръгна към Лорна.

Луис стана и се шмугна в тълпата отдясно на нашата маса, напъхал ръка в джоба на черното яке. Аз минах отляво, хората бяха нагъсто и трудно си пробивах път. Бутах се ту в едни, ту в други, това,

разбира се, бе неизбежно, но мнозина се дразнеха заради разляната си бира и ми подвикваха:

— Накъде бе, приятел? Пожар ли има?

Опитвах се да се ръководя от червения пуловер на Лорна, но беше трудно предвид непрекъснато движещите се хора. За щастие отдясно следях движението на Луис — той бе висок и стърчеше над околните. И той, за съжаление, привличаше любопитни погледи. Отляво на мен Ейнджъл тръгна да заобиколи бара.

Бях вече близо до тезгяха, там натискащите се за поръчка бяха съвсем нагъсто — подвикваха на барманите, размахваха пари, смееха се високо, някои се целуваха. Бутнах един пъпчив младеж с поднос, разлях напитките, той се спъна и падна на колене. Някой ме сграбчи за лакътя, ядни гласове се развикаха, но не обърнах внимание и продължих да си пробивам път. С усилие се изкачих на тезгяха, най-близкият барман — пълен мъж със смугло лице — вдигна юмрук в закана към мен. Подметките ми се плъзнаха по мократа повърхност, но се удържах.

— Хей, ти, я веднага слизай оттам! — викна той, но и мигом млъкна — щом зърна пистолета в ръката ми.

Изгледа ме повторно и тръгна към черния телефон до касовата машина.

Оттук вече виждах Лорна много добре. Може би ме видя и тя, щом се изправих на тезгяха, защото извърна глава в моята посока. Към мен се обърнаха и още много хора, повечето удивени, някои с широко отворени очи. Огледах тълпата отвисоко и открих Луис — той се луташе в блъсканицата и се мъчеше да зърне белезникавото голо теме на Стрич.

Пръв го забелязах аз — имах преимуществото на наблюдаващия отвисоко. Може би двадесетина души го деляха от Лорна, но той настойчиво се приближаваше към нея и това разстояние продължаваше да се скъсява. Някои от хората се заглеждаха в него, но повечето бяха привлечени от гледката, която представлявах аз — стъпил на тезгяха с пистолет в ръка. Стрич ми се ухили и нещо в ръката му проблясна — къс, крив нож с остър като игла връх. Реших, че най-бързият път към Лорна ще е през бара: трябваше да го прекося диаметрално. От тезгяха скочих към кръглата му централна част, където бяха бутилките и касовия апарат, заобиколих по периферията и след още едни скок бях

вече недалеч от нея — пак на тезгяха. Бутилки и чаши се разлетяха след мен, звънтеше счупено стъкло. Хората отпред се отдръпнаха като от чумав, жените се разпищяха. Слязох от тезгяха и притичах до нея:

— Трябва да се махнеш от тук. Веднага, животът ти е в опасност!

Тя не разбра какво говоря и почти се усмихна, сетне ме хвана за ръката.

— Чакай, какво има? Какво става?

Огледах се бързо за Стрич, той не трябваше да е далеч. Зърнах гърба му, сега бягаше, опитваше се да се скрие в множеството хора. Изведнъж раменете и главата на Луис щръкнаха над тълпата — бе се покачил на стол, за да се огледа. Махна ми с ръка към централния изход. На сцената оркестърът продължаваше да свири, но музикантите си разменяха разтревожени погледи.

Отляво хората зашумяха. Обърнах се — приближаваха се група едри мъжаги с тенисфланелки. Хванах Лорна за ръката.

— Иди с приятелките си на бара и не мърдай оттам! Чуваш ли? Ще ти обясня после.

Тя кимна, а в очите ѝ прочетох тревога. Полуусмивката бе изчезнала — вероятно бе проследила погледа ми и също зърнала Стрич. Някои жени имат невероятна интуиция — Лорна бе от тях.

Незабавно тръгнах към централния изход. Към периферията тълпата изтъняваше и се движех по-бързо, но не достатъчно бързо. На вратата срещу мен стоеше келнерка — хубаво момиче с дълга, черна коса. Гледаше към бара и мръщеше чело в недоумение. В същия миг белезникавото теме изникна до нея — сякаш изпод земята. Бледа ръка се вкопчи в косата, до главата и светна острието. Вече виждах почти цялата картина. Тя извика и се опита да се освободи, но само падна на колене. Насочих пистолета, но все още имаше хора, побутваха ме отпред и отзад, беше опасно да стрелям.

Отляво млад мъж с яко телосложение на футболист зърна пистолета и се опита да ми го вземе. Ударих го с лакът в лицето и той залитна назад. За съжаление все още бях далеч. Нямаше да успея да спра онзи убиец. Тогава нещо черно изсвистя във въздуха и с тъп звук удари Стрич по главата отзад. Светкавично извих глава — Ейнджъл бе стъпил на стол, след рязкото движение ръката му все още бе във въздуха: бе хвърлил бирена бутилка. Видях Стрич да залита назад, по

темето и лицето му имаше кръв, момичето успя да се изскубне и побягна. Но плешивият възстанови равновесието си и блъсна вратата отпред, а след миг потъна в нощта.

След само няколко секунди Луис и аз бяхме на същото място и почти едновременно стигнахме до водещите надолу стълби. Зад нас се появиха сини униформи. Ехтяха викове и писъци.

Отдясно отвън бяха подредени метални контейнери с бира, отляво — голяма зелена кофа за боклук. Отсреща бе гората, отчасти осветена от външните прожектори на кръчмата. Нещо бяло се мярна в тъмата и ние хукнахме към него.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

След крясъците и данданията в кръчмата тишината тук бе изумителна — сякаш някой магьосник бе изключил звука. Природата немееше под бялата си премяна. Всичко наоколо бе притихнало, безжизнено, някак глухо. Нямаше дори вятър, птиците мълчаха, само обувките ни поскърцваха в снега, той хрущеше, а под него тихо пукаха заровените съчки и клончета.

За миг затворих очи и опрян на едно дърво, се постарях да нормализирам дишането си и да свикна с обстановката. Отвсякъде се виеха клони, дърветата стърчаха от преспите, тук-там чернееше непокрита земя. Луис вече бе успял да падне и по якето му белееше сняг.

Отзад някой отвори вратата и от кръчмата отново долетяха шум и викове. Но никой не тръгна след нас. Засега. Какво ли си мислеха онези: всъщност какво бе станало? Някой си — стъпил на бара — бе размахал пистолет, друг бе хвърлил бутилка, май че ранил трети; няколко души бяха зърнали нож — факт, който щеше да потвърди и уплашената до смърт келнерка. Щеше да мине известно време, докато ченгетата установят основните факти и организират потеря. Човек на вратата размаха фенер, но тънкият му жълт лъч скоро се изгуби, тъй като ние навлязохме в гората. Високо над нас грееше слаба луна и с мъка осветяваше пътя ни.

Луис бе доста близо до мен. Вървахме така, че да се виждаме един друг. Вдигнах ръка, спрях, застина и той. Нищо не се чуваше. Значи Стрич или пристъпваше извънредно бавно и внимателно, или се бе спотаил в засада. В съзнанието ми отново изплава онази врата в портландския комплекс и потъналата в мрак зад нея стая. Изплува и споменът за парализиращия страх, че ако вляза там, неизбежно ще умра. Само не и този път, мили Боже! Не, този път няма да се върна...

Отляво чух нещо — тихо, тихо, зелените иглички на някоя ела се трият в нечии дрехи, а снегът леко хруци под нечии стъпки. Сега го чух още веднъж и още веднъж, сигурен бях. Извърнах глава — Луис съсредоточено се ослушваше или така ми се стори, но изражението му

говореше, че и той е доловил нещо. Ето! Още една стъпка, сетне още една — онзи се отдалечаваше.

— Да не сме го изпреварили? — пошепнах на Луис.

— Едва ли. Моля се някой да е тръгнал след нас.

— Тц. Няма фенер и е сам.

Но имаше нещо доста странно и тревожно. Стъпките бяха прекалено непредпазливи, сякаш нарочно — че да ги чуем. Като че онзи, който и да бе той или тя, искаше да разберем, че е някъде там — недалеч от нас.

Преглътнах. Луис се приближи и застана зад ствола на близкия бор. Издиша, от устата му излезе бяло облаче, то за миг замъгли чертите му. Погледна ме и рече:

— Така или иначе трябва да продължим. Хайде — давай и умната!

Пристъпи и в същия миг изстрел раздра тишината, куршумът удари същия бор, в лицето на Луис пръсна смола, разлетяха се парченца борова кора. Той мигом се хвърли на земята и се изтъркаля встрани, докато попадна в нещо като естествено окопче — падина, отчасти прикрита зад подаваща се от снега скала.

— Мамка му, професионална стрелба! На милиметър от мишената! — чух го да казва, докато прикляках зад съседното дебело дърво.

— Нали и ти си професионалист — рекох тихо.

— Добре че ме подсети, бях почнал да забравям — изруга той.

Замислих се. Колко ли време ни е наблюдавал Стрич? Достатъчно дълго, че да ме види с Лорна и да разбере, че помежду ни има нещо общо.

— Защо ли се опита да я убие на обществено място? — запитах се на глас.

Луис рискува едно бързо надникване иззад скалата, но изстрел не последва.

— Троен удар, бе, човече: хем да заколи жената, хем да те предизвика, хем ние да му се покажем.

— И ние се вързахме, а?

— Няма да го разочароваме, я — изръмжа Луис. — И ще ти кажа, Птицо: този тип вече пет пари не дава за онези мангизи, нито му

пука от опасността. Сега ни е обявил война. Истински психопатен изрод.

Изведнъж ми стана тясно зад дебелия дърво.

— Писна ми, излизам — да видим докъде ще стигна. Искаш ли да надникнеш и да ме прикриваш, а?

— Ти си шефът — давай!

Поех дъх и бързо, самоубийствено се устремих напред, силно приведен и на зигзаг. Два пъти се препънах на скрити под снега корени и добре, че така стана. Пистолетът на Стрич избумка също два пъти, току до мен пръсна сняг и ситна замръзнала пръст. В същия миг зачатка Луисовият зигзауер. Разхвърчаха се прерязани клонки и късчета скала. Но Стрич сто на сто заби глава в снега.

— Виждаш ли го? — изревах колкото можех.

Вече нямаше защо да шепнем. Бях полуседнал с насочен напред в двете ръце пистолет, опрял гръб в голям смърч. Устата ми бълваше бели кълбета пара на тласъци. От последното усилие бях силно загреял. По пръстите и дланите усещах ожулени места, кожата ми гореше, претъркана. Преди Луис да отговори, нещо белезникаво изскочи от група храсти пред мен и пръстът ми инстинктивно натисна спусъка. Но фигурата светкавично потъна в мрака.

— Луис! На около девет метра североизточно от теб и бяга... — извиках отново.

Луис бе вече на крак и в действие. Скочих и аз. На снежния фон добре различавах тъмната му фигура. Като се ориентирах по шума, долитащ от посоката на бягащия Стрич, изпратих няколко куршума в тъмата. Онзи не отвърна на огъня. Настъпи относителна тишина. Нарушаваше я Луис, който тичаше вдясно от мен — между дърветата — на не повече от три метра, но зад мен.

И ето пак! Отново вляво — но този път доста по-напред — същите стъпки. Някой се движеше бързо и със сигурни крачки в посоката, където би трябвало да е Стрич.

Заковах се на място и замръзнах.

— Птицо? — обади се Луис.

Вдигнах ръка в знак да спре и пази тишина. Сетне посочих с пръст в онази посока. Той разбра и занемя. Изминаха близо тридесетина секунди и нищо... Никакъв шум, нито стъпки, нито

шумоленето на падащ от дърветата сняг. Чувах тупането на собственото си сърце и шума на кръвта в слепоочията.

Сетне два изстрела изтрещяха един след друг, долетя шум от нещо като борба. Тръгнахме напред с Луис, ужким внимателно, после затичахме с протегнати пред нас ръце, за да се пазим от удрящите ни клони, но и без да прибираме оръжието. След малко излязохме от гората и неочаквано се натъкнахме на Стрич.

Бе посред малка, огряна от слабата сребриста лунна светлина и покрита със скали поляна, с гръб към нас, опрял ръце на самотен висок смърч. Краката му почти не докосваха земята. Нещо дебело, червено се подаваше от гърба на кафеникавия му мушамен шлифер; то мътно и мазно лыщеше на оскъдния светлик. Когато приближихме, тялото помръдна, ръцете му се опитваха да го отблъснат от дървесния ствол и да го освободят от пречупения, остър в края клон, на който бе набит. От устата му шурна струйка кръв, усилията му видимо отслабнаха, Стрич силно изстена. При звука на стъпките ни извърна глава и ни изгледа със замъглени и пълни с болка очи, а месестите устни се разтвориха още повече над скърцащите зъби. Опита се да каже нещо, не успя, от раните по главата течеше кръв, белезникавото лице бе сякаш цялото нарязано на алени ивици.

Бяхме почти до него, когато го разтърси силен гърч, той извика високо, а ръцете му увиснаха, главата падна напред, челото се удари в дървесната кора.

Това бе последният миг на Стрич и преди още той да бе изтекъл, ние с Луис вече зорко оглеждахме дърветата по периферията на поляната, вирахме се в мрака зад тях. Безуспешно. Но знаехме: някъде там, невидим за нас, някой ни наблюдава, изпълнен с удовлетворение и доволен от извършеното, може би радостен, че вижда и нас.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Седях в стаичката клетка на Ренд Дженингс в полицейския участък на Дарк Холоу и наблюдавах валящия отвън сняг. Бе ранна утрин, още не се бе съвсем съмнало. Дженингс седеше срещу мен, опрял глава на ръце, и ме гледаше сурово. Погледнах го и аз — стори ми се напълнял още повече, под брадичката му се бе насъбрала доста лой. Зад мен стоеше Реслър, а отвън шетаха униформените — повечето от тях бяха временни служители и сега бяха събрани предвид случая. Мотаеха се напред-назад и се блъскаха един в друг като мравки с объркана сигнална система.

— Казвай кой беше — тежко рече Дженингс.

— Вече ти казах.

— Кажи пак!

— Наричат го Стрич. Наемник, работи по поръчка — убийства, мъчения, каквото кажеш.

— И защо ще напада някаква си келнерка от Дарк Холоу, Мейн, а?

— Не зная.

Това си беше лъжа, но кажех ли му, че се е опитвал да отмъсти за смъртта на партньора си, Дженингс щеше започне да разпитва кой е партньорът, кога е убит и каква роля имам аз в цялата работа. Дори и една малка част от истината да му кажех, незабавно отивах в някоя тукашна килия.

— Питай го за чернилката — подсказа Реслър.

Неволно настръхнах, мускулите на врата и гърба ми се стегнаха. А онзи зад мен добави ехидно:

— Ти май имаш проблем, а, баровец? Не търпиш думи като чернилка или негро, сигурно защото онзи ти е приятел, а?

Дълбоко поех дъх и успях да потисна гнева си.

— Не зная за кого говориш. Ама ще ми е интересно да те чуя с тези приказки в Харлем, не тук.

Дженингс се раздвижи и насочи дебел пръст право в мен.

— Слушай, Паркър, най-официално ти казвам, че пак лъжеш. Имам няколко свидетели, които ще се закълнат, че през онази врата с теб е излязъл един цветен; в мотела, където си ти, е отседнал същият цветен заедно с някакво мършаво бяло копеле. Същия ден, когато си пристигнал и ти. Същият цветен е платил за стаята в брой и се е нанесъл в нея заедно с онзи бял. Този пък — белият — е метнал бутилка по човека, когото ти наричаш Стрич...

Сега вече не се удържа и започна да крещи:

— Същото шибано негро, което сега го няма в мотела, защото се е изнесъл заедно с приятелчето си! Чуваш ли ме, Паркър?

Знаех къде са отишли Ейнджъл и Луис. В мотел на име „Индия Хил“ на магистрала 6 току извън Грийнвил. Там стаята е взел Ейнджъл, а Луис се е промъкнал тихомълком. Бяхме уговорили подобен вариант в случай, че има някакъв проблем. Наблизо има „Макдоналдс“, където могат да се хранят и да изчакат аз да се обадя.

— Вече ти казах, че не зная за какви хора говориш. Когато открих Стрич, бях сам. Може би някой ме е следял с надежда чрез мен да се добере до него, но и да е имало такъв човек, аз не съм го забелязал. Прекалено бях зает със Стрич.

— Пак дрънкаш глупости, Паркър. Към онази поляна с трупа водят три, може би четири отделни чифта следи. Сега пак ще те питам: защо онзи тип ще напада келнерка в моя град, а?

— Не зная — излъгах отново.

И двамата ме гледаха с кървясали, гневни очи.

— Не повтаряй тази лъжа! Ти си вървял след онзи. Следил си го още преди да нападне момичето. Ако може изобщо да се приеме, че е искал да нападне именно Карлийн Симънс.

Изведнъж Дженингс се замисли. Не харесвах този човек. Никога не съм го харесвал, особено пък след побоя в онази тоалетна. Сега обаче за пръв път ми се стори, че не е толкова тъп, колкото си мислех.

Отиде до прозореца и се загледа навън. След малко рече, без да се обръща:

— Сержант! Би ли ме извинил за малко?

Реслър прочисти гърло и закрачи към вратата. Излезе и я затвори тихо след себе си.

Тогавя Дженингс се обърна към мен и замачка ръка в ръка. Кокалчетата на едрите ръчища силно запукаха.

— Ако сега ти друсна един и те започна, никой зад ей тази врата изобщо няма да се опита да ме спре. Никой няма да се намеси да те отървава, та дори и да иска...

Гласът му звучеше спокоен, равен, но очите му горяха.

— Защо не се пробваш, Ренд? Сетне ще се молиш някой наистина да дойде, но за да отърве *теб*.

Той седна на бюрото и ме измери с очи. Ръцете му бяха свити в юмруци, жилите на врата му играеха.

— Донесоха ми, че пак си се навъртал около жена ми тук.

Сега не гледаше в мен, цялото му внимание бе съсредоточено върху огромните, свити в юмруци ръце. Сякаш бяха много интересна гледка. И аз се загледах в тях. Сториха ми се прекалено стари за възрастта на Дженингс. Остарели, уморени ръце, както и самият им притежател. Трудно е да живееш с някого, който не те обича, и то без никакви перспективи за подобряване на положението. Човек се съсипва, било мъж или жена.

Не отвърнах на последните думи, но усещах какво си мисли. Нещата понякога се подреждат по много странен начин. Наречете го съдба, карма или орис, Божия воля, както поискате. Може и лош късмет, ако човек е решил на всяка цена да задържи проваления си брак в замразено състояние, както правят онези глупаци, които замразяват телата си след смъртта. И плащат щури пари с наивната надежда някой ден медицинската наука да напредне дотам, че някой да ги съживи. Сякаш бъдещият свят ще се нуждае от стари трупове. И бракът на Дженингс е нещо подобно; нещо, което той държи на честна дума в заледено състояние, в несъществуващ свят, с надеждата, че някое чудо ще го върне към живота. И тогава пристигам аз в ролята на априлска температура и ледената му постройка започва да се разпада и топи. Но аз нямах какво да предложа на съпругата му, поне не бях готов да дам нещо от себе си. Не знаех какво толкова вижда тя в мен. Може би не толкова в мен самия, колкото в онова, което представлявах — млад любовник от миналото, загубени възможности, пропуснати пътища, пропилен шансове.

— Не чуваш ли какво ти говоря?

— Чувам.

— Вярно ли е?

Чак го съжалих.

— Не съм дошъл тук, за да отнемам някого от другото, ако това намекваш. Ако реши да те напусне, тя ще го направи по свои, собствени причини, а не защото някакъв си мъж от миналото ѝ изведнъж решава да я отвлече против волята ѝ. Разбираш ли ме? Ти си имаш проблем със съпругата, оправяй си се сам. Аз да не съм ти бюро „Съвети за брака“?

Дженингс настръхна, целият се накокошини, юмруците му изпрацяха, готови да се пръснат в нечие лице.

— Ей, момченце, мери си думите! Защото...

Станях и прекрачих разстоянието, което ни делеше в тясната стаичка. Застанах на два сантиметра от него, лице в лице с разкривената му физиономия. Сега и да искаше да ме удари, нямаше да има място за замах. Заговорих тихо и отчетливо:

— Нищо няма да направиш. Само се опитай и ще те помета. Що се касае до Лорна, най-добре е никога вече да не говорим за нея, защото, щеш не щеш, ще се получи много грозно и някой ще пострада. Преди години аз бях на онзи напикан под и ти ме риташе, а твоето приятелче държеше вратата. Но оттогава е минало много време, убивал съм хора и ако ми застанеш на пътя, ще си заминеш и ти. Разбираш ли ме? Сега ако имаш други въпроси, господин полицейски началник, или ако ще предявяваш някакво обвинение, знаеш къде да ме намериш.

Излязох спокойно, прибрах си пистолета от дежурния и напуснах участъка. Гърбът ме болеше, чувствах се смазан и мръсен, обувките ми бяха мокри, чорапите също. Замислих се за Стрич: нанизан като пеперуда на дървото, извит в смъртоносен гърч, застанал на пръсти в напразен опит да надвие смъртта. Помислих и друго: каква ли сила трябва да го е набила на онзи клон? Стрич бе масивен и здрав човек със сравнително нисък център на тежестта. Трудно се поместват подобни хора. Яката на връхната дреха бе скъсана — там, където убиецът го е сграбил, като е използвал собствената си тежест в противовес на неговата, за да събере нужната мощ и да го надене на острието. Значи имаме работа с извънредно бърз и силен физически човек. Някой, който в лицето на Стрич е виждал заплаха...

Или в нечие друго лице.

Студен вятър метеше главната улица на Дарк Холоу и пръскаше сняг по мустанга. Наближавах мотела. Паркирах, запътих се към

стоята и вкарах ключа в ключалката. Завъртях, но някой беше вече отключил. Отскочих назад, измъкнах пистолета и влязох внимателно.

На леглото ми със свити крака и допрени до брадичката колене седеше Лорна Дженингс. Обувките ѝ лежаха изути на пода. Настолната лампа встрани бе запалена, работеше и телевизорът. Водещият говореше нещо, но звукът бе намален почти докрай.

Погледна ме и ми се стори, че в очите ѝ виждам нещо като любов, но и омраза и отчаяние. Какво ли си мислеше? Може би светът, който си бе създала в това затънтено място, вече се разпадаше. Рухваше всичко, което е потискало старите чувства и поддържало немоцното сърце на проваления брак. Лорна поклати глава и очите ѝ се навлажниха. Сетне се извърна към прозореца, откъдето вече проникваше първата светлина на новия ден.

— Кой беше онзи човек?

— Името му е Стрич.

Ръцете ѝ трепереха, а пръстите си играеха с венчалния пръстен. Въртяха го, изваждаха го и пак го вкарваха. Накрая го извади, за да го задържи между палеца и показалеца. Не ми хареса тази символика. Миришеше ми на беля.

— Канеше се да ме убие, нали?

Гласът ѝ бе външно спокоен, но и леко потрепваше.

— Да.

— Защо? Той не ме познава, аз никога не съм го виждала. Какво съм му направила?

Допря буза до коленете си и застина в изчакване на отговора. Сега потекоха и сълзите.

— Искаше да те убие, защото е смятал, че значиш нещо за мен, и по този начин ще ме нарани. Търси отмъщение, намира го в твое лице.

— Аз знача ли нещо за теб? — пошепна тя през сълзи.

— Обичал съм те преди време — отвърнах просто.

— А сега?

— Храня достатъчно добри чувства, че да не мога да позволя да ти посегнат.

Лорна поклати глава и допря длани до бузите си. Сега направо зарида.

— Ти уби ли го?...

— Не. Някой ме изпревари.

— Но щеше да го убиеш, нали?

— Да.

Устата ѝ се изкриви в гримаса на болка и отчаяние, сълзите течаха по бузите и капеха по чаршафа. Взех салфетка от кутията на шкафчето и ѝ я подадох. Сетне седнах на леглото до нея.

— Боже мой, мили Боже, защо ли трябваше да идваш тук? — изплака Лорна.

Тялото и се затресе в ридания. Те сякаш извираха нейде дълбоко в нея и ѝ пречеха да говори.

— ... времето минаваше и понякога седмици наред успях да не мисля за теб. Когато научих, че си се оженил, нещо вътре в мен сякаш пламна. Страдах, но се надявах, че този пламък ще помогне, ще прегори раната и ще я затвори веднъж завинаги. И така стана, Птицо, наистина така стана... а сега...

Протегнах ръка, погалих я по рамото, но тя се отдръпна.

— Не, недей.

Не я послушах, стъпих на леглото и клекнах до нея, сетне я прегърнах. Тя започна да се бори, после ме плясна по лицето, по ръцете, по тялото — където завари. Изведнъж се притисна към мен и съпротивлението ѝ спря. Допря буза до моята, прегърна ме и от стиснатите ѝ зъби се изтръгна странен звук — нещо средно между вопъл и вой. Ръцете ми се плъзнаха по гърба ѝ, закачиха изпъкналата закопчалка на сутиена под пуловера, по-надолу и по-надолу до джинсите, където напипаха ивица гола кожа и ръба на бикините.

Тя отлепи бузата си от моята и потърси устните ми. Почувствах възбуда. Ръцете ми трепереха не само от близостта ѝ, а и от закъснялата реакция след препускането в гората по дирите на Стрич и гледката на поляната. Колко лесно би било... можех да се възползвам от мига, да пресъздам, макар и мимолетно, онези красиви спомени от младостта.

Целунах я леко по слепоочието и станах.

— Съжалявам — рекох и тръгнах към прозореца.

Чух я да отваря вратата на банята, сетне и звука на течаща вода. За кратка частица се бях превърнал в онзи наивен младеж отпреди толкова години, изгарящ от желание да притежава нещо, върху което няма никакво право. Но този младеж вече не съществуваше, а с него си бяха отишли и изгарящите чувства към Лорна. Отвън снегът валеше и

се натрупваше като пластове във времето; те сякаш зариваха под себе си миналото с красивата белота на неизразени, неизползвани възможности.

Вратата на банята се отвори. Извърнах се и тя застана гола пред мен.

Дълго я гледах, преди да кажа нещо.

— Мисля, че си забравила нещо в банята — рекох колкото се може по-непринудено и не помръднах от място.

— Не ме ли искаш? — прошепна тя.

— Не мога, Лорна. Дори и да поискам, то няма да бъде истинско и не съм сигурен, че мога да се справя с последиците.

— Лъжеш — не е това причината — наведе глава тя и сълзите отново потекоха по бузите ѝ. — Вече съм стара... не съм същата, каквато ме помниш, нали?

Имаше известна истина в думите ѝ. Не беше онази Лорна, която обичах преди години. Леки гънки се бяха образували по бедрата и ханша ѝ, а и малко коремче. Гърдите ѝ не бяха предишните — твърди и предизвикателно стърчащи напред, плътта по ръцете ѝ не бе така стегната. По краката тук-таме личаха и вените — разширени от възрастта. По лицето се виеха фини бръчки, особено около устата и очите.

Годините наистина я бяха променили, но тя си беше все така хубава. Дори ми се струваше, че възрастта бе придала на женствеността ѝ някакво зряло излъчване, която я правеше още по-сексапилна от преди. Крехката красота на младостта бе отстъпила пред тежките северни зими и брачните несгоди, но пък се бе превърнала в друг вид хубост, зад която се криеше сила. А тази сила създаваше достойнство и спокойствие. Гледахме се право в очите и мисля, че тя прочете мислите ми. Аз пък усетих, че вътрешно тя не се е променила; в сърцето си Лорна бе същата жена, която бях обичал и към която все още бях привързан.

— Ти си все така хубава — казах на глас.

Тя ме наблюдаваше внимателно и сега отново усетих съмнението в нея: дали не се опитвам да я измамя и отпратя с евтини, любезни лъжи? Продължихме да се гледаме така още известно време и тя разбра, че казвам истината. Сетне затвори очи. Стори ми се, че тя

потрепна в себе си, но не можех да бъда сигурен дали е болка или удоволствие.

Изведнъж покри лице с ръце и възкликна:

— Получи се ужасно неудобно.

— И за мен — отвърнах тихо.

Тя се извърна рязко и влезе в банята. Когато излезе, тръгна право към вратата. Настигнах я преди да е докоснала дръжката и я хванах за лакътя. Тя се обърна, сложи ръце на раменете ми и рече:

— Не зная, Птицо... просто не знам какво да кажа.

Сетне отвори и се плъзна навън в сутрешната светлина.

Поспах малко, взех душ и се облякох. Погледнах календара на ръчния часовник и остра болка ме преряза през стомаха. Свих се на кълбо, свлякох се на пода и заплаках тихо, като дете, притиснал ръце към гърдите, разтърсван от продължаващите пристъпи на истинска агония. Бях загубил представа за времето — заради тази дяволска гонитба по следите на Калев Кайл, срещата с Рейчъл и смъртта на Стрич.

Датата бе 11 декември. Само един ден ми оставаше до годишнината.

Чак в три часа следобед успях да се съвзема и да стигна до ресторанчето, за да похапна нещо и да пия едно кафе. Непрекъснато мислех за най-милите ми същества и за онзи изгарящ ме гняв, който бях насочил против целия свят. Заради това, че бе допуснал смъртта да ми отнеме съпругата и дъщерята. И отново, и отново се питах дали дълбоко срасналите с мен болка и мъка ще ми позволят да започна отново и да протегна ръце към нов живот.

Но Рейчъл ми бе нужна. Исках я с цялото си същество и силата на това желание ме стъписваше. Почувствал го бях особено силно, когато се разделяхме на площада пред Харвард, когато слушах гласа ѝ и наблюдавах движенията на ръцете ѝ. Колко пъти бяхме правили любов, преди да се разделим? Два пъти ли? Май че да. И въпреки всичко в нея бях намерил невероятно спокойствие — мир и упование, които ми бяха отказвани прекалено дълго време.

Питах се дали няма да ѝ се случи нещо, а и на мен, ако нашата връзка се развие. Дали няма да ѝ навлека нещастие? Нали всъщност бях нещо като лунатик, преследван от призрака на покойната си съпруга. Бях я оплаквал дълго, още я оплаквах и страдах за нея. Изпитвах угризения заради влечението си към Рейчъл. Не беше ли предателство спрямо паметта на Сюзън да желая да започна нов живот? Беше ли, или не беше? Прекалено много чувства бушуваха в мен и в съзнанието ми през последните 12 месеца, прекалено много мисли, спомени за действия в името на мъстта и опити за разплата. Чувствах се като изстискан и празен; бях жестоко измъчван от образи, които изскачаха неканени в сънищата ми, стенеха в миговете ми на пробуждане, бъркаха реалното с нереалното. В кръчмата бях зърнал Доналд Пърдю. Съвсем ясно, абсолютно, кристално и реално. Също както бях видял голата Лорна пред мен, агонизиращия Стрич на клона.

Исках и трябваше да започна отново, но не знаех как. Усещах обаче, че бавно, но сигурно и непрекъснато се приближавам към ръба на пропастта. Трябваше да се спра и да се хвана за нещо, преди да съм се сринал в нея.

Излязох от ресторанта и хванах пътя за Грийнвил. Познатият ми мъркюри бе паркиран под короните на две дървета на гърба на мотела. Така не се виждаше от пътя. По моя преценка Ренд не би тръгнал да издирва Ейнджъл и Луис, поне не и докато разполага с мен. Но пък нямаше никаква вреда в това да се вземат нужните мерки. Вратата на номер шести се откряна, надникна Ейнджъл и ми махна с ръка.

— Я гледай, Казанова пристигна — ухилен рече той.

Луис лежеше по гръб на едното легло и четеше новия брой на „Таймс“.

— Вярно бе, същият — измери ме и той с очи. — Ще вземеш да се прочуеш като Майкъл Дъглас... и после да те пишат по списанията, а, Птицо?

— Пристигна точно когато тръгнахме — обясни ми Ейнджъл. — Изглеждаше съвсем превъртяла и настоя да влезе и да те чака. Нямаше как да не я пуснем, нали разбираш?

Седна до Луис и продължи:

— Хайде сега разказвай! Онова ченге, полицейският началник, сигурно ти се е израдвал страшно? Не ти ли каза: „Виж кво, сега, по-добре ти да чукаш жена ми, защото тя тебе повече те харесва!“ Пък и не можеш да му откажеш, току ти се ядосал още повече, а? Ескимоско гостоприемство, знаеш. Ти и без това в този град си особено любим гостенин, нали? Любим като смърдящ на лятна жега мъртвец, като хлебарка на бяла възглавница, ха-ха.

— Не съм спал с нея — рекох уморено.

Те обаче продължиха да се бъзикат.

— Ама тя не ти ли се сложи? Хайде сега, Птицо, недей да лъжеш!

— Абе, човече, ти не си ли чувал за жена в нужда, а? Къде са ти джентълменските чувства? — това бе Луис.

— Слушай, Птицо, може да е пресилено, ама май ще ти повярвам. Тя е вирнала краката, а ти си се дърпал, нали? Ти си бил истински светец, бе, дявол те взел! — провокираше ме Ейнджъл.

— Слушай, Ейнджъл. Хайде да прекратим този разговор, а? Моля те.

Седнах на другото легло и обгърнах главата си с ръце. Въздъхнах дълбоко и затворих очи. Когато ги отворих, Ейнджъл загрижено се бе надвесил над мен. Кимнах, за да му покажа, че всичко е наред. Прескочих до банята и си наплисках лицето със студена вода. Сетне се върнах при тях, пак седнах и продължих:

— Що се отнася до полицейския началник — още не ме е изгонил от града. Защото съм свидетел и същевременно заподозрян във връзка с убийството на неизвестен, разбирай още неразпознат, мъж в горите на Мейн. Нареди да съм му подръка, готов за по-нататъшни разпити. Изпусна се, че съдебният лекар още не е излязъл с официален доклад, но иначе е на мнение, че земемерът Шут е бил жестоко бит, преди да го убият. Ако съдим по белезите на китките, изглежда, убиецът го е закачил на някое дърво и го е измъчвал там. Като се имат предвид и двете убийства, нищо чудно още утре в Дарк Холоу да цъфнат сума ти журналисти, а и още ченгета.

— Луис се обади на някои хора и поразпита този-онзи — информира ме Ейнджъл. — Научи, че Ал Зи и няколко момчета — наемници от Палермо — пристигнали снощи със самолета в Бангор. Изглежда, че на Чели му изтича времето.

Значи, нещата се движат по-бързо, отколкото предполагах. Иде часът на разплатата. Почти го усещах във въздуха. Отидох до вратата, за да огледам терена — магазините до „Индия Хил“, информационната служба и празния паркинг. Луис стана и се приближи до мен.

— Ти снощи в кръчмата извика името на онова момченце — убитото — малко преди да видиш Стрич — тихо рече той.

— Вярно... видях нещо, но дори не съм сигурен какво ли е било — потвърдих и отворих вратата.

Излязохме навън. Повече не ме попита за Доналд Пърдю.

— Е, какво ще правим сега? Гледам, облякъл си се топло, накъде си тръгнал?

— Нали ти казах, трябва да говоря с онзи дъртак, да го поразпитам — как се е сдобил с ботушите на Рики.

— Искаш ли да те придружим?

— Не. Не искам да го плашим повече от допустимото. Пък и по-добре е засега вие с Ейнджъл да стоите по-надалеч от Дарк Холоу. След като поговоря с него, ще решим какво да предприемем. Със стария мога да се оправя и сам.

И пак направих грешка.

ТРЕТА ЧАСТ

*На своя земен дял посред
разцвета
изгубих се из девствена гора,
от мрак и страшна тишина
обзета...*

„Ад“,

Данте

Алигиери

(Превод

Крум Пенев)

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Шофирах към къщата на стареца, известен като Джон Барли, и от ума ми не излизаше Стрич и по-точно образът на Стрич, набучен на острия клон. Едва ли е знаел за Калев Кайл и за това, че го търсят толкова много хора. Вървял е след нас с надеждата да ликвидира и Луис, и мен, да отмъсти за партньора си и същевременно да сложи край и на поръчката за собственото си убийство. Но откъде ще знае за Калев?

В този миг бях почти сигурен, че Калев е убиецът на Стрич, но той пък откъде е научил за Стрич? Не знаех и не можех да зная със сигурност. Възможно е да се е натъкнал на него, когато Стрич и Ейбъл са гонили Били Пърдю. В края на краищата имаше и един прост факт: Кайл ся бе хищник по природа, а хищниците надушват плячката си отдалеч, но надушват и сродните им по натура кръвожадни същества, които на свой ред дебнат около тях. Калев не би могъл да оцелее вече повече от три десетилетия, ако не притежава високоразвит нюх и изобщо сетива за долавяне на опасността. В дадения случай Стрич е бил потенциално смъртоносен за Били Пърдю, а Калев чисто и просто го е подушил. Така поне разсъждавах аз. Били е ключът към Калев Кайл, единственият, който го е виждал и е останал жив след това. Значи и единственият, който може да ни опише как изглежда Кайл. Наближавах къщата на Барли и си мислех, че може би описанието на Били няма да ни е нужно. Излязох от колата с изваден и готов пистолет.

Съвсем притъмня, когато застанах в подножието на хълма пред къщата. Единият ѝ прозорец светеше. Идвах от запад, нарочно вървах срещу вятъра, а и от обратната страна на импровизираната кучешка колиба в прогнилата кола. Вече бях на самия ъгъл на постройката, когато проклетото псе най-сетне ме надуши и с остър лай изскочи от прозорчето. Вратата се отвори броени секунди след този сигнал и господарят му се подаде с насочена пушка. Аз обаче бях готов именно за това — в същия миг рязко я сграбчих и я дръпнах, като същевременно свалих и стареца на земята. Псето побесня, заръфа

маншетите на джинсите ми, скачаше и налиташе на лицето ми. Онзи лежеше на земята, леко зашеметен и все още стискаше приклада. Ритнах кучето и допрях пистолета до ухото му.

— Остави пушката или, Бог ми е свидетел, ще ти тегля куршума така, както си легнал — изръмжах и аз.

Старикът пусна оръжието и тихо изсвири с уста. Сега не заваляше думите както преди.

— Кротко, Джес, кротко... ха така, мойто момче.

Псето изскимтя и се отдръпна, но продължи да обикаля наоколо и да ръмжи. Помогнах на Барли да се изправи и го побутнах към стола на верандата. Кучето се озъби пак. Онзи седна и затърка удареното при падането рамо.

— Какво искаш? — попита той, без да ме гледа.

За сметка на това очите му не се отделяха от кучето. То ме заобиколи, изръмжа още веднъж-дваж и седна в краката на господаря, който го почеса зад ухото.

На рамо носех старата си раница. С един замах я свалих и хвърлих в краката му. Старецът я взе и чак сега ме погледна. Очите му бяха празни, недоумяващи.

— Отвори я!

Той се поколеба, сетне дръпна ципа и надникна вътре.

— Познати ли са ти?

— Нне — поклати глава той.

Вдигнах ударника на пистолета. Той изщрака, от устата на псето се изтръгна яростно ръмжене.

— Слушай, старче. Това за мен е личен въпрос, а не бизнес. Излъжеш ли ме, горко ще се каеш. Проверих: продал си ботушите на Стъки в Бангор, взел си 30 долара. Сега искаш ли да ми кажеш откъде ги имаш?

Онзи сви рамене.

— Ами, намерих ги.

Пристъпих напред, кучето скочи, цялото настръхна и оголи зъби. Пистолетът ми описа дъга и дулото слезе към него.

— Недей — помоли Барли и го хвана за козината на врата. — Само кучето ми недей, моля ти се.

Почувствах се зле. Що за герой съм да плаша един дядка и кучето му с пистолет? Пък и вече се колебаех — възможно ли е този

възрастен мъж да е Кaleb Кайл? Бях сигурен, че ще позная Кайл веднага щом го срещна, че незабавно ще усетя истинската му природа. А от този крадльо се излъчваше само страх: страх от мен, но и от още нещо.

— Кажи ми истината — рекох тихо. — Откъде си взел ботушите? Отървал си се от тях веднага след като говорихме миналия път. Искam да зная защо.

Той примигна няколко пъти, въздъхна и преглътна. Прехапа устни и дълго ги дъвка. Накрая взе решение.

— Взех ги от трупа на момчето. Изрових го, свалих му ботушите, сетне пак го покрих с пръст — изломоти Барли и сви рамене. — Взех му и раницата. Той и така вече няма нужда от тях.

С мъка се въздържах да не го прасна с пистолета по проклетата мутра.

— А момичето?

Онзи разтърси глава като кон, който се опитва да прогони мухите.

— Не съм ги убил аз — рече и очите му се навлажниха. — Честна дума! Не съм такъв човек. Аз само ботушите...

Тръпки ме полазиха и чак ми стана лошо. Представих си дома на Лий и Уолтър, десетките вечери, прекарани там, малката Елън тича към вратата, на която стоя аз... Не исках, ме можех да стана носител на ужасната вест, И отново се усъмних: този човек, тази граблива хиена едва ли е Кaleb Кайл.

— Къде е тя?

Барли сега нервно галеше кучето, ръката му описваше все едно и също движение — от главата чак до задницата.

— Зная само къде е момчето. Момичето... хм... съвсем не зная къде може да е то.

Под слабата светлина, която идеше от прозореца, лицето му мътно жълтееше и придобиваше нездрав, охтичав вид. Очите му влажнееха, зениците се бяха превърнали в мънички черни точки. Целият трепереше, причината видимо бе страх, който постепенно се засилваше. Отпуснах ръката с пистолета и казах:

— Не бой се, нищо няма да ти направя.

Старецът поклати глава и каза няколко думи, от които косата по темето ми настръхна:

— Господине, аз не се страхувам от теб...

Сетне започна да разказва. Зърнал ги близо до рекичката Литъл Брайър. Момичето и момчето — всъщност младеж и девойка — били в колата отпред, отзад седяла фигура, била в сянка. Той и кучето се връщали от лов за зайци. Колата спряла на тесния път, от двигателя идвал шум като от каменотрошачка. Вече се смрачавало, макар че не било съвсем тъмно, но фаровете били запалени. Той се намирал на горската пътечка, точно над пътя. Видял ги ясно, когато двамата слезли, момчето вдигнало капака на мотора. Момичето било в сини джинси и светлочервен анорак, а момчето — с черно кожено яке, което било разкопчано въпреки студа, и високи, скъпи ботуши.

Момчето огледало двигателя с помощта на фенерче, поклатило глава и казало нещо на момичето, но той не бил достатъчно близо, че да чуе думите. Сетне момчето високо изругало — той добре чул ругатнята.

Задната врата се отворила и излязъл третият пътник. Бил висок, а нещо подсказвало на Джон Барли, че е и стар, по-стар и от него самия. Тръпки го побили при вида на онзи мъж, но и досега не може да обясни защо, както не разбира защо и кучето подвило опашка и заскимтяло. Мъжът долу застинал, извърнал глава и се взрял в околната гора, за да разбере откъде идва неочакваният шум. Барли клекнал и прегърнал псето, потупал го по главата и му зашепнал, за да го успокои. Кучето разбрало и притихнало, но цялото треперело, а ноздрите му непрестанно се разширявали и свивали. То имало извънредно, силно обоняние и явно подушвало нещо, което го влудявало от ужас. Но най-лошото било, че този животински страх се предавал и на господаря му.

Долу високият се навел към шофьорския прозорец и светлините угаснали.

— Хей, какво правите? — обадил се младежът. — Фаровете изгаснаха...

Той насочил фенерчето към мъжа и осветил лицето му, а последният тръгнал към него. В ръка държал нещо.

— Хей — рекъл младежът и закрил с тяло девойката. — Не правете това. Защо...

Онзи замахнал с ножа и фенерчето палнало. Младежът залитнал и Барли го чул да вика:

— Бягай, Елън, бягай...

Сетне Барли видял как високият му налетял като тъмен облак и ръката с ножа заиграла ужасяващ танц — нагоре и надолу, под страшния мокър, съскащ звук на разрязвана плът и трошени кости.

След малко този мъж, този демон скочил и хукнал след момичето, а то се чувало нейде в гората, където залитало и с мъка се придвижвало сред гъстите храсти. Не стигнало далеч. Барли чул писък, сетне шум като от тежък удар и всичко притихнало. Кучето до него отново изскимтяло, звукът напомнил на Барли човешки стон.

След известно време високата фигура се задала от гората, но сама. Мъжът натоварил трупа на младежа в багажника на колата, сетне отворил шофьорската врата и бавно, но сигурно забутал колата по черния път към Регид Лейк.

Барли вързал кучето за едно дърво, завързал носната си кърпа около муцуната му като намордник, успокоил го както само той си знаел. Сетне тръгнал по шума на гумите, които трополели по неравния път, но нарочно поизостанал — да не го усети онзи страшен човек.

Известно време се колебал, сетне понасъбрал смелост и се затичал. След близо миля път стигнал до поляна току до тресавище с черна, застояла вода и повалени, мъртви дървета. Там вече имало голяма яма — явно изкопана отпреди; меката, прясна пръст изхвърлена наоколо на купчини. Мъжът скосил ръба на дупката от едната страна и сетне забутал колата по създадения наклон. Голям ще да е бил този трап — за да побере цялата кола. Сетне онзи се покатерил на покрива ѝ и лопатата му заиграла. Пръстта тихо тропала по метала, минутите течели. Според Барли високият работил по-малко от час, отъпквал пръстта, тихо сумтял и не спрял нито за миг, а самият Джон Барли през цялото време завиждал за нечовешката сила, която онзи видимо възрастен човек притежавал. Така или иначе снегът скоро щял да затрупа всички следи, а преспите да прикрият неравностите.

Тъкмо когато високият оглеждал свършената работа, отдалеч отекнал кучешки лай и скритият над поляната Барли разбрал, че Джес вероятно се е освободил от импровизирания намордник. Мъжът се послушал, запокитил с все сила лопатата в тресавището и тръгнал по посока на лая.

Но Барли го изпреварил. Познавал гората отлично, бил и доста над поляната. Промъкнал се безшумно по стари сърнени пътеки и стигнал до кучето, което с все сила се дърпало от въжето. Отново завил кърпата около муцуната му и този път я стегнал много здраво. Сетне взел кучето на ръце и хукнал към дома си по известни само на него тайни просеки. Само веднъж се спрял, за да се послуша — сторило му се, че долавя стъпки зад себе си, но може би само така му се било причуло. Влязъл в къщата, заредил пушката с най-едрите сачми и седнал на един стол зад заключената врата. Така седял до изгрев-слънце, сетне си легнал и заспал тежък, неспокоен сън с кошмари, в които някой хвърлял пръст с лопати в устата му.

— Защо не си казал на никого за видяното? — попитах го аз.

Честно казано, не знаех дали да му вярвам или не. От къде на къде да съм сигурен, че казва истината и за себе си, а и за другия, та макар и описанието да прилича на Калев Кайл. Но когато се взрях в очите му, не забелязах никаква следа от лукавство, престореност или нещо друго. Съзрях само страха на един старец. Страх от отмъщението на онзи страшен човек, страх от смъртта. Сега кучето лежеше кротко в краката му, успокоено от тона на разговора и от поведението ми. Кучетата усещат всичко.

— Как да кажа? Не искам неприятности, страх ме е — отвърна ми Барли. — Като мина малко време, се върнах да потърся момичето, а и за ботушите. Още в началото забелязах, че са скъпи.

Пък и искал да е сигурен — дали не е бълнувал. Съзнаваше, че е доста стар, понякога му се привиждали разни неща. Оказало се, че е видял всичко както си е, макар че от момичето нямало и следа, не открил и кръв наоколо в гората. Изровил колата откъм багажника, взел ботушите и раницата; мислел да ги запази, може би да ги отнесе в полицията, но...

Изчаках търпеливо.

— ... значи, седим вечерта същия ден с Джес ей тук и изведнъж той се разтрепери и заскимтя. Дори не се опита да лае, само се тресе горкичкият и гледа ей натам...

Барли посочи с пръст към място, където се събираха клоните на два клена.

— Ей там стоеше някой и ни гледаше. Не мърда, не говори, нищо не прави, само ни гледа. Веднага разбрах, че е същият човек, истински

дявол, ти казвам. Усещах го с тялото си, всичко наоколо притихна. Мина малко време, той просто се стопи в мрака и повече не съм го виждал.

— И зная защо дойде. За да ме предупреди. Може би не знае какво точно съм видял, но съм сигурен, че отида ли в полицията, ще се върне и ще ме убие. Знам го. После се появи ти и започна да задаваш въпроси и вече бях повече от сигурен, че трябва да се отърва от ботушите.

Продад ги заедно с рапичката на Стъки и бил доволен от полученото. Дрехите от раницата изгорил.

— Този човек, същият — виждал ли си го преди?

Барли поклати глава.

— Не, никога. Не е от нашите места, иначе щях да го позная. Не биваше да идваш тук, господине. Сега той вече знае... ще дойде и ще ме убие. Може и теб да убие.

Беше се навел към мен и ме гледаше тъжно в очите, а в гласа му долових примирение.

Огледах се. Нощта падаше, сенките между дърветата се сгъстяваха. Небето бе тъмно, без звезди; луната се къташе зад дебели облаци. Знаех прогнозите — отново сняг, поне тридесетина сантиметра още идната седмица. Внезапно ме обзе силно безпокойство. Защо ли си бях оставил колата чак долу на пътя? Трябваше да мина през целия този мрак, за да стигна до нея.

— Не си ли чувал името Калев Кайл?

Барли примигна и ме изгледа странно.

— Чувал съм го, как да не съм го чувал. Той не е истински, ами детска приказка някаква. Мит, дето се казва. Никога не е имало тук човек с такова име, не и по нашите места.

Може би си вярваше, но вече бях посял семето на съмнението в душата му. Вече виждах как мислите му се подреждат в колебание около неща видени, чути, очите му широко се разтварят в прозрение.

Значи Калев е подмамил Елън и Рики, някак успял да ги заблуди. А те, горкичките, са му повярвали. Той ги е посъветвал да посетят Дарк Холоу. Той, кой друг? Точно както ми бе съобщила администраторката в мотела. Не изпитвах никакво съмнение, че именно Калев Кайл е повредил двигателя на колата им и ги е повел към онова място, където го е чакал предварително готовият трап. Не

разбирах само едно: защо е постъпил така. Нямах особено смисъл или мотив, освен ако...

Освен ако не ме е следил още от самото начало, още откакто бях започнал да помагам на Рита Ферис. Всеки, който взема нейната страна, автоматично би се наредил сред хората, които в съзнанието на Кайл са противници на Били Пърдю. Дали е постъпил така с Елън и Рики, за да ме накаже за намесата в делата на човека, когото приема за свой син? И ако Елън все още е жива (Боже, имай тази голяма милост!), всяка надежда да я намеря почива най-вече върху един-единствен фактор: да разбере мисленето на Калев Кайл и може би да открие Били Пърдю. Помислих още нещо и потръпнах: Калев Кайл ме е наблюдавал в съня ми онази нощ след убийството на Рита и Доналд, след като бе оставил играчката му на кухненската маса. Какво ли си е мислил тогава? И защо не ме е убил, когато е имал тази възможност? Било е толкова лесно... Някъде наоколо, съвсем близо до мен вероятно се крие и отговорът на тези няколко въпроса.

Стисках юмруци в безпомощен гняв, че не съм се усетил навреме — когато фактите са ми били хвърляни в лицето, а аз не съм ги анализирал както трябва. Боже, колко съм задръстен!

Той знае кой съм аз! Или по-точно знае чий внук съм. Вероятно ужасно му допада да разиграва и тормози внука, както преди години е разигравал дядото. И точно сега — тридесет години по-късно — тази игра отново започва за него.

Махнах с ръка на Джон Барли.

— Хайде, тръгвай!

Той се изправи несигурно и хвърли плах поглед към околните дървета, сякаш очакваше онази мрачна и страшна фигура да излезе от тях.

— Къде ще ходим?

— Ще трябва да ми покажеш къде е заровена колата, а после ще разкажеш на Ренд Дженингс същото, което разказа на мен.

Барли не помръдна, а вече с истински ужас впери очи в мрачната гора около нас.

— Господине, не искам да ходя никъде, особено там...

Не му обърнах внимание, взех пушката и извадих патроните, сетне я захвърлих — както си бе празна — през вратата и в къщата.

Размахая пистолета — да тръгва пред мен. След секунда колебание той стана.

— Ако искаш, вземи си и кучето — рекох аз, когато ме задмина.
— Ако там има нещо, то ще го усети преди нас.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Завалях скоро след като се отдалечихме от къщата. Във въздуха танцуваха едри като парцали снежинки, покриваха пътя, натрупваха се върху старите преспи. Задържаха се по косата и дрехите ни; когато стигнахме мустанга, бяхме целите побелели. Кучето харесваше снега — разигра се, подскачаше и ловеше снежните парцали с уста. Настаних Барли отпред, но за всеки случай взех от багажника чифт белезници и го закопчах — лявата ръка за дръжката на вратата. Не смеех да рискувам — може да реши по някое време да ми удари един юмрук, да избяга и да се скрие някъде из горите, които познава като петте си пръста. Псето се настани на задната седалка и веднага окаля тапицерията.

Карах бавно, видимостта бе слаба. Чистачките работеха добре, но едвам успяваха да разкарат снега от стъклото. Вдигнах около трийсет мили в час, сетне слязох на двайсет и пет, дори и на двайсет. Скоро пред колата имаше само безбрежна снежна пелена, но се ориентирах по двата реда дървета встрани на пътя — предимно борове и ели, опрели върхове в ниското небе като църковни камбанарии над бялата пустош. Отляво вървеше склон, отдясно имаше неширока лента изравнено пространство с канавка. Опрял дясната ръка на чекмеджето под стъклото, старецът мълчеше.

— Най-добре за теб ще е да си казал истината, Джон Барли — рекох по едно време и го погледнах.

Той премълча, очите му бяха празни. Заприлича ми на човек с току-що произнесена смъртна присъда, който не може да очаква нито милост, нито евентуална промяна.

— Никакво значение няма — обади се малко по-късно, а кучето отзад изскимтя. — Когато той ни открие, твоето мнение няма да има никакво значение.

Изведнъж ми се стори, че на около сто и петдесет метра отпред виждам фарове. Не можех да бъда сигурен, валящият сняг може да ти изиграе всякакъв номер и да видиш двеста дявола наведнъж. Но кола наистина имаше, и то не една, а две. Те бавно излязоха на пътя

отнякъде встрани и го запречиха. Зад нас също пробляснаха фарове, сетне изведнъж изчезнаха, а светлината им се появи някъде вдясно. Тогава разбрах, че и отзад има кола, само че тя е застанала напътно на пътя, за да затвори капана изцяло.

Почти спрях на около шейсетина метра от онези отпред.

— Какво става, а? — разтревожи се Барли. — Да няма катастрофа?

— Възможно е — отвърнах аз.

Към нас се приближаваха три фигури, черни на фона на снега и под фаровете на мустанга. Нещо ми бе познато в средната — бе дребна, с наметнато на раменете палто и увиснала на превръзка ръка. След малко изцяло разпознах човека — когато светлината падна върху лицето му и видях шевовете по раните на челото и грозно разцепената заешка устна.

Мифлин! Хилеше се злокобно и леко поклащаше глава. С едната ръка трескаво затърсих ключовете за белезниците, с другата извадих пистолета от кобура. Барли мигом разбра, че сме загазили, и яростно разтресе заключената си ръка.

— Освободи ме, бе! — закрепя той. — Отключи ме!

Кучето залая силно. Подхвърлих ключовете към стареца и докато той се мъчеше да се освободи, включих на задна и с пистолета в ръка на кормилото стъпих на газта с все сила и надежда да изхвърля от пътя колата зад нас. Ударихме се в нея с грохот и трясък на измъчени железарии, а коланите с мъка удържаха политналите ни напред тела. Кучето изхвъркна от задната седалка и с вой се удари в стъклото.

Сега фигурите отпред бяха вече пет, а отзад чувах звука на отваряща се врата. Преместих лоста на скоростите, наках се отново да натисна газта до тенекията, но двигателят кихна и угасна. Настъпи мъчителна тишина. Старецът вече отваряше вратата, а кучето бе в скута му — протегнало шия към разширяващия се отвор. Опитах се да го спра.

— Не излизай, недей...

В същия миг предното стъкло се пръсна и хиляди искрящи червени звездици изпълниха пространството около мен; те ме заслепиха, лицето и ръцете ми сякаш пламнаха. Замигах и като в просъница видях главата на Барли с огромна червена дупка в нея и мъртвото куче на коленете му. В следващия миг, максимално приведен,

полулегнал на седалката, вече отварях вратата откъм моята страна, а над мен като разлютени оси пищяха куршумите. Избухна и задното стъкло, но аз излетях от купето и успях да се претъркалям странично няколко пъти. Зърнах, може би по-скоро усетих нечие присъствие вяло и инстинктивно натиснах спусъка. Към мен политна облечен в кожено, авиаторско яке мъж с удивено изражение и кръв по челото, тежко се строполи върху снега, загърчи се за секунда-две, сетне застина. Погледнах назад — там, където моят мустанг се бе врязал в техния додж. Между изкривените от удара тенекии в смъртна агония завинаги бе замръзнал друг мъж. Претъркалях се още веднъж и сетне вече летях надолу по склона край шосета, през храстите и към гората, а около мен свистяха куршуми.

Като насън дочувах гневни викове, около лицето ми хвърчаха клончета, пръски сняг и парчета кална почва. След десетина секунди бях сред дърветата, под краката ми запращяха съчки, дебели корени ме препъваха, клонки и елови игли забърсваха челото ми. Отгоре блеснаха мощни фенери, някой докара и кола, но нямаше как да насочи фаровете й надолу. Сетне зачатка автоматично оръжие. Не знаеха къде съм — стреляха напосоки някъде вдясно. Хукнах през дърветата навътре в гората. По себе си усещах кръвта на Барли. Лицето ми бе мокро, в устата имах гаден вкус.

Бяха колкото сила имам с пистолета в ръка. Кръвта тупаше в слепоочията ми, дишах тежко и чувах силно свистене. По едно време реших да променя посоката и някъде по-надолу да се върна обратно на пътя. Но отдясно и отляво вече проблясваха фенери — бяха решили да ме заловят на всяка цена. А снегът все така упорито валеше, топеше се върху кожата, влизаше в устата ми. Ръцете ми се вледениха, почти не виждах, очите ми засмъдяха.

Изведнъж теренът се промени. Спънах се в една скала и си изкълчих глезена. Политнах напред, по-точно се плъзнах по някакво нанадолнище и изведнъж краката ми цопнаха в леденостудена вода. Заболя ме още по-силно, но заскърцах със зъби и се опитах да разбера къде се намирам. Бях точно на брега на неголямо езеро, чиято черна вода проблясваше мътно. Обърнах се назад в надежда да намеря друг път, но гласовете на преследвачите звучаха съвсем наблизо, фенерите им святкаха и от двете възможни за отстъпление страни. Бях в капан, заобиколен. Поех въздух дълбоко, опитах се да стъпвам на изкълчения

крак — болеше. Прицелих се ниско в най-близката светлина и дръпнах спусъка. Някой изрева силно, чух шум от падане на тяло. Стрелях още два пъти — все в посока на подскачащите лъчи. Някой високо извика:

— Загасете фенерите! Загасете ги!

Отново зачатка автомат и няколко куршума свирнаха наблизко. Нямаше как — навлязох във водата, като внимавах да държа пистолета високо. Не беше дълбоко. Тук валеше съвсем слабо, виждах поне на около 300–400 метра напред — над водата се подаваха върховете на скали. Но това не значеше нищо. Може би навътре ставаше по-дълбоко? Бях навлязъл на около двадесетина метра във водата и се движех по диагонал към отсрещния бряг, когато загубих почва под краката си и потънах. Успях да се върна на повърхността, но тогава наново включен фенер ме освети, мина вляво и веднага се върна, за да ме задържи в лъча си. Пак поех въздух колкото мога и се гмурнах тъкмо когато куршумите заваляха върху ми. Те пляскаха във водата наоколо, а аз потъвах ли, потъвах в черната тъма и мислех, че ей сега дробовете ми ще се пръснат. Ставаше все по-студено, така мразовито, че усещането бе като при изгаряне.

Изведнъж нещо ме парна и дръпна силно някъде под мишницата и дясната ми ръка се скова, а вцепенеността постепенно полази и по гръдния кош отдясно, за да мутира в огненочервена болка, която сякаш пробуждаше цялото ми тяло. Загърчих се като налапала стръв риба, усещах как топлата кръв струи в ледената вода. Отворих уста в агония, безценният въздух забълбука на мехури към повърхността, изпуснах пистолета. Обзе ме дива паника, заритах с крака и полетях нагоре. В последния миг с голяма мъка успях да се удържа да не изляза на повърхността със силно пляскане. Поех си въздух, като държах устата над водната повърхност и леко ритях, за да се задържа в това положение. Лошото бе, че вече не усещах добре и краката си, вцепенението започваше от пръстите им, по същия начин го усещах и в ръцете. Раната болеше, но може би не така, както би боляла извън водата. На брега зад мен се движеха фигури, но светеше само един фенер. Слава Богу! — не ме забелязваха. Изчакваха да се появя и внимаваха да не се превърнат в добре осветени мишени. Като че имах оръжие... Напълних дробовете с въздух и с едната ръка — колкото можех — тихичко заплувах към най-близкия бряг. Не стъпих на дъното чак докато не го напипах с ранената ръка. Бях стигнал крайбрежни

плитчини. Полупотопен, потърсих удобно място да изляза на брега. С мъка се влачех, спирах да почивам. Изведнъж автоматът затрещя отново, проехтяха и единични изстрели. Но стреляха напосоки. Събрах цялата си воля и се повлякох към по-плътния мрак отпред — там, където тъмнееше гората.

Отдясно забелязах пролом в брега. През него по обли камъни течеше вода — ясно, че това бе реката, която започва тук и минава през Дарк Холоу. Можех да продължа по брега и да изляза в горите, но падна ли изнемощял сред дърветата, загубя ли посоката — стопроцентово ме чака бялата смърт. Защото никой не знаеше, че съм точно тук, освен хората на Чели. А те самите намерят ли ме, няма защо да се боя от измръзване. Затова тръгнах по реката. С мъка се изкатерих по камъните на речното начало и малко по малко се придвижих, докато околните дървета ме прикриха съвсем. Сега болката бе по-силна; с всяко движение сякаш ме пробождаха десетки ножове. На места бе хлъзгаво, но с усилие на волята напредвах. По едно време лъчът от фенера на моите преследвачи се плъзна по пролома и се задържа там, аз за щастие вече бях на брега. Снеговалежът затихваше, вятърът — също. Наоколо всичко бе бяло. Щом нагазих в преспите, болката ме жегна още по-силно. Опрях се на едно дърво и се опитах да преценя състоянието си. Якето ми бе пробито вдясно отзад и отпред, ризата и пуловерът — също. Някъде при десетото ребро откъм гърба напипах малка входна рана, изходната бе отпред — горе-долу на същата височина. Болката бе нетърпима, но раната бе плитка и къса — не повече от няколко сантиметра. Кръвта мокреше пръстите ми и капеше по снега и това би трябвало да ми подсказва нещо, но аз бях уплашен и в шок, съответно недостатъчно внимателен. Наведох се с много пъшкане и усилия; събрах две шепи сняг, които някак поставих върху раните и продължих напред. Спъвах се, залитах, но вървах все по рекичката, за да не се загубя. Зъбите ми тракаха, не можех да ги спра — целият бях мокър. Кожата ми гореше от ледената вода, беше ми лошо и ми се виеше свят.

Така съм вървял — не знам колко дълго. Помня, че спирах да почивам, опрян на някое дърво. По едно време ми се мярнаха светлини. Спрях се в опит да ги фокусирам. Отдясно и отпред имаше къща, да, къща, слава Богу! На може би стотина метра. Чувах течаща

вода, мярна ми се стоманеният скелет на мостче и се досетих къде се намирам.

Светеше кухненският прозорец на къщата на Дженингс. Опрях се на задната врата и почуках. Чу се шум и гласът на Лорна попита:

— Кой е там?

Сетне перденцата на остъклената част се разтвори и зърнах удивеното ѝ лице и широко отворените очи.

— Птицо, какво ти е?

Изщрака ключалката, вратата се отвори навътре; залитнах и паднах, загубил опора. Тя ми помогна да стана и ме заведе до най-близкия стол. Първото нещо бе да я помоля да се обади на стая номер шест в мотела „Индия Хил“ и на никого другиго. Сетне затворих очи и стиснах зъби, за да заглуша болката.

Кръв струеше от изходното отворстие, докато Лорна почистваше раната. Работеше бързо, сръчно. На съседния стол бе сложила куфарче за първа помощ. В легенче на пода се търкаляха кървави марли — кожата около дупчицата бе вече чиста, но късчета плат от ризата ми бяха попаднали в раната и сега тя ги вадеше с хирургически пинсети. Сетне докосна отворстието с напоен в някакъв силен дезинфектант тампон. Горещата болка ме накара да подскоча на стола.

— Стой мирно — рече тя и грижливо продължи да работи.

След няколко минути ме накара да се обърна с лице към облегалката, за да се заеме с входната рана. Наведе се над нея и след малко ме изгледа, а в очите ѝ съзрях безпокойство.

— Сигурен ли си, че искаш да го направя? — попита ме тя.

Аз кимнах и скръцнах със зъби.

Тя извади хирургическа игла, отиде до мивката и я поля с вряла вода.

— Това ще боли малко — рече тя.

Какво ти малко! Болеше ужасно, нетърпимо. Сълзи изхвъркнаха от очите ми, но нямаше как. Изтърпях да сложи по два шева на всяка дупка. Не беше като при първокласен хирург, но бях благодарен и на това: трябваше да издържа още няколко часа. Когато свърши, Лорна залепи тампони и на двете рани, сетне взе широк бинт и се зае да ми прави превръзка през корема, гърдите и гърба.

— Ще свърши работа, поне докато те заведем в болницата — каза тя и се усмихна неспокойно. — В гимназията са ме учили да оказвам първа помощ. Да се благодариш, че съм внимавала в час.

Кимнах с истинска признателност. Дано разбира, че страшно оценявам тази безценна помощ — нямах сила за вълнуващи слова и любезности. Слава Богу! — раната е чиста. Едно нещо само им е хубаво на мощните скорострелни оръжия — техните куршуми не се деформират при попадение. Високата скорост и енергията, която носят, ги отнасят по пътя им, вместо да останат в раната и да разкъсат плътта наоколо като дебалансираните.

— Искаш ли да ми кажеш какво ти се случи? — попита Лорна.

Станах и чак сега забелязах кръвта по плочките на пода под стола.

— По дяволите — изругах и внезапно ми се зави свят.

Хванах се за масата и затворих очи, докато ми премине. Лорна ме хвана през кръста.

— Трябва да поседнеш, Птицо. Слаб си, защото си загубил доста кръв.

— Точно така — рекох, отблъснах се от масата и несигурно се упътих към задната врата. — За това се безпокоя.

Повдигнах пердето и надникнах навън. Пак валеше, но красноречивата червена диря откъм реката чак до стълбите и вратата все още не бе затрупана. Кръвта бе гъста и тъмна на цвят.

Обърнах се към Лорна:

— Ужасно съжалявам, не биваше да идвам тук.

Тя ме изгледа напълно сериозно, със свити устни и тъжни очи, но след малко се усмихна.

— Къде другаде би могъл да идеш? Не се безпокой, обадила съм се на приятелите ти — те вече са на път.

— Къде е Ренд?

— В града. Открили са онзи човек — Били Пърдю, съшият, когото издирваха. Задържан е в участъка до сутринта. Ренд чака да дойдат агенти от ФБР и разни други хора, които ще го разпитват и ще решат какво да го правят.

Значи затова са тук и хората на Чели. Новините за задържането на Били са се разпространили по новинарски емисии, агенции и полицейски участъци с бързината на горски пожар. Чистия това е и

чакал. Интересно как така бързо засякоха мен — вероятно по мустанга. И без това отпреди ме гонеха да ме ликвидират. Това за тях е сигурно, отколкото да рискуват да се намеся и да им объркам нещо.

— Същите, които ме раниха — те търсят и Били Пърдю — обясних й тихо. — Няма да се спрат пред нищо, ще убият и Ренд, и неговите полицаи, ако той откаже да им предаде Били.

Нещо проблясна в прозореца. Заприлича ми на падаща звезда, но не беше. Беше си лъч на фенер. Хванах Лорна за ръката и я задърпах към вътрешността на къщата.

— Трябва мигом да се разкараме оттук!

Коридорчето бе тъмно и вдясно водеше към нещо като столова. Вървах приведен въпреки болката. Надникнах през щорите на прозореца към предния двор. Там стояха двамина. Единият с пушка, другият — с превръзка, на която висеше ръката му.

Върнах се в коридорчето. Още щом зърна лицето ми, Лорна се досети.

— Онези са в предния двор, нали?

Кимнах. Какво да й кажа?

— Защо са те подгонили?

— Смятат, че ще им попреча да си свършат работата, а имаме и стари сметки още от Портланд. Нямате ли оръжие в къщата?

— Имам — горе. Ренд го държи в дрешника.

Поведе ме по стълбите към спалнята. Семейството си имаше голямо двойно легло от борово дърво с жълта покривка и възглавници също в жълто. От едната му страна бе вграден стенен шкаф, от другата — дрешник от същото дърво. В единия ъгъл бе поставена малка библиотечка с доста книжки. Срещу му бе радиото, включено на кънтри станция. Предаваха музика на Емилу Харис. Лорна дръпна едно от чекмеджетата и заизважда чорапи, мъжко бельо и тениски. Револверът бе най-отдолу. Бе „Чартър Армс Ъндърквъър — 38“ — типично полицейско оръжие. Патрони имаше и в петте дупки на барабана, а до него Ренд бе поставил и шайба за бързо презареждане, също пълна. Отдясно, в кожен кобур, седеше още един пистолет — „Ръгър Марк 2“ със скосена цев.

— Ренд го използва за стрелба по мишена — обясни Лорна и показа с пръст кутията с резервните патрони.

— Господ да благослови хобитата му — възкликнах аз и се облегнах на дрешника с огледалото.

От него ме гледаше някакъв смъртник с мъртвешки бледа кожа, тъмни ями под очите и нарязано лице. Десетки малки ранички от разбитото автомобилно стъкло, петна от боров клей, и от кръв, доста кръв. Моята, на стареца, на кучето.

— Нямах ли подръка лейкопласт?

— Може би в кухненската аптечка, но тук, в банята, пък има залепящ се бинт с марля. Ще ти свърши ли работа?

Кимнах, взех пистолетите и тръгнахме към банята. От шкафчето Лорна извади цяло руло от въпросния бинт и ми го подаде. Трябваше ми още нещо, затова се заоглеждах.

— Какво търсиш? — попита ме тя загрижено.

До ваната се мъдреше пластмасова бутилка с недоизпита минерална вода на дъното. Изсипах водата и наместих тънката цев на ръгъра в гърлото на шишето. Сетне го закрепих с бинта, който навих няколко пъти около мястото на съединението. Заредих новополученото оръжие.

— Какво правиш? — удиви се Лорна.

— Заглушител — обясних аз.

Ако хората на Чели влязат да претърсват къщата, ще мога да затрия първия с ръгъра и така ще спечелим пет-десет секунди време. В близък бой десетина секунди са цяла вечност.

Сякаш в потвърждение на мисълта ми отдолу се чу силен шум. Разбиваха задната врата с ритници, предната отвориха сравнително полесно. Ега ти ключалките. Напъхах другия пистолет в колана, на ръгъра свалих предпазителя.

— Скачай във ваната и дръж главата долу — наредих аз и Лорна изу чехлите, за да легне във ваната.

Аз също се събух и тихо прекосих малкото коридорче до спалнята. Радиото си свиреше все така, само че сега пееше Нийл Йънг. Високите, тъжни тонове на песента му изпълваха помещението.

— „... не се поддавай на мъката...“ — косеше се Йънг.

Загасих лампата в спалнята, но оставих тази в коридорчето, заставах в сенките край прозореца. Пистолетът в ръката ми бе някак неудобен — нали бях свикнал с моя „Смит и Уесън“. Но и този беше нелошо оръжие. Запънах петлето и притихнах.

— „... това са илюзии...“

Чух стъпките по стълбите, сетне се появи и сянка, която се движеше пред човека. Той спря, изглежда, размисляше, сетне бавно тръгна в посока на музиката. Притаих дъх, свих пръста на спусъка...

— „... намери си нова любов...“

Онзи ритна притворената врата с крак, изчака миг и влетя в стаята с насочена пушка.

— „... и всичко ще си дойде на мястото...“

Страшна песен. Натиснах спусъка и импровизираният заглушител изпука като праснат с длан надут хартиен плик. Дъното на шишето разцъфна като цвете, но изстрелът беше чиста работа — право в сърцето. Пристъпих и стрелях още веднъж, почти в упор, той се свлече по стената, като остави кървава диря по жълтата боя. Грабнах пушката му помпа „Мозберг“ с пистолетна ръкохватка отдолу и захвърлих ръгъра. Прекрачих през тялото и както бях по чорапи, безшумно излязох в коридорчето.

— Тери? — обади се глас откъм стълбата.

И този вървеше по същия начин — с насочен напред пистолет. Първо се подаде оръжието — „Магnum 44“, сетне ръката, сетне лицето и раменете. Погледите ни се срещнаха; застрелях го в главата. Пушката избумтя; лицето му се превърна в кървава маса и той политна назад като отсечено дърво. Заредих и тръгнах по стълбата, а някъде около лявото ми ухо свирна куршум. Долу предвидливо бяха загасили лампите, но пък зърнах пламъчето от изстрела — дойде от подобното на столова помещение. Стрелях, зареждах, стрелях — помпах като луд. Долу се пръснаха стъкла, полетяха, пръски от разбитите гипсови тавани и украшения. Предната врата бе полуотворена. От кухнята някой стреля отново. Клекнах зад дебелите колонки на парапета и изпратих последния си куршум в същата посока. Тъмна сянка се отдели от стената и тръгна по ръба на кухненското преддверие отсреща, като изпрати към мен дълга серия баражен огън. Подпорите на парапета поеха част от куршумите, но същевременно се разхвърчаха трески и парчета дърво, от стената над главата ми се разлетя гипсовата замазка, посипа се цял облак жълтеникава прах. Онзи отсреща не спираше да стреля и огънят му ставаше все поточен. Измъкнах пистолета от колана и гръмнах три пъти към него. Той изрева и в същия миг с ъгълчетата на очите долових движение около предната

врата. То отвлече вниманието ми и другият, макар и ранен, използва това, за да излезе от прикритието и да прати още няколко бързи серии към мен. Всичко стана за няколко секунди, но тази гледка никога няма да забравя. Човекът на Чели стоеше прав и неприкрит — с пламнали очи и оголени зъби, от рамото му струеше кръв, но малкият скорострелен автомат в ръката му бълваше непрекъснат огнен поток. Тогава нещо откъм вратата изтрещя като истински топ, а в гърдите на мафията се отвори дупка, през която — истината говоря, за Бога! — зърнах опръсканата с кръв стена зад него. Макар и за миг, защото той направи удивена физиономия и в следващата десета от секундата се свлече на пода като хартиена кукла с прерязани конци.

На предната врата разкрачен стоеше Луис и държеше огромен „Итака Маг-10 Роудблокър“ в ръце, с гумения откратен приклад все още опрян на рамо.

— Това момче го пое много лошо — рече той. — Тежък калибър има това оръжие.

Отвън и откъм задния двор долетяха изстрели и шум от форсиране на двигател. Някой здраво натискаше газта. Хукнахме през кухнята към задната врата. Застанал на стълбите с „Глок“ 9 мм в ръка, Ейнджъл сви рамене.

— Избяга, грозното му копеле с копеле. Видях го чак когато беше вече в колата.

— Мифлин — рекох уморено.

Луис се сепна:

— Ама този изрод как е оцелял? Нали лично го метнах в морето?

— Тоя трябва да е безсмъртен!? — не по-малко се удиви и Ейнджъл. — Следващия път ще го качим на ракета и ще го изстреляме в космоса.

Чак сега усетих, че целият треперя. Бях фактически гол, само с превръзката, а бинтът бе вече подгизнал от кръв. В главата ми нещо болезнено туптеше, ушите ми още шумяха и свиреха от изстрелите. Луис бързо изхлузи връхното си палто и внимателно го намести на раменете ми.

— Знаеш ли, Птицо — обади се Ейнджъл и загрижено поклати глава, — крайно време е да поумнееш и да станеш малко по-внимателен. Иначе някой ден просто ей така...

Отзад някой се прокашля. Подскочихме и тримата с оръжието в ръка, но бе само Лорна. Пристъпих към нея и сложих ръка на рамото ѝ. Влязохме в къщата.

Тя зиморничаво сви рамене и като внимателно избягваше да гледа към труповете, попита:

— Е, сега какво ще правите?

— Веднага се връщаме в Дарк Холоу. Били Пърдю ми е нужен жив.

— Ами Ренд?

— Ща направя каквото мога. Ти по-добре му се обади още сега и му обясни какво е ставало тук.

— Вече опитах, но телефонът не работи. Вероятно са прерязали жиците, преди да влязат.

— Иди до най-близката съседска къща и се обади оттам. С малко късмет ние ще стигнем в Дарк Холоу почти веднага след това.

Изведнъж се сетих, че онези бандити може да са прекъснали магистралния кабел, което значеше, че и самият Дарк Холоу е без телефони.

Време бе да потегляме, но Лорна рече:

— Почакай малко, моля те.

Качи се по стълбите и след малко се върна с дебела вълнена риза, пуловер и яке. Носеше и кутия патрони 38-и калибър. Помогна ми да облека дрехите и леко ме докосна по ръката.

— Пази се, Птицо.

— И ти също.

Отвън Ейнджъл запали двигателя. Луис бе седнал отпред. Наместих се внимателно на задната седалка и потеглихме. С мъка обърнах глава, за да махна на Лорна, която седеше в двора и гледаше след нас. Не мръдна оттам, докато не свихме на първия завой.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Пътищата бяха съвсем пусти, тишината — пълна, ако не смятаме тихото пърпореие на двигателя и почти недоловимите за ухото ласки на снежинките по предното стъкло. Болката отдясно не ме напускаше; по едно време стана така остра, че затворих очи и може би за известно време съм изгубил представа за времето. Пъхнах ръка под якето, опипах мястото — бе мокро, течеше и надолу. Кръв имаше и по панталоните и седалката на колата. Усетих, че Луис загрижено се взира в огледалото за задно виждане. Вдигнах ръка, усмихнах му се успокоително — тук съм, исках да му кажа, но устните не ме послушаха. Може би щях да бъда по-убедителен, ако ръката ми не бе почервеняла от кръвта.

Стигнахме паркинга на полицейския участък. Най-отпред стояха две готови за излизане патрулни коли. Зад тях бе паркиран стар „Транс-Ам“, модел 74-а година, чийто двигател вероятно само магьосник можеше да запали, а и два други доста отрупани със сняг автомобила. Встрани имаше и тойота, видимо наета в Бангор, ако се съди по номера ѝ. Нито следа от Тони Чели и хората му.

Влязохме през главния вход. Реслър бе клекнал зад бюрото си и замислено оглеждаше телефонната розетка. До него стоеше млад полицаи в униформа, когото не познавах. Встрани, точно срещу двете килии на участъка, бе застанал самият Дженингс, а на стол до съседното бюро бе седнал Уолтър Коул. И двамата ме изгледаха с изненада — все пак не бях в най-добрата си форма. Дори самият аз се притеснявах за себе си.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — сопна се Дженингс и стресна Реслър, който се изправи и загрижено ни изгледа и тримата.

Никак не му харесаха оръжията, които носехме, и ръката му неволно тръгна към кобура. Сетне се спря, защото очите му уловиха повече детайли от моя външен вид — като например кръвта по дрехите и раните по лицето.

— Какво им има на телефоните? — попитах вместо отговор.

— Не работят — отвърна Реслър. — Всички връзки са прекъснати. Вероятно е от времето.

Минах покрай тях и се спрях пред килиите. Едната бе празна, а в другата с притисната между ръцете глава на стол седеше Били Пърдю. Дрехите му бяха ужасно мръсни, ботушите — зацапани с кал. Имаше отчаяния, обречен вид на подгонено и заловено в капан животно. Тананикаше си нещо като уплашено до смърт дете, което се опитва да изключи околния свят. Изобщо не поисках от Дженингс разрешение да говоря с него. Трябваша ми отговори, и то незабавно. А той бе единственият, който можеше да ми ги даде.

— Били! — викнах остро.

Той извърна глава към мен.

— Сам се прецаках, нали — рече тъпо и пак затананика същата мелодия.

— Не съм много сигурен, Били. Но трябва да ми кажеш за онзи човек, когото си видял. Стария. Опиши ми го.

— Паркър, незабавно се разкарай от арестувания — бе гласът на Дженингс.

Не му обърнах внимание.

— Чуваш ли ме, Били?

Сега Пърдю се клатеше напред и назад на стола, все така притиснал глава с ръце, и все така тананикаше.

— Чувам те — рече след малко и присви очи, сякаш се опитваше да се съсредоточи. — Ама ми е мъчно да си спомня. Аз почти не го видях. Абе... стар беше.

— Напрегни се, Били. Нисък ли беше? Или висок?

Тананикането секна и Били ме погледна.

— Висок. Почти колкото мен може би.

— Слаб? Набит или дебел?

— Строен. Към слаб, ама жилав, нали разбираш? — отвърна Били и се изправи.

— Каква му беше косата?

— Мамка му, ква коса, бе, човече... — и пак затананика, а след малко и запя.

— „Красиви и нежни девойки... внимавайте с ухажорите.“

Изведнъж разпознах песента — бе „Красиви девойки“, само че Били видимо не знаеше точните думи. Навремето стана хит в

изпълнение на Джийн Кларк и Карла Олсън, макар че беше доста по-стара. Досетих се къде я бях чувал неотдавна: тананикаше си я Мийд Пейн, когато си тръгнах, а аз се питах откъде ли я знам тази песен.

— Били, ти отби ли се при Мийд Пейн?

— Не познавам никакъв Мийд Пейн — отвърна той.

Хванах се за решетките на килията и ги раздрусках.

— Били, много е важно! Сигурен съм, че беше тръгнал за неговата къща. Нищо лошо няма да му сториш, ако признаеш, че си ходил при него, чуваш ли?

Сега Пърдю ме изгледа и въздъхна.

— Не можах да се отбия. Прибраха ме преди да стигна до града.

Заговорих тихо и ясно, като се опитвах в гласа ми да не прозвучи заплаха или напрежение:

— Тогава къде си чувал тази песен?

— Коя песен?

— „Красиви девойки“ — същата, дето си я тананикаш.

— Не помня.

— Опитай се да си спомниш!

Той прокара пръсти през косата си, сякаш не знаеше какво да си прави ръцете, сетне седна и пак се залюля напред-назад. Изведнъж изтърси:

— Онзи дъртият, когото видях пред дома на Рита, си я пееше. Същата песен. Тихо, под нос, на себе си я пееше. Оттогава не ми излиза от главата, пустата му песен.

И се заплака.

Нещо ме стегна за гърлото.

— Били, опиши ми Мийд Пейн!

— Какво? — озадачи се той.

Зад мен Дженингс викна отново:

— Паркър, предупреждавам те за последен път. Разкарай се от арестувания!

Чух стъпките му зад гърба си, а в същия миг Били се изправи и посочи висяща на стената фотография.

— Ето го Мийд, ей там — на снимката.

Тръгнах към нея, като избутах от пътя си Дженингс. Снимката бе в рамка, закачена над бюрото на дежурния в преддверието на участъка. Подобна бях виждал в ресторантчето. Само че там бяха снимани

двама, а тук — трима. По средата бе младеж в униформа на морски пехотинец, с лявата ръка прегърнал Ренд Дженингс, с другата възрастен мъж, който гордо се усмихваше на камерата. На малък надпис отдолу пишеше: „Полицай Даниел Пейн, 1967–1991 г.“

Ренд Дженингс. Даниел Пейн. Мийд Пейн. Само че възрастният на снимката бе нисък, не повече от метър и шейсет, приведен и с кротки очи. Корона от бяла коса се виеше около плешивото му теме, по което се виждаха петна от пигментация на кожата. Лицето му бе осеяно с бръчки.

Не, това не бе човекът, с когото разговарях пред къщата на Пейн.

И бавно, бавно нещата се раздвижиха в съзнанието ми.

Тук всеки си има куче. Мийд Пейн го споменава в писмото до Били, но по време на краткото си посещение не бях зърнал никакво куче. Помислих си за онзи мъж, когото Елза Шнайдер бе видяла да се катери по водосточната тръба. Стар човек едва ли ще може да направи това усилие, но млад — защо не? Изведнъж думите на Рейчъл за Джудит Мънди прозвучаха в главата ми. Че вероятно е била използвана за *разплод*.

Да роди дете. Момче.

Пред очите ми изникнаха бързите и ловки ръце на Сол Ман. Тази карта, онази карта... Дама купа ли искате? Ето ви я! Или чашките със зарчетата. Колко ще хвърля ли? И така нататък. Никакво усилие да се прибере петарка или десетарка от някой балък. Но никога насила, никога с увещания и нахалство. Сол знаеше: баламите сами ще му дойдат.

Калев Кайл е знаел, че Били непременно ще отиде при Мийд Пейн. Ще се върне някой ден. Може би е научил името на Пейн от Шерил Лансинг, преди да я убие. Или посредством Уилфърд? Няма значение. Бил е сигурен, че ако се премахнат всички пречки или пък обратното — ако няма избор, Били непременно ще трябва да се върне при Мийд Пейн.

Защото Кайл отлично разбира максимата на мошениците и ловците: заложи примката с нужната стръв и само чакай — плячката сама ще ти дойде.

Обърнах се, за да намеря Дженингс с изваден пистолет току зад гърба си. Май Прекалено много му бях полазил по нервите.

— Писна ми от тарикатлъците ти, Паркър. Хайде сега, и ти, и твоите другари, оръжието долу и лягайте на земята. Веднага!

Реслър също бе насочил пистолет, младият полицаи зад него вече държеше опрян на рамото ремингтон.

— Май сме настъпили ченгетата по мазола, а? — обади се Ейнджъл.

— Дженингс, нямам време за твоите глупости — рекох аз. — Слушай сега какво ще ти кажа...

— Млък! За последен път... — ревна Дженингс и в същия миг разпозна пистолета на колана ми.

По лицето му се изписа съмнение, сетне заплаха. Сега заговори бавно и с омраза:

— Откъде имаш този пистолет?

С палец запъна петлето на своето оръжие и отстъпи една крачка. В същия миг позна и якето, и пуловера. Зад него Ейнджъл дълбоко въздъхна.

— Казвай откъде си взел пистолета или ще те убия, кълна се?!

Нямаше удачен начин да му обясня какво точно бе станало, затова въобще не се и опитах. Предадох голите факти.

— Направиха ми засада на пътя. Убиха онзи старец, който живее до езерото — Джон Барли. Той беше с мен и умря в колата. Гонеха ме, попаднах на вашата къща и Лорна ми даде пистолета. Там има убити, но на Лорна й няма нищо. Слушай ме, Ренд, момичето...

Ренд Дженингс свали петлето, намести предпазителя и изведнъж с все сила ме удари през лицето с пистолета. Ударът бе силен, замахът тежък, оръжието също. Залитнах назад и той замахна отново, но Реслър застана между нас и му хвана ръката.

— Ще те убия, гадно копеле, ще те убия! — викаше Дженингс и лицето му стана мораво.

Разбирах го напълно. Правеше това в миг на крайно отчаяние: всичко бе свършено за него, последната капка бе преляла чашата — вече нищо нямаше да бъде както преди. Всичките му надежди бяха отишли на вятъра.

По лицето ми потече кръв, закапа по якето отпред. Главата ме цепеше ужасно. Всъщност болеше ме цялото тяло. Но такава ми била участта — имах лош ден.

— Няма да имаш време да ме убиеш, Ренд. Онези, които ми направиха засада, са хора на Тони Чели. А на него му е нужен Били Пърдю.

Дженингс ме изгледа и тежкото му дишане рязко секна. Кимна на Реслър, който пусна ръката му.

— Ще видим — заканително издума Ренд. — Никой не може да ми отнеме арестанта!

В същия миг изгасна осветлението и започна една дандания...

За две секунди бе тъмно като в рог. Сетне автоматично се включи агрегатът и светнаха аварийните лампи. В клетката си Били Пърдю се развика:

— Какво става? Кажете какво става? Защо няма светлина?

И тогава откъм задната част на участъка се чуха три тежки удара — сякаш някой биеше с гигантски чук. После, изглежда, вратата отхвъркна и се удари в стената. В ръце с огромния роудблокър Луис изтича до входа на коридора към задните помещения и залепи гръб на стената отдясно. Сетне преброи наум до три, извъртя се и изстреля три поредни в зеещото преддверие, отново се прикри и отново гръмна два пъти. Дженингс, Реслър и аз се прикрихме кой къде може с лице към задната част, а младото ченге и Ейнджъл заеха позиции до предната врата. Коул се поколеба и после се присъедини към тях.

Настъпи мъртвешка тишина. Луис ми кимна — тръгнахме напред по празния коридор. На пода възник лежах двамина с черни скиорски маски с дупки за очите, черни панталони и черни якета.

— Неподходящ камуфлаж — рече Луис. — Не са слушали прогнозите за времето.

Клекна до единия и вдигна маската.

— Познаваш ли го?

Поклатих глава.

— Няма значение. Отрепка някаква.

Внимателно приближихме разбитата врата. Отвън тънко духаше вятър, навяваше парцали сняг. Никой не се опита да стреля. Луис взе една метла с дълга дръжка и подпря вратата — ключалката ѝ се търкаляше някъде по земята, избита от дървото. Сетне с Реслър дотъртриха едно от бюрата и я затиснаха по-здраво. Луис се прикри в

съседна ниша и остана да пази, ние се върнахме в главното помещение. Ейнджъл и младото ченге стояха, опрели гръб от двете страни на предния прозорец и мятаха коси погледи към хората навън. Не ще да са останали много от главорезите, помислих си аз, но пък Тони Чели трябва този път да е дошъл лично.

Уолтър стоеше до стената малко по-встрани и също държеше пистолет. Познах го — беше старият му служебен 38-милиметров. Вече бях сигурен, че знам къде е Елън, ако, разбира се, все още бе жива. Но не смеех да му кажа, защото сто на сто щеше да се втурне да я търси и ония отвън щяха да му видят сметката.

Тогава чухме глас:

— Хей, вие вътре! Не искаме никой да пострада. Пратете ни Пърдю и веднага си отиваме.

Звучеше като Мифлин. Ейнджъл ме погледна и се ухили.

— Ако случайно ме пречукат, обещавай ми да го довършиш този боклук.

Притичах до него и също надникнах през прозореца, но не видях кой знае какво. Тогава усетих Луис до себе си и го погледнах въпросително — бе изоставил поста.

— Вратата държи, ако се опитат да влязат, ще ги чуем — обясни той. — Човече, сам не си вярвам на думите, ама се виждам в ролята на Джон Уейн.

— Като в „Рио Браво“, а? — отвърнах и се ухилих.

— Аха. Не играеше ли и Джеймс Каан?

— Тц. Рики Нелсън.

— Мамка му.

Отзад Реслър и Дженингс си шушукаха нещо. Приличаха на момченца, които се канят да играят на войници.

— Нямате ли радиовръзка?

Ренд не благоволи да ме погледне. Отговори ми Реслър:

— Не можем да се свържем.

— Значи ви заглушават.

Този път се обади Дженингс:

— Няма да излизаме. Те ще се откажат и ще се разкарат. Кой ще се осмели да напада полицейски участък, че да отвлича и арестант? Това да не е границата?

— Баш границата си е — отвърнах. — Така се е сложила обстановката, че сега онези бандити отвън могат да правят каквото си поискат. Слушай, Ренд, просто няма да си тръгнат без Били. Чели си иска парите, които той му е отмъкнал. Въпрос на живот и смърт. Ако Чели не възстанови сумата, него ще убият. Толкова е просто. Но ти имаш избор — хвърли им мангизите през прозореца и те наистина ще се разкарат.

— Никакви пари нямаше у него, когато го задържахме — намеси се Реслър. — Нищо не носеше, нито чанта, нито багаж.

— Защо не го питате къде са? — предложих им аз.

Забелязах, че Били ми хвърли любопитен поглед. Реслър погледна Дженингс, сви рамене и тръгна към килията. По същото време Ейнджъл залегна странично, а Луис ме свали на земята. Извиках от болка, защото падайки, ударих раненото място.

Отвън откриха масиран огън. Предният прозорец се пръсна, заваляха куршуми. Разчупиха стъклените прегради, лампите по стените, трески полетяха от бюрата, документите по тях се разхвърчаха разкъсани, охладителят с голямата стъклена бутилка изгърмя. Реслър тежко тупна на земята и на бедрото му цъфна алена дупка. До мен Ейнджъл откри огън с глока. Луис застана на коляно и загърмя с тежкото си оръжие.

— Тук ще ни направят на нищо — извика Ейнджъл сред грохота на стрелбата.

Сетне бандитите прекратиха стрелбата. Настъпи тишина, само тук-там изшумоляваше падаща хартия, изпукваше стъкло, а от разбития охладител потече тънка струйка вода. Погледнах Луис.

— Дай да им прехвърлим топката — рекох аз. — Ще им излезем отзад.

— Става — рече той. — Мислиш ли, че ще се справиш?

— Уха — излъгах го аз.

Отсреща на пода Дженингс дереше панталона на Реслър, за да го превърже колкото може.

— Няма ли в сградата някой прозорец — по-страничен, да гледа към по-отдалечено място, може би до някое дърво, а? — попитах го аз.

Дженингс кимна.

— Прозорецът на мъжката тоалетна ще свърши работа. Ей по онзи коридор и вдясно. Малко е тесен, но по него може да се излезе на

оградата.

— Звучи добре — рече Луис.

— Ами аз? — изпъшка Ейнджъл.

— Ти ще им отвличаш вниманието оттук с глока — нареди Луис.

— Така ли?

— Да. Ако уцелиш някого, ще повярвам в Бога, но пък хората на Тони не знаят какъв си снайперист.

— Да помогна и аз? — обади се Уолтър.

Това бе първото изречение от него, откакто бяхме дошли в участъка.

— По-добре остани тук — отвърнах. — Мисля, че вече имам план.

— Ами Елън? — сега болката в очите му бе повече от красноречива.

Нещо ме прободеше отвътре при мисълта за дъщеря му, но казах:

— Докато не приключим с тези мафиоти отвън, нищо не можем да направим. После веднага ще говорим.

Тръгнахме с Луис, но една беля никога не идва сама. Клекнал край Реслър, Дженингс бе насочил пистолет към мен.

— Ти никъде няма да ходиш, Паркър!

Изгледах го с омерзение и продължих да крача към коридора. Дулото на пистолета му продължи да ме следи.

— Паркър, на теб говоря!

Кряснах му в движение:

— Яда млъкваш, че...!

За мое голямо удивление той наистина млъкна и свали оръжието.

Влязохме в мъжката тоалетна. Стъклото на поставения над двете мивки прозорец бе матово, самият той — плъзгащ се надолу. Ослушахме се внимателно, сетне освободихме резетата и прилепили гърбове странично на стената, лекичко го смъкнахме. Изстрели не последваха и след няколко секунди и двамата стъпихме на оградата, а оттам тихо скочихме на земята — на занемарен парцел земя откъм северната страна на участъка. Пак ме заболя, но вече не ми и пукаше. Бях претръпнал, ходех като насън — движеше ме едната инерция и силата на волята. Големокалибрените патрони в джоба на Луис подрънкваха. Хванах го за ръкава и рекох:

— Да знаеш — за всеки случай: старият мъж в къщата на Мийд Пайн е самият Калев Кайл.

Той се изненада:

— Не думай!

— Изчаквал е Били. Ако нещо ми се случи, моля те, поема грижата лично.

Той кимна, помисли и изведнъж заговори със странна усмивка:

— Слушай, човече, ти сам ще се погрижиш за него. Още си жив и никога няма да те убият. Аз ли не знам!

Усмихнах му се и се разделихме. Тръгнахме в обход на участъка да заклецим хората на Чели.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Всъщност не помня много ясно какво точно стана, след като с Луис скочихме на земята зад участъка. Знам, че през цялото време съм бил в движение, помня, че треперех и ми бе ужасно студено, но пипнех ли си лицето — то гореше и бе мокро от пот. Пареха и дланите ми. В мен бе даденият ми от Лорна пистолет на Дженингс, който усещах в дланта си някак като чуждо тяло. Съжалявах за загубата на моя „Смит и Уесън“, но това бе положението. С него бях убивал хора и в този процес бях убил и нещо в себе си, но пък той си бе моето оръжие и неговата история през последната година бе огледало на моята собствена. Може би пък бе за добро, че сега той лежеше на дъното на онова езеро?

Пак валеше сняг и всичко бе притихнало под вездесъщите бели парцали. Краката ми потъваха в меката почва покрай стената. Бях тръгнал наляво, Луис — надясно. Пръстите в ботите ми се вкочаниха, почти не ги усещах. Със сетивата си усещах Луис, който дебнешком, като голяма черна котка, вървеше противоположно на мен със страшното си оръжие в ръце.

Стигнах края на стената. На ъгъла на сградата теренът бе скосен, изведнъж падаше с около метър точно по периферията на допирания се паркинг. Огледах се и не видях никого, слязох на по-ниското и притичах зад един стар форд, но се движех тромаво и забавено и вероятно съм вдигнал повече шум. Сега усетих, че и ръцете ми здраво треперят, затова се присегнах с лявата и хванах китката на дясната, в която бе пистолетът. Болката под мишницата не стихваше. Погледнах към раната — по пуловера пак бе избила прясна кръв.

Появи се и вятър, сякаш напредващата нощ го повика. В очите и устата ми непрестанно влизаха едри снежинки.

Опитах се да различа фигурата на Луис — там, където предполагах, че трябва да е, но видимостта бе много лоша, пък и аз не бях много наред. Клекнах, гадеше ми се и за миг помислих, че ще повърна. Взех шепа сняг, наведох се и си натрих лицето. Не се

почувствах по-добре, но движението се оказа съдбоносно — спаси ми живота.

Отляво и над мен се мярна фигура, бе зад една от големите полицейски патрулки. Приведен, ясно зърнах нагазилата в снега елегантна черна обувка и маншетите на черните — също скъпи — панталони, по които се бе налепил сняг. Видях и полите на тъмносиньото връшно палто, разлюлени от вятъра. Изправих се с насочен в двете ръце пистолет, бавно, нагоре, нагоре, нагоре, докато се подадох над покрива на форда и дулото му попадна точно в мишената. Усетила движението, фигурата се обърна и аз дръпнах спусъка. Единичен изстрел и онзи отсреща рухна като в някой филм точно в натрупаната до стената пряспа. И така си остана — присвит, с опряна на гърдите глава, а кръвта му бавно обagri снега в черно.

В същия миг нещо се случи със самия мен. Околният свят съвсем причерня — точно като окървавения сняг отсреща, съзнанието ми се зарея нейде, очите ми излязоха от фокус. Остана нещо само като далечна перспектива със замъглени контури. Докато това сюрреалистично състояние се видоизменяше, ясно почувствах и чух звука на нож, проникващ в човешка плът; и още нещо като разцепващ се под удара на нечия ръка пъпеш. Още веднъж, още веднъж. Дали не стреляше някой или бе нещо друго? Опитах се да се раздвижа и да възстановя зрението си и с върховни усилия обърнах глава към пътя, току над паркинга, където след лек склон започваха дърветата. Там в снега лежеше човек, тялото му бе разпрано от гърдите до корема, главата му бе нещо като кървава пихтия, върху която безучастно и безмълвно се трупаха снежинките. Около него личаха стъпки в снега, дълбоки, ясно очертани. Тръгваха от трупа и се отправяха в посока на града. Всъщност те следваха друг чифт стъпки, видимо неравни, може би оставени от човек, който е куцал и е минал преди известно време. Мифлин. Помежду стъпките личаха тъмни петна. Пак кръв. Реших да тръгна по тях и тогава чух още изстрели. Непогрешимо бумтеше и тежкият роудблокър на Луис.

Вървах на юг. Пет, десет, може би малко повече минути, преди да стигна до края на улица с къщи. На верандата на първата къща стояха мъж и жена, и двамата възрастни, наметнали връшни палта и одеяла. Мъжът бе прегърнал жената през рамото. Стрелба май вече нямаше, но те стояха там и се оглеждаха. Тогава ме забелязаха и бързо се

прибраха; мъжът побутна жената — съпруга или може би сестра — пред себе си и бързо затвори вратата, без да сваля очи от мен. Прозорците на околните къщи засвяткаха, тук-таме виждах раздвижени пердета, зад тях загрижени човешки лица. Лица със светлина като ореол около главите. Никой друг не посмя да се покаже навън. Смъртта бе дошла в Дарк Холоу.

Стигнах на пресечка на две улици — „Спринг стрийт“ и „Мейбъри“. Първата, изглежда, водеше към центъра на градеца, край на втората тънеше в мрак, а двойните следи вървяха по нея, макар че някъде по средата се разделяха — неравните стъпки продължаваха напред и се губеха в сенките, а другите водеха на северозапад, през празното място между два имота. Предположих, че Мифлин се е скрил на удобно място, за да следи кой ще го последва, а преследвачът се е досетил за плана му и е тръгнал в обход. Затова свих на юг и тръгнах зад къщите, докато стигнах до горичка, току на ръба на големия древен лес. Тук се спрях.

Стори ми се, че недалеч от мен, под последния уличен фенер, виждам нещо като в мъгла, то се мярна за секунда и веднага изчезна. Движението бе рязко, неочаквано, като на изплашен човек. Мярна ми се и лице — първо отляво, сетне отдясно и зад едно дърво се подаде фигура. Беше Мифлин, все така с увиснала на превръзка ръка. Промъкнах се напред, бях отлично прикрит в дълбоки сенки, а шумът от стъпките ми се губеше в пресния сняг. Сега вече ясно забелязах, че от пръстите му капе кръв, а в краката му има цяла локва. Приближих още повече и той внезапно се извърна — този път чу стъпките ми, колкото и да внимавах. Очите му се разшириха, в здравата му ръка блесна нож. Прострелях го в дясното рамо и изстрелът го завъртя; той падна на гръб с извити под себе си крака и високо изстена. Пристъпих напред с насочен пистолет. Мифлин примигна и се взря в мен — сега светлината идваше откъм гърба ми и го заслепяваше.

— Оооо, ти ли си! — изсъска и се опита да стане, но не му стигна силата.

Надигна глава и сетне отново безсилно я отпусна в снега. Вгледах се в палтото му — отпред личеше дълга диагонална резка, а през нея матово лъщеше нещо червено.

— Кой ти направи това? — попитах тихо.

Мифлин се опита да се изсмее, но се задави и от устата му бликна кръв. Зъбите му почервеняха.

— Един дъртак — прошепна той. — Един шибан старец... появи се изневиделица, рязна ме, сетне гътна Конторно преди още да сме разбрали какво става, мамка му. Аз побягнах, да му... побягнах. Конторно, той... да му...

Опита се да ми покаже нещо с глава. Мисля, че кимна към края на улицата.

— Той е там... ей там и ни гледа. Гледа ни. Сигурен съм...

„Мейбъри“ бе пуста, нямаше жива душа наоколо. Но мисля, че беше прав. И аз имах чувството, че някой ни наблюдава от мрака, дебне от сенките, затаил дъх, изчакващ. Усещането бе съвсем осезаемо.

— Скоро ще дойдат хора, ще намерим лекар — обещах аз.

Макар че не знаех какво се е случило в участъка. Дали там нещата не се бяха влошили? Слава Богу, че си имам Луис — ако съм жив, то се дължи единствено и само на него.

Мифлин яростно завъртя глава.

— Вече не ми трябва лекар. Късно е — изскърца със зъби. — Хайде, бе, шибано копеле, какво чакаш? Довърши ме!

— Не — отказах тихо. — Стига кръв.

Но той не пожела да приеме отказ. Бръкна в пазвата и аз автоматично — без да мисля — дръпнах спусъка. Ръката му падна встрани — празна. Какво очаквах да извади, след като преди малко се бе опитал да се защити с нож?

Когато вдигнах глава, нещо проблясна в мрака на сред улицата и веднага изчезна.

* * *

Тръгнах към полицейския участък. Вече приближавах, когато иззад един ъгъл изскочи едра фигура. Завъртях се с насочен пистолет, но веднага чух глас:

— Птицо, аз съм!

Беше Луис, прегърнал тежкото оръжие като заспало дете, по лицето му имаше кръв, на лявото рамо палтото висеше разпрано.

— Скъсана ти е дрешката — рекох. — Отворил си му на шивача работа.

— Беше й последен сезон — отвърна той. — Носил съм я достатъчно, няма да мъкна парцали като някой бродяга, я!

Пристъпи към мен, вгледа се в лицето ми и загрижено каза:

— Не ми изглеждаш добре.

— Ама ти не си ли чул? Гръмнаха ме — опитах се да се пошегувам.

— Теб някой винаги те гърми. Или си ранен, или са те пребили, или ти правят електрошокове. Я кажи, ще можеш ли да издържиш още малко? — изведнъж попита той и разбрах, че следват лоши новини.

— Е, казвай.

— Били Пърдю е избягал. Изглежда, Реслър е припаднал от болката, а Били някак успял да го придърпа до решетките, взел му връзката ключове от колана и докато другите били улисани около атаката, отключил, взел пушка и се чупил. Вероятно по същия път, по който излязохме ние.

— Ами Ейнджъл? Той добре ли е?

— Да, и той, и Коул са добре. Помагали на Дженингс да барикадира задната врата. Изглежда, след нашето излизане онези отново ударили отзад. Всъщност Били се изнизал много лесно.

— Ние му показахме пътя... — криво се усмихнах аз.

Сега нашата работа се усложняваше допълнително. Разказах на Луис за Мифлин и за намерения преди него убит гангстер.

— Пак работа на онзи Кайл, а?

— Че кой друг? — отвърнах. — Помага на момчето си — няма друго обяснение. Избива наред — всички, които подозира, че са против Били или самия него. Прощка няма. Мифлин го е видял, но и той е мъртъв.

— Ти ли му видя сметката?

— Аз.

Не ми бе дал голям избор, но, честно казано, в предсмъртния си миг бе проявил нещо като достойнство.

— Трябва да отида до къщата на Пейн и...

— Имаме по-належащ проблем — прекъсна ме Луис.

— Тони Чели ли?

— Аха. Налага се да приключим тази работа, Птицо. Колата му била на половин миля отгук. В източна посока — на края на града.

— Откъде знаеш? — учудих се аз.

— Попитах — отговориха ми.

— Сигурно си бил много настоятелен, а?

— О, да. Но и много любезен.

— А за красноречие носиш цяло оръдие, нали?

Устните му се изкривиха в нещо като усмивка.

— Както виждаш, върши работа. Не е ли така?

Намерихме мястото за нула време. Колата бе черен „Линкълн Таункар“, спряна на страничен път, оставена на габарити. Зад нея имаше цяла редица коли — два големи форда също на габарити и още два черни шевролета — бусове. Ега ти армията. Пред линкълна в снега клечеше фигура с вързани на гърба ръце и наведена надолу глава. Преди да успеем да приближим, съвсем зад нас изщракаха петлета и нечий глас нареди кратко.

— Оръжието долу, момчета!

Изпълнихме нареждането, без да се обръщаме.

— Хайде сега напред.

Пристъпихме, вратата на единия форд се отвори — излезе Ал Зи. На вътрешното осветление успях да различа спътника му, който остана в колата. Бе пълен, с бяла коса, тъмни очила. Пушеше цигара. Сетне вратата се затвори, лампите угаснаха и остана само неясният силует. Ал Зи тръгна към клечащия мъж, а от задния форд излязоха трима с ръце в джобовете и безмълвно се приближиха. Клечащият вдигна лице, познах Тони Чели. Очите му бяха празни, мъртви.

Ал Зи застана до него, загледан към нас, напъхал ръце дълбоко в джобовете на сивия си лоден. Когато приближихме на около три метра, вдигна ръка. Спряхме. Изглеждаше в добро настроение.

Почти.

— Казах ви да не се бъркате в нашите дела — рече Ал Зи след кратко мълчание за авторитет.

— Аз пък обясних, че нашият проблем е именно с въпросните „дела“ — отвърнах упорито.

Имах усещането, че земята се люшка под краката ми и всячески се напъвах да се задържа прав.

— Вашият проблем е предимно в слуха ви. Вървете на други места да проявявате християнски добродетели и том подобни.

Извади дясната ръка, в нея държеше деветмилиметров „Хеклер & Кох“. Поклати бавно глава веднъж-дваж и изведнъж рече:

— Ебах ви в шибаните копелета.

Сетне разстреля Тони Чели в тила от упор. Тони рухна като сноп напред. Видях лицето и очите му ясно: лявото бе отворено, на мястото на дясното зееше дупка. Приближиха се двамина с найлонов чувал. Набутаха трупа в него и го отнесоха в една от колите. Третият приклепна и с облечена в ръкавица ръка затърси нещо в снега. След малко го намери — куршума от екзекуцията. Прибра и гилзата и ги набута в джоба си. Сетне се отдалечи след другарите си. Остана само Ал Зи.

— Момичето не е при него — отчетливо рече той. — Питях го специално.

— Зная — отвърнах бързо. — Има още едно действащо лице. Подвизава се само. То закла неколцина от хората на Тони.

Ал Зи сви рамене. Сега първата му грижа бяха парите, а не съдбата на приближените на Чели.

— Както аз си представям нещата, вие двамата май сте извършили по-големи геройства, нали?

Затряях си. Ако е решил да ни ликвидира заради намесата в „техните дела“, нямаше начин да го разубедя или да постигна каквото и да е друго.

— Нужен ми е Били Пърдю — продължи Ал Зи. — Дайте ни го и ще забравим всичко друго. Например, че сте убили едни хора, които не биваше да убивате.

— На вас не ви трябва Били — възразих аз. — На вас са ви нужни парите, за да възстановите откраднатото от Тони.

Ал Зи извади лявата ръка от джоба и я размаха във въздуха, сякаш искаше да каже „дрън-дрън“. Обсъждането на въпроса защо са му нужни парите нямаше за него никакъв смисъл — то бе просто упражнение по реторика. Аз обаче не го оставих да говори.

— В голямата тупурдия Били успя да избяга, но ще го намеря. Вие ще си получите сухото, но Били няма да ви предам.

Ал Зи се замисли за миг, сетне извърна глава към човека в автомобила. Цигарата на онзи вътре леко се поклати. Жест на незаинтересованост. Тогава Ал рече:

— О'кей. Давам ти 24 часа. След това и твоят приятел тук няма да успее да те отърве.

Влезе във форда при другаря си, от мрака излязоха още неколцина и се качиха по колите. След секунди останахме само двамата с Луис, загледани в следите от гумите в снега, кръвта и разпръснатата по него сива материя.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Участъкът изглеждаше като след атака на малка армия. Стъклата на предните прозорци бяха разбити почти без изключение. Вратата бе цялата на решето от куршумите. Когато се приближихме, някой отвори и по земята се посипаха още строшени стъкла. На прага застана Ейнджъл, до него Уолтър. Далеч зад нас пристъпваха неколцина от по-смелите граждани на малкия град.

— Сега вече отиваме на лов за онзи Калев Кайл — рече Луис, но аз поклатих глава.

— В Дарк Холоу всеки момент ще пристигне ФБР. А когато техните агенти се изтресат тук, ти и Ейнджъл не бива да се мотаете наоколо.

— Глупости — възрази Луис.

— Не са глупости и ти го знаеш много добре. Ако те заварят на място, никакви обяснения няма да минат и ще си имате сериозни главоболия. От друга страна, тази задача е вече лична — на мен и на Уолтър Коул. Моля те, Луис, тръгвайте.

Луис помисли, понечи да каже нещо, сетне кимна.

— О'кей, бинго. Изчезваме.

Ейнджъл ми махна и двамата се отправиха към златистия мъркюри. Загледах се в гърбовете им, междувременно Коул се приближи и застана до мен. Мислех си, че ще мога да издържа още час, може би час и половина. Сетне... Бог знае. Сигурно щях да рухна.

— Мисля, че знам къде е Елън — рекох без предисловия. — Готов ли си да отидем да я приберем?

Той кимна.

— Ако е още жива, вероятно ще се наложи да убиваме, за да я освободим.

— Щом се налага.

Изгледах го внимателно. Изглеждаше искрен.

— Идеално. Ти ще караш. Днес не ми е най-добрият ден на волана.

Оставихме взетата под наем тойота на около половин миля път от къщата на Пейн. Тръгнахме по склона, като се прикривахме зад дърветата. В дома светеха два прозореца, единият беше на предната стая, другият на горния етаж — може би на спалня. Стигнахме големия разграден двор. Бе тихо и пусто, наблизко имаше малък навес от ръждива ламарина. По снега забелязах пресни стъпки. Някой бе шетал наоколо, още повече че и двигателят на оставения в двора камион бе топъл.

Приблжихме още повече и тогава усетихме вонята. От навеса смърдеше на разлагаща се плът. Пристъпих, свалих резето внимателно, то изскърца. Замръзнах за няколко секунди, сетне отворих вратата — вонята стана нетърпима. Погледнах Уолтър и видях как в очите му надеждата бавно гасне. Заболя ме сърцето чак.

— Чакай тук — рекох кратко и влязох.

Така смърдеше, че не се траеше. Очите ми се насълзиха, усещах как порите ми поглъщат вонята. В ъгъла стоеше стар фризер, бялата емайлирана ламарина бе проядена от ръжда на много места, шнурът бе навит около едното краче — невключен. Прикрих уста и нос с длан и вдигнах капака.

Вътре лелееше сгърчен труп, облечен в син комбинезон, с боси крака, ръцете свити зад гърба. Пръстите бяха вече почти напълно разкапани, лицето синьо, подпухнало, с изпъкнали по него газови мехури, очите се белееха като на слепец. Това бе стар човек. Изглежда, още отначало фризерът не е бил включен, защото трупят бе в средна степен на разложение. Нямаше кой друг да е, освен Мийд Пейн. Стори ми се, че разпознавам човека от снимките в ресторантчето и участъка — онзи, който е трябвало да умре, за да може Калев Кайл да заеме неговото място и да изчака завръщането на Били у дома. Под тялото се чернееше нещо. Наведох се — беше трупят на кучето.

Вратата зад мен изскърца. Уолтър не бе издържал. Влезе бавно, целият настръхнал, очите му пълни с неистов страх. Наведе се над отворения хладилник и силно въздъхна, просто не можа да въздържи облекчението си.

— Този е човекът от снимката, нали? — попита ме Коул.

— Той е.

— Значи може тя да е още жива.

Кимнах, но предпочетох да не коментирам. Защото има по-лоши неща и от смъртта. И самият Уолтър ги знае — нали и той е бил ченге, — макар че ги таи в скрити, тъмни страни на съзнанието си.

— Отпред или отзад? — попитах по стар навик — нали толкоз години сме били партньори.

— Аз — отпред — отвърна кратко той.

Излязохме от навеса. Поех си дъх дълбоко и рекох:

— Е, хайде да вървим.

Тихо отворих задната врата и пристъпих в голямата кухня. Миришеше на кисело, на спарено и нечисто. В центъра стоеше голяма борова маса с четири стола от същото дърво. По нея бяха разпръснати парчета хляб и отворени картонени кутии с мляко — определено развалено. В две чинии бяха останали парчета студено нарязано месо, на пръв поглед доста втвърдено, дузина празни кутийки от фъстъци и наполовина пълна бутилка от евтино ечемичено уиски. В ъгъла се мъдреше черна торба за боклука, от която вонеше най-силно. Предположих, че в нея са остатъците от нехвърляна вероятно поне седмица развалена храна.

През отворената кухненска врата зърнах влизащия отпред Уолтър. И неговият нос се бърчеше от неприятната миризма. Хвана надясно, допрял гръб на стената, а стиснатият в двете ръце пистолет описа бърза дъга по цялото преддверие, за да стигне до съседната врата — канеше се да влезе в предната стая. Аз избрах другата, чиято врата бе откъм кухнята. Вероятно тук държаха телевизора. Оказа се, че и двете стаи са отрупани с боклуци — смачкани пликове от чипс, празни бирени шишета, недоядена храна на картонени чинии. Във втората обаче имаше и зелена раница, натъпкана, с пристегнати ремъци, явно готова за път. Махнах на Уолтър към стълбището и той тръгна пръв. Държеше се към стената, за да избегне евентуално скърцащите стъпала, пистолетът му все така хванат с двете ръце.

На първата площадка бе тоалетната, която смърдеше на урина и изпражнения. Зърнах влажни, замърсени кърпи — някои поставени върху тоалетната чиния, други — захвърлени направо на пода. Още няколко стъпала и стигнахме до първата спалня с разхвърляно легло и познатата вече стара храна по пода. По нищо друго не личеше да е

била наскоро обитавана. Нямахме дрехи, обувки, чанти или каквито и да е лични вещи. Но именно тук бе запалена лампата.

Елън Коул лежеше на леглото във втората спалня, ръцете ѝ завързани с въжета за рамката на таблата над главата ѝ. Около очите и ушите ѝ минаваше пристегнат дебел черен парцал, над ушите бяха натъпкани памуци, за да не чува. Върху устните имаше голяма лепенка с пробита за въздух малка дупка. Покрита бе с две одеяла, а на масичка до леглото стоеше пластмасова бутилка с вода.

Елън не мръдна, когато влязохме. Но щом се приближихме съвсем, изглежда, ни усети. Уолтър посегна към нея, тя се сепна и отдръпна колкото ѝ позволяват въжетата, а от устата ѝ се изтръгна звук — нещо като скимтене на уплашено до смърт животинче. Леко повдигнах одеялата. Беше съблечена по бельо, но не забелязах следи от насилие. Оставих ги двамата и внимателно влязох в третата спалня. Тя се оказа празна, но в леглото видимо бе спал някой. Когато се върнах, Уолтър грижливо повдигаше главата на дъщеря си и внимателно се опитваше да махне лепенката и парцала. Това бе постигнато с известни усилия и тогава тя замига и изохка — очите я заболяха, въпреки че в спалнята бе сравнително тъмно. Сетне позна баща си и се разплака.

— Няма никой — съобщих накратко.

Пристъпих към таблата и с джобното си ножче прерязах въжетата. Тя прегърна Уолтър и зариде още по-силно. Цялото ѝ тяло се тресеше. Не издържах и се извърнах. Намерих дрехите ѝ захвърлени на купче покрай прозореца.

— Ето, помогни ѝ да се облече — рекох на Уолтър и той несръчно започна да ѝ обува джинсите.

Хванах я за ръката и се опитах да привлека вниманието ѝ към себе си.

— Елън, само двама са, нали? Кажете ми, моля те?!

Нужно ѝ бе време за реакция. Това ме потресе. Колко ли време са я държали в това състояние? Накрая кимна и заговори с усилие.

— Двама... да — думите ѝ излизаха трудно, сякаш се бе отучила да говори, пък и гърлото ѝ бе изсъхнало.

Поднесох ѝ бутилката и тя всмукна от поставената в нея сламка.

— Направиха ли ти нещо?

Елън поклати глава и отново зариде. Стиснах ѝ леко ръката, сетне я повдигнах, за да помогна на Уолтър да ѝ навлече пуловера.

Тогава той я хвана под мишниците и се опита да я изправи, но краката ѝ мигом поддадоха и тя се свлече обратно на леглото.

— Не се безпокой, миличка — бодро рече Коул. — Ще те изнесем оттук.

Тъкмо щяхме да потегляме надолу, когато чухме шум — някой отвори предната врата.

Стомахът ме стегна веднага. Замръзнахме, наострили уши, но никой не тръгна по стълбата към нас. Опитах се да обясня с жестове на Коул, че трябва засега да оставим Елън тук. Иначе щяхме да предупредим онзи долу. Елън разбра и се вкопчи в баща си, а когато той се опита да ме последва, нададе тъничък, подобен на мяукане писък, който ме прободеше като с нож в сърцето. Коул я прегърна и започна да ѝ шепне успокоителни думи, в очите му забелязах сълзи. Сетне излязохме на площадката. От нея се виждаше предната врата. Сега тя бе отворена и вятърът навяваше сняг в преддверието. Слизахме тихо и някъде вече в подножието на стълбата с тъглчетата на очите си мярнах нечия сянка в кухнята, която сега ми се падаше отдясно.

Беше Каспър — младежът, когото бях видял при първото си посещение тук и когото смятах за син на Кайл. Преглътнах и дадох знак на Уолтър — да ме прикрива откъм предната врата. Преброих до три и нахлух в кухнята с насочено оръжие.

Тя бе празна, но вратата към съседната стая бе отворена. Отскочих назад, за да предупредя Уолтър — тъкмо навреме, за да видя дебнещата сянка зад гърба му и бляскащия матово в ръката ѝ нож. Коул забеляза изражението ми и мигом разбра какво става. Дръпна се, но ножът го засегна в дясното рамо; той изви гръб като котка, по лицето му се изписа болка. Коул бе стар боец — множество пъти бе участвал в улични схватки. Без да се обръща, преодолявайки болката, стреля назад изпод мишка. Онзи с ножа обаче отново замахна и този път нанесе дълъг разрез по дължина на Уолтъровия гръб. Коул залитна, а в момента на падането Каспър го блъсна силно напред и главата му се удари с тъп звук в дебелия парапет на стълбището. Коул падна тежко на ръце и колене, кръв заструи по лицето му. Видях очите му — бяха замъглени, отчаяни.

Сега младежът се обърна към мен. Стоеше в заучена стойка, краката леко разкрячени, острието на ножа надолу. Някой го бе научил как да се бие с хладно оръжие. На хълбока му забелязах рана — там го

бе улучил Уолтър. Мръсните панталони бяха почервенели от струящата кръв, но той сякаш не усещаше болката. Приклезна и се хвърли към мен. Страшно бе да го гледа човек: отворена уста, оголени зъби като на див звяр, насочен напред нож.

Прострелях го в гърдите и силата на куршума задържа устрема му. Опипа с ръка раната и повдигна червени пръсти към очите си — сякаш да провери дали наистина е ранен. Сетне ме изгледа с омраза, наведе глава на една страна и се накани да атакува отново. Нямах време за експерименти — стрелях пак и този път го улучих право в сърцето. Рухна възник почти до Уолтър, който стенеше и се опитваше да се изправи. Мисля, че умря още преди тялото му да е стигнало до пода. От стълбата долетя вика на Елън:

— Татко, татко!

Тя влачеше крака с мъка, но упорито слизаше към нас.

Всъщност този вик ми спаси живота. Когато се обръцах към нея, с периферното зрение долових движение зад мен, а и чух изсвистяване. Така че инстинктивно съм се поместил достатъчно, колкото силният удар да падне върху рамото ми, а не върху главата, където бе насочен. Сетне лопатата се трясна в пода и гръмко избумтя. С лявата ръка мигом сграбчих дървената дръжка, а десният ми лакът удари заднишком: тази хватка я бяхме учили още като новобранци. Усетих попадението в нечие лице, същевременно използвах инерцията на нанесения ми удар, за да изнеса дръжката напред заедно с човека. В същия миг го й спънах с десния крак. Той залитна напред и падна на колене, остана така за секунда-две, сетне скочи като дива котка и се обърна с лице към мен.

Фигурата му се откри в рамката на вратата — на фона на нощното небе и снега. Ето го най-накрая и Калев Кайл...

Вече не се преструваше на сгърбен и страдащ от артрит старец, а стърчеше прав като топола, силен и жизнен, дългите му жилести крака обути в сини дочени панталони, мускулите на ръцете изпъкващи под синята вълнена риза. Вярно, бе стар, но от него просто струеше сила. Усещах я с всяка фибра на тялото си, още повече, че бях направо скапан и навсякъде ме болеше. Чувствах и излъчващата се от него ярост и омраза, нагласата и умението му да причинява болка и да убива. Те бяха досущ като нещо физическо, могъщо и страшно; то идеше към мен на вълни, на вълни като топлина и за миг ръката ми с

пистолета потрепна. В свирепите очи гreeха червени пламъчета, същите, каквито бях виждал у Били Пърдю. Помислих за увисналите от онова дърво тела и за болката, която жертвите са изпитвали от ръцете му, за дядо, до края на живота си преследван от кошмарни сънища за същия този човек. Каквато и болка да бе поднесъл животът на Калев Кайл, той самият стократно я бе върнал на ближните си.

Кайл изгледа мъртвото тяло на сина си, сетне мен и физическото измерение на излизащата от очите му омраза просто ме разлюля целия. В тях искреше злокобна и сякаш неземна интелигентност. Той бе убивал и мъчил, манипулирал множество хора цял живот, бе успял да избегне залавяне десетки години, вероятно би могъл да избяга и този път, но всичко това накрая бе струвало живота на сина му. Това си помислих в същия миг. Каквото и да стане отсега нататък, той бе вече получил някаква мяра справедливост, нека я наречем възмездие: за стореното на отвлечените момичета, на Джудит Мънди, която вероятно бе умряла сама след продължителни мъчения и побоища някъде из големия северен лес.

— Не! — изрева страшно Кайл. — Нееее!

Може би чак сега започнах истински да разбирам защо той така горещо е копнял да има син. Ако Джудит Мънди бе родила момиче, то вероятно на часа би умряло от ръката му и той би опитал отново и отново. За да се роди момче. Движила го е една-единствена цел, ръководила множество други злодеи, а и най-обикновени хора, по всички времена, навсякъде по земята: да остави свое подобие на света, да продължи рода и същността си. Само че в неговия случай то бе нещо нечестиво, грозно, изчадие на мрака, злокобно и съществуващо в името на смъртта, мъката и унищожението.

Калев пристъпи, но му магнах с дулото на пистолета.

— Назад! Отстъпи и дръж ръцете високо — където ще ги виждам!

Той заканително поклати глава, но отстъпи две-три крачки с протегнати напред и встрани ръце. И пак се взря в мъртвия си син. Приблжих се до Уолтър, който бе седнал на пода, опрял дясното рамо на стената. По лицето му струеше кръв, държеше безсилно пистолета в ръка, видимо в силна болка и замътено съзнание. Давах си сметка, че и аз вече съм в доста слаба форма. По това време Елън бе слязла почти до средата на стълбата. Без да премествам очи от Кайл, й извиках да

остане там, не исках да рискувам да се приближи до този ужасен демон — Бог само знае какво крои той в същия този миг. Тя спря. Чух, че плаче.

Пред мен Калевб изсъска:

— Ще пукнеш! С голи ръце ще те късам парче по парче, сетне ще чукам кучката, докато пукне. Ще хвърля мършата ви да я ядат дивите зверове в гората!

Не се хванах за предизвикателството, само наредих:

— Назад, старче, давай още назад. Точно така.

Не го исках близо до себе си, особено в затворено място, нито дори и на верандата. Бе изключително опасен, макар че държах постоянно насочено към него оръжие; знаех това отлично. Трябваше да измисля нещо.

Той бавно продължи да отстъпва, докато слезе по стълбите и с разперени ръце застана на двора, под снежинките, както бе с гола глава и само по риза, осребрен от светлината на запалената междувремени от мен лампа. Чак сега забелязах дръжката на затъкнатия в колана му пистолет.

— Обърни се!

Той не помръдна.

— Обърни се или ще стрелям в краката ти — повторих рязко.

Не можех, съвсем не можех да го убия просто така. Поне още не. Този път ми хвърли отровен поглед и се обърна.

— Сега извади оръжието от колана с два пръста — палеца и показалеца — и го хвърли на земята и по-далеч от теб. Изпълнявай!

Той изпълни нареденото точно. Пистолетът тупна в розовите храсти току под верандата.

— Сега се обърни пак!

Той се обърна.

— Ти си онзи човек, нали? — попитах. — Ти си Калевб Кайл?

Той се усмихна презрително с някаква ледена усмивка, сякаш до смърт презира всичко живо наоколо.

— Това е само едно име, момченце. Калевб Кайл — просто име като всяко друго. Страх ли те е вече?

— Ти си просто един старец — отвърнах спокойно. — Теб би трябвало да те е страх. На този свят ще те съдят строго, но не както на онзи.

Той оголи зъби и изсъска, всмуквайки слюнката навътре.

— Твойто деденце трепереше пред мен. Ти много приличаш на него. И също изглеждаш уплашен.

Подминах тези думи. Хвърлих мълниеносен поглед към трупа на пода зад мен, леко кимнах с глава към него.

— Ей го там мъртвото ти момче. Коя е майка му — Джудит Мънди ли?

Той изръмжа с разтворена паст като истински хищник и понечи да тръгне към мен. Стрелях току в краката му, куршумът разпръсна сняг и замръзнала пръст и това го спря. Поне засега.

— Не си играй с живота, старче. Пак те питам: ти ли отвлече Джудит Мънди?

— Кълна се, че ще те пречукам и ще те изям — пак изсъска той.

Загледа се в мъртвото тяло зад мен, сякаш то го вдъхновяваше за нещо, лицето му се изкриви и стана още по-страшно, зъбите му заскърцах. Сега заприлича на древен демон с ужасяващо и страховито лице, вратните жили изпъкнали като въжета, зъбите оголени, дълги, пожълтели.

— Взех го за разплод, защото мислех, че другото ми момче е загубено завинаги.

— Взех го — повторих удивено, с ударение на третото лице. — Значи не тя, а то. Тя мъртва ли е?

— Не е твоя работа, но ще ти кажа. Получи кръвоизлив след раждането и така си пукна. Оставих го да си умира. Никаква полза нямах от това животно.

— И сега си се върнал при хората, а? Защо?

— За момчето си. Смятах го за изгубено. Онази кучка го скри от мен. С помощта на други кучки и разни копелдаци.

— И ти ги изби до крак?

Той кимна с гордост.

— Само онези, които успях да открия.

— Ами Гари Шут — онзи, земемера?

— Там, където го намерих, нямаше никаква работа. Убивам всички, които ми пресичат пътя и ми се бъркат.

— Ами собственото ти внуче?

Клепките му потрепнаха; мисля, че видях нещо като мимолетно съжаление.

— Грешка беше. Пречкаше ми се.

Сетне, изглежда, размисли, защото добави:

— Но си беше хърбав. Слабак като майка си. Нямаше да издържи там, където отиваме.

— Никъде не отивате, старче. Забрави тази работа. Няма да има къде — ще изсичат гората. Не можеш да избиеш всички от дърводобива.

— Зная тайни места. Има места, където никой не е стъпвал. Само аз. Древни места.

— Тц. Ти ще отидеш на едно друго място...

Отзад чух стъпки по стълбите. Елън не ме бе послушала и слизаше при баща си. Допусках, че така ще стане.

— Това е твоето момиче, нали?

— Не е.

— Дявол я взел — изръмжа Калев. — Когато те видях, веднага познах дядо ти в теб. Но защо съм се излъгал, че в нея виждам теб, а? Или лъжеш?

— Ти и нея ли взе за разплод?

— Не за мен. За момчето ми. За двете момчета.

Изведнъж омразата пламна в него с нова сила.

— Да ти го начукам, момченце! Ще пукнеш заради стореното на сина ми!

— Не аз — отвърнах и насочих пистолета в главата му. — Ти ще пукнеш!

Зад гърба си чух стенанията на Уолтър, а Елън изпищя с новия си, странен и непознат за мен глас:

— Птицо, Птицо...!

Някой допря нещо хладно в тила ми и гласът на Били Пърдю рече ясно:

— Дръпнеш ли спусъка, край с теб!

Поколебах се. Какво пък толкова? Но Елън и Уолтър... Тогава махнах пръста от спусъка и бавно повдигнах ръката с пистолета нагоре.

— Знаеш какво се прави, хайде давай!

Знаех, как да не зная. Спуснах предпазителя и подхвърлих оръжието назад. То тупна на дъските.

— На колене! — нареди Били.

Клекнах, болката в раната стана нетърпима, червени кръгове заиграха пред очите ми. Събрах всичката си сила и допрях колене на дъските. Били излезе иззад гърба ми. В колана си бе затъкнал Уолтървия пистолет, в ръка държеше ремингтънова пушка. Дръпна се встрани, така че да държи и двамата ни под око.

— Убий го, момчето ми! — обади се Калев. — Той застреля собствения ти брат като куче. Собствения ти природен брат — твоя плът и кръв. Око за око, зъб за зъб, кръв за кръв — нали знаеш това!

По лицето на Били се изписаха смесени чувства. Бе объркан, озадачен, развълнуван. Насочи пушката към мен.

— Вярно ли е? Че е моя плът и кръв? — попита ме той, автоматично повтаряйки думите на Кайл.

Замълчах. Ноздрите му заиграха, той възкликна нещо неразбрано, емоционално и изведнъж стовари приклада по главата ми. Паднах напред в краката му. Чух смеха на Кайл:

— Браво, момчето ми, убий това копеле!

Сетне направи стъпка напред към Били. Както бях по очи, виждах само краката му.

— Аз се върнах, за да те взема, сине. Доведох и твоя брат. Върнахме се заедно, за да те намерим. Научих, че търсиш баща си. И за човека, когото си наел да ме намери. Майка ти те скри от мен, но аз се върнах и ето на — блудният син се намери, загубеният агнец се връща у дома, нали?

— Ти ли? — попита озадачено Били с тих, удивен тон, какъвто досега не бях чувал от него. — Ти ли си моят баща?

— Аз съм твоят баща — рече Калев и му се усмихна. — Сега го довърши този копелдак. Заради онова, което направи на брат ти. Брат ти, с когото никога няма да се опознаете. Каспър му беше името.

С мъка надигнах глава, опрян на ръце.

— Ти го питай него — той какво е направил, Били! Питай го кой уби Рита и Доналд, чуваш ли!

Очите на Калев Кайл присветнаха злокобно, слюнка изхвъркна от устата му.

— Млък, копеле! Твоите лъжи няма да ме разделят от сина ми.

— Питай го, Били, недей мълча! Къде е Мийд Пейн го питай! Как е умряла Шерил Лансинг го питай! И снаха й, и двете й момиченца. Питай го, Били, не стой така!

Калевб скочи на верандата и с все сила ме ритна право в устата. Чух изхрущяването на счупени зъби, болката дойде с малко закъснение, устата ми преля от кръвта. Кракът се върна назад за нов удар, но Били остро подвикна:

— Остави го, чуваш ли!

Вдигнах глава и първо видях лицето на Били. Болката в разбитата ми уста бе нищо в сравнение с изписаната по него агония. Мисля си, че в очите му прочетох различни неща — тъга за пропиления живот, живот без минало и без бъдеще, мъка по липсващите родители и по загубата на единствените, които някога е обичал, гняв, породен от безкрайната борба със света, който се бе оказал зъл и несправедлив, недоумение и раздвоение в този болезнен миг, когато трябва да вземе важно решение... Сякаш някой бе вдигнал скрита досега завеса, за да му покаже какво би могло да бъде, какво все още би могло да стане. Баща му се е върнал заради него. Може би всичко лошо, което бе сторил този човек, е било извършено от любов към него самия, към Били?

— Хайде, убий го, Били, и да привършваме — подхвърли Калевб Кайл, но Били Пърдю не помръдна.

Стоеше, загледан в нищото, може би взрян дълбоко в себе си — в някое съкровено и потайно място в душата си, където онова нещо, от което винаги се бе страхувал, и другото, което толкова години силно бе желал, сега се бореха в смъртоносна прегръдка?

— *Убий го!* — изсъска старият мъж и Били интуитивно вдигна пушката. — Изпълнявай, момче! Слушай какво ти говоря! Аз съм ти баща!

Стори ми се, че в очите на Били някаква искрица проблясна и угасна.

— Не, не си. Никакъв не си ми ти — тъпо рече Били.

Сетне насочи пушката и дръпна спуська. Примигнах ужасен, изстрелът избумтя като топовен салют. Тялото на Калевб Кайл подскочи във въздуха и се строполи на дъските недалеч от мен с притиснати към корема ръце. Но те не бяха в състояние да спрат шурналата от разпраната плът кръв и подаващите се като глави на хидра вътрешности. Кайл падна по гръб и известно време остана така, сетне с нечовешко усилие и видима болка се изправи до седнало положение и се загледа в Били Пърдю, а от устата му забълбукаха кървави мехури.

По лицето му се четяха гняв, обида, недоумение. След всичко, което бе направил, след всичко, което бе изпатил и изтърпял, собствената му кръв и плът да се обърне срещу него...

Чух звука от презареждането и след това главата на Кайл сякаш избухна, за да се превърне в алена пихтиеста маса. Нещо топло, червено затисна очите ми, през него затанцува зимната белота, а в душата ми се възцариха някаква особена лекота, мир и спокойствие, като че ми бе дарена Божия благодат. Сетне не помня.

По едно време чух сирените. Идваха от Дарк Холоу и раздираха мразовитата тишина като рев на ранени животни. Беше утрото на 12 декември.

Точно една година от смъртта на съпругата и дъщеря ми.

ЕПИЛОГ

Датата е 20 декември, приближава Коледа. Скарбъро е красив, бял и празничен, ширналите се край него нивя са като сладоледени торти, дърветата сякаш поръсени с пудра захар, по къщята — покриви и прозорци — висят разноцветни лампички на синджири, по вратите — коледни венци. Истински рай за децата. И аз отрязах една елхичка от двора — от онези, които дядо посади в годината, когато се помина, за да украся коледно дръвче в предната стая. И у нас на коледната вечер ще грейнат десетки бели лампички в памет на моята дъщеричка. Сигурен съм, че ще надникне отвън, откъм гората и ще се зарадва, че мисля за нея.

На лавицата над камината съм поставил картичката от Уолтър и Лий и малка, опакована с панделка, кутийка със скъп за мен подарък от Елън. До нея има още една картичка — от Доминиканската република. „Приятелската връзка е нещо много скъпо: тя носи радост и потиска мъката...“, е написано на нея с два различни почерка. Подписи няма, не казват и откъде е взет цитатът. Ще им се обадя, когато в определени среди стихне интересът към събитията в Дарк Холоу.

И накрая: получих малко писъмце, нещо като бележка. Познах почерка още на плика. В него накратко се казва: „Обади ми се, когато можеш.“ Под това изречение е написала домашния си телефонен номер и този на родителите си. Подписано е: „С обич, Рейчъл“.

Седя до прозореца и мисля за зимата и смъртта. И за Уилфърд. Намериха трупа му преди два дни. Заболя ме много, когато чух новината. Защото след изчезването му за известно време подозирах стария детектив. Бил съм несправедлив към него и си мисля, че в известен смисъл и аз съм причина за кончината му. Тялото било заровено в плитък гроб някъде по периферията на имота му. Според Елис Хауард, преди да го убият, са го измъчвали. Но Хауард не бе сигурен кой или кои са убийците. Възможно е да е бил Стрич. Може да

са били някои от хората на Тони Чели, но дълбоко в себе си аз лично мисля, че причина за смъртта му е Калев Кайл, а физическият убиец може би Каспър.

Уилфърд бе играл роля в издирването на родителите на Били Пърдю. На него се бе обадила възрастната госпожа Шнайдер от приюта. Щом тя е могла да намери телефонния му номер, защо да не е могъл и Калев Кайл? Защото единствен Калев би искал най-подробно да знае всичко, което е знаел и Уилфърд. Надявам се, че поне алкохолът е затъпил част от болката или може би го е направил безстрашен в лицето на смъртта. Но вероятно не съм справедлив: в този човек имаше нещо от гордото достойнство и куража на старите американски пионери по нашите места. Не ще да се е предал така лесно. Представям си го съвсем ясно: седнал на бара с уиски и бира пред себе си — човек от миналото, загубен в настоящето. Крепи го надеждата, че ще завърши дните си с добри дела. А бе разбудил дремещото в пустошта Зло, бе призовал демон от миналото. Но го бе направил неволно, всъщност за да помогне на една изгубена душа, на един отчаян и страдащ млад човек.

Мисля и за Рики, за свитото му на кравай мъртво тяло край резервната гума в багажника на колата, за смелата му постъпка в опит да спаси Елън, преди самият той да умре. Нека почива в мир.

А Лорна? Тя напусна Дарк Холоу, напусна и Ренд. Обади ми се, за да ми каже, че отива в Илинойс при родителите си, където ще прекара и коледните празници, а сетне ще потърси нов дом. Аз си бях у дома, когато се обади, но не вдигнах слушалката, оставих телефонният секретар да запише думите ѝ. Слушах тихото пърпорене на касетката и си мислех, че така ще е по-добре.

Човекът, наречен Калев Кайл, бе погребан в бедняшки гроб северно от църковен двор извън Огъста. До него почива и младежът, когото той наричаше Каспър. Добри хора се молят за душите им. Няколко дни след погребението край гробовете бил забелязан едър мъж с раница на гърба и болка в очите, нагазил в снега край прясно изкопаната пръст. Слънцето бавно гаснело, през облаците червенеели сетните му лъчи. В ръка държал лист хартия. Знаех, че това е призовка за явяване в съда, връчена му от поръчител. Същият поръчител, който плати гаранцията за излизане от ареста. На листа има и дата — това е ангажимент, който мъжът с раницата няма да спази и поръчителят го

знае. Съгласието, а и мълчанието му са купени с пари. Немалко пари, но пък много малка част от онези, които получи Ал Зи. Сигурен съм, че собствениците могат да понесат такава дребна загуба.

Същия ден Били Пърдю е бил и на друг гроб. И него никога повече няма да види. Защото ще изчезне безследно и оттук нататък никой няма и да чуе за него.

Но аз зная къде отива Били.

Отива на север. Завинаги.

Два дена след годишнината бях на литургия в катедралата „Св. Максимилиан“ със специална служба и заупокой в памет на Сюзън и Дженифър Паркър. На следващия ден, значи на 15 декември, отидох на гроба. Заварих пресни цветя, предполагам, от родителите на Сюзън. От смъртта ѝ насам не са ми проговорили и думичка. Винят ме за случилото се. Аз също виня себе си, но вече съм направил нещо за изкупление. Колкото мога, толкова. Както и всеки друг човек.

През нощта срещу 16-и те дойдоха при мен. Събуди ме шум в гората. То не бе шум, а бавното сливане на два свята и аз излязох на верандата, но не слязох при тях...

В сенките помежду дърветата се мярка цяла група. Отначало ми се струва, че виждам блуждаещи светлини в листата на разлюлените от вятъра клони, подобия на лица и ръце, игра на сенки и още нещо. Всички те мълчаливо се приближават към мен. Тук са девойките, още момичета, а роклите им, някога разкъсани и окървавени, сега са цели и искрят отвятре, прилепнали към заоблените форми под тях. Форми, които преди много, много години, биха могли да подлудят младежката кръв на връстниците им. Мисля за несбъднати мечти, за романтични прегръдки под лунната светлина, за притиснати в лудешко желание млади тела на задната седалка на нечия кола, за разменени с копнеж погледи на годишния бал, за огнени думи в кратък шепот, за задъхана гонитба на някоя зелена поляна. Луната кротко грее и посребрява издължени и красиви крайници, развети от вятъра дълги коси, румени устни — тези красиви феи в летни дрехи, застанали вкупом върху белия сняг.

По-далеч зад тях виждам и други: възрастни мъже и жени, в развети като криле на нощни пеперуди нощници, овехтели панталони,

със старчески възлести ръце, кокалести, с подути стави и изпъкнали вени, като корени на древни дървета, здраво захванати във вечната земя. Човешки съдби. Млади мъже, прегърнали кръшните снаги на съпругите си, влюбени и любовници, някога разделени от смъртта, сега завинаги заедно, отново събрани в нея и отвъд. В краката им играят деца, надничат и се смеят, очите им святкат, деца с някога пречупени пръсти и подпухнали лица, сега чудотворно възкресени, красиви като ангели в невинността си. Пролет в бялата зима на моята нощ.

Цяло множество покойници стоят срещу мен, а краят им се губи някъде назад, в гъстите сенки — на древния лес и на далечното минало. Те не говорят, а само ме гледат и аз потъвам в благодатна тишина и спокойствие, бял мир се възцарява около мен, усещам ръцете на млада жена, която ме докосва нежно в нощта, чувам шепота и, който ми казва да спя.

заспи

Стоя, опрян на парапета — до стъпалата, на които някога седеше старецът с кучето и лулата, където помня песните на мама, все още хубавица въпреки напредващата възраст, стоя и усещам очите им върху себе си. Детски пръсти кратко докосват ръката ми. Поглеждам надолу и почти я виждам... с блеснали очи и светнало лице, една мъничка красавица, моята дъщеря, застанала боса в снега.

Сетне ръка докосва бузата ми, меки устни намират моите, а гласът казва:

заспи сега

И аз заспивам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.